ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΟΙ ΜΥΝΕΣ

ΕΤΟΣ Α΄ ΤΟΜΟΣ 11

ΝΤΕΛΛΥ

"Ἔρως

Μαϊς-Καλαδάκης

οἰκογένεια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
(ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ)
ΕΤΟΣ 11 - 28 Μαΐου 1937 ΑΡΙΘ. 11
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΔΡΧ. 4

Ἱδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα : Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β
Τηλέφ. 26-135

Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐσωτερικοῦ Δρ. 200 Ἐξωτερικοῦ $ 7
» ἑξάμηνος: » » 100 » $ 3.50
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελλίνια 30.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον νὰ ἀποστέλωνται πρὸς τὸν Δ)τὴν τῆς «Οἰκογενείας» κ. Νικ. Καμαρινόπουλον, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β, Ἀθῆναι.

Ἐν Ἀμερικῇ, ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν, ἡ Ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ
ΚΕΝΤΡΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35283

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ὅπως καὶ μόνοι τους θ' ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνῶσταί της, εἶνε ὄχι μόνον τὸ καλύτερο, ἀλλὰ καὶ τὸ πλέον φθηνὸ περιοδικό. Καὶ ἀκριβῶς ὅπως καταστῇ προσιτὸν εἰς ὅλας τὰς τάξεις, ἡ Διεύθυνσίς του ἀπεφάσισε νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τὸ κοινὸν ἀντί

4 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΩΝ 4

ΚΑΤΑ ΤΕΥΧΟΣ

Ἔτσι, μὲ τὸ ἐλάχιστον αὐτὸ ποσὸν θὰ ἔχετε, πλὴν τῆς ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ ἕνα ἀριστουργηματικὸ κομψοτυπωμένο αὐτοτελὲς μυθιστόρημα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» θὰ καταστῇ ὁ ἀχώριστος σύντροφος καὶ τοῦ πλέον πτωχοῦ Ἕλληνος φιλαναγνώστου.

Ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον:

1] «Λεϊλὰ» τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

2] «Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη» τοῦ Α. ΝΤΕΛΚΑΝ

3] «Τὸ ἡμερολόγιο μιᾶς παντρεμένης» τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

4] «Γιατὶ νὰ σ' ἀγαπήσω;» τοῦ Μ. ΡΕΝΟΥΑΡ

5] Τὸ «μυστήριο μιᾶς γυναίκας» τῆς ΝΤΕΛΛΥ

6] «Ἡ Φιλάρεσκη τοῦ ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

7] Τὸ εἰδύλλιο τῆς ὡραίας ντὶ Καρπένα Τοῦ ΖΩΡΖ ΟΝΕ

8] «Μιὰ ἐξωτικὴ ἀγάπη» τοῦ ΜΑΞ ΝΤΙ ΒΕΖΙΤ

9) «Εἰδύλλιο στὸ Βόσπορο» Τοῦ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

10] «Ἡ τέχνη τοῦ φλέρτ» τοῦ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΣΤΟΝ ΤΟΜΟ ΤΗΣ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ

ΜΑΞ ΝΤΙ ΒΕΖΙΤ

"ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ,,

Ἐπίσης στὸν ἴδιο τόμο ἡ συνέχεια τοῦ περιπετειώδους μυθιστορήματός μας

"Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ,,

Τοῦ περιφήμου συγγραφέως

ΠΩΛ ΕΡΝΣΤ

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΠΟΙΚΙΛΗ ΥΛΗ

ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΙΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΝΑΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Α΄

Ὁ λοχαγὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ Μπὸμπ Λῶρενς, εἶχε ἀποσπασθῆ στὸν σοβιετικὸ στρατὸ ὡς ὀργανωτὴς καὶ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ τεραστίου ἐργοστασίου ὀβίδων τῆς Μόσχας.

Ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ποὺ διαρκοῦσε αὐτὴ ἡ ἀπόσπασί του, εἶχε ἐργαστῆ μὲ ὑπεράνθρωπο ζῆλο κι' εὐσυνειδησία. Ἔμενε σ' ἕνα κομψὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε παραχωρήσει ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις στὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ ἐργοστασίου. Κι' ἔτσι διαρκῶς κοντὰ στὴν ἐργασία του, εἶχε προσηλωθῆ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια στὰ λεπτὰ καὶ γεμᾶτα ἀπὸ εὐθύνες καθήκοντά του.

Εἶχε πειὰ τελειώσει, ἡ μεταξὺ ρωσσικῆς καὶ ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως σύμβασις τῆς ἀποσπάσεως τοῦ Λῶρενς. Κι' ὁ νεαρὸς καὶ γιγαντόσωμος λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψη στὴν Ἀμερική.

Ὁλόκληρο τὸ θράδυ τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του, τὸ πέρασε τριγυρίζοντας πολυάσχολος μέσα στὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσματός του, κι' ἑτοιμάζοντας τὴ βαλίτσα καὶ τὰ μπαοῦλα του.

Σὲ μιὰ στιγμή, τοποθετῶντας τὸ θαυμάσιο αὐτόματο πιστόλι του στὴν ἑτοιμη πειὰ καὶ ταχτοποιημένη βαλίτσα του, τὸ χάϊδεψε μὲ νοσταλγικὴ τρυφερότητα, στέναξε, καὶ μουρμούρισε μονολογῶντας:

—Καϋμένο μου μπράουνιγκ!... Κοντεύουν τόσα χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ γαύγισες γιὰ τελευταία πειὰ φορά, ἐκεῖ στὸ γαλλο-γερμανικὸ μέτωπο... Καὶ καθὼς πᾶνε τὰ πράγματα, μοῦ φαίνεται πὼς ποτὲ ἴσως δὲν θὰ σὲ ξαναχρειαστῶ, στὸ μέλλον!

Ἔκλεισε ὕστερα τὴ βαλίτσα του καλά. Ἄρχισε νὰ συγυρίζη καὶ τὰ μπαοῦλα του, στὶς πλευρὲς τῶν ὁποίων θρισκόντουσαν κολλημένες ἀναρίθμητες ἐτικέττες, ποὺ φανέρωναν πόσα πολλὰ ταξίδια — σιδηροδρομικῶς κι' ἀτμοπλοϊκῶς — εἶχε κάνει ὁ κάτοχός τους.

Κόντευαν μεσάνυχτα. Κανένας θόρυβος δὲν τάραζε τὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας, ἔξω στὴν ἀπέραντη καὶ κοιμισμένη Μόσχα.

—Οὔφ, τελείωσαν πειὰ τὰ ψέματα! ψιθύριζε μὲ ἀνακούφισι ὁ νεαρὸς λοχαγός, ταχτοποιῶντας τὰ μπαοῦλα του. Νοστάλγησα γερὰ τὴν πατρίδα μου, τὴ γλυκειά μου Ἀμερική... Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες, θὰ μ' ἔχει δεχτῆ πειὰ στὴν ἀγκαλιά της ἡ ὥμορφη ἡ Νέα Ὑόρκη!

Ξαφνικά, ἕνα σκυλὶ ἀκούστηκε νὰ γαυγίζη ἐπίμονα ἔξω. Κι' ἄλλα σκυλιὰ κατόπιν, μιμήθηκαν τὸ πρῶτο...

"Ενας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἔξω στὸ σκοτάδι, κάπου ἐκεῖ κοντά...

Ὁ Λῶρενς σκίρτησε, καὶ τέντωσε τὸ αὐτί του. Φωνές, θόρυβος ἀπὸ καρφοπεταλωμένες μπόττες ἀπάνω στὸ λιθόστρωτο τοῦ δρόμου, καὶ κλαγγὲς ὅπλων, ἔφτασαν ὡς τὴν ἀκοή του.

"Ετρεξε στὸ παράθυρο τοῦ πλαϊνοῦ σαλονιοῦ, τράβηξε λίγο τὴν κουρτίνα, καὶ κύτταξε ἔξω. Δὲν εἶδε τίποτα, ἐξ αἰτίας τοῦ μαύρου σκοταδιοῦ. Ἡ φωνὲς ὅμως κι' ὁ θόρυβος, πλησίαζαν διαρκῶς. Κι' οἱ φρουροὶ τοῦ κοντινοῦ ὁδιδουργείου φώναζαν συναγερμό, καλῶντας τὴν ὑπόλοιπη φρουρὰ «στὰ ὅπλα».

—Διάβολε, τί νὰ συμβαίνη; μουρμούρισε ὁ γιγαντόσωμος Ἀμερικανὸς ἀξιωματικός, προσπαθῶντας νὰ διαπεράση μὲ τὸ βλέμμα του τὰ πηχτὰ σκοτάδια τοῦ δρόμου, ἔξω. Ποιὸν νὰ κυνηγοῦν ἄραγε, τέτοια ὥρα, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς «Γκεπεού»;... Γιατὶ ἀσφαλῶς κάτι τέτοιο θὰ συμβαίνη, τὸ τόσο συνηθισμένο ἀλλωστε κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες!

Ἀνασηκώνοντας ὕστερα τοὺς ὤμους του μὲ ἀδιαφορία, γύρισε στὴν κρεββατοκάμαρά του, καὶ καταπιάστηκε ξανὰ μὲ τὸ συγύρισμα τῶν μπαούλων του...

Μὰ ξαφνικά, σκίρτησε καὶ πάλι. Τοῦ φάνηκε, ὅτι ἄκουγε κάποιο ἀνάλαφρο — μὰ ἐπίμονο καὶ γρήγορο — χτύπημα, ἐκεῖ στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου τοῦ πλαϊνοῦ σαλονιοῦ, ὅπου βρισκόταν προηγουμένως!

Παραξενεμένος ὁ νεαρὸς λοχαγός, κι' ἔχοντας πικρὴ πεῖρα ἀπ' τὸ τρομοκρατικὸ καθεστὼς τῶν Σοβιέτ, ἄνοιξε τὴ βαλίτσα του διακριτικά, χούφτωσε τὸ γεμᾶτο πιστόλι του, καὶ μπῆκε προφυλαχτικὰ στὸ πλαϊνὸ ἐκεῖνο σαλόνι. Τὸ ἀνάλαφρο κι' ἐπίμονο «τάκ-τάκ» τοῦ τζαμιοῦ τοῦ παραθύρου, ἀκούστηκε πιὸ καθαρὰ τώρα.

Εἶχε κάτι τὸ μυστηριῶδες κι' αἰνιγματικό, αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ «τάκ-τάκ» ἐκείνου, στὸ τζάμι. "Εδειχνε, ὅτι τὸ ἄτομο ποὺ βρισκόταν ἀπέξω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἦταν βυθισμένο σὲ ἀγωνιώδη ἀπόγνωσι, καὶ ζητοῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὸ γρηγορώτερο, γιὰ νὰ μπῆ. Ναί, κάποιον θὰ κυνηγοῦσαν φαίνεται μὲ θανάσιμη λύσσα, τὰ τρομερὰ ὄργανα τῆς Γκεπεού, κι' αὐτὸς ὁ «κάποιος» ζητοῦσε τώρα καταφύγιο καὶ προστασία στὸ διαμέρισμα τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ!

Ὁ Λῶρενς, μὴν ἀνάβοντας ἐπίτηδες τὸ φῶς στὸ σαλόνι αὐτό, πλησίασε περισσότερο πρὸς τὸ παράθυρο, μὲ τὸ πιστόλι του ἕτοιμο στὸ χέρι. Παραμέρισε τὴν κουρτίνα. Κύτταξε πρὸς τὰ ἔξω. Καὶ παρευθὺς κραυγὴ ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη του....

"Εξω, σκαρφαλωμένη στὸ παράθυρο, καὶ μὲ τὸ πρόσωπό της κολλημένο στὸ τζάμι, βρισκόταν μιὰ νεαρὴ κοπέλλα ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων. Μαῦρα, ἄφθονα καὶ γυαλιστερὰ μαλλιὰ πλαισίωσαν τὸ κατάλευκο καὶ φαρδὺ μέτωπό της. Στὸ θαμπόφωτο τοῦ σαλονιοῦ αὐτοῦ, τοῦ φωτισμένου μονάχα ἀπ' τὸ τῆς πλαϊνῆς κρεββατοκάμαρας, ὁ Λῶρενς μπόρεσε ὡστόσο νὰ ξεχωρίση ὅτι ἡ μυστηριώδης αὐτὴ κοπέλλα ἦταν ὑπέροχης καλλονῆς, κι' ὅτι τὸ χλωμὸ καὶ κανονικώτατο πρόσωπό της ἀχτινοβολοῦσε μιὰ οὐράνια γοητεία.

Κι' ἡ κοπέλλα αὐτή, τοὔγνεφε τώρα ἀγωνιωδῶς νὰ τῆς ἀνοίξη!

Ὁ λοχαγὸς δὲν δίστασε περισσότερο, κι' ἄνοιξε μονομιᾶς τὸ παράθυρο.

—Πηδῆστε γρήγορα! τῆς ψιθύρισε μὲ λαχτάρα, ὀπισθοχωρῶντας ἕνα βῆμα.

Ἡ ἄγνωστη νέα πήδησε μέσα σβέλτη, καὶ χωρὶς νὰ βγάλη οὔτε μιλιά. "Εστρεψε ὕστερα τὸ κεφάλι της σὰν τρομαγμένο περιστέρι, καὶ κύτταξε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, βυθίζοντας τὸ ἐπιβλητικὸ βλέμμα

τῶν μαύρων κι' ἀστραφτερῶν ματιῶν της κάτω στὴ σκοτεινιὰ τοῦ δρόμου.

"Επειτα μόνη της ἔκλεισε τὸ παράθυρο καλά, τράβηξε στὴ θέσι της τὴν κουρτίνα, καὶ στενάζοντας ἀπὸ βαθυτάτη ἀνακούφισι γύρισε καὶ κύτταξε τὸν λοχαγὸ κατάμματα καὶ σταθερά.

Μὰ τώρα, ἕνα κομψὸ αὐτόματο πιστόλι γυάλιζε ἀπειλητικὰ στὸ χέρι της, καθὼς τὸ κρατοῦσε μὲ τὴν κάννη του γυρισμένη πρὸς τὰ στήθη τοῦ σωτῆρος της!!...

—Μὴν κουνηθῆτε καθόλου, ἀπ' τὴ θέσι σας! τοῦ εἶπε ρωσσικά. Στὴν πρώτη κίνησί σας, θὰ πυροβολήσω ἀδίσταχτα!

—Ὡραῖος τρόπος μὰ τὴν ἀλήθεια, δεσποινίς! ἀπάντησε ὁ νεαρὸς λοχαγὸς γαλήνια, μὰ καὶ μὲ δυσαρέσκεια. Σᾶς γλύτωσα Κύριος οἶδε ἀπὸ ποιὰ δύσκολη θέσι, κι' ἐσεῖς — ἀντὶ γιὰ «εὐχαριστῶ» — μὲ ἀπειλεῖτε!... Κι' ἐγὼ κρατῶ πιστόλι, καθὼς βλέπετε... Καὶ θὰ προλάβαινα νὰ σᾶς βλάψω πρῶτος ἐγώ, ἂν σκόπευα νὰ κάνω τέτοιο πρᾶγμα!

Κι' ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κιττάζη μ' ἔκθαμβο θαυμασμό, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε, μ' ἔκφρασι ἐπιπληχτικὴ στὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπό του:

—Ἡσυχᾶστε λοιπόν, δεσποινίς!... Κι' ἐξηγηθῆτε μου καλύτερα, γιὰ ποιὸ λόγο θέλατε νὰ μπῆτε τόσο ἀλλόκοτα στὸ σπίτι μου, μεσάνυχτα σχεδόν, ἀπ' τὸ παοάθυρο, καὶ μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι!

Ἐκείνη ἐν τῷ μεταξὺ τὸν περιεργαζόταν σιωπηλή, καὶ μὲ βαθύτατο ἐνδιαφέρον. Μιὰ ἀλλαγὴ γινόταν σιγὰ-σιγά, στὸ πρόσωπό της. Κι' ἡ ἀγρία ἔκφρασις τῶν σκοτεινῶν ματιῶν της τοῦ συσπασμένου στόματός της ἐξαφανίστηκε ὁλότελα, κατόπιν.

—Δὲν εἶστε Ρῶσσος, καθὼς νοιώθω ἀπ' τὴν ξενικὴ προφορά σας! τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη ἀπάντησι στὶς ἐρωτήσεις του. Ποιὸς εἶστε λοιπόν, καὶ πῶς λέγεστε;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε ἀθελά του, γιὰ τὴν ἀλλόκοτη κι' ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀνάκρισι, κι' εἶπε μὲ κάπως εἰρωνικὴ ὑπόκλισι:

—Λοχαγὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ Μπόμπ Λῶρενς, δεσποινίς!... Κι' ἐσεῖς, παοακαλῶ, ποιὰ εἶστε;

—Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, κύριε λοχαγέ!... Σᾶς παρακαλῶ μονάχα νὰ μὲ βοηθήσετε, νὰ κρυφτῶ σίγουρα κάπου ἐδῶ μέσα... Σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ μὲ κυνηγοῦν, αὐτοί!

—Αὐτοί; μουρμούρισε ὁ Λῶρενς, σουφρώνοντας τὰ φρύδια του. Ποιοὶ εἶνε, αὐτοὶ οἱ «αὐτοί»;... Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο σᾶς κυνηγοῦν ἔτσι;

—Κι' αὐτὸ ἐπίσης δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, κύριε λοχαγέ! ἀπάντησε μὲ ἀτάραχη ἀφέλεια, ἡ κοπέλλα. Σᾶς προειδοποιῶ μονάχα, ὅτι μόλις κινδυνεύσω, θὰ σας σκοτώσω πρῶτα μὲ τὸ πιστόλι μου κι' ἀμέσως θὰ αὐτοκτονήσω!... "Ετσι κι' ἀλλιῶς, τὸν θάνατο δὲν θὰ τὸν ξεφύγω, γιατὶ αὐτοὶ ποὺ μὲ κυνηγοῦν εἶνε ἀστυνομικοὶ τῆς φοιχτῆς Γκεπεού... Καὶ τώρα, κρῦψτε με κάπου γρήγορα... Πρόλαβαν νὰ μὲ δοῦν ἀπὸ μακρυά, νὰ μπαίνω στὴν αὐλή σας... Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀσφαλῶς θὰ ρθοῦν ἐδῶ, γιὰ νὰ μὲ ἀναζητήσουν!

Ὁ Λῶρενς τὴν κύτταζε μὲ δυσαρέσκεια τώρα, καὶ μὲ ὑποψία. Γιὰ νὰ τὴν κυνηνάη ἔτσι ἀμείλιχτα ἡ Γκεπεού — ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀστυνομικὴ ὀργάνωσις τῆς μυστικῆς σοβιετικῆς ἀσφαλείας — ἐξάπαντος κάποιο ἔγκλημα θὰ εἶνε διαπράξει, ἡ συστηριώδης κοπέλλα.

Ἀλλὰ τί εἴδους ἔγκλημα, ὅμως;

Δὲν εἶνε καιρὸ ὁ Λῶρενς, νὰ ἐξετάση περισσότερα. "Εξω, ἡ φωνὲς κι' ὁ θόρυβος πλησίαζαν διαρκῶς, κι' ἀκουγόντουσαν πειὰ ὁλοκάθαρα. Βαρειὰ βήματα ἀντηχοῦσαν στὴν αὐλή. Καὶ σὲ λίγες στιγ-

μὲς ἀκόμα, θὰ χτυποῦσαν καὶ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του.

—Ἐμπάτε ἐδῶ μέσα! τῆς μουρμούρισε τότε μὲ θιαστικὴ λαχτάρα, δείχνοντάς της τὸ δωματιάκι τοῦ μπάνιου. Θὰ προσπαθήσω ὅσο μπορῶ, νὰ τοὺς ξεγελάσω καὶ νὰ τοὺς διώξω ἄπραχτους... Ἐσεις ὅμως ἐν τῷ μεταξύ, κρυφτῆτε καλά, καὶ στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιά... Ζαρώστε πίσω ἀπὸ κανένα ἔπιπλο, ὅσο μπορεῖτε πιὸ καλά... Γιατί, πιθανὸν νὰ ἐπιμείνουν γιὰ καμμιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα, παντοῦ στὸ σπίτι!

Ἡ πόρτα κάτω, ἄρχισε ν' ἀντηχῆ ἀπὸ θίαια χτυπήματα. Ἡ κοπέλλα γλύστρησε γοργὰ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, κι' ὁ Λῶρενς κλείδωσε ἀπέξω τὴν πόρτα, ἀφήνοντας ὅμως τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιά.

Κατόπιν ἔθαλε πάλι στὴ θαλίτσα του, τὸ ἀνώφελο πειὰ περίστροφό του. Καὶ μὲ γοργὸ θῆμα, θγῆκε στὸ χώλλ, κατέθηκε τὰ λιγοστὰ σκαλοπάτια, κι' ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα.

Παρευθύς, ὥρμησαν μέσα ἕξη ὡς ἑφτὰ ἀστυνομικοὶ τῆς Γκεπεού, ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια. Στὰ στήθη τῶν χιτωνίων τῆς στολῆς των ἔλαμπε τὸ σοθιετικὸ ἐθνόσημο. Καὶ στὰ χέρια των κρατοῦσαν ἕτοιμα κι' ἀπειλητικὰ τὰ ὅπλα των...

Ὁ ἀρχηγός των θρισκόταν ἐπικεφαλῆς, καὶ προχώρησε θλοσυρὸς πρὸς τὸν Λῶρενς. Ἦταν ἕνας γίγας, τερατωδῶν ἀληθινὰ διαστάσεων. Φώναξε ἄγρια καὶ θροντερά:

—Σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια σου, καὶ στάσου ἀκίνητος!... Ἡ παραμικρὴ ὑποπτη χειρονομία σημαίνει θάνατο, γιὰ σένα!

Ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ἔγινε κατακόκκινος πειά, ἀπ' τὴν ἀγανάκτησί του. Καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἄγριο ὕφος, ξεφώνισε ἀπειλητικά:

—Κάντε μου τὴ χάρι στὸ ἑξῆς, νὰ φέρνεστε πιὸ εὐγενικὰ ἀπέναντί μου... Δὲν ξέρω ποιὸς διάθολος εἶστε, οὔτε καὶ τί ζητᾶτε ἐδῶ μέσα... Ὅποιος κι' ἂν εἶστε ὅμως, σᾶς γνωστοποιῶ ὅτι λέγομαι λοχαγὸς Λῶρενς, ὀργανωτὴς τοῦ κρατικοῦ θιδιουργείου, κι' ὅτι κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ φέρνεται ἔτσι, μέσα στὸ ἴδιο μου τὸ σπίτι!

Ὁ γιγαντόσωμος περιπολάρχης ἄλλαξε ἀμέσως στάσι. Μὲ μαλακὸ ὕφος, καὶ χαιρετῶντας στρατιωτικὰ τώρα, εἶπε:

—Ἔχω ὑποχρέωσι νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην, κύριε Λῶρενς... Δὲν εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω προσωπικῶς... Βλέπετε, συναντοῦμε καμμιὰ φορὰ τόσες πολλὲς δυσχέρειες στὴν ἐκτέλεσι τῶν ἐπικινδύνων καθηκόντων μας, ὥστε ἀγανακτοῦμε ἀθελά μας, καὶ θγαίνομε ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀθρότητος!

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς ὑποκλίθηκε μὲ ἀθρότητα ἐπίσης, κι' αὐτός. Ὕστερα ἔκανε μιὰ συγκαταθατικὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ του, καὶ ξαναπε χαμογελαστά:

—Δέχομαι εὐχαρίστως τὶς ἐξηγήσεις σας, καὶ θέτω τὸν ἑαυτό μου στὴ διάθεσί σας!... Σὲ τί μπορῶ νὰ σας φανῶ χρήσιμος, κύριε... κύριε λοχαγέ;... Γιατὶ μόλις τώρα ἀντελήφθην τὸν θαθμό σας, ἀπ' τὰ σήματα τῆς στολῆς σας!

Ὁ γιγαντόσωμος ἀξιωματικὸς τῆς Γκεπεού, ὑποκλίθηκε κι' εἶπε:

—Ναί, εἶμαι πραγματικὰ ὁ λοχαγὸς Ἰθὰν Βλαδίνσκυ, τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τῆς Μόσχας!... Σᾶς ὀφείλω κι' ἐγὼ εὐγνωμοσύνη, κύριε συνάδελφε, γιατὶ ὡργανώσατε μὲ τόσο ζῆλο καὶ μὲ τόση τελειότητα, τὸ μοναδικὸ καὶ τεράστιο θθιδιουργειο τῆς πατρίδος μου!... Κι' ἂν δὲν ἀπατῶμαι, πρόκειται νὰ φύγετε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ αὔριο-μεθαύριο, μιὰ ποὺ ἔληξε ἡ σύμθασις τῆς ἀποσπάσεώς σας!... Ἔτσι δὲν εἶνε;

—Ἔτσι εἶνε, πραγματικῶς! παραδέχτηκε μὲ φιλικὸ ὕφος, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀνυπομονησία, ὁ Λῶρενς. Μήπως γι' αὐτὸν τὸ λόγο λοιπόν, μὲ τίμησε τέτοια ὥρα μὲ τὴ θορυθώδη ἐπίσκεψί της, ἡ περίπολός σας;..

Μήπως πρόκειται δηλαδὴ νὰ μὲ συλλάθετε, καὶ νὰ μὲ κρατήσετε διὰ τῆς θίας ὡς ὀργανωτὴ τοῦ ἐργοστασίου καὶ γιὰ τὸ μέλλον;... Πιστέψτε με, ὅτι οὔτε ὁ σύντροφος Μπρουσίλωφ — ὁ ὑπουργὸς σας τῶν Στρατιωτικῶν — δὲν κατωρθωσε νὰ μὲ πείση γι' αὐτό, παρ' ὅλες τὶς ἀμοιθὲς καὶ τὶς τιμὲς ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε!

Ὁ Βλαδίνσκυ γέλασε στενοχωρημένα, κότταξε γύρω του ἀναποφάσιστα, καὶ τέλος ψιθύρισε:

—Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ συμθῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, κύριε συνάδελφε!... Ἀναγκαστήκαμε νὰ σᾶς ἐνοχλήσουμε, σὲ μιὰ τόσο ἀκατάλληλη νυχτερινὴ ὥρα, γιατὶ ἀναζητοῦμε κάποιον ἐπικίνδυνο κακοποιό... Μᾶς δραπέτευσε πρὸ ὀλίγου, ἐξ αἰτίας τῆς ἠλιθιότητος μερικῶν στρατιωτῶν μου, οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευαν στὴ φυλακή... Μὰ νὰ τοὺς πάρη ὁ διάθολος, θὰ τοὺς στείλω στὸ στρατοδικειο κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Σιθηρία, ἂν δὲν συλληφθῆ τυχὸν ὁ δραπέτης αὐτός... δηλαδὴ ἐκείνη ἡ δραπέτις, γιατὶ πρόκειται περὶ μιᾶς διαθολογυναίκας, ξέρετε!

Κι' ἀπ' τὴ στενοχώρια του καταϊδρωμένος τώρα ὁ λοχαγὸς τῆς Γκεπεού, ἔθγαλε τὸ πιλήκιό του καὶ σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι του τὸ ξυρισμένο σύρριζα πελώριο κεφάλι του.....

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα πρίν, ἕναν πυροθολισμό! πληροφόρησε τότε γαλήνια, ὁ Λῶρενς. Μὰ ὄχι καὶ πολὺ κοντὰ στὸ σπίτι μου... Οὔτε ἀνησύχησα ὅμως, οὔτε καὶ κανέναν ἢ καμμιὰ εἶδα!... Ὥστε αὐτὴ εἶνε, λοιπόν, ἡ αἰτία τῆς τόσης ἀναστατώσεως;

Ὁ Ἰθὰν Βλαδίνσκυ λοξοκύτταξε τὸν Ἀμερικανὸ κρυφὰ καὶ φιλύποπτα. Κάτι πῆγε νὰ τοῦ πῆ, μὰ ἕνας στρατιώτης λαχανιασμένος φάνηκε νὰ μπαίνη ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ χώλλ τῆς ἐξώπορτας. Στο χέρι του κρατοῦσε ἕνα μικρὸ καὶ λευκὸ γυναικεῖο μαντῆλι, τὸ ὁποῖο ἔδωσε ἀμέσως στὸν περιπολάρχη του, λέγοντάς του:

—Τὸ θρῆκα ἔξω στὴν αὐλή, σύντροφε λοχαγέ, καὶ μάλιστα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο **κάποιου σκοτεινοῦ** δωματίου τοῦ διαμερίσματος αὐτοῦ!

Ὁ Βλαδίνσκυ **τὸ πῆρε, τόδειξε μὲ** ὕποπτη ἀταραξία στὸν Λῶρενς, καὶ τοῦ εἶπε:

—Μήπως ξέρετε ἄραγε, σὲ ποιὸν ἀνήκει αὐτὸ τὸ ὑποπτο μαντηλάκι;

Ὁ Λῶρενς τὸ περιεργάστηκε προσεχτικά. Σκίρτησε μὲ λαχτάρα ἡ ψυχή του, γιατὶ τὸ λεπτὸ ἄρωμα τοῦ μαντηλιοῦ αὐτοῦ ἦταν τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἄρωμα τῆς μυστηριώδους ἐκείνης κοπέλλας, τὴν ὁποία εἶχε κρύψει προηγουμένως στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ.

Ὡστόσο, κύτταξε κατάμματα καὶ μὲ φαινομενικὴ ἀταραξία τὸν Ρῶσσο ἀξιωματικό, κι' ἀπάντησε:

—Οὔτε παντρεμένος εἶμαι κύριε συνάδελφε, οὔτε ποτὲ γυναῖκες ἐπισκέπτονται τὸ αὐστηρὸ κι' ἐργένικο διαμέρισμά μου... Δὲν ξέρω καθόλου σὲ ποιὰ ἀνήκει τὸ μαντῆλι αὐτό, οὔτε καὶ πῶς θρέθηκε κάτω ἀπ τὰ παράθυρά μου!

Κι' ἄλλος στρατιώτης ἔφτασε λαχανιασμένος τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι ἀναμμένο. Εἶπε ζωηρά:

—Σύντροφε λοχαγέ, διακρίναμε καὶ καθαρὰ ἴχνη γυναικείων παπουτσιῶν, ἐκεῖ στὸ φρεσκοσκαμμένο χῶμα τοῦ κήπου ἔξω!... Κι' αὐτὰ τὰ ἴχνη, σταματοῦν ἀκριθῶς σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο παράθυρο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο θρήκαμε καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ μαντῆλι!

Ὁ Βλαδίνσκυ συνωφρυώθηκε θλοσυρά. Κι' εὐγενικά, μὰ μὲ αὐστηρότερο ὕφος τώρα, ξαναπε στὸν Λῶρενς κυττάζοντάς τον μὲ προσοχή:

—Σᾶς παρακαλῶ κύριε συνάδελφε, νὰ θεωρήσετε ὡς σοθαρωτάτη **τὴν ὑπόθεσι** αὐτή!... Ἡ κοπέλλα **τὴν ὁποία** καταδιώκουμε, δὲν

είνε μιὰ συνηθισμένη γυναῖκα... Εἶνε ἕνας κακοποιὸς σατανᾶς, μὲ θηριωδη ἔνστικτα, καὶ σκοτώνει ἀδιαλείπτως μολις κινδυνεύσῃ λιγο!

—Μπορειτε νὰ ἐνεργήσετε τὸ καθῆκον σας, δίχως τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι ἐκ μερους μου! ἀπάντησε τοτε ὁ Λωρενς, μὲ κρυφὴ ἀγωνια ὅμως. Ὅλα τα διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ μου, εἶνε στὴ διάθεσί σας... Ἐρευνησετε παντοῦ, ὅσο κι' ὁπως θελετε... Μὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ βρητε τίποτα!

Εὐθὺς ἀμέσως ὅμως, καὶ δῆθεν σὰν νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ὑποψία ξαφνικη, πρόσθεσε:

—Δὲν ξέρω πάλι, τί τὸ ἀπρόοπτο μπορεῖ νὰ συνέβῃ ἐν τῷ μεταξύ... Ἴσως νὰ τρύπωσε ἀπαρατήρητη μέσα στὸ σπίτι μου, ἡ ἐπικινδυνη αὐτη δραπέτις... Πάντως, ἐγὼ δὲν ἀντελήφθην τίποτε, ἀπασχολημένος καθὼς ἤμουν μὲ τὴν ταχτοποίησι τῶν ἀποσκευῶν μου!... Ποῦ ἀκριβῶς εἴπατε, ὅτι βρέθηκαν τὰ ἴχνη τῶν παπουτσιῶν κι' αὐτὸ τὸ μαντῆλι;

—Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο ἑνὸς σκοτεινοῦ δωματίου τοῦ σπιτιοῦ σας, κι' ἔξω στὴν αὐλή! ἀπάντησε ὁ Βλαδίνσκυ.

—Τὸ μόνο σκοτεινὸ δωμάτιο τοῦ διαμερίσματός του, εἶνε τὸ πλαϊνὸ μὲ τὴν κρεββατοκάμαρα σαλόνι! ἔκανε σκεπτικὸς δῆθεν, ὁ Λῶρενς. Στὰ ἄλλα ἔχω ἀναμμένο τὸ ἠλεκτρικό, γιατὶ συμμάζευα τὰ πράγματά μου γιὰ τὸ αὐριανὸ ταξίδι μου.... Ἂς πᾶμε λοιπὸν νὰ ψάξουμε καὶ στὸ σαλόνι καὶ παντοῦ, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε καλύτερα κι' ἐσεῖς κι' ἐγώ!

Ὁ Βλαδίνσκυ ἔδωσε μερικὲς γοργὲς διαταγὲς στοὺς στρατιῶτες του, σχετικῶς μὲ τὴν ἔρευνα ποὺ θὰ γινοταν, κι' ἀκολούθησε κατόπιν τὸν Λῶρενς στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Πῆγαν πρῶτα στὸ σκοτεινὸ σαλόνι, ἄναψαν τὸ φῶς, καὶ περιεργάστηκαν προσεχτικὰ τὸ παράθυρο.

—Νά, εἶνε κλειστὸ ἀπὸ μέσα! εἶπε ὁ Λῶρενς, μὲ ὕφος ἱκανοποιήσεως. Ἔτσι τὸ εἶχα κλείσει ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπ' τὸ ἀπόγευμα ἀκόμη!... Πῶς θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ μπῆ ἀπὸ δῶ, ἡ δραπέτις;... Ὡστόσο ἐξακολουθῆστε τὴν ἔρευνά σας μὲ ἀπόλυτη ἐλευθερία, κύριε συνάδελφε... Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα, γι' αὐτό... Πιστέψτε με, ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ νοιώθω κάπου κρυμμένη μέσα στὸ σπίτι μου, μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη ὕπαρξι, καθὼς μοῦ περιγράφετε τὴ δραπέτιδά σας... Πόθησα ξέρετε τὴν πατρίδα μου νοσταλγικά, καὶ διάζομαι ἀφάνταστα νὰ τὴν ξαναϊδῶ χωρὶς πολλὲς-πολλὲς ἐνοχλήσεις!

Ὁ Βλαδίνσκυ χαιρέτησε μὲ ἀβρότητα καὶ μὲ χαμόγελο, κι εἶπε :

—Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εὐγενικὴ προθυμία, μὲ τὴν ὁποία βοηθεῖτε τὸ ἐνοχλητικὸ καθῆκον μας!

Ἀλλὰ στὸ χαμόγελό του αὐτό, δὲν ὑπῆρχε οὐτε εὐθυμία οὔτε καλὴ καρδιά. Ἀντίθετα, ὑπῆρχε μιὰ σκληρότης, καὶ μιὰ θηριώδης ἐλπίδα, ὅτι ἴσως νὰ βρισκόταν πραγματικῶς κρυμμένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἡ κοπέλλα, ἡ ὁποία σὰν ἀπὸ θαῦμα εἶχε ξεφύγει πρὶν ἀπ' τὰ αἱματοβαμμένα νύχια του...

Ἡ ἔρευνα ἄρχισε λεπτομερής, ἐξαντλητική, κυριολεκτικῶς πρωτοφανὴς γιὰ τὸν Λῶρενς, συνηθισμένον ἄλλωστε κάπως σὲ παρόμοιες ἐνέργειες ἐξ αἰτίας τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπίσης ἐπαγγέλματός του. Ἦταν μιὰ καταγθονία ἔρευνα, τὴν ὁποία μονάχα τὰ ὄνανα τῆς αἱματοσταγοῦς καὶ διαβολικῆς Γκεπεοὺ μποροῦσαν νὰ ἐκτελέσουν. Ὅλες οἱ γωνιὲς κι' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, ἐρευνήθηκαν μὲ ὑπομονὴ κι' ἐπιμονὴ ἀπερίγραπτη.

Ὁ Βλαδίνσκυ στεκόταν καταμεσῆς στὴν κρεββατοκάμαρα, μαζὺ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ λονανό. Κάθε τόσο, παρουσιαζόντουσαν ἐκεῖ τὰ ὄρνανά του, καὶ τοῦ ἀνέφεραν γιὰ τὸ ἄκαρπο τῶν ἐρευνῶν των, παντοῦ στὸ ὑπόλοιπο σπίτι.

Τέλος, ὁ Βλαδίνσκυ ἐρεύνησε μαζὺ μὲ δυὸ στρατιῶτες καὶ τὴν κρεββατοκάμαρα αὐτή. Ὕστερα, τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὴ μικρὴ πορτούλα τοῦ δωματίου τοῦ λουτροῦ.

Βάδισε πρὸς τὰ κεῖ ἐπίσης, κι' ἔπιασε τὴ λαβὴ τῆς πόρτας, κυττάζοντας συγχρόνως λοξὰ καὶ τὸν Λῶρενς. Ἐκεῖνος ἔνοιωσε τότε μιὰ βαθυτάτη ἀγωνία, νὰ 'τοῦ πνίγη ἄγρια τὴν ψυχή, καὶ νὰ τοῦ κόβη τὴν ἀναπνοή...

Δὲν ἔδειξε τίποτα, ὅμως. Οὔτε κἂν χλωμάδα, δὲν ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό του. Ἴσα-ἴσα, τὸ βλέμμα του εἶχε ἔκφρασι φυσικωτάτη, καὶ τὸ χέρι του δὲν ἔτρεμε, καθὼς κρατοῦσε τὸ τσιγάρο....

Β΄

Ὁ Βλαδίνσκυ ὡστόσο, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ, καὶ κύτταξε μέσα ἐρευνητικά. Τὸ μπάνιο, δίχως νερό, ἦταν ἄδειο μπροστά του. Καταμεσῆς στὸ δωματιακι αὐτό, ὑπῆρχαν ἐπίσης δυὸ κασόνια κι' ἕνας καναπὲς μισοχαλασμένος.

Ἀλλὰ οὔτε πίσω ἢ μέσα στὰ κασόνια αὐτά, ἦταν δυνατὸν νὰ βρίσκεται κρυμμένη μιὰ ἀνθρώπινη ὕπαρξις, οὔτε κάτω ἀπ' τὸν μισοχαλασμένον ἐκεῖνον καναπέ. Μονάχα, ἐκεῖ στὴν ἀντικρυνὴ γωνιά, καὶ μέσα σ' ἕνα μεγάλο πλεχτὸ κοφίνι, ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ἅπλυτα ἐσώρρουχα καὶ λίγες παληὲς στρατιωτικὲς ἐνδυμασίες τοῦ Λῶρενς.

Ὁ Βλαδίνσκυ προχώρησε πρὸς τὰ κεῖ, ὡστόσο. Μὲ τὸ γυμνωμένο τώρα σπαθί του ἄρχισε νὰ παραμερίζη τὸν ρουχισμὸ αὐτόν, καὶ ν' ἀδειάζη τὸ κοφίνι, ἐνῷ ὁ Λῶρενς χλώμιαζε τώρα ἀθελά του.

Γιατί, ποῦ ἄλλοῦ μποροῦσε νὰ βρισκόταν κρυμμένη ἡ κοπέλλα, ἂν ὄχι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κοφίνι;

Ὡστόσο, καὶ τὸ κοφίνι αὐτὸ βρέθηκε ἄδειο, χωρὶς πουθενὰ νὰ φαίνουνται ἴχνη παρουσίας τῆς μυστηριώδους ἐκείνης νέας!

Ὁλοφάνερα δυσαρεστημένος πειὰ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Γκεπεού, βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ λουτρό. Ἔκλεισε μὲ σφοδρότητα παταγώδη, τὴν πόρτα. Καὶ στέκοντας ἀντικρὺ στὸν ἀνείπωτα ἀνακουφισμένον τώρα Ἀμερικανὸ ἀξιωματικό, τοῦ εἶπε δὲ δυσκολοσυγκράτητη κακοκεφιά :

—Ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, κύριε Λῶρενς, θὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγὼ αὔριο τὸ πρωῒ προσωπικῶς, ὡς τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό! Τώρα τελευταῖα, ξέρετε, σημειώθηκαν ἀρκετὲς ταραχὲς κι' ὀχλαγωγίες ἐδῶ στὴ Μόσχα... Θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο ἴσως, νὰ συναντηθῆ ἕνας ξένος, ἕνας Ἀμερικανὸς ὑπήκοος ὅπως ἐσεῖς, μὲ τὸν φανατισμένο ὄχλο μας... Ξέρετε βέβαια, ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς πατρίδος σας διέκοψε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὶς ἐμπορικὲς σχέσεις μὲ τὰ Σοβιέτ... Καὶ γι' αὐτὸ παρατηρεῖται αὐτὴ ἡ ἔξαψις τοῦ ὄχλου ἐναντίον τῶν ξένων, κι' ἰδίως ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν!

Ὁ Λῶρενς ἔνοιωσε ἀμέσως, φυσικά, ποιὸς ἦταν ὁ κρυφὸς σκοπὸς ὅλης αὐτῆς τῆς εὐγενικῆς ὑποχρεωτικότητος τοῦ ὑπούλου Βλαδίνσκυ. Ὡστόσο, προσποιήθηκε ὕφος φυσικὸ κι' ἄφελές, κι' ἀπάντησε:

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε συνάδελφε, γιὰ τὴν καλωσύνη σας νὰ φροντίζετε ἔτσι γιὰ τὴν ἀσφάλειά μου!... Εὐχαρίστως δέχομαι τὴν προστατευτικὴ συνοδεία σας ὡς τὸν σταθμό... Ὡσεβουάρ λοιπὸν γιὰ αὔριο τὸ πρωῒ, ἐδῶ... Δὲν θὰ φύγω γιὰ τὸ σταθμό, ἂν δὲν ἔρθετε προηγουμένως ἐσεῖς!

Καὶ μὲ ἀνάλαφρη εἰρωνεία, πρόσθεσε:

—Ἂν, ἐννοεῖται, πετύχω ἐν τῷ μεταξὺ κάπου τὴν ἐπικίνδυνη γυναῖκα ποὺ καταδιώκετε, πρόθυμα θὰ τὴν συλλάβω γιὰ λογαριασμό σας !

Ὁ Βλαδίνσκυ χαμογέλασε κοῦα, κι' ἡ ὑποψία δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμη νὰ σβύση ἀπ' τὰ μάτια του. Ὡστόσο, μὴν ἔχοντας πειὰ τίποτα νὰ

κάνη, ἐκεῖ, σφύριξε γιὰ νὰ συγκεντρωθοῦν οἱ σκόρπιοι σ' ὁλόκληρο τὸ σπίτι στρατιῶτες του.

Κατόπιν ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ἀμερικανοῦ, τὸν χαιρέτησε στρατιωτικά, καὶ βγαίνοντας ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ εἶπε:

—Ὡρεβουάρ λοιπὸν γιὰ αὔριο, κύριε συνάδελφε... Τὸ τραῖνο σας φεύγει στὶς ἕντεκα το πρωΐ, μὰ ἐγὼ ἐγκαίρως θὰ φροντίσω, ὥστε νὰ βρίσκουμαι ἐδῶ ἀπὸ τὶς δέκα ἡ ὥρα!...

.....

Μονάχος του πειὰ ὁ Λῶρενς, ἀνάσανε μὲ βαθυτάτη ἀνακούφισι, καὶ μισοξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Σκούπισε τὸ ὑγρό του μέτωπο, λές κι' ἄρχιζε νὰ ἰδρώνη ἐκ τῶν ὑστέρων, γιὰ ὅση φριχτη καὶ κρυφὴ ἀγωνία εἶχε δοκιμάσει προηγουμένως....

Ἔνοιωθε καλά, ὅτι ἂν ὁ Βλαδίνσκυ κατώρθωνε νὰ ἀνακαλύψη τὴ δραπέτιδα κρυμμένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀσφαλῶς θὰ ἐπακολουθοῦσαν πολὺ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἔστω κι' ἂν ἦταν Ἀμερικανὸς ὑπήκοος, ἔστω κι' ἂν εἶχε προσφέρει πολύτιμες ὑπηρεσίες σ' αὐτὸ τὸ Κράτος, ὡς ὀργανωτής: Ἡ μπολσεβικικὴ τρομοκρατία ἦταν ἀμείλιχτη γιὰ ὅλους, κι' ἡ σατανικὴ Γκεπεου δὲν ἀστειευόταν μὲ κανένα!

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας....

Κι' ὅταν πειὰ ὁ Λῶρενς βεβαιώθηκε, ὅτι ἡ περίπολος τοῦ Βλαδίνσκυ εἶχε ἐξαφανιστῆ μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι, κι' ὅτι κανένας ἀπ τοὺς στρατιῶτες δὲν τριγύριζε ὕποπτα ἐκεῖ κοντά — κατασκοπεύοντας ἀπέξω — σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, κι' ἔκλεισε ὅλα τὰ παράθυρα. Ὕστερα τράβηξε καὶ τὶς κουρτίνες των προσεχτικά, καὶ τέλος βάδισε πρὸς τὸ δωματιάκι τοῦ λουτροῦ...

Ἐκεῖ στάθηκε, κι' ἔστησε τὸ αὐτί του. Καὶ χτυπῶντας ἀνάλαφρα τὴν κλειστὴ πόρτα, εἶπε χαμηλόφωνα:

—Μπορεῖτε τώρα νὰ βγῆτε ἀπ' τὴν κρύπτη σας, δεσποινὶς φόνησσα!... Ὁ λύκος ποὺ σᾶς κυνηγοῦσε, βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ δῶ πειά!

Ἀπὸ μέσα τότε, ἀκούστηκε ἕνας ἦχος, σὰν κορμιοῦ ποὺ γλυστράη κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, πέφτοντας ἀπ' τὴν ὀροφὴ στὸ πάτωμα...

Καὶ παρευθὺς κατόπιν ἄνοιξε ἡ πόρτα, ἐνῶ στὸ κατῶφλι της φάνηκε χαμογελαστή — καὶ λαχανιασμένη κάπως ἀπ' τὴν προσπάθεια — ἡ θελκτικὴ καὶ μυστηριώδης ἐκείνη κοπέλλα!

Ἔκρυψε τότε τὸ πιστόλι της, μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ τσέπη τοῦ κομψοῦ κι' ἐφαρμοστοῦ «ταγιέρ» ποὺ φοροῦσε. Κατόπιν, μ' ἐμπιστοσύνη πειά, καὶ μὲ ἀσυνήθιστη γλυκύτητα στὸ μαῦρο καὶ φλογερό της βλέμμα, κύτταξε τὸν ἀθλητικὸ καὶ νεαρὸ λοχαγὸ κατάμματα, καὶ τοῦ εἶπε:

—Σᾶς εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου... Ἄκουσα ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐδῶ, ὅλα ὅσα σᾶς εἶπαν, κι' ὅλα ὅσα τοὺς εἴπατε καὶ σεῖς!

Καὶ δυναμώνοντας τὴ γλυκύτητα τοῦ χαμογέλιου της, πρόσθεσε κάπως τσαχπίνικα κι' εἰρωνικὰ τώρα:

—Πρόσεξα ἀκόμη, ὅτι εἶσθε κι' ἕνας θαυμάσιος κι' ἱπποτικὸς μικρο-ψεύτης!... Σπάνια θὰ μποροῦσε νὰ ὑποκριθῆ ἕνας ἄλλος τὴ δική σας ψυχραιμία κι' ἀταραξία!

Ὁ Λῶρενς χαμογέλασε κι' αὐτός, ἄθελά του ὅμως. Ἡ κατάστασις ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ παρουσιάζεται μπερδεμένη ἀκόμη, κι' ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη. Τῆς εἶπε μὲ σοβαρὴ ἀβρότητα:

—Καθῆστε... Θὰ σᾶς ἑτοιμάσω λίγο οὐΐσκυ μὲ σόδα, γιὰ νὰ συνέλθετε κάπως... Παρ' ὅλη τὴν αἰσιοδοξία σας, ἀσφαλῶς περάσατε πρὸ ὀλίγου στιγμὲς θανάσιμης ἀγωνίας, ἡ ὁποῖες σᾶς ἔχουν συνταράξει... Ἐν τῷ μεταξύ, κιπνίστε κι' αὐτὸ τὸ τσιγάρο... Θὰ σᾶς κάνη καλό!

—Καὶ πάλι σας εὐχαριστῶ! ξαναπε μὲ κρυφὴ συγκίνησι τώρα, ἡ κοπέλλα.

Ἦταν πραγματικά, κατάχλωμη. Ξάπλωσε μὲ ἀνείπωτη ἀνακούφισι στὴν πολυθρονα, κι' ἀνάρριξε τὸ πυκνόμαλλο κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω. Ἔκλεισε ὕστερα τὰ κουρασμένα βλέφαρά της, στέναξε βαθειά, κι' ὁ Λῶρενς ξεχώρισε κάποια τρεμούλα νὰ περνάη ἀπ' τὸ κορμί της.....

Ἄνοιξε ὕστερα πάλι τὰ μυστηριώδη καὶ βαθυσκότεινα μάτια της, καὶ κύτταξε τὸν Λῶρενς ἐπίμονα καὶ μὲ τρυφερὴ εὐγνωμοσύνη, καθὼς ἦταν σκυμμένος κοντά της καὶ τῆς ἄναβε τὸ τσιγάρο.

Ὕστερα τῆς ἑτοίμασε κι' ἕνα οὐΐσκυ μὲ σόδα, τὸ ὁποῖο ἐκείνη ἤπιε μὲ δίψα καὶ μὲ ἡδονικὴ ἀπόλαυσι....

—Πόσο σᾶς εὐγνωμονῶ! τοῦ εἶπε κατόπιν, καπνίζοντας τὸ τσιγάρο της μὲ κουρασμένη ἐγκατάλειψι. Καὶ πόσο λυποῦμαι, ποὺ σᾶς φέρθηκα τόσο δύσπιστα στὴν ἀρχή... Ὁ ἱπποτισμός σας εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, κι' ὅμως ἐγὼ τόλμησα νὰ σᾶς ἀπειλήσω μὲ τὸ πιστόλι μου προηγουμένως!... Πόσο μετανοιώσω τώρα, γι' αὐτό!

Μιλοῦσαν ἀκόμη ρωσσικά, ἀναμεταξύ τους. Μὰ ὁ Λῶρενς, σὲ μιὰ στιγμή, δὲν κρατήθηκε πειὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ πονηρὸ χαμόγελο:

—Ἀκοῦστε με, δεσποινίς!... Μὴν προσπαθῆτε νὰ κρυφτῆτε περισσότερο, σχετικῶς μὲ τὴν ἐθνικότητά σας!... Σᾶς ὁρκίζομαι στὸ ξυρισμένο χονδροκέφαλο τοῦ Βλαδίνσκυ, ὅτι εἴσαστε τόσο ἐσεῖς Ρωσσίδα, ὅσο εἶμαι ἐγὼ Κινέζος!... Μᾶλλον γιὰ Ἀγγλίδα μοιάζετε!

Ἐκείνη σκίρτησε, καὶ κύτταξε μ' ἔκφρασι βαθειᾶς ἀπορίας τὸν Ἀμερικανὸ ἀξιωματικό. Ἐπιτέλους, χαμογέλασε κατόπιν, καὶ τοῦ εἶπε μὲ γνησιωτάτη ἀγγλικὴ γλῶσσα:

—Εἶστε δαιμόνιος, λοχαγέ μου!... Πραγματικῶς, εἶμαι γέννημα-θρέμμα Ἀγγλίς... Μὰ ἔχω μείνει πολλὰ χρόνια στὴ Ρωσσία, καὶ κανένας ὡς τώρα δὲν μπόρεσε νὰ ὑποψιαστῆ τὴν πραγματικὴ ἐθνικότητά μου... Ὡστόσο, εἶνε πολὺ γλυκὸ νὰ μιλάη κανένας ξένοιαστα τὴν μητρική του γλῶσσα, ὕστερα ἀπὸ πολυχρόνιο διακοπή, καὶ μάλιστα σ' ἕνα τόσο μακρυνὸ μέρος ἀπ' τὴν πατρίδα του!... Μά... γιατὶ κυττᾶτε μὲ τόση περιέργεια, τὴν τσέπη μου;

—Γιὰ νὰ σᾶς ὑποδείξω ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο! ἀπάντησε χαμογελαστὰ ὁ Λῶρενς, ὁ ὁποῖος πραγματικὰ εἶχε — ἐδῶ καὶ λίγες στιγμές — προσηλώσει ἐπίμονα τὸ βλέμμα του ἐκεῖ. Σ' αὐτὴ τὴν τσέπη σας, ἔχετε κρυμμένο τὸ πιστόλι, μὲ τὸ ὁποῖο μὲ σημαδεύατε ἀπειλητικὰ προηγουμένως... Λοιπόν, ἄλλη φορά, προσέξτε νὰ εἶνε τουλάχιστον γεμᾶτο, πρὶν ἐπιχειρήσετε ν' ἀπειλήσετε κανένα... Γιατί, ὅπως πρόσεξα πρίν, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα φυσίγγι στὴν κάννη του!

Ἡ νέα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Καὶ παρευθὺς κατόπιν, ἀπάντησε:

—Ἔννοια σας, κι' αὐτὸ τὸ πρόσεξα κι' ἐγώ... Μὰ καμμιὰ φορά, τὸ ἄδειο πιστόλι φοβίζει κανένα ὅσο καὶ τὸ γεμᾶτο... Δὲν εἶνε δικό μου, ξέρετε, ἀλλὰ τόκλεψα ἔτσι βιαστικὰ ἀπὸ κάπου.....

Δίστασε λίγο. Κι' ὕστερα ἀλλάζοντας ἀπότομα τὴ συζήτησι, πρόσθεσε:

—Ὥστε σεῖς εἶστε ὁ λοχαγὸς Μπὸμπ Λῶρενς;... Ἄκουσα πρὶν ποὺ λέγατε τόνομά σας στὸν Βλαδίνσκυ, ἐκει ἔξω στὸ χώλλ... Πολλὲς φορὲς ἔχω ἀκούσει, ν' ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ τὸ ὄνομά σας οἱ... οἱ ἄλλοι... συνάδελφοί μου!... Ἔτσι, συνήθισα νὰ σᾶς θαυμάζω κι' ἐγώ, δίχως νὰ σᾶς ξέρω προσωπικῶς... Καὶ μάλιστα, αὐτοὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί μου ἰδιαιτέρως θαυμάζουν κι' ἐκτιμοῦν ὄχι μονάχα τὴν ὑπέροχη κι' ἐπιστημονικὴ ὀργανωτικὴ δρᾶσι σας ἐδῶ στὴ Ρωσσία, ἀλλὰ καὶ τὰ πολεμικὰ κατορθώματά σας — τὰ πασίγνωστα — ἐκεῖ στὸ γαλλο-γερμανικὸ μέτωπο πρὸ χρόνων!

Ὁ Λῶρενς ὑποκλίθηκε, ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του εἶχε σβύσει ἀπ' τὰ χείλη του. Καὶ μὲ σιγαλὴ φωνή, σοβαρά, καὶ κάπως αὐστηρά, ρώτησε :

—Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄλλοι «συνάδελφοί» σας;... Ἂν κρίνω ἀπὸ ὅσα μοῦ εἰπατε, ἀσφαλῶς θὰ εἶνε Ἄγγλοι ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι συμπολεμήσαν τότε μὲ τὰ γαλλο-ἀμερικανικὰ στρατεύματα, ἐκεῖ στὸ Δυτικὸ μέτωπο, γιὰ νὰ μὲ ξέρουν τόσο καλά!.. Κι' ἀσφαλῶς, θὰ βρίσκουνται τώρα κρυφὰ στὴ Ρωσσία, γιὰ κατασκοπευτικοὺς λόγους!... Μήπως λοιπὸν εἶστε κι' ἐσεῖς, καμμιὰ κατάσκοπος;...

. . . . . .

Γ'

Ἡ γοητευτικὴ καὶ μυστηριώδης ἐκείνη νέα, δὲν ἀπάντησε ἀμέσως στὴν ἐρώτησι τοῦ Λώρενς. Μιὰ ταραχὴ κρυφὴ τὴ συγκλόνισε, καὶ τὰ μάτια της χαμήλωσαν.

Στὰ τελευταῖα, σήκωσε πάλι τὸ κεφάλι της, κύτταξε δειλὰ στὰ μάτια τὸν σωτῆρα της, καὶ ψιθύρισε ἀργά-ἀργά:

—Ὀνομάστε με κατάσκοπο, ἂν αὐτὸ σᾶς ἀρέσῃ!... Ὡστόσο, ἐμεῖς οἱ Ἄγγλοι ἔχομε πάρα πολλὰ συμφέροντα ἐδῶ στὴ Ρωσσία... Ὁ δικός μου ρόλος δὲν εἶνε καθαυτὸ κατασκοπευτικός... Ἐξυπηρετῶ τὴν πατρίδα μου καὶ τὸ ἔθνος μου, ἁπλῶς παρατηρῶντας κι' ἐξετάζοντας κρυφὰ τὴν ἐδῶ κατάστασι... Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς κάθε μῆνα, ὑποβάλλω ἀπὸ μιὰ μακροσκελεστάτη ἐμπιστευτικὴ ἔκθεσι, στὸν ἐδῶ Ἄγγλο πρεσβευτή μας... Ἂν ἦταν βέβαια ἐμπόλεμη ἡ κατάστασις, μεταξὺ Σοβιετικῆς Ρωσσίας καὶ τῆς πατρίδος μου, ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσα νὰ ὀνομασθῶ ὡς «κατάσκοπος»... Τώρα ὅμως, ἡ πιὸ σωστὴ ἰδιότης μου μᾶλλον ὡς «διπλωματική» θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ!... Μόνον, ποὺ τὰ καθήκοντά μου εἶνε — ὅπως σᾶς εἶπα — κρυφὰ κι' ἐμπιστευτικά!

Ὁ Λῶρενς τὴν ἄκουγε μὲ φανερὴ δυσπιστία. Καὶ στὰ τελευταῖα, ξαναρώτησε μὲ ὠμότητα εἰλικρινῆ:

—Δὲν πιστεύω βέβαια, νὰ σᾶς κυνηγοῦσε ἔτσι μὲ τόσο θανάσιμη λύσσα ὁ Βλαδίνσκυ, ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν κάπως ἀκινδύνων καθηκόντων σας!... Ἴσα-ἴσα μοῦ δήλωσε ὀρθά-κοφτά, ὅτι εἶστε μιὰ δολοφόνος, μιὰ ἐπικινδυνωδεστάτη κατάσκοπος, κι' ὅτι ἀσφαλῶς θὰ ἀντικρύσετε τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσμασμα, μόλις συλληφθῆτε!

—Τὸ πιστεύετε, ὅτι εἶμαι μιὰ δολοφόνος; ἔκανε μὲ γαλήνια ἁπλότητα, ἐκείνη. Κι' εἶνε ταπεινὴ δολοφονία, τὸ νὰ πυροβολήσῃ κανένας καὶ νὰ πληγώσῃ ἕναν θανάσιμο διώκτη του;... Νά, ἀκριβῶς αὐτὸ ἔκαμα κι' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου: Μὲ εἶχαν μπλοκάρει σ' ἕνα σκοταδιασμένο σοκκάκι μερικοὶ κτηνάνθρωποι τῆς Γκεπεού, ποὺ μὲ παρακολουθοῦσαν... Κι' ἀντὶ νὰ μὲ συλλάβουν, θέλησαν νὰ χαροῦν κτηνωδῶς τὴν ὡμορφιά μου... Ἅρπαξα κι' ἐγὼ τὸ πιστόλι ἑνὸς ἀπὸ αὐτοὺς ἀπ' τὴ μέση του, πυροβόλησα κατεπάνω τους, κι' ἔφυγα ὁλοταχῶς... Μιὰ σφαῖρα μονάχα εἶχε μέσα τὸ πιστόλι, γιατὶ μὲ τὸ δεύτερο πέσιμο τῆς σκανδάλης ὁ γεμιστῆρας ἔπεσε ἄδειος. Ὡστόσο, ὁ πυροβολισμὸς κι' ἡ κραυγὲς τοῦ πληγωμένου σάστισαν τοὺς ἄλλους, κι' ἔτσι μοῦ δόθηκε ὁ καιρὸς νὰ ξεφύγω καὶ νὰ βρῶ καταφύγιο στὸ εὐγενικό σας σπίτι!

Πιὸ καθησυχασμένος τώρα ὁ Λῶρενς, μὲ χαμόγελο καλόκαρδο, ξαναρώτησε τὴν ἄγνωστο:

—Μπορεῖτε ἀράγε νὰ μὲ διαφωτίσετε πιὸ καλά, γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία;... Καταλαβαίνω βέβαια, ὅτι εἶμαι Ἀμερικανὸς κι' ὅτι δὲν μοῦ πέφτει λόγος σ' αὐτὲς τὶς δοσοληψίες τὶς κρυφές, μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας!... Ὡστόσο, χημάτισα κάποτε κι' ἐγὼ μισοκατάσκοπος καὶ... καὶ μισοδιπλωμάτης σὰν κι' ἐσᾶς, κι' ἔτσι πάντα

μ' ἐνδιαφέρουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ὑποθέσεις!... Ἄλλωστε, Ἀγγλία κι' Ἀμερικὴ θὰ πῆ δυὸ ἔθνη καθαρῶς ἀδελφικά, μὲ τὴν ἴδια γλῶσσα καὶ μὲ τὰ ἴδια σχεδὸν συμφέροντα στὸν κόσμο!... Ἔτσι, θὰ νοιώσω διπλὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅσα πρόκειται νὰ μοῦ διηγηθῆτε, ἂν φυσικὰ θελήσετε νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆτε!

Γέλασαν κι' οἱ δυό τους μὲ ἐγκαρδια διάθεσι. Κυττάχτηκαν γλυκὰ στὰ μάτια, μὲ ἀμοιβαία τρυφερότητα. Φαινόντουσαν, σὰν νὰ μὴ χόρταινε ὁ ἕνας νὰ κυττάζῃ τὸν ἄλλον. Καὶ τὰ βλέμματά τους φανέρωναν, πόσο θαυμασμὸ αἰσθανόντουσαν ἀμοιβαία αὐτὲς ἡ δυὸ ἐκλεκτὲς καὶ νεαρὲς ὑπάρξεις...

—Ἀκοῦστε λοιπόν, νὰ σᾶς ἐκμυστηρευτῶ κάτι τὸ σπουδαιότατο! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα, σὲ μιὰ στιγμή. Ὁ Ἰβὰν Βλαδίνσκυ που ξέρετε, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ δὲν ξέρετε — κι' οἱ ὁποῖοι κατέχουν ἀνώτατες θέσεις στὰ Σοβιέτ — ἀπὸ καιρὸ τώρα ἐξυφαίνουν μιὰ κρυφὴ συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Στάλιν, τοῦ σημερινοῦ αὐτοῦ κυριάρχου τῆς Ρωσσίας... Ἡ ἀγγλικὴ «Ἰντέλλιτζενς-Σέρβις» μυρίστηκε ἀόριστα αὐτὴ τὴ συνωμοσία, καὶ διέταξε ἐμπιστευτικὰ τὸν ἐδῶ Ἄγγλο πρεσβευτή μας νὰ ἐξακριβώσῃ τί εἴδους συνωμοσία εἶν' αὐτή, καὶ ποιας σοβαρότητος... Ὁ Στάλιν, βλέπετε, εἶνε φίλος τῆς Ἀγγλίας, κι' ἐμεῖς οἱ Ἄγγλοι ἔχομε ὑποχρέωσι νὰ τὸν ὑποστηρίζουμε... Διαταχτήκαμε λοιπὸν κρυφὰ ἀπ' τὸν ἐδῶ πρεσβευτή μας, νὰ βάλουμε τὰ δυνατά μας, καὶ νὰ ἀνακαλύψουμε θετικώτερες λεπτομέρειες γιὰ τὴ συνωμοσία αὐτή!

.....Ἀλλὰ οἱ συνωμόται τῆς Γκεπεού, μᾶς μυρίστηκαν δυστυχῶς... Προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐξοντώσουν μὲ διάφορες προφάσεις, πρὶν προλάβουμε νὰ συγκεντρώσουμε πειστικὰ στοιχεῖα, ὥστε νὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ τοὺς καταγγείλουμε ἐγκαίρως καὶ μὲ χειροπιαστὲς ἀποδείξεις στὸν Στάλιν, ὁ ὁποιος φυσικὰ θὰ δυσπιστήσῃ στὶς ἀόριστες καταγγελίες μας, καὶ θὰ τὶς θεωρήσῃ ἀσφαλῶς ὡς διπλωματικὰ συνηθισμένα κόλπα!... Ἄχ, εἶνε τόσο καταχθονία ἡ Γκεπεού, κι' ἔχει κατορθώσει νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε....

Σταμάτησε ἡ κοπέλλα, κι' ἔσκυψε σκεπτικὴ τὸ ὑπέροχο καὶ πυκνόμαλλο κεφάλι της. Κι' ὁ Λῶρενς, κεντρισμένος ἀπὸ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον τώρα, ψιθύρισε:

—Ναί, ξέρω!... Ξέρω!... Εἶνε τόσο λεπτὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὥστε συχνὰ γίνεσαι ὕποπτος, σ' ἐκείνους ἀκριβῶς τῶν ὁποίων τὸ καλὸ ἐπιθυμεῖς εἰλικρινά!... Ἰδίως δέ, ὅταν δὲν ἔχῃς χειροπιαστὲς ἀποδείξεις τῶν καταγγελιῶν σου!... Ἀλλὰ πάλι, πῶς κατορθώνει ἡ Γκεπεού, κι' ἐξοντώνει τόσο εὔκολα τοὺς Ἄγγλους κατασκόπους, ποὺ ἐργαζονται μὲ τόση αὐτοθυσία ὑπὲρ τοῦ Στάλιν, ἐξυπηρετῶντας ἔτσι τὴν πατρίδα τους!

Ἡ μυστηριώδης ἄγνωστος ἀπάντησε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη:

—Δυστυχῶς, τῆς εἶνε εὐκολώτατο νὰ τὸ κατορθώνῃ αὐτὸ ἡ Γκεπεού!... Θυμᾶστε βέβαια τὴν τραγικὴ δολοφονία τοῦ Κύρωφ... Ἐ, ἀπὸ τότε τρομοκρατήθηκαν ὅλοι οἱ ἀνώτατοι κυβερνῆται τῆς Ρωσσίας, καὶ τὰ στρατοδικεῖα στέλνουν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα τοὺς ὑπόπτους μὲ ταχύτητα ἀφάνταστη... Ἡ διαδικασία, βλέπετε, μόλις διαρκεῖ δυό-τρία λεπτά, ὁ κατηγορούμενος οὔτε κἂν ἀπολογεῖται, κι' ἡ ἀπόφασις εἶνε πάντοτε καταδικαστικὴ στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν!... Πρὸ ἡμερῶν, ἕνας ἀπ' τοὺς συναδέλφους μου — ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ἀπεσπασμένος στὴν ἴδια μυστικὴ ὑπηρεσία τῆς ἐδῶ πρεσβείας μας μαζύ μου — ἔπεσε στὰ χέρια τῆς Γκεπεού, μὲ μιὰ ἀόριστη κατηγορία ἐναντίον του... Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, κατώρθωσε ἡ τρομερὴ αὐτὴ ὀργάνωσις νὰ τὸν παραπέμψῃ στὸ στρατοδικεῖο, νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο, καὶ νὰ τουφεκιστῇ!... Οὔτε ὁ πρεσβευτής μας τόλμησε νὰ ἐπέμβῃ, γιατὶ θὰ εἶχε διπλωματικὲς περιπλοκὲς κατόπιν, μὲ τὰ Σοβιέτ!... Πῶς νὰ δικαιολογήσῃ

άπέναντί τους, τὴ μυστικὴ παρουσία στὴ Ρωσσία, ἑνὸς Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ;

.....Ἔτσι, πάει ἀδικοχαμένος ὁ φτωχὸς ἐκεῖνος συνάδελφός μου!... Χθὲς πάλι, συνελήφθη ἕνας ἄλλος συνάδελφός μου, ὁ λοχαγὸς Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ... Εἶνε στὶς φυλακὲς τῆς Γκεπεοὺ ἀπόψε, κι' αὔριο τὸ πρωῒ τουφεκίζεται κι' αὐτός!... Ὤ, εἶνε τρομερό!... Ἕνας-ἕνας οἱ ὑποστηριχταὶ τοῦ Στάλιν συλλαμβάνονται καὶ τουφεκίζονται γοργά, ἀπ' τὰ ἴδια τὰ ὄργανά του, τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς τὸν ὑποβλέπουν καὶ τοῦ ὑποσκάπτουν τὴ θέσι του θανάσιμα καὶ κρυφά!... Ἄχ, πότε θὰ μπορέσουμε νὰ ξεσκεπάσουμε ὁλοκάθαρα, τὴν καταχθονιότητα τῆς τρομερῆς Γκεπεού;... Καὶ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ σώσουμε τὸν δύστυχο Ἄρμστρονγκ, ποὺ εἶνε ἕνα σωστὸ καμάρι τοῦ στρατοῦ μας καὶ τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου μας;

Ἡ φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια της ἦσαν βουρκωμένα. Συγκινημένος κι' ὁ Λῶρενς βαθειά, ψιθύρισε:

—Σὲ τί τὸν κατηγοροῦν αὐτὸν τὸν Ἄρμστρονγκ, τὰ ὄργανα τῆς διαβολεμένης Γκεπεού;

—Τὸν κατηγοροῦν δῆθεν ὡς δολοφόνο! ἀπάντησε μελαγχολικά, ἡ νέα. Τοῦ φόρτωσαν δηλαδὴ στὴ ράχι τὴν ἴδια ἀνύπαρχτη κατηγορία, τὴν ὁποία φόρτωσαν καὶ καὶ σὲ μένα γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ σύλληψί μου ... Τὸν κατηγοροῦν, ὅτι δολοφόνησε μὲ στυλέττο εναν ἀνώτατο ὑπάλληλο τῶν Σοβιέτ... Ἐσεῖς, σὰν Ἀμερικανός, ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ποτὲ ἕνας Ἄγγλος — καὶ μάλιστα ἀξιωματικός — δὲν μεταχειρίζεται τὸ ἄνανδρο στυλέττο, γι' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις!...

.....Ἀκοῦστε τώρα, τί καταχθόνια μέτρα ἔλαβε ἡ Γκεπεοὺ ἐναντίον τοῦ Ἄρμστρονγκ, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἐπίσης κι' ἐναντίον ὅλων ὅσους θέλει νὰ ἐξοντώση... Μολις συνέλαβε χθὲς τὸν Ἄρμστρονγκ, ἀμέσως ἄνοιξε τὸ βιβλίο τῶν καταζητουμένων ἀπ' τὴν κοινὴ Ἀστυνομία κακούργων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν συλληφθῆ ἀκόμη... Διάλεξε κατόπιν μιὰ φωτογραφία ἀπ' τοὺς ἀσυλλήπτους αὐτοὺς κακούργους, ἡ ὁποία νὰ μοιάζη κάπως στὴ σιλουέττα καὶ στὴ μορφὴ μὲ τὸν Ἄρμστρονγκ... Κατόπιν, δένοντας τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του, ξύρισε τὸ κεφάλι του, πρόσθεσε γένεια καὶ φρύδια πυκνὰ στὸ πρόσωπό του, τοποθέτησε λίγο κερὶ στὴ μύτη του γιὰ νὰ τὴν κάνη καμπουρωτὴ ἀπὸ ἴσια ποὺ ἦταν πρίν, καὶ τὸν ἔντυσε κατόπιν μὲ ροῦχα ρωσσικά!...

.....Ἔτσι μετσμφιεσμένος λοιπὸν ὁ Ἄρμστρονγκ ἄθελά του, ὡδηγήθηκε ἀπ' τὰ ὄργανα τῆς Γκεπεοὺ στὸ στρατοδικεῖο, καὶ κάθησε στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου διὰ τῆς βίας, ὡς δολοφόνος δῆθεν... Προσθέστε ἀκόμη, ὅτι δὲν ὡδηγήθηκε ἐκεῖ ὡς Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ, ἀλλὰ ὡς Ἀλεξάντρ Σιντιρόνοβιτς Γκαλλίτσιν, δηλαδὴ τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ καταζητουμένου κι' ἀσυλλήπτου ἐκείνου κακούργου τῆς φωτογραφίας, μὲ τὸν ὁποιο συγχρόνως τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζη καταπληκτικά, προσθέτοντάς του — ὅπως σᾶς εἶπα — ψεύτικα γένεια, φρύδια, κλπ.!

.....Ἔτσι, τὸ συνένοχο στὴν ἄνανδρη αὐτὴ συμπαιγνία στρατοδικεῖο, καταδίκασε σὲ θάνατο τὸν Ἄρμστρονγκ, ὡς Γκαλλίτσιν φυσικά.. Ἡ ἐφημερίδες δημοσίευσαν χθὲς τὸ ἀπόγευμα πανηγυρικο τὴ φωτογραφία του, ὅπως ἦταν ἀναγκαστικὰ μεταμφιεσμένος... Κι' αὔριο τὸ πρωῒ, σὲ λίγες ὧρες δηλαδὴ ποὺ θὰ τὸν θέσουν σ' ἕναν στῦλο καὶ θὰ τὸν τουφεκίσουν, ἡ ἐφημερίδες πάλι θὰ δημοσιεύσουν ἐπίτηδες τὴ φωτογραφία τοῦ τουφεκισθέντος!

.....Καταλάβατε τώρα τὴ φριχτὴ σκηνοθεσία αὐτή, ἡ ὁποία γίνεται σὲ ὅλους τοὺς ὑπόπτους ποὺ πέφτουν στὰ χέρια τῆς Γκεπεού;... ,Επισήμως, θὰ ἔχη συλληφθῆ καὶ θὰ ἔχη τουφεκιστῆ ὁ δῆθεν Γκαλλίτσιν, δηλαδὴ ἕνας κοινὸς κακοῦργος καταζητούμενος ἀπὸ καιρὸ ἀπ' τὴν Ἀστυνομία!... Ἀνεπισήμως ὅμως, θὰ ἔχη τουφεκι-

στῆ ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ!... Βέβαια, ἐμεῖς ξερομε τι συνεση, η τι θα συμβη, ἢ καὶ τι συμβαινει παντα στὴν πραγματικοτητα!... Πῶς να μιλησουμε, ομως;... Πῶς να τα καταγγειλουμε αυτα τὰ αισχη της Γκεπεου στους ανωτατους ἀρχηγους της, οι οποιοι ουτε κἀν τα υποψιαζονται;... Δεν μας συμφερει ακομη καμμια σχετικη αποκαλυψις, κι' ετσι κάνομε πως παραεχοματε δησεν ὡς φυσικὴ καὶ τυχαία τὴν ἐξαφνιοι των ἀτυχων αυτων ομοεθνων και συνεργατων μας!

Ὁ Λῶρενς ἄκουγε ἐν τῷ μεταξὺ ἐκθαμβος. "Αν κι' ἦταν συνηθισμένος ἀπο ἀλλοτε στις σχετικες καταχθονιοτητες των διαφορων κατασκοπευτικων δικτυων, καὶ στα πανουργα τεχνασματα των διαφορων Μυστικων Ἀστυνομιων της Εὐρωπης, ὡστοσο ἡ καταχθονιοτης της αιμοσιψης Γκεπεου του φαινόταν ὁτι ξεπερνουσε κάθε ὁριο.

Συγχρονως ἦταν ἐκθαμβος καὶ γιὰ τὴν ἀφοβία καὶ τὴν τόλμη τῆς νεαρωτάτης κι' ἀθῴας αὐτῆς ὑπάρξεως, ἡ ὁποια ἔπαιζε ὡστοσο μὲ τὸν θανατο με ἀμεριμνησία θαυμαστή....

Σιγα-σιγα, εἶχε ξυπνήσει μέσα του ὁ παληὸς ἐκεῖνος Λῶρενς τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου, κατὰ τὸν Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἡ θανάσιμες κι' αἱματῆρες αὐτὲς περιπέτειες, ἄρχισαν πάλι νὰ κεντρίζουν τὸν φιλοτάραχο καὶ ριψοκίνδυνο χαρακτηρα του.

Κι' ἐπὶ πλέον, ἐνοιωθε την ψυχη του δεμένη πειὰ κι' αἰχμάλωτη τῆς καλλονῆς καὶ τῆς μυστηριώδους γοητείας, ἡ ὁποία ξεχυνοταν ἄφθονη ἀπ' τη θελκτικὴ καὶ σπανία προσωπικότητα τῆς νεαρῆς αὐτῆς κοπέλλας.....

Ἔσκυψε κοντά της, σὰν ὑπνωτισμένος. Τῆς πῆρε τὸ χέρι στὸ δικό του, καὶ τὸ χάϊδεψε ἁπαλά. Ἐκείνη, συγκινημενη κρυφα καὶ βαθειά, κύτταξε στα μάτια τὸν σωτῆρα της, περιεργάστηκε μὲ τρυφερότητα τὸ ἀρρενωπο πρόσωπό του, καὶ δὲν ἔδειξε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀποσύρη τὸ χέρι της ἀπ' τὸ δικό του....

Περασαν ἔτσι ἀρκετὲς στιγμὲς ἀμοιβαίας σιωπῆς, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας τὰ χείλη τους ἔμεναν βέβαια κλειστά, μὰ τὰ βλέμματά τους φλυαροῦσαν ἀκατάπαυστα καὶ μὲ περιπάθεια τρυφερή....

—Καὶ τώρα, τί σκοπεύετε νὰ κάνετε, δεσποινίς; ρώτησε ἐπιτέλους ὁ Λῶρενς μὲ λαχτάρα, διακόπτοντας πρῶτος τὴ σιωπὴ αὐτή.

—Σκοπεύω, σὲ λίγη ὥρα ἀκόμη, νὰ φύγω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ δραπετεύσω γιὰ τὴν Ἀγγλία! ἀπάντησε μὲ κουρασμένο καὶ μελαγχολικὸ ὕφος, ἐκείνη. Μιὰ ποὺ ξέφυγα πρὶν τὴ σύλληψι καὶ τὸν γρήγορο θάνατο, χάρις στὸν ἱπποτισμὸ καὶ στὴ γενναιοψυχία σας, δὲν φοβοῦμαι πειὰ προσωρινῶς μήπως μὲ συλλάβουν, γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: Πρῶτα, δὲν θὰ πάω πειὰ στὸ σπίτι μου, γιατὶ ξέρω ἤδη ὅτι τὸ κατασκοπεύουν... Δεύτερον, ἔχω ἀπάνω μου ὅλα τὰ σχετικά, γιὰ νὰ μεταμφιεστῶ σὲ ἄνδρα εἴτε ἐδῶ σὲ σᾶς, εἴτε ἔξω σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ ἐρημικοῦ δρόμου... Μόλις ξεντυθῶ καὶ πετάξω τὸ ταγιέρ μου, ἐπίσης, θὰ παρουσιαστῶ ἀνδρικὰ ντυμένος, γιατὶ πάντα παίρνω αὐτὴ τὴν προφύλαξι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο... Στὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου, ὑπάρχει ἤδη ἕτοιμο καὶ θεωρημένο διαβατήριο, μὲ τὴ φωτογραφία μου ὡς ἄνδρὸς πειά, καὶ μὲ τὸ ὄνομα «Τζὼν Φιτζπέτερ, μηχανικὸς ἐκ Λονδίνου, ἐτῶν 28» κλπ. κλπ... Ἡ θεωρήσεις εἶνε κανονικώτατες καὶ φρέσκες, τόσο ἐκ μέρους τῆς ἀμερικανικῆς Πρεσβείας, ὅσο κι' ἐκ μέρους τοῦ σοβιετικοῦ ἐλέγχου τῶν διαβατηρίων... Ψροντίζομε, βλέπετε, νὰ τὶς ἀνανεώνουμε διαρκῶς, ὡστε νὰ ἤμαστε ἕτοιμοι γιὰ κάθε ἀπρόοπτη ὑποψία τῆς Γκεπεοὺ ἐναντίον μας!

.....Ἔτσι μεταμφιεσμένη λοιπόν, θὰ πάρω τὸ πρῶτο τραῖνο Μόσχας—Ὄδησσοῦ, κι' ἀπὸ κεῖ τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο γιὰ τὴν Ἀγγλία... Θὰ καθήσω ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρό, ὡστε νὰ σβύσουν ὁλότελα κάθε ὑποψίες ἐναντίον μου, καὶ νὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη μου ὁριστικά... Κατόπιν, ἴσως ξαναγυρίσω πάλι ἐδῶ, ἴσως πάλι ἡ μοῖρα μου μὲ

σπρώξει σὲ ἄλλες κατευθύνσεις καὶ σ' ἄλλους σκοποὺς ζωῆς καὶ διοπαλης!

Καὶ στενάζοντας βαθειὰ τώρα, πρόσθεσε:

—Μιὰ ἡμέρα ἂν μείνω ἀκόμη στὴ Ρωσσία, ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος θανάτου, καὶ μάλιστα ἀνώφελου θανάτου, γιὰ μένα!... Ποῦ νὰ κρυφτῶ ἄλλωστε, ἀφοῦ σὲ λίγες ὧρες ξημερώνει κι' ἐσεῖς φεύγετε γιὰ τὴν πατρίδα σας, γιὰ πάντα;

Μ' ἔξαψι βίαιης καὶ ξαφνικῆς λαχτάρας ὁ Λῶρενς, ξεφώνισε παρευθὺς μὲ ἱκεσία καὶ μ' ἐντονη τρυφερότητα στὴ φωνή του:

—Μὴ φεύγετε, δεσποινίς!... Θὰ σᾶς χάσω γιὰ πάντα ἔτσι, καὶ νοιώθω ἀπὸ τώρα πόσο θὰ εἶμαι δυστυχισμένος στὸ μέλλον, δίχως ἐσάς... Σὰν στρατιωτικός, εἶμαι ὑποχρεωμένος — φεύγοντας αὔριο ἀπ' τὴ Ρωσσία — νὰ τραβήξω κατευθεῖαν γιὰ τὴν Ἀμερική, στὴν πατρίδα μου, στὸ σύνταγμά μου... Ἐνῷ ἀρκεῖ νὰ στείλω αὔριο τὸ πρωῒ μιὰ τηλεφωνικὴ αἴτησι στὸ σοβιετικὸ ὑπουργειο τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ ἄλλη μιὰ στὴν ἀμερικανικὴ Πρεσβεία, γιὰ νὰ μείνω πάλι — γιὰ ἄλλα πέντε χρόνια — στὴ Ρωσσία, σίγουρος, πανίσχυρος, καὶ τιμημένος!...

Τὴν κύτταξε πάλι μὲ ἀνέκφραστη περιπάθεια, καὶ πρόσθεσε:

—Θέλετε νὰ μείνετε κι' ἐσεῖς, δεσποινίς;... Ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς προστατεύσω ἀποτελεσματικά, χάρις στὴν πανίσχυρη θέσι μου καὶ στὶς ὑπέρτατες γνωριμίες μου... Κι' ἔτσι δὲν θὰ ἐπέλθη ὁ χωρισμός μας, τὸν ὁποῖο τόσο φοβοῦμαι, κι' ὁ ὁποῖος τόσο θὰ μὲ κάνη δυστυχισμένον, ὅπως τὸ νοιώθω ἤδη καθαρά!

Ὀδυνηρὸς δισταγμὸς ἔλαμψε στὰ μαῦρα καὶ μυστηριώδη μάτια τῆς νέας. Κύτταξε ἄφωνη γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν νεαρὸ ἀξιωματικό, κι' ἡ συγκίνησις τῆς φούσκωνε βίαια τὰ στήθη. Λίγες ὧρες παραμονῆς της ἀκόμη στὴ Ρωσσία, ἴσως νὰ σήμαιναν σίγουρον κίνδυνο θανάτου γι' αὐτή...

Μὰ κι' ὁ Ἀμερικανὸς ἀξιωματικός, τῆς φαινόταν τόσο γοητευτικός, τόσο ἱπποτικός, τόσο γενναῖος, ὥστε ἡ ἐκλεκτὴ προσωπικότης του τὴν μάγευε, ὅπως ἐπίσης μάγευε κι' ἐκεῖνον ἡ δική της μυστηριώδης καὶ θελκτικὴ προσωπικότης.....

Τοῦ εἶπε στὰ τελευταῖα, μὲ ξαφνικὴ ἀποφασιστικότητα καὶ μὲ λαχτάρα:

—Εἶστε ὁ σωτήρ μου... Ἡ ζωή μου σας ἀνήκει... Τίποτα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀρνηθῶ!

—Κι' ἡ καρδιά σας; ρώτησε δειλὰ καὶ τρυφερά, ἐκεῖνος. Μοῦ ἀνήκει ἄραγε κι' αὐτή;

Προτίμησε νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήση. Τὰ μάτια της ὅμως, καθὼς τὰ βύθισε μὲ ἀνέκφραστη τρυφερότητα στὰ δικά του, καὶ καθὼς τὰ χαμήλωσε κατόπιν — κόκκινη καὶ βαθειὰ συγκινημένη — τοῦ μίλησαν πιὸ εὔγλωττα ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀπάντησί της...

.....

Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν πολὺ πειὰ προχωρήσει. Κι' ὅμως ἀκόμη ἔμεναν ἄγρυπνες ἡ δυὸ νεαρὲς αὐτὲς ὑπάρξεις, στὸ κατάφωτο σαλόνι, καθισμένες ἀντικρυστά, χειροπιαστές, καὶ δίχως καθόλου νὰ μιλοῦν.

Εὕρισκαν ὅμως τόση ἡδονὴ σ' αὐτὴ τὴ στάσι, ἡ πρωτοδοκίμαστες στὴν ἀγάπη παρθένες καρδιές τους, ὥστε εὐχόντουσαν μέσα τους κι οἱ δυό τους μὲ λαχτάρα, νὰ μὴν ξημέρωνε ποτέ.....

—Σ' εὐχαριστῶ ὁλόψυχα ἀγαπημένη μου, ποὺ δέχτηκες νὰ μείνης κοντά μου, ἀψηφῶντας μὲ τόσο θάρρος τὸν τρομερὸ κίνδυνο τοῦ θανάτου ποὺ σὲ περιμένει! Ψιθύρισε ἐπιτέλους πρῶτος ὁ Λῶρενς, φιλῶντας της ἁπαλὰ τὸ χέρι. Ἡσύχασε ὅμως, γιατὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἱκανὸ νὰ σὲ προστατεύση ἀποτελεσματικά... Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ ζητοῦσα νὰ διακινδυνεύσης ἔτσι τὴ ζωή σου, ἂν δὲν ἤμουν σίγουρος γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς προστασίας μου... Πόσο θὰ εἶμαι

εὐτυχισμένος, ζῶντας ἔτσι γιὰ πάντα κοντά σου!

Μιὰ μελαγχολικὴ τρυφερότης σκίαζε, τώρα, τὸ ὑπέροχο πρόσωπο τῆς νέας. Κάτι πήγαινε διαρκῶς νὰ τοῦ πῆ, μὰ πάλι δίσταζε καὶ σιωποῦσε...

—Τί ἔχεις, μικρούλα μου; ξαναπε ὁ Λῶρενς, παρατηρῶντας τὴ μελαγχολία της καὶ σκύβοντας τρυφερὰ κοντά της. Μήπως μετανοιώνεις ἄραγε, γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί σου;

Ἡ νέα στέναξε. Καὶ μὲ παράφορη καὶ ξαφνικὴ περιπάθεια κατόπιν, τοῦ ἅρπαξε τὸ κεφάλι στὰ χέρια της, καὶ τοῦ φίλησε τὰ χείλη...

Εὐθὺς ἀμέσως ὕστερα, ψιθύρισε:

—Πιστεύω νὰ πείσθηκες πειά, πόσο εἶμαι κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη μαζύ σου!... Ὄχι, δὲν μετανοιώνω καθόλου, ἀγαπημένε μου... Ἴσα-ἴσα, κοντὰ στὴν τόση τρυφερότητα ποὺ νοιώθω γιὰ σένα, κοντὰ στὰ ὅσα σοῦ ὀφείλω, αἰσθάνομαι ἀκόμη κι' ἄπειρη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν ἱπποτισμό σου καὶ γιὰ τὴ διακριτικὴ λεπτότητά σου... Οὔτε κὰν θέλησες νὰ μὲ ρωτήσης ἀδιάκριτα, τόση ὥρα τώρα, πῶς λέγομαι καὶ ποιὰ εἶμαι πραγματικῶς!... Γι' αὐτό, εἶμαι διπλᾶ ὑποχρεωμένη, νὰ σοῦ ἐξηγήσω καθαρὰ ὅλα τὰ τυχὸν σκοτεινὰ σημεια αὐτῆς τῆς ἀποψινῆς περιπετείας μου!

Πῆρε βαθειὰ ἀναπνοή, ἀνακουφίζοντας ἔτσι τὰ σφιγμένα στήθη της. Κι' ἐνῷ ὁ Λῶρενς κρεμάστηκε κυριολεκτικῶς ἀπ' τὰ χείλη της μὲ λαχτάρα, ἐκείνη ξανάπε:

—Εἶμαι ἔτσι μελαγχολική, γιατὶ σκέπτομαι τὴν πένθιμη κι' ἀγρία τύχη ποὺ περιμένει τὸν φτωχό μου Ἄρμστρονγκ!... Περιττὸ νὰ νοιώσης καὶ τὴν ἐλαχίστη ζηλοτυπία, ἀγαπημένε μου, γιατὶ ὁ Ἄρμστρονγκ εἶνε πρῶτος ἐξάδελφός μου, ὀρφανὸς ἀπὸ γονεις, ποὺ τὸν συμμάζεψαν ἀπὸ μικρὸν οἱ γονεις μου καὶ μεγαλώσαμε μαζὺ σὰν δυὸ στοργικὰ ἀδέλφια... Κι' ἂν δέχτηκα κατοπιν κι' ἐγώ, ν' ἀκολουθήσω αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη καρριέρα τῆς κατασκόπου, τόκαμα ἀπὸ στοργὴ γιὰ τὸν ἐξάδελφό μου, ἀπὸ οἰκονομικὲς στενοχωρίες, ἀπ' τὸ φιλοκίνδυνο τοῦ ζωηροῦ χαρακτῆρος μου, κι' ἀπ' τὸν πόθο νὰ ἐξυπηρετήσω καλύτερα τὴν πατρίδα μου θέτοντας στὴ διάθεσί της τὴν καλλονή μου καὶ τὴ δραστηριότητά μου... Λέγομαι Ντένυς Ράνταλλ, κατάγομαι ἀπὸ ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Ἀγγλίας, καὶ σπούδασα κι' ἐγὼ διδασκάλισσα στὸ Λονδῖνο, ὅσο ὁ ἀξάδελφός μου Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ σπούδαζε στὴ Στρατιωτικὴ Σχολή!...

.....Ὅταν κατόπιν βγῆκε ἀξιωματικός, ἔγινε κι' ὁ Παγκόσμιος Πόλεμος... Ὁ Ρόναλδ ἔφυγε γιὰ τὸ Δυτικὸ Μέτωπο, κι' ἐγὼ ὑπηρέτησα τὴν πατρίδα μου στὴν ἀρχὴ ὡς νοσοκόμος... Κατόπιν, ὅμως, ἔγινα καὶ κατάσκοπος πρὸς χάριν της... Καὶ στὰ τελευταῖα, μετὰ τὸν πόλεμο, ἐξακολούθησα τὸ ἐπικίνδυνο καὶ φιλόπατοι, ἀλλὰ καὶ καλὰ ἀμειβόμενο ἐπάγγελμα τῆς κατασκόπου, γιὰ νὰ βοηθῶ τοὺς γηραλέους καὶ φτωχοὺς γονεῖς μου, κι' γιὰ ν' ἀκολουθῶ ἐπίσης τὸν Ρόναλδ, μὲ τὸν ὁποῖο μὲ συνδέει μιὰ τουφεροτάτη ἀδελφικὴ στοργή... Φαντάσου τώρα τὴ θέσι μου, ἀγαπημένε μου, ὅσο σκέπτομαι ὅτι αὔριο τὸ πρωῒ θὰ τὸν τουφεκίσουν!... Ἄχ, πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν σώσω;

Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει, κι' ἡ φωνή της σιγότρεμε τώρα...

—Ποῦ εἶνε φυλακισμένος ὁ Ρόναλδ; ρώτησε ὁ Λῶρενς, μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι.

—Εἶνε στὶς κεντρικὲς φυλακὲς τῆς Μόσχας, ἡ ὁποῖες βρίσκονται ἀκριβῶς πίσω ἀπ' τὸν μεγάλο τοῖχο τοῦ Κρεμλίνου! ἀπαντησε μὲ φωνὴ σβυσμένη, ἡ Ντένυς. Μὲ εἰδοποίησε σχετικῶς ὁ ἴδιος ὁ Ρόναλδ, πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, στέλνοντάς μου ἕνα σημείωμα μὲ ἕναν φρουρό

του, τὸν ὁποῖο κατώρθωσε νὰ δωροδοκήση γι' αὐτὴ τὴν εὐκολη ἁλλωστε ἐκβουλευσι!

—Δεν μποροῦμε ἄραγε νὰ δωροδοκήσουμε πιὸ πλούσια, αὐτὸν τὸν ἴδιο τον φρουρό, ὥστε νὰ μας βοηθήση κιολας στὴ δραπέτευσι τοῦ Ρόναλδ; ρώτησε μὲ λαχτάρα, ὁ Λώρενς.

Ἡ Ντένυς στεναξε, κι' εἰπε μελαγχολικά:

—Δυστυχῶς ὄχι, γιατὶ τὸν σκότωσαν πεια τὰ ὄργανα τῆς Γκεπεού!... Τὸν εἰχαν ὑποψιαστῆ οἱ καταχθόνιοι αὐτοι ἄνθρωποι, καὶ τὸν εἰχαν παρακολουθήσει... Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ διάβαζα το σημειωμα τοῦ Ρόναλδ, ποὺ μοῦφερε, ἐκεῖ στο στενο δρομάκι και στὸ φῶς καποιου φαναριοῦ, τὰ ὄργανα τῆς Γκεπεοὺ τὸν σκότωσαν ζαφνικά, κι' ὕστερα ὥρμησαν ἀπανω μου γιὰ νὰ μὲ ἀτιμάσουν πρώτα, καὶ γιὰ νὰ μὲ κλείσουν στὴ φυλακὴ κατόπιν, γιὰ τουφεκισμὸ κι' ἐμένα!... Τοὺς ξέφυγα ὅμως, μὲ τὸν τρόπο ποὺ ξέρεις ἤδη... Καὶ τώρα, ἡ Γκεπεοὺ μὲ κατηγορεῖ ὡς δολοφόνο, πρώτα γιατὶ ὅπου σκότωσα ἐγὼ τὸν φρουρὸ ἐκεῖνον — ὁ ὁποῖος τάχα ἐρχόταν γιὰ νὰ μὲ συλλάβη ὡς ὑποπτη, κι' ὄχι γιὰ νὰ μοῦ δώση τὸ γραμματάκι τοῦ Ρόναλδ — κι' ὕστερα γιατὶ ἀποπειράθηκα νὰ σκοτώσω καὶ δεύτερον στρατιώτη, πληγώνοντάς τον μὲ περίστροφο!

Ὁ Λώρενς σηκώθηκε νευρικὰ ἀπ' τὴ θέσι του, κι' ἄρχισε νὰ περπατάη μὲ βαθειὰ συλλογὴ δῶ κι' ἐκεῖ στὸ δωμάτιο. Ἡ κατάστασι ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ κι' ἐπικίνδυνη. Ἂν μπερδευόταν καὶ σὲ τέτοιες δοσοληψίες, μὲ τὴν τρομερὴ καὶ πανίσχυρη Γκεπεού, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν γλύτωνε ἀπ' τὰ ματωμένα νύχια της οὔτε ἡ ἀνωτάτη θέσις του στὸ σοβιετικὸ κρατικὸ συγκρότημα — ὡς ἐμπίστου ὀργανωτοῦ καὶ γενικοῦ διευθυντοῦ τοῦ μοναδικοῦ ὁδιδουργείου — οὔτε ἡ ἰδιότης του ὡς Ἀμερικανοῦ ὑπηκόου κι' ἀξιωματικοῦ.

Ἄλλωστε, ἤξερε ἤδη μὲ τί καταχθόνιον τρόπο ἐξώντωνε ἡ Γκεπεοὺ τὰ θύματά της, μεταμφιέζοντάς τα καὶ τουφεκίζοντάς τα, πρὶν προλάβουν νὰ ἐπέμβουν ἡ ἐνδιαφερόμενες πρεσβειες! Ἔτσι ἀκριβῶς θὰ τουφεκιζόταν κι' ὁ ἴδιος, μεταμφιεσμένος διὰ τῆς βίας ποιὸς ξέρει σὲ ποιὸν ἀσύλληπτο Ρῶσσο κακοῦργο!...

Κι' ὅταν θὰ ἀποροῦσε γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του ἡ ἀμερικανικὴ Πρεσβεία, ἡ Γκεπεοὺ θὰ τῆς ἀπαντοῦσε ἀπαθῶς, ὅτι ἡ Ρωσσία εἶνε ἀπέραντη, ὅτι εἶνε γεμάτη ἀπὸ γυναικες ὁλεθρίας ὠμορφιάς, ἢ ἀπὸ κακούργους πάσης φύσεως, κι' ὅτι ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βρίσκόταν τώρα — ξεμυαλισμένος ἴσως ἀπὸ καμμιὰ γυναῖκα, ἢ δολοφονημένος ἴσως ἀπὸ κανέναν ἄγνωστο κακοῦργο — ὁ νεαρὸς καὶ σφριγηλὸς ἀξιωματικὸς Μπὸμπ Λώρενς!!

Νά, αὐτὰ θὰ ἀπαντοῦσε σαρκαστικὰ ἡ Γκεπεού, σίγουρη κι' ἤσυχη καὶ καλὰ προφυλαγμένη ἀπὸ κάθε ὑποψία, χάρις στὴν καταχθονιότητα τῶν μέσων της...

.....

—Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὸν σώσουμε! ξεφώνισε ζαφνικά, καὶ δαγκάνοντας τὰ χείλη του κατόπιν ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα. Μὰ πῶς;... Πῶς;

—Ἀγαπημένε μου, αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σκέψι εἶνε, ποὺ σκιάζει τόση ὥρα τώρα, τὴν ἀνέκφραστη εὐτυχία ποὺ νοιώθω κοντά σου! μουρμούρισε ἡ Ντένυς, στέκοντας ἀτικρύ του καὶ κυττάζοντάς τον τρυφερά. Σὲ λατρεύω ἐπίσης, σὰν νὰ σὲ ξέρω ἀπὸ χρόνια... Κι' ἡ ἀνησυχία μου γιὰ τοὺς κινδύνους στοὺς ὁποίους ἔμπλεξες πρὸς χάριν μου, δυναμώνει πιὸ καταθλιπτικὰ τὴ σκοτεινιὰ αὐτὴ τῆς εὐτυχίας μου!

—Μὰ μήπως κι' ἐσὺ δὲν ἔμεινες πρὸς χάριν μου, παρ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ σὲ τριγυρίζουν; ψιθύρισε μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα κι' ὁ Λώρενς, φιλῶντας της τὸ χέρι. Γι' αὐτό, ἔχω ὑπερτάτη ὑποχρέωσι, νά....

Σταμάτησε ἀποτομα νὰ μιλάη, καὶ σκίρτησαν ἀπὸ ταραχὴ κι' οἱ δυό τους. Χτυπήματα βίαια κάτω στὴν ἐξώπορτα, εἶχαν ἀντηχήσει ζαφνικά, ταραζοντας τὴ μυστηριώδη σιγαλιὰ τῆς νύχτας....

—Ποιοὶ νὰ εἶνε ἄραγε, καὶ τί νὰ θέλουν τέτοια ὥρα; μουρμούρισε ἡ Ντένυς σιγαλά, χλωμιάζοντας σὰν νεκρὴ συγχρόνως.

Ὁ Λώρενς συγκρατῶντας μὲ λυσσασμένη προσπάθεια τὴν ἀνέκφραστη ταραχή του, ἔσπρωξε γοργὰ τὴ Ντένυς πρὸς τὸ δωματιάκι τοῦ λουτροῦ πάλι, καὶ μουρμούρισε:

—Γρήγορα!... Ἔμπατε πάλι ἐκεῖ μέσα, καὶ κρυφτῆτε ὅπως ἀκριβῶς κρυφτήκατε τόσο καλὰ προηγουμένως!... Κλείστε τὴν πόρτα... Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ, θὰ κατεβῶ μιὰ στιγμὴ νὰ δῶ ποιοὶ χτυποῦν ἔτσι τὴν ἐξώπορτα, καὶ τί θέλουν!

Δ΄

Ἡ Ντένυς ἐξαφανίστηκε παρευθὺς μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, κι' ὁ Λώρενς κατέβηκε βιαστικὰ κάτω.

Ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα, μὰ παρευθὺς τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω ἔκθαμβος: Ἕνα πελώριο πιστόλι ἦταν ἀκουμπισμένο κιόλας ἀπειλητικὰ στὴν κοιλιά του, κι' ἕνας ἀλλοίθωρος κι' ἀγριοπρόσωπος γίγας — μὲ τὸ διακριτικὸ σῆμα τῆς Γκεπεοὺ στά φαρδυὰ στήθη του — τὸν κύτταζε ὕποπτα κι' αἱμόδιψα.....

—Ἀπάνω τὰ χέρια σου! μούγκρισε συγχρόνως, ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς γίγας. Θὰ σοῦ ἀδειάσω ὅλες τὶς σφαῖρες στὴν κοιλιά, ἂν κουνηθῆς!

—Ἦρθα, ξέρεις, γιὰ κείνη τὴν ὠμορφονιά, τὴν ὁποία μὲ τόση πονηρία πρὶν κατώρθωσες νὰ κρύψης ἀπ' τὴν περίπολο τοῦ Βλαδίνσκυ!... Μὰ ἡ Γκεπεοὺ εἶνε πιὸ πονηρὴ ἀπὸ σένα... Σύμφωνα μὲ κρυφὴ διαταγὴ τοῦ Βλαδίνσκυ, οἱ στρατιῶτες του ποὺ ἐρευνοῦσαν τὸ σπίτι σου, ἄνοιξαν ἀπαρατήρητοι ἀπὸ μιὰ τρύπα στὴν κορυφὴ τῆς κάθε κουρτίνας τῶν παραθυριῶν!... Κι' ἔτσι, ὅταν ἔφυγαν — ὅπως νόμισες ἠλίθια — ἐγὼ ἀμέσως ξαναγύρισα κι' εἶδα ὅλα ὅσα συνέβησαν κατόπιν, παρ' ὅλο ποὺ εἶχες τραβήξει φρόνιμα τὶς κουρτίνες!

Ἔπαψε νὰ σαρκάζη τώρα, κι' ἄγρια σὰν πρὶν ξανάπε:

—Λοχαγὲ Λώρενς σὲ συλλαμβάνω, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἔκρυψες καὶ περιέθαλψες στὸ σπίτι σου μιὰ ἐπικίνδυνη κατάσκοπο καὶ δολοφόνο!... Εἶμαι ἀξιωματικὸς τῆς Γκεπεού, λέγομαι Δημήτρη Βλαδίμήρωφ, καὶ συνώδευσα πρὶν ἀπαρατήρητος ὡς ἐδῶ τὴν περίπολο τοῦ Βλαδίνσκυ... Καὶ τώρα, ἐμπρός!... Ἂς ἀνεβοῦμε στὴν κρεββατοκάμαρά σου, γιὰ νὰ συλλάβω καὶ τὴν «ΑΛΛΗ»!... Ἀλλὰ προηγουμένως, ἂς ψάξω καὶ τὶς τσέπες σου γιὰ περισσότερη σιγουριά, παρ' ὅλο ποὺ τὸ σπίτι σου εἶνε κυκλωμένο πειὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μου!

Ἐξακολουθῶντας νὰ τοῦ πιέζη τὴν κοιλιὰ μὲ τὴν κάννη τοῦ πελωρίου πιστολιοῦ του, μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοὔψαξε γοργὰ τὶς τσέπες καὶ τὴ μέση. Ἱκανοποιημένος ὕστερα, ποὺ δὲν τοῦ βρῆκε οὔτε σουγιά, πρόσθεσε:

—Καὶ τώρα ὁδήγησέ με στὴν κρεββατοκάμαρά σου, περπατῶντας μπροστὰ καὶ μὲ τὰ χέρια σου ψηλά... Στὴν ἐλάχιστη ὑποπτη κίνησί σου, θὰ πυροβολήσω ἀμείλιχτα!

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, βρισκόντουσαν στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Λώρενς. Ὁ Βλαδιμήρωφ, ξέροντας ἤδη θαυμάσια τὴ διαίρεσι τοῦ σπιτιοῦ — χάρις στὴν κατασκοπεία του ἀπ' τὶς κουρτίνες — βάδισε ἴσα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ, τὴν κλώτσησε καὶ μούγκρισε:

—Ἔχεις δέκα δευτερόλεπτα καιρό, ὅσο νὰ μας κοπιάσης ἐδῶ, κοπέλλα μου!... Ὕστερα, θὰ σπάσω μὲ κλωτσιὲς τὴν πόρτα, καὶ θ' ἀδειάσω ὅλο τὸ πιστόλι μου στὴν τσαχπίνικη κι' ὠμορφούλα μούρη

σου... Δὲν πιστεύω βέβαια, νὰ θέλης ν' ἀσχημίσης ἔτσι!

Ὡστόσο, δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώση, τις σαρκαστικὲς καὶ βάναυσες αὐτὲς φράσεις του. Ἡ πόρτα τοῦ λουτροῦ ἄνοιξε ἀμέσως, καὶ στὸ κατωφλι τῆς φάνηκε ἡ Ντένυς.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν κίτρινο σὰν νεκρῆς, μὰ τὰ μάτια της κύτταζαν μὲ σταθερότητα, καὶ τὰ ὁλόλευκα χέρια της δὲν ἔτρεμαν καθόλου.

—Ξέρετε, θελκτικὴ δεσποινίς, ὅτι τὸ στρατοδικεῖο σας καταδίκασε κιόλας πρὸ ὀλίγου στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν; τῆς εἶπε τότε ὁ Βλαδιμήρωφ, μὲ εἰρωνικὴ εὐγένεια καὶ στὸν πληθυντικό. Καὶ ξέρετε ἀκόμα, ὅτι ὁ κανονισμὸς μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκτελέσω παρευθὺς τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι, δίχως ἐκτελεστικὰ ἀποσπάσματα καὶ δίχως ἀνώφελες καὶ περιττὲς τέτοιου εἴδους διατυπώσεις;

Συγχρόνως, σὰν νὰ ἔνοιωθε μιὰ αἰμόδιψη ἡδονὴ στὸ μαρτύριο τῆς δύστυχης κοπέλλας, τὴ σημάδευε κατάστηθα μὲ τὸ τερατῶδες πιστόλι του ὁ ἄνανδρος αὐτὸς μπολσεβίκος.....

Ὁ Λῶρενς, στέκοντας ἐν τῷ μεταξὺ ὄρθιος καταμεσῆς στὸ δωμάτιο, καὶ μὲ τὰ χέρια ψηλά, κόντευε νὰ πνιγῇ κυριολεκτικῶς ἀπ' τὴν ἀπόγνωσί του κι' ἀπ' τὴν ἀνίσχυρη λύσσα του. Ἡ φριχτὴ θέσι του, καὶ τὸ ἄγριο ψυχικὸ μαρτύριο τῆς ἀγαπημένης του, τὸν πλημμύριζαν ἀπὸ ἀπελπισία....

Μὲ πικρὴ κι' ἀφάνταστη τύψι, σκεπτόταν:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ αἴτιος τοῦ χαμοῦ της... Ἂν τὴν ἄφηνα ἐλεύθερη, πρίν, νὰ φύγη... θὰ ἦταν τώρα κατάλληλα μεταμφιεσμένη καὶ θὰ ταξίδευε σίγουρη — μὲ ἄλλο ὄνομα καὶ μὲ ἀνδρικὴ ἰδιότητα — γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες!... Ἐνῷ τώρα... γιὰ νὰ μείνη πρὸς χάριν μου ἐδῶ... ἡ δυστυχισμένη... θά... ὢ... Ὤ, Θεέ μου!.. Οὔτε νὰ τὸ σκέπτωμαι κἄν, δὲν μπορῶ!

Ἐπιτέλους, ἡ τρέλλα τῆς ὑπερτάτης ἀπογνώσεώς του, τοῦ σάλεψε τὰ μυαλὰ καὶ τὸν ἔσπρωξε σὲ τόλμημα θανάσιμο κι' ἀφάνταστα ἐπικίνδυνο.....

Μὲ ταχύτητα κι' ὁρμὴ κεραυνοῦ, πήδησε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἄνοιξε τὸ σκέπασμα τῆς βαλίτσας, καὶ χούφτωσε μὲ μανία τὸ περίστροφό του...

Σαστισμένος ἀπ' τὴν ἀστραπιαία αὐτὴ κίνησι τοῦ Λῶρενς ὁ Βλαδιμήρωφ, ἔστρεψε τὸ κεφάλι του γοργά, γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει...

Μὰ μὲ σβελδάτα τίγρεως, ὁ Λῶρενς, τὸν εἶχε σημαδέψει κατάστηθα κιόλας, εἶχε πατήσει τὴ σκανδάλη, κι' ἡ σφαῖρα ξέφυγε σφυρίζοντας σὰν φίδι!

Ὁ Βλαδιμήρωφ χτυπημένος στὴν καρδιά, στριφογύρισε στὴ θέσι του σὰν κεραυνοβολημένος ἀπὸ ἀόρατο ἀστροπελέκι. Τὸ πιστόλι του ξέφυγε ἀπ' τὰ χαλαρὰ πειὰ δάχτυλά του, κι' ἔπεσε βροντερὰ στὸ πάτωμα. Τὰ αἱμόδιψα μάτια του, τὰ ὁποῖα τόσες φορὲς εἶχαν ἀντικρύσει τὸν θάνατο τόσων ἀθώων ὑπάρξεων μὲ θηριώδη ἡδονή, ἔσβυσαν τώρα μονομιᾶς, καὶ θόλωσαν....

Καὶ τὸ ὀγκῶδες κορμί του, σωριάστηκε ἐπιτέλους χάμω βαρειά, καὶ μὲ ὑπόκωφο γδοῦπο!

Δίγως ὁ Λῶρενς νὰ σκεφθῇ τίποτα ἄλλο ἀκόμη, βγῆκε τοιχάτος στὸ χώλλ καὶ κατέβηκε ὡς τὴν ἐξώπορτα. Τὴν ἄνοιξε προφυλαχτικὰ καὶ κύτταξε ἔξω στὸ σκοτάδι. Μιὰ-δυὸ σκιὲς κυκλοφοροῦσαν ἥσυχα, πέρα ἐκεῖ στὴ δεξιὰ γωνιὰ τοῦ τετραγώνου, καὶ δυὸ ἄλλες ἐπίσης ἐκεῖ κάτω στὴν ἀριστερὴ γωνιά...

Ἦταν ἀσφαλῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀπαισίου Βλαδιμήρωφ, οἱ ὁποῖοι ἐπιτηροῦσαν ὁλόγυρα τὸ οἰκοδομικὸ τετράγωνο, στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἡ πλανία πτέρυξ τοῦ ξενοδοχείου τῶν ὀβίδων καὶ τὸ διαμέρισμα τοῦ διευθυντοῦ κι' ὀργανωτοῦ Λῶρενς!

Ὅμως, ὁ Λῶρενς πρόσεξε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν φαινόντουσαν ἀνήσυχοι. Ἐξαπάντος, ὅεν εἶχαν ἀκουσει τον ὑποκωφο πυροβολισμὸ τοῦ αὐτόματου πιστολιοῦ του, χάρις στα διπλὰ τζαμενια παραθυρόφυλλα και στις τραβηγμενες απο πριν βαρειες κουρτινες των. Κι' ηυαν διπλὰ βέβαια τὰ τζαμενια παραθυρόφυλλα, ὅπως σ' ὁλα τα ρωσσικὰ σπίτια, ἐξ αἰτίας τοῦ δριμυτατου κρύου κατὰ τὸν χειμωνα....

—Δόξα στὸ Θεό! ψιθύρισε μὲ ὑπερτάτη ἀνακούφισι ὁ Λῶρενς, κλείνοντας πάλι σιγαλὰ την ἐξώπορτα. Ὁ μόνος που θὰ μποροῦσε ισως ν' ακούση τὸν πυροβολισμὸ, θα ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ Βλαδιμήρωφ που θα φρουροῦσε πρὶν ἐδῶ ἀπέξω ἀπ' τὴν πόρτα... Ἀλλὰ φαινεται, πῶς νοιώθοντας ανια κι' ακούγοντας μιὰ καθησυχαστικὴ ησυχια απάνω, πῆγε ὡς πιὸ πέρα στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ συνομιληση λίγο με τοὺς ἄλλους συντρόφους του που φρουροῦσαν ἐκεῖ!

Μονολογῶντας ἔτσι, ψιθυριστὰ κι' ἀνακουφισμένα ὁ Λῶρενς, ἀνέβηκε πάλι ἀπανω στὴν κρεββατοκαμαρά του...

Ἐκεῖ βρῆκε τὴν ἀγαπημενη του νὰ κάθεται θειαφόχλωμη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ησυχη ὅμως και γαλήνια, παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησι που τῆς εἶχαν προξενησει ἡ συγκλονιστικές της ἀγωνιες. Δίχως νὰ τῆς μιλήση, την κύτταξε μὲ λατρεια και μὲ συμπόνια στὰ μάτια, τῆς φίλησε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά, και τῆς ψιθύρισε:

—Ἡσύχασε, μικρούλα μου... Ἤμαστε πειὰ κι' οἱ δυό μας συνένοχοι σ' ἔγκλημα φόνου, κι' ὄχι μονάχα ἐσύ!... Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ χωνέψω τὴν ἰδέα, ὅτι μποροῦσε νὰ σὲ βλάψη μπρὸς στὰ μάτια μου ὁ κτηνάνθρωπος αὐτός, δίχως ἐγὼ νὰ σὲ ὑπερασπίσω!

Ἔτρεξε ὕστερα στὸ αἱματολουσμένο και κατάκοιτο πτῶμα τοῦ Βλαδιμήρωφ, και γονάτισε. Ψηλάφησε προσεχτικὰ τὸν σφυγμό του και τὴν τρυπημένη ἀπ' τὴ σφαῖρα καρδιά του, βεβαιώθηκε ἀπόλυτα γιὰ τὸν θάνατό του, και ξανάπε μὲ προσποιητὴ εὐθυμία, γιὰ νὰ δώση ἔτσι κάποιο θάρρος στὴ Ντένυς:

—Στὸ κάτω-κάτω, ἂν μας συλλάβουν πρὶν μπορέσουμε νὰ φύγουμε, θὰ ισχυριστοῦμε ὅτι πρῶτος αὐτὸς θέλησε νὰ μᾶς βλάψη!... Κι' ἔτσι, ἀναγκάστηκα κι' ἐγὼ νὰ τὸν σκοτώσω, ἐπειδὴ βρέθηκα σὲ θέσι νομιμωτάτης ἀμύνης γιὰ τὴ ζωή μου!

—Δὲν μὲ νοιάζει καθόλου, ποιὲς θὰ εἶνε ἡ συνέπειες γιὰ τὸν ἐαυτό μου! μουρμούρισε μὲ χαμόγελο πένθιμο, ἡ Ντένυς. Σπαράζει ὅμως ἡ καρδιά μου, ὅσο σκέπτομαι σὲ τί θανάσιμη περιπέτεια ἔμπλεξες ἐξ αἰτίας μου, ἀγαπημένε μου!... Κανένα, ἀπ' τὰ καταραμένα κι' αἱματοβρεχτα κομμουνιστικὰ στρατοδικεῖα, δὲν θὰ πιστέψη τὶς δικαιολογίες σου περὶ νομίμου ἀμύνης τῆς ζωῆς σου, και τὰ λοιπὰ και τὰ λοιπά!... Ἔτσι, σὲ περιμένει καλὲ μου ἕνας θάνατος τραγικὸς και σίγουρος... Κι' ὅσο σκέπτομαι, ὅτι αὔριο θὰ ταξίδευες γαλήνια κι' εὐτυχισμένα γιὰ τὴν πατρίδα σου και γιὰ τοὺς δικούς σου, μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ θλῖψι και τύψεις!... Ὤ, θά....

—Μήπως κι' ἐσὺ δὲν ἔμεινες κοντά μου, πρὸς χάριν μου; διέκοψε μὲ τρυφερὴ λαχτάρα, ὁ Λῶρενς. Μήπως κι' ἐσὺ δὲν θὰ ταξίδευες ἥσυχη γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἂν δὲν γοητευόμουν ἀπ' τὴν ὠμορφιά σου τόσο, ὥστε νὰ σοῦ προτείνω νὰ μείνης ἐδῶ στὴ Μόσχα, και κοντά μου;

Θὰ ἤθελε ἀκόμα νὰ τοῦ φέρη ἀντιρρήσεις — ἀφθονες ἄλλωστε — ἡ καταλυπημένη Ντένυς. Ἀλλὰ ἡ ὑπέροχη μεγαλοψυχία τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τὴ συγκίνησε τόσο βαθειά, ὥστε προτίμησε νὰ μὴν τοῦ μιλήση πειά, ἀλλὰ νὰ τὸν φιλήση μὲ εὐλαβικὴ τρυφερότητα στὰ χείλη....

—Ἂς δοῦμε τώρα, πῶς θὰ μποσέσουμε νὰ ξεφύνουμε! εἶπε στὰ τελευταῖα ὁ Λῶρενς, ξεφεύγοντας ἀπ' τὸ γλυκὸ σφίξιμο τῶν μπρά-

τσων τῆς κοπέλλας, καὶ βρίσκοντας ξανὰ τὴ συνηθισμένη δραστηριότητά του. Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι αὐτοὶ οἱ καταραμένοι μπολσεβίκοι εἶνε — οἱ περισσότεροί τους — τόσο φιλοχρήματοι κι' ἁρπαχτικοί, ὥστε συνηθίζουν νὰ μπαίνουν μόνοι τους στὰ σπίτια, ἀφήνοντας ἔξω τοὺς κατωτέρους των!... Ἔτσι, ὅσα κλέψουν ἢ ὅσα κι' ἂν τοὺς δώσῃ κανένας γιὰ νὰ τοὺς δωροδοκήσῃ, θὰ τὰ κρατήσουν μόνοι τους δίχως μάρτυρας ἐνοχλητικούς, ἢ συνεταίρους ἀνεπιθυμήτους!... Τέτοιος ἀσφαλῶς ἦταν κι' ὁ μακαρίτης Βλαδιμήρωφ, καὶ τὸ ἐλάττωμα αὐτό — τὸ καθαρῶς κομμουνιστικό!! — θὰ γίνῃ τώρα αἰτία μιᾶς πιθανῆς μας σωτηρίας: Θὰ μπορέσουμε ἐν τῷ μεταξὺ νὰ σκεφθοῦμε κάτι τὸ σωτήριο γιὰ μᾶς, πρὶν προλάβουν νὰ μας κοπιάσουν ἐδῶ οἱ ἄλλοι συνοδοί του, ἀνήσυχοι πειὰ γιὰ τὴν ὕποπτη ἐπὶ τόση ὥρα σιωπή του!

Λέγοντας αὐτὰ σ' εὔθυμον τόνο ὁ Λῶρενς, εἶχε συγχρόνως πλησιάσει πάλι στὸ πτῶμα τοῦ Βλαδιμήρωφ, εἶχε ξαναγονατίσει πλάϊ του, καὶ τῶψαχνε σ' ὅλες τὶς τσέπες μὲ χέρια νευρικὰ καὶ πυρετώδη.

Στὴ μέσα τσέπη τοῦ χιτωνίου του ἐπιτέλους, βρῆκε ἕνα λεπτό, στενόμακρο, τενεκεδένιο κουτί. Ἀνοίγοντάς το, εἰδὲ μ' ἔκπληξι ὅτι ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κραγιόνια χρωματιστά, ἀπὸ πούδρες λιπαρές, ἀπὸ «μπρυνέτ» τοῦ γυναικείου καλλωπισμοῦ, κι' ἀπὸ διάφορα ἄλλα εἴδη μεταμφιέσεως τοῦ προσώπου, ὅπως ψεύτικα μουστάκια, ψεύτικες φαβορίτες διαφόρων χρωμάτων, κλπ.

—Νάτα μας! ἔκανε μὲ σαρκασμὸ τώρα ὁ Λῶρενς, δείχνοντας τὸ περιεχόμενο τοῦ κουτιοῦ στὴ Ντένυς. Αὐτὸς ὁ φιλαράκος μας ὁ Βλαδιμήρωφ, πολὺ ἄσχημες διαθέσεις εἶχε γιὰ λογαριασμό μας... Ἀφοῦ θὰ μᾶς ξεμπέρδευε πρῶτα, θὰ μᾶς μεταμφίεζε κατόπιν ποιὸς ξέρει σὲ ποιοὺς ἀσυλλήπτους ἀκόμη Ρώσσους κακούργους, ὅπως ἐλεγες πρίν, γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὶς ταυτότητές μας καὶ νὰ παραπλανήσῃ τὶς ἀναζητήσεις τῶν πρεσβειῶν μας!... Φαίνεται, ὅτι κάθε «εὐσυνείδητος» μπολσεβίκος τῆς Γκεπεού, εἶνε πάντα του ἐφωδιασμένος μὲ παρόμοια σύνεργα!

Ξαφνικά, τινάχτηκε σύγκορμος ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ἐμπνευσι ποὺ τοῦ φύτρωσε ἀπότομα στὸ μυαλό. Καὶ λαχταρισμένος, λάμποντας ὁλόκληρος ἀπὸ χαρά, μουρμούρισε στὴ Ντένυς:

—Μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα!... Ἀθλητικὸς ὅπως εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν τὸν Βλαδιμήρωφ, θὰ μεταμφιεστῶ κατάλληλα χρησιμοποιῶντας τὰ σύνεργά του, καὶ θὰ φορέσω καὶ τὴ στολή του!... Ὕστερα θὰ κατεβῶ κάτω, θὰ προσποιηθῶ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, καὶ θὰ φωνάξω τὰ ὀργανά του ποὺ φρουροῦν ὁλόγυρα τὸ σπίτι... Ἐκεῖ, στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου, δὲν θὰ μὲ ἀντιληφθοῦν καθόλου, ὁσοδήποτε φιλύποπτοι κι' ὀξυδερκεῖς κι' ἂν εἶνε!

.....Θὰ σκεφτῶ κάποια πρόφασι, καὶ θὰ τοὺς διώξω πίσω στοὺς στρατῶνες των... Νά, θὰ τοὺς πῶ, παραδείγματος χάριν, ὅτι γελάστηκα, ὅτι ἡ νέα ποὺ εἶδα πρὶν μέσα καὶ τὴ νόμισα γιὰ τὴν Ἀγγλίδα κατάσκοπο, ἦταν πραγματικὰ μιὰ τρυφερὴ ἐρωμένη τοῦ Λῶρενς — δηλαδὴ τοῦ ἑαυτοῦ μου! — ἡ ὁποία ἦρθε νὰ τοῦ κρατήσῃ λίγη συντροφιὰ γιὰ στερνὴ φορά, κατὰ τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴν Ἀμερική!... Θὰ τοὺς πῶ ἀκόμη, ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ κατασκοπεύουμε περισσότερο, καὶ νὰ ἐνοχλοῦμε περισσότερον ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποίος χρημάτισε ὡς σήμερα ἀκόμη ὀργανωτὴς καὶ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ μοναδικοῦ μας κρατικοῦ ὀβιδουργείου, κι' ὁ ὁποῖος τόσο στενὲς γνωριμίες ἔχει μὲ τοὺς ἀνωτάτους πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἡγέτας τοῦ Κράτους μας!

Καὶ πιὸ λαχταρισμένος ὕστερα ὁ Λῶρενς, πρόσθεσε στὴν ἔκθαμβη καὶ συνεπαρμένη ἀπ' τὴ λαχτάρα της Ντένυς:

—Κι' ἅμα τοὺς διώξω ἔτσι, ἀγαπημένη μου, θὰ πεταχτῶ ἀμέσως στὶς κεντρικὲς φυλακές, μεταμφιεσμένος ἀκόμη ὡς Βλαδιμήρωφ ἐννοεῖται, καὶ μὲ ὅλα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα τῆς ταυτότητός του ἀπάνω μου... Θὰ ζητήσω νὰ δῶ ἀμέσως, κι' ἐπειγόντως δῆθεν, τὸν φυλακισμένο ἐξάδελφό σου, αὐτὸν τὸν δύστυχο μελλοθάνατο Ἄρμστρονγκ!.. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐγὼ θἄχω σκεφθῆ πειὰ μὲ τί τρόπο νὰ τὸν ἐλευθερώσω ἀπὸ κεῖ μεσα, μὲ τὴν ἰδιότητά μου αὐτὴ ὡς ἐμπίστου ἀξιωματικοῦ τῆς Γκεπεού... Κι' ἐσὺ πάλι, θὰ κρυφτῆς ἐν τῷ μεταξὺ στὸ λουτρὸ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, καὶ θὰ περιμένῃς ἥσυχα τὴν ἐπιστροφή μου: Ἐλπίζω νἄχουν ὅλα τελειώσει κατ' εὐχὴν ὡς τὸ πρωΐ, γιατὶ ἡ ὥρα εἶνε μόλις τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ νύχτα αὐτὴ τοῦ χειμῶνα εἶνε μεγάλη, καὶ μόλις κατὰ τὶς ἑφτάμισυ τὸ πρωΐ θ' ἀρχίσῃ νὰ ζημερώνῃ πειά!... Μὰ ὡς τότε ἔχομε καιρὸ ἀκόμη, κι' ὁ Θεὸς βοηθός μας!

Ε΄

Ὁ Λῶρενς, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, μεταμφιεζόταν συγχρόνως μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Ἡ παληά του πεῖρα τὸν βοηθοῦσε πολύ, σ' αὐτό. Κι' ὅταν ἔγδυσε κατόπιν τὸ πτῶμα τοῦ Βλαδιμήρωφ, καὶ ντύθηκε τὴν αἱματωμένη στολή του, ἡ Ντένυς ἀπὸ διάκρισι καὶ συστολὴ εἶχε ἀποσυρθῆ στὸ πλαϊνὸ σαλόνι.

Στὰ τελευταῖα, κύτταξε τὸν ἑαυτό του στὸν καθρέφτη, ἔμεινε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴ μεταμφίεσί του, καὶ μὲ προσποιητὴ σοβαρότητα κατόπιν βάδισε πρὸς τὸ σαλόνι ὅπου βρισκόταν ἡ ἀγαπημένη του.

—Θεέ μου! ἔκανε ἐκείνη μὲ τρομαγμένο χαμόγελο, μόλις τὸν εἶδε. Θὰ πάθαινα ἐξάπαντος ἀπὸ συγκοπή, ἂν δὲν ἤξερα προηγουμένως σὲ τί καταγινόσουν... Τόσο πολὺ ἀπαράλλαχτος, εἶσαι μὲ τὸν βρυκόλακα!

—Ἡ ἐπιτυχία αὐτή, αὐξάνει ἁπλῶς τὶς πιθανότητες νὰ τὰ βγάλουμε πέρα αἰσίως καὶ δίχως κίνδυνο! ἀπάντησε μὲ μετριοφροσύνη, ὁ Λῶρενς. Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο ἔχω νὰ σὲ ρωτήσω, ἀγαπημένη μου, τὸ ὁποῖο ἴσως ἐσὺ νὰ ξέρῃς, ἐφόσον ἀνακατεύτηκες τόσο πολὺ μὲ τὶς συνήθειες καὶ μὲ τὰ πονηρὰ τερτίπια τῆς Γκεπεού!... Νά, μέσα στὸ χαρτοφόλι τοῦ Βλαδιμήρωφ, βρῆκα αὐτὴ τὴν παράξενη «κάρτα ταυτότητός» του!... Τί νὰ σημαίνουν ἄραγε, αὐτὰ τὰ συνθηματικὰ σημεῖα ποὺ εἶνε πλάϊ στὸ ὄνομά του, καθὼς κι' αὐτὲς ἡ ἀλλόκοτες σφραγῖδες;

Ἡ Ντένυς πῆρε τὴν ταυτότητα τοῦ Βλαδιμήρωφ στὸ χέρι της, τὴν κύτταξε προσεχτικὰ στὶς σφραγῖδες της καὶ στὰ σημεῖα ποὺ ἦτην κύτταξε προσεχτικὰ στὶς σφραγῖδες της καὶ στὰ σημεῖα ποὺ ἦτην σαν χαραγμένα ἀπάνω στὴ φωτογραφία της, καὶ ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

—Θεέ μου! μουρμούρισε, κατόπιν. Πολὺ μεγάλο ψάρι σκότωσες, ἀγαπημένε μου... Τὰ συνθηματικὰ αὐτὰ σημεῖα, καθὼς κι' ἡ σφραγῖδες, δείχνουν ὅτι ὁ Βλαδιμήρωφ ἦταν ὄχι μόνον ἁπλὸς ἀξιωματικὸς τῆς Γκεπεού, ἀλλὰ ἕνας ἀπ' τοὺς σπουδαιοτέρους ὑπαρχηγούς της, κατὰ πολὺ ἀνώτερος στὸν βαθμὸ ἀπ' τὸν Βλαδίνσκυ!... Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, σπουδαιότατο γιὰ μᾶς: Ἡ ταυτότης του ἐπισης δείχνει, ὅτι ὡς τώρα ἐργαζόταν ἀποκλειστικὰ στὸ Λένινγκραδ, στὴν Πετρούπολι δηλαδή, κι' ὅτι μόλις τώρα τελευταία τοποθετήθηκε στὴ Μόσχα!... Ἐπομένως, δὲν θὰ πρόλαβε ἀκόμη ἀσφαλῶς νὰ γνωριστῇ μὲ τοὺς περισσοτέρους ἀπ' τὰ κατώτερα ὀργανά του!

—Δόξα σοι ὁ Θεός! ψιθύρισε μὲ ἀνακούφισι ἀνέκφραστη ὁ Λῶρενς, τοποθετῶντας τὴν πολύτιμη «ταυτότητα» στὴν τσέπη του. Αὐτὸ μὲ διευκολύνει ἀκόμη περισσότερο, γιατὶ θὰ εἶμαι ἔτσι ἄγνωστος στοὺς περισσοτέρους τῆς ἐδῶ Γκεπεού, καὶ κανένας δὲν θὰ προσέξῃ πολὺ τὴ μεταμφίεσί μου!... Θὰ περάσω θαυμάσια ὡς Βλα-

νεκρὸ Βλαδιμήρωφ, ὥστε θὰ νόμιζα σίγουρα ὅτι ξεζωντάνεψε σὰν Διμήρωφ, κι' ὁ Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ θὰ σωθῆ!

Φιληθηκαν τρυφερὰ καὶ λαχταρισμένα, κι' ὁ Λῶρενς ἔκανε νὰ φύγη. Παρευθὺς ὅμως στάθηκε πάλι, σὰν κάτι τὸ κρυφὸ νὰ τὸν ἀνησυχοῦσε, καὶ ξαναπε:

—Ἂν κατορθώσω νὰ ἀποσπάσω ἀπ' τὰ νύχια τους τὸν Ἄρμστρονγκ, ἴσως νὰ μὴν εἶνε φρόνιμο νὰ τὸν φέρω ἐδῶ κατόπιν!... Σὲ πόση ὥρα μπορεῖς, ἄραγε, νὰ μεταμφιεστῆς εἴτε σὲ ἄνδρα, εἴτε σὲ γυναῖκα μὲ ἄλλη ὄψι;

—Μμμ... Ὅσο καὶ νὰ εἶνε, θὰ μοῦ πάη ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας! ἔκανε μὲ δισταγμὸ ἡ Ντένυς. Γιατὶ ρωτᾶς;

—Νά, γιὰ νὰ σ' ἐπαιρνα μαζύ μου καλύτερα, παρὰ νὰ σὲ ἀφήσω ἐδῶ μόνη!... Δὲν πρέπει ν' ἀργοποροῦμε ὅμως, γιατὶ ἡ στιγμὲς εἶνε πολύτιμες... Γι' αὐτό, ἐγὼ φεύγω τώρα, γιὰ νὰ διώξω τοὺς φρουροὺς ποὺ κατασκοπεύουν κάτω, καὶ νὰ πάω ὕστερα ὡς τὶς κεντρικὲς φυλακὲς γιὰ τὸν Ἄρμστρονγκ... Ἐσὺ ἐν τῷ μεταξύ, μὲ ὅσα σύνεργα μεταμφιέσεως ἔχεις ἀπάνω σου, καὶ μὲ ὅσα βρήκαμε στὸν συγχωρεμένο τὸν Βλαδιμήρωφ, ἄλλαξε τὴ μορφὴ σου καὶ τὴν ἐμφάνισί σου, ὅπως σοῦ ἔρχεται πιὸ βολικά... Καὶ κατόπιν φύγε προφυλακτικὰ ἀπὸ δῶ, κλεῖσε τὴν ἐξώπορτα καθὼς θὰ φεύγης, καὶ πήγαινε κατευθεῖαν νὰ μὲ περιμένης στὸ ξενοδοχεῖο «Ἰντερνασιονάλ»!... Καὶ καλὸ εἶνε, κι' ἀπόμερο, καὶ σίγουρο!... Θέλεις;

—Μὲ ὅλημου τὴν ψυχή, γιατὶ τὸ βρίσκω κι' ἐγὼ πιὸ ἀσφαλὲς τὸ πρόγραμμα αὐτό! ἀπάντησε μὲ χαμόγελο ἡ Ντένυς. Ὡρεβουὰρ λοιπόν, καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

—Ὡρεβουάρ, ἀγαπημένη μου!

Ἄλλαξαν πάλι ἀπὸ ἕνα γρήγορο καὶ τρυφερὸ φιλί. Κι' ἐνῷ ἡ Ντένυς ἄρχισε νὰ μεταμφιέζεται κιόλας δραστήρια, ὁ Λῶρενς — ξαναβρίσκοντας μὲ λαχτάρα τὸν ἑαυτό του τὸν παληό, ὅταν κατάσκοπος τῆς πατρίδος του κι' αὐτὸς σὲ ξένες χῶρες ἔπαιζε μὲ τὸν ὕπουλο χάρο κάθε στιγμή — κατέβηκε γοργὰ τὴ σκάλα, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα, καὶ βγῆκε ἀτάραχα στὸ σκοταδιασμένο πεζοδρόμιο.

Τὸ νὰ καλέση κοντά του τοὺς φρουρούς, καὶ νὰ τοὺς διώξη μὲ λίγα λόγια γιὰ τοὺς στρατῶνες των, ὑπῆρξε γι' αὐτὸν μιὰ εὔκολη ὑπόθεσις δυο-τριῶν μόλις λεπτῶν τῆς ὥρας. Ὕστερα, μὲ τὴν καρδιά του πιὸ ἀνακουφισμένη, καὶ μὲ τὴ σκέψι του διαρκῶς προσηλωμένη στὸ θελκτικὸ καὶ γενναῖο ἐκεῖνο κορίτσι — τὸ ὁποῖο τόσο τὸν ἀγαποῦσε καὶ τόσα πολλὰ τοῦ ὤφειλε — βάδισε πρὸς τὸ κέντρο τῆς κοιμισμένης μεγαλουπόλεως, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ τούλάχιστον κανένα αὐτοκίνητο καθυστερημένο....

Τὸ Κρεμλῖνο, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν ἡ κεντρικὲς φυλακές, ἦταν στὸ ἄλλο ἄκρον σχεδὸν τῆς ἀχανοῦς Μόσχας, καὶ θὰ ἤθελε τούλάχιστον δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ὁ Λῶρενς γιὰ νὰ φτάση ἐκεῖ, ἂν περπατοῦσε μὲ τὰ πόδια!

Καθὼς βάδιζε βιαστικά, κυττῶντας συγχρόνως γύρω του γιὰ κανένα ταξί, ξαφνιαζόταν — ἀπαρατήρητα, εὐτυχῶς — κάθε φορὰ ποὺ διασταυρωνόταν μὲ κανέναν ἀστυφύλακα, ἢ μὲ καμμιὰ περίπολο. Καὶ ξαφνιαζόταν, γιατὶ τόσο οἱ ἀστυφύλακες ὅσο κι' οἱ περιπολάογαι τὸν χαιρετοῦσαν παρευθὺς μὲ εὐλαβικὴ καὶ κάπως θορυβώδη λαχτάρα, μόλις τὸν ἀντίκρυζαν μὲ τὴ στολή, καὶ μὲ τὸ σῆμα ἀνωτέρου βαθμούχου τῆς Γκεπεού, τὸ ὁποῖο ἦταν καρφωμένο στὰ στήθη τοῦ γιτωνίου του.

Παρευθὺς ὅμως συνερχόταν ὁ Λῶρενς, θυμῶταν ἀστραπιαῖα ὅτι προσωποποιοῦσε τώρα τὸν Βλαδιμήρωφ, κι' ὑπεροπτικός, ἀκατάδεκτος, ἀνταπόδινε ψυχρὰ τὸν χαιρετισμὸ τῶν κατωτέρων του, καὶ προσπεονοῦσε.....

—Μπορεῖς νὰ μοῦ βρῆς ἕνα αὐτοκίνητο; ρώτησε ἐπιτέλους τολμηρὰ καὶ ξερὰ κάποιον φρουρὸ ἀστυφύλακα, ἀφοῦ μάταια πλανήθηκε ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

—Ἀμέσως στὶς διαταγές σας, σύντροφε ἀρχηγέ! ἀπάντησε ὁ ἀστυφύλαξ, στέκοντας «προσοχή» λαχταρισμένος, καὶ μὲ τὸ χέρι στὸ πιλήκιό του.

Ἔβγαλε τὴ σφυρίχτρα του, σφύριξε συνθηματικὰ τὸ ὡρισμένο ἀπ' τὴν Τροχαία Ἀστυνομία σφύριγμα, καὶ σὲ λίγο κάποιο ταξὶ ἔφτασε ὁλοταχῶς ἐκεῖ: Ὁ σωφέρ του, ἀκούγοντας τὴ φοβερὴ συνθηματικὴ «πρόσκλησι» τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, τσακίστηκε κυριολεκτικῶς νὰ φτάση τὸ γρηγορώτερο!

Ὁ «Λῶρενς-Βλαδιμήρωφ» πρόφερε ἕνα ξερὸ καὶ πεταχτὸ «εὐχαριστῶ», ἀνέβηκε στὸ ταξί, κι' εἶπε ἁπλᾶ στὸν σωφέρ:

—Γρήγορα, γιὰ τὸ κτίριο τῶν κεντρικῶν φυλακῶν!

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, τὸ αὐτοκίνητο σταματοῦσε μπρὸς στὴν τεραστία πύλη τοῦ ἀπεράντου καὶ πενθίμου κτιρίου τῶν κεντρικῶν φυλακῶν τῆς Μόσχας. Ὁ Λῶρενς κατέβηκε σβέλτα. Βάδισε πρὸς τὴ σιδερένια αὐτὴ πύλη. Ἔδειξε ἀπὸ ἕνα μικρὸ παραθυράκι, τὴν ταυτότητά του στὸν πάνοπλο θυρωρὸ ποὺ βρισκόταν ἀπὸ μέσα. Κι' ἐκεῖνος βιάστηκε παρευθὺς νὰ τραβήξη τὸν χοντρὸ σύρτη, καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξη μιὰ μικρότερη σιδερένια πόρτα, ἐφαρμοσμένη καταλλήλως ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν τεραστία πύλη.

Ὁ Λῶρενς, ἀντιχαιρετῶντας βιαστικὰ κι' ὑπερήφανα, μπῆκε πειὰ στὸ προαύλιο τοῦ πενθίμου κι' ὀγκώδους καὶ σιωπηλοῦ κτιρίου. Λαχταροῦσε νὰ προλάβη τὴ χαραυγή, ἡ ὁποία πλησίαζε πειὰ μὲ τυραννικὴ ταχύτητα, γιατί.....

Γιατὶ ἡ προσέγγισις αὐτῆς τῆς χαραυγῆς, σήμαινε συγχρόνως καὶ τραγικὸν θάνατο γιὰ τόσους καὶ τόσους δυστυχισμένους καταδίκους ἐκεῖ μέσα: Ναί, μόλις θὰ κοκκίνιζε ἡ χαραυγὴ ἐκεῖ στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος, τὰ φονικὰ ἐκτελεστικὰ ἀποσπάσματα τῆς ἀπαισίας Γκεπεοὺ θὰ ἐξόντωναν παρευθὺς τοὺς χθεσινοὺς μελλοθανάτους, καὶ θὰ κοκκίνιζε πάλι τὸ χῶμα τοῦ φριχτοῦ αὐτοῦ προαυλίου ἀπ' τὸ ἀδικογυμένο αἷμα των!

Καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρωΐ, πάλι, κατὰ τὴ χαραυγή, ἡ φριχτὴ σφαγὴ θὰ ἐπαναλαμβανόταν, ἀπαράλλαχτη σὰν τὴ χθεσινή, καὶ σὰν τὴν σημερινή, καὶ σὰν τὴν προχθεσινή, κι' οὕτω καθεξῆς...

.....

Πέντε ὁλόκληρα λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ χρειαζόταν ὁ Λῶρενς, ὅσο νὰ διασχίση τὸ ἀπέραντο κι' αἱματοβαμμένο προαύλιο τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ φτάση ὡς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ καθαυτὸ κτιρίου.

Μὰ ποιὰ ἀκόμη φτάση ὡς τὸ μέσον τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς, ἄκουσε ὑπόκωφο γδοῦπο ποδοβολητοῦ. Ἡ σιδερένια πόρτα τῆς κεντρικῆς εἰσόδου ἄνοιξε, καὶ παρευθὺς βγῆκε στὸ προαύλιο ἕνα ἀπ' τὰ ἐκτελεστικὰ ἀποσπάσματα τῆς Γκεπεού, ἔχοντας στὴ μέση του κάποιον δύστυχο μελλοθάνατο γιὰ νὰ τὸν τουφεκίση.

Κι' ἡ χαραυγὴ ρόδιζε πειά, ἐκεῖ στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος!

Μὲ ἕξη «Ἐρυθρούς» στρατιῶτες μπροστά του, καὶ μὲ ἄλλους ἕξη πίσω του, ἐνόπλους ὅλους, βάδιζε στὴ μέση τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος ὁ κατάδικος. Ἦταν σκυφτός, θειαφοκίτρινος, ἔσερνε τὰ λυνισμένα πόδια του μὲ κόπο, καὶ φαινόταν σὰν νεκρὸς πρὶν τουφεκιστῆ ἀκόμη...

—Θεέ μου, μήπως εἶνε ἄραγε ὁ Ἄρμστρονγκ, ὁ μελλοθάνατος αὐτός; μουρμούρισε μὲ ἀγωνιώδη λαχτάρα μέσα του, ὁ Λῶρενς. Ἂς πλησιάσω πιὸ κοντά!

Πλησίασε μὲ βῆμα γρήγορο πρὸς τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖο κατευθυνόταν τώρα ἴσα πρὸς τὸν μοιραῖο τοῖχο, ὅπου θὰ στηνόταν ὀρθὸς καὶ θὰ τουφεκιζόταν ὁ κατάδικος. Ἦταν ενας λε-

πτὸς καὶ λυγερὸς ἄνδρας, ὀλόξανθος καὶ φανερῆς γερμανικῆς ἐθνικότητος...

—Μπᾶ, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶνε ὁ Ἄρμστρονγκ, αὐτός! ψιθύρισε μὲ κάποια ἀνακούφισι τώρα, ὁ Λῶρενς. Ἡ Ντένυς μοῦ εἶχε πῆ, ὅτι ὁ Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ εἶνε ψηλόκορμος, ἀθλητικός, καὶ μὲ φαρδυοὺς ὤμους σὰν κι' ἐμένα!

Μὲ ἀγωνία κατόπιν στὴν ψυχή του, στάθηκε παράμερα, ἔσφιξε τὰ δόντια του, πῆρε ὕφος παγερὸ πάλι, καὶ περίμενε.....

ΣΤ΄

Ο μελλοθάνατος,, φριχτὰ κίτρινος καὶ τρομαγμένος, ζωντανὸ πτῶμα σχεδὸν πειά, ὡδηγήθηκε μπρὸς στὸν ψηλὸ καὶ μοιραιο μανδρότοιχο τοῦ προαυλίου, καὶ δέθηκε ὀρθὸς σ' ἕναν ἀπ' τοὺς στημένους ἐκεῖ πολυαρίθμους στύλους.

Πλάϊ σ' αὐτὸν τὸν στῦλο, βρισκόταν φρεσκοανοιγμένος τάφος! Ἀντίκρυ του τώρα, καὶ λίγα βήματα πιὸ μακρυά, παρατάχτηκε τὸ ἔνοπλο ἀπόσπασμα. Ἕνας ἀξιωματικὸς σήκωσε τὸ σπαθί του ψηλά, κι' ἔδωσε κάποιο ξερὸ πρόσταγμα.

Οἱ στρατιῶτες σήκωσαν τὰ γεμᾶτα ὅπλα τους, καὶ σημάδεψαν κατάστηθα τὸν κατάδικο. Ἐκεῖνος, στὴν ὑπερτάτη αὐτὴ καὶ μοιραία στιγμή, φάνηκε πὼς θυμήθηκε ἐπιτέλους τὸν ἀνδρισμό του, καὶ ζωντάνεψε ἀπότομα.

Κύτταξε παρευθὺς μὲ περιφρόνησι τὸν ἀξιωματικό, καὶ πρόλαβε νὰ ξεφωνίση σὲ καθαρωτάτη γαλλικὴ γλῶσσα:

—Δολοφόνοι!... Θὰ σᾶς ζητήση λόγο μιὰ ἡμέρα ἡ Γαλλία, μόλις μαθευτῆ ὅτι μὲ τουφεκίσατε, κι' ὄχι ὅτι δῆθεν ἐξαφανίστηκα μυστηριωδῶς ἀπὸ δικό μου φταίξιμο!... Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι δὲν εἶμαι κατάσκοπος, ἀλλὰ διπλωματικὸς ὑπάλληλος τῆς πατρίδος μου ἐδῶ στόν....

Δὲν πρόλαβε νὰ συμπληρώση τὴ φράσι του, γιατὶ ὁ ἀγαναχτισμένος ἀξιωματικὸς τῆς Γκεπεοὺ κατέβασε τὸ σπαθί του, δώδεκα ὅπλων ὁμοβροντία συγκλόνισε τὸν ἀέρα, κι' ὁ δύστυχος κατάδικος ἔγειρε σὰν θερισμένο στάχυ τὸ κεφάλι του στὰ σπαραγμένα ἀπ' τὶς δώδεκα σφαῖρες στῆθη του!

—Θεέ μου, εἶνε δυνατὸν αὐτό; μουρμούρισε ὁ Λῶρενς μὲ κρυφὴ κι' ἀνέκφραστη φρίκη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν Γάλλος, κι' αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι τὸν μεταμφίεσαν καταχθόνια σὲ Γερμανό!... Ὥστε ἔχει δίκηο ἡ Ντένυς, γιὰ ὅλα ὅσα ἀπίστευτα μοῦλεγε προηγουμένως!... Μα γιατί;... Ὦ, ἡ ἴδια τύχη θὰ μὲ περιμένη κι' ἐμένα ἐξάπαντος, ἂν μὲ ἀνακαλύψουν καὶ πέσω στὰ αἱματοβαμμένα χέρια τους!

Μὰ ἡ σκέψι τοῦ μελλοθανάτου ἀπὸ στιγμὴ μὲ στιγμὴ Ἀρμστρονγκ, κι' ἡ σκέψι ἐπίσης τῆς ἀγαπημένης του ποὺ ἀγωνιοῦσε, τοῦδωσε κουράγιο πάλι, καὶ τὸ πρόσωπό του ξαναπῆρε τὴν πρώτη ἀτάραχη παγερότητά του.

Βάδισε ὑπεροπτικὰ πρὸς τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖο ἑτοιμαζόταν τώρα νὰ γυρίση πάλι στὸ κτίριο τῆς φυλακῆς, γιὰ νὰ παραλάβη ἀπὸ κεῖ καινούργιο θῦμα....

Ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ ἀποσπάσματος βλέποντας τὸν ἀνώτερο αὐτὸν βαθμοῦχο τῆς Γκεπεοὺ νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος του, διέταξε τοὺς στρατιῶτες νὰ σταθοῦν, καὶ τοῦ εἶπε μὲ εὐλαβικὴ ἀνυπομονησία, χαιρετῶντας τον:

—Στὶς διαταγές σας, σύντροφε ἀρχηγέ!... Σᾶς παρακαλῶ ὅμως. νὰ μὴ μὲ ἀπασχολήσετε πολύ, γιατὶ μὲ περιμένει ἀφάνταστη πληθώρα πελατῶν γιὰ νὰ τοὺς στείλω δωρεὰν στὸ αἰώνιο ταξίδι!

—Πρόσεχε καλύτερα τὰ λόγια σου καὶ τὴ στάσι σου, σύντροφε ὑπολοχαγέ, γιατὶ δὲν εἴμαστε ἁπλῶς συνάδελφοι — ὅπως θὰ νομίζης — οὔτε καὶ διάθεσι ἔχω γιὰ ἄσκοπες φλυαρίες καὶ χρονοτριβές! εἶπε παρευθὺς μὲ ἄφθαστα τολμηρὸ καὶ τραχὺ ὕφος, ὁ Λῶρενς.

Συγχρόνως ἔδειχνε μὲ τρόπο καὶ τὴν κρυφὴ «ταυτότητα» τοῦ Βλαδιμήρωφ.

Ἐκθαμβος πραγματικὰ ὁ ὑπολοχαγός, στάθηκε ἀμέσως σὲ ἄμεμπτη προσοχή, χαιρέτησε χλωμὸς τὸν Λῶρενς, κι' εἶπε εὐλαβικά:

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, σύντροφε Βλαδιμήρωφ!... Δὲν εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σας γνωρίζω προσωπικῶς, γιατὶ ἤσαστε νεοφερμένος στὴ Μόσχα!... Διατᾶξτε, κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ σας φανῶ χρήσιμος ὅσο μπορῶ!

Ὁ Λῶρενς φάνηκε νὰ δέχεται αὐτὲς τὶς ἔντρομες δικαιολογίες τοῦ ἀξιωματικοῦ, μὲ κάποια εὐμενῆ συγκατάβασι. Κι' ὕστερα ρώτησε, μὲ φυσικὸ ὕφος:

—Ἡ σειρὰ ἐκείνου τοῦ Ἐγγλέζου τοῦ Ἄρμστρονγκ, πότε θὰ ρθῆ;

—Θὰ τουφεκίσουμε τώρα κάποιον ἄλλον, καὶ τρίτος στὴ σειρὰ τῶν σημερινῶν τουφεκισμῶν θὰ ρθῆ αὐτὸς ὁ Ἄρμστρονγκ! πληροφόρησε πρόθυμα ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ Λῶρενς κύτταξε κατάμματα τὸν ἀξιωματικό, προσπαθῶντας νὰ διαβάση τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἀντι-Σταλινικός, σκέφτηκε ὁ Λῶρενς, γιὰ νὰ τὸν ἔχη ἡ Γκεπεού — ἡ ἀντι-Σταλινικὴ Γκεπεού, ὅμως — ὡς ἀρχηγὸ τῶν ἐκτελεστικῶν ἀποσπασμάτων, τὰ ὁποῖα τουφέκιζαν τοὺς μεταμφιεσμένους καταδίκους!!!

Καὶ γιὰ νὰ ἐξακριβώση ἐπιτέλους καθαρὰ ὁ Λῶρενς, ποιὸ ἦταν τὸ ἀπώτερο καταχθόνιο σχέδιο τῶν ἀντι-Σταλινικῶν ἀρχηγῶν τῆς Γκεπεού, σχετικῶς μὲ τὶς μεταμφιέσεις τῶν καταδίκων, μισόκλεισε τὸ μάτι του πονηρά — καὶ δίχως νὰ ἐκτεθῆ καθαρὰ ὡς Σταλινικὸς ἢ ὡς ἀντι-Σταλινικός, ρώτησε τολμηρὰ καὶ μὲ μυστηριῶδες ὕφος τὸν ἀξιωματικό:

—Γιατὶ δὲν παραστέκονται τώρα φωτογράφοι, γιὰ νὰ φωτογραφοῦν τοὺς μεταμφιεσμένους καταδίκους καὶ μετὰ τὸν τουφεκισμό τους;

Ὁ ἀξιωματικὸς φάνηκε νὰ κυττάη ἔκθαμβος τὸν Λῶρενς, σὰν νὰ ἀποροῦσε γιὰ τὴν ἐρώτησι αὐτὴ καὶ γιὰ τὴ σχετικὴ ἄγνοιά του. Παρευθὺς ὅμως, καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστη ὑποψία, πλησίασε περισσότερο καὶ ψιθύρισε σιγαλά:

—Θἄπρεπε νὰ τὸ ξέρετε τὸ μυστικό, σεβαστέ μου σύντροφε Βλαδιμήρωφ!... Ὡστόσο, γιὰ νὰ σας φέρουν ἐπίτηδες ἀπ' τὸ Λένινγκραδ καὶ νὰ σᾶς τοποθετήσουν στὴ Μόσχα οἱ ἀνώτατοι ἀρχηγοὶ τῆς Γκεπεού, φαίνεται ὅτι ἀσφαλῶς εἶστε κι' ἐσεις δικός μας... Μονάχα ποὺ δὲν πρόλαβαν ἀκόμη, νὰ σας μυήσουν σχετικῶς!

—Ἀντι-Σταλινικὸς εἶμαι, σύντροφε! ψιθύρισε πιὸ τολμηρὰ ὁ Λῶρενς, ἀποφασίζοντας νὰ ρίξη στὴν τύχη τὸν κύβο. Δὲν πρόλαβαν ὅμως νὰ μοῦ δώσουν ὁδηγίες σχετικὲς οἱ ὁμόφρονές μας ἀρχηγοὶ τῆς Γκεπεού, γιατὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς παρουσιάσεώς μου ἦσαν μπροστὰ καὶ μερικοὶ Σταλινικοὶ ἀρχηγοί, καὶ χρειαζόταν προφύλαξις μεγάλη!

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, γιὰ νὰ φανῆ εὐχάριστος στὸ ἀνώτερο αὐτὸ μέλος τῆς τρομερῆς σὲ ὅλους Γκεπεού, ἀνέλαβε πρόθυμα νὰ τὸν διαφωτίση σχετικῶς. Καὶ στὰ πεταχτὰ ψιθύρισε:

—Εἶνε συντηρητικὸς κομμουνιστὴς ὁ Στάλιν, φοβιτσιάρης, καὶ τὸν μισοῦμε ὅλοι μας... Μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του φροντίζει, κι' ὄχι γιὰ τὴν μπολσεβικικὴ ἰδεολογία... Γιὰ νὰ τὸν χαντακώσουμε λοιπὸν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα, σκεφτήκαμε νὰ προκαλέσουμε ἐναντίον του τὴν παγκόσμιο κατακραυγή, γιατὶ εἶνε πανίσχυρος μπρὸς σὲ μᾶς, τοὺς ἀδυνάτους ἀκόμη!

.....Ἰδοὺ τὸ σχέδιό μας: Πρίν, μεταμφιέζαμε τοὺς ξένους ὑ-

πηκόους ποὺ κατασκόπευαν τὸ καθεστώς μας, καὶ τοὺς φωτογραφίζαμε καὶ μετὰ τὸν τουφεκισμό τους, καὶ μέσα στὸν τάφο τους πόλλὲς φορές! .. Ἔτσι, ὅταν ἀπαιτοῦσε ἡ πρεσβεία καμμιᾶς Μεγάλης Δυνάμεως τὴν ἐκταφὴ τοῦ νεκροῦ — ἀναζητῶντας κανένα δικό της ὑπήκοο ἐξαφανισθέντα — βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα μεταμφιεσμένο κατάλληλα πτῶμα, κι' ἡσύχαζε, κι' ἄφηνε ἀνενόχλητο τὸν Στάλιν καὶ τὴν κυβέρνησί του!

.....Ἐνῷ τώρα, τοὺς τουφεκίζομε βέβαια μεταμφιεσμένους, γιὰ νὰ τηροῦνται οἱ τύποι τῶν διαταγῶν τοῦ Στάλιν, ἀλλὰ οἱ νεκροθάφτες δὲν τοὺς ἐνταφιάζουν χωρὶς τὴν παρουσία μου καὶ τὴ διαταγή μου... Καὶ τότε, ἀφοῦ τοὺς τουφεκίσω ἔτσι, ὅλους, διώχνω τὸ ἀπόσπασμά μου στὸν στρατῶνα του, καὶ μόνος μου πειὰ μὲ τοὺς ἐμπίστους νεκροθάφτες βγάζω ἀπ' τὰ πρόσωπα τῶν τουφεκισμένων τὶς μεταμφιέσεις των, καὶ ἐνταφιάζονται κατόπιν μὲ τὴ φυσικὴ μορφή των !

.....Ἔτσι, μόλις συμπληρωθῆ ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς πτωμάτων, ποὺ ἀνήκουν σὲ ἀνωτέρας ἐπιρροῆς καὶ θέσεως ξένους ὑπηκόους, θὰ καταγγείλουμε ἀνώνυμα στὶς πρεσβεῖες των τὴν πραγματικότητα... Θὰ γίνη ἐκταφή... Θὰ ἀναγνωριστοῦν ἀναμφισβήτητα πειά!... Καὶ τότε... ὦ, τότε ποιὸς θὰ ὑπερασπίση τὸν καταραμένο Στάλιν ἀπ' τὴν ὀργὴ τόσων Μεγάλων Δυνάμεων, κι' ἀπ' τὴν κατακραυγὴ ὁλόκληρης τῆς ὑφηλίου;

Ὁ Λῶρενς ἄκουγε μὲ κρυφὸ καὶ φριχτὸ ἀνατρίχιασμα, τὸ ὁποῖο συγκλόνιζε μυστικὰ τὴν ψυχή του καὶ τὸ κορμί του. Τώρα εἶχε φωτιστῆ πειά, ὁλότελα.

Τί τὸν ἔνοιαζε ὅμως γιὰ ὅλα αὐτά, τὸν Λῶρενς;... Ἐκεῖνος τὸν Ἀρμστρονγκ, τὸν στοργικὸ ἐξάδελφο, τὸν ἀδελφὸ σχεδὸν τῆς ἀγαπημένης του ἤθελε νὰ σώση μὲ κάθε θυσία, καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ἂς ἀποφάσιζε σχετικὰ ὁ σατανᾶς!

Κάνοντας λοιπὸν ἀστοαπιαῖα ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις μέσα στὸ μυαλό του, ὁ Λῶρενς, ξανάπε μὲ ὕφος ἀπαθὲς κι' ἐπιβλητικό:

—Ἂς ἀφήσουμε τὸν Στάλιν ὡσότου ἔλθη ὁ μοιραιος καιρός του, κι' ἂς ἐνεργήσουμε γιὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ ὑπόθεσι ποὺ μὲ φέρνει τόσο πρωῒ ἐδῶ!... Εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ δῶ, καὶ νὰ μιλήσω ἀμέσως, στὸν Ἀρμστρονγκ... Ἀναβάλλω ὑπευθύνως — κι' ἐγγράφως ἂν θέλης, σύντροφε ὑπολοχαγέ — τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσί του γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας!... Ἐσὺ ἐν τῷ μεταξύ, διάταξε «ἀνάπαυσι» στοὺς στρατιῶτες σου, κι' ὁδήγησέ με στὸ κελλὶ αὐτοῦ τοῦ καταδίκου!

Ἦταν τέτοιος ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Λῶρενς, καὶ τόση ἡ φυσικότης τοῦ συνηθισμένου σὲ τυφλὴ ὑπακοὴ ὕφους του, ὥστε ὁ ὑπολοχαγὸς δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀπολύτως ἀντίρρησι. Ἴσα-ἴσα, ἔδωσε τὶς σχετικὲς διαταγὲς πρόθυμα, κι' ὁδήγησε ὕστερα τὸν Λῶρενς μέσα στοὺς ὑπογείους καὶ σκοτεινοὺς λαβυρίνθους τῆς φυλακῆς, ὅπου βρισκόντουσαν τὰ κελλιὰ τῶν βαρυποινιτῶν καταδίκων.

Τέλος ἔφτασαν μπρὸς σ' ἕνα θεοσκότεινο, στενὸ κελλί, τὸ ὁποῖο ξεκλείδωσε παρευθὺς ὁ ἀξιωματικὸς καὶ μπῆκε μέσα.

—Εἶμαι ἐγὼ ἀτομικῶς ὑπεύθυνος γιὰ τοὺς θανατοποινίτες, καὶ κρατάω ὁ ἴδιος τὰ κλειδιὰ τῶν κελλιῶν τους! ἐξήγησε στὸν Λῶρενς. Μιὰ στιγμὴμονάχα, σύντροφε Βλαδιμήρωφ, ὅσο ν' ἀνάψω καὶ τὸ φῶς, καὶ τότε μπαίνετε κι' ἐσεῖς μέσα!

Ἄναψε πραγματικὰ τὸ δυνατὸ σὰν προβολέα ἠλεκτρικὸ φανάρι του, τὸ σήκωσε ψηλά, κι' ὁ Λῶρενς μπαίνοντας στὸ φριχτὸ κελλί, ἀντίκρυσε στὸ κρεββάτι του ξαπλωμένον — ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά — τὸν δύστυχο μελλοθάνατο Ἀρμστρονγκ!

Ζ΄

Θὰ κοιμῶταν ἀμέριμνα, φαίνεται, ὁ Ἀρμστρονγκ ἐκείνη τὴ στιγμή.

Γιατὶ ὅταν μπῆκε πειὰ μέσα στὸ κελλὶ κι' ὁ Λῶρενς, ὁ κατωΐσκος ἐνωχλήθηκε ἀπ' τὸ φῶς κι' ἀπ' τὸ θόρυβο, κι' ἀνακάθησε ἐπιτέλους στο σανιδένιο κρεββάτι του. Ἀνακλαδίστηκε κατόπιν, κύτταξε μὲ μισόκλειστα καὶ θαμπωμένα, ἀπ' τὸ φῶς, μάτια, τοὺς καινουργιοφερμένους.

Καὶ μόλις εἶδε, ὅτι πρόκειται περὶ κομμουνιστῶν ἀξιωματούχων, πεταχτηκε ὀρθὸς καταμεσῆς στὸ στενὸ κελλί, σταύρωσε τὰ χεριὰ του στὸ διάπλατο στῆθος του, καὶ ξεφώνισε μὲ σαρκασμό:

—Καλῶς τους, τοὺς ἀχρείους δημίους μου!... Μπρός, πάρτε με καὶ τουφεκιστε με, γιὰ νὰ τελειώνουμε μιὰ ὥρα γρηγορώτερα... Μὰ θυμηθῆτε καλά, τὰ λόγια μου αὐτά: Γυήγορα ἡ μεγάλη πατρίδα μου θὰ σᾶς κάνη νὰ ξεράσετε αἷμα, γι' αὐτὸν τὸν ἄδικο κι' ἄνανδρο τουφεκισμό μου!

Ὁ Λῶρενς κύτταξε μὲ κρυφὸ θαυμασμὸ τὸν ἀτρόμητο αὐτὸν Ἄγγλο, μὲ τὸ πελώριο κορμί, μὲ τὰ στιβαρὰ μπράτσα, καὶ μὲ τὸ ὑπερήφανο καὶ μαυρόμαλλο κι' ἀρρενωπὸ κεφάλι. Νά, λοιπόν, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν ξυρίσει, οὔτε τὸν εἶχαν μεταμφιέσει σὲ ἄλλη προσωπικότητα, οἱ μπολσεβῖκοι: Ἀντι-Σταλινικοὶ συνωμόται καθὼς ἦσαν, τὸν εἶχαν ἀφήσει ἀθικτον καὶ στὴν πραγματικὴ ἐμφάνισί του, θὰ τὸν τουφέκιζαν ἄνανδρα, κι' ὅταν ἡ ἀγγλικὴ Πρεσβεία θὰ προκαλοῦσε τὴν ἐκταφή του, θὰ τὸν ἀνεγνώριζε παρευθύς, καὶ θὰ ἐπακολουθοῦσε ἡ ὁλεθρία γιὰ τὸν Στάλιν κατακραυγὴ τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας !

Κάνοντας ταχύτατα τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Λῶρενς, προσποιήθηκε συγχρόνως τὸν ἀγαναχτισμένο γιὰ τὴ θρασύτητα τοῦ καταδίκου, καὶ ξεφώνισε :

—Πᾶψε, γουροῦνι!

Καὶ πλησιάζοντας συγχρόνως πιὸ κοντά του, σήκωσε ἀστραπιαῖα τὸ χέρι του, τοὔδωσε μιὰ σφοδροτάτη γροθιὰ στὸ κεφάλι, καὶ τὸν ξάπλωσε ξαφνιασμένον στὶς ὑγρὲς πλάκες τοῦ κελλιοῦ....

—Εὖγε, σεβαστέ μου σύντροφε Βλαδιμήρωφ! φώναξε μὲ θαυμασμὸ ὁ ὑπολοχαγός. Τὰ μπράτσα σας, καθὼς βλέπω, δὲν ἀστειεύονται καθόλου!

—Εἶδες ἐκεῖ θρασύτητα, ποὺ τὴν ἔχουν αὐτοὶ οἱ διαβολο-ἀστοί! ἔκανε πάλι ὁ Λῶρενς, μὲ τὴν ἴδια προσποιητὴ ἀγανάχτησι. Μὰ ἔννοια τους, καὶ θὰ τοὺς κάνουμε ἐμεῖς ν' ἀκοῦνε κομμουνισμὸ καὶ νὰ τρέμουν !

Καὶ μὲ φυσικώτατο ὕφος ἀνθρώπου, συνηθισμένου νὰ διατάσση καὶ νὰ τὸν ὑπακούουν, πρόσθεσε εὐθὺς ἀμέσως:

—Ἄφησέ με γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχον μαζύ του, σύντροφε ὑπολοχαγέ!... Θὰ τοῦ δώσω μερικὰ μαθήματα ἀκόμη αὐτουνοῦ τοῦ γουρουνιοῦ, ποὺ θὰ τὰ θυμᾶται ἐξάπαντος καὶ στὴν κόλασι ἀκόμα, στὴν ὁποία θὰ τὸν στείλουμε σὲ λίγο... Θὰ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος σὲ λίγο, ἐξω στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα... Ἐσὺ ἐν τῷ μεταξύ, κάνε μου τὴ χάρι νὰ διατάξης κάποιον, νὰ πάη καὶ νὰ πῆ τοῦ σωφὲρ ποὺ μ' ἔφεσε νὰ περιμένη ἀκόμη λίγο... Νὰ διατάξης ἐπίσης καὶ τὸν δεσμοφύλακα-θυρωρό, νὰ μὴν ἀποσυρυνθῆ ἀπ' τὴ θέσι του, ἀλλὰ νὰ περιμένη ἐκεῖ μὲ τὴν πόρτα ἀνοιχτή, γιὰ νὰ βγῶ... Βιάζομαι, πές του, καὶ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τὸν ἀναζητοῦμε νὰ μοῦ ἀνοίξη, ὅταν θὰ φεύγω!... Κατάλαβες, σύντροφε ὑπολοχαγέ:

—Ἡσυχᾶστε, σεβαστέ μου σύντροφε Βλαδιμήρωφ, κι' ἡ διαταγές σας θὰ ἐκτελεσθοῦν ἀμέσως! ἀπάντησε πρόθυμα ὁ ἀξιωματικός. Λὲν φοβᾶστε ὅμως, νὰ μείνετε ἔτσι μονάχος μὲ αὐτὸν τὸν ἄχρειο Ἀγ-

γλο ;

—Χαχαχά! σάρκασε μὲ προσποιητὴ θαναυσότητα, ὁ Λῶρενς. Λίγο θέλω νὰ μοῦ αὐθαδιάσῃ πάλι, γιὰ νὰ τὸν στείλω ἐγὼ στὸν Ἄδη μὲ τὴ γροθιά μου!... Ἔτσι, θ' ἀπαλλάξω κι' ἐσένα καὶ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμά σου ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγγαρεία!

Ὁ ὑπολοχαγὸς γέλασε ξεκαρδιστικά, γιὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν τρομερὸ ἀξιωματοῦχο τῆς Γκεπεού, καὶ χαιρετῶντας τον μὲ σεβασμὸ ὑγῆκε νὰ ἐκτελεσῃ τὶς διαταγές του.

Μόλις ὅμως ἔκλεισε ἡ σιδερένια πόρτα τοῦ κελλιοῦ, κι' ἐνῷ ὁ Ἄρμστρονγκ ἑτοιμαζόταν μὲ ἀστραπιαία σβελτωσύνη νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ μονάχου πειὰ μισητοῦ ἀρχικομμουνιστοῦ, ὁ Λῶρενς — μαντεύοντας παρευθὺς τὶς προθέσεις του αὐτές — πρόλαβε νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ διαστικά, καὶ σὲ καθαρωτάτη ἀγγλικὴ γλῶσσα:

—Ἡσύχασε, ἀγαπητὲ Ἄρμστρονγκ, καὶ συγχώρεσέ με γιὰ κείνη τὴν ἄγαρμπη γροθιὰ ποὺ σοῦδωσα!... Ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη ὅμως νὰ φερθῶ ἔτσι ἀπέναντί σου, γιὰ νὰ πεισθῇ ἐκεινος ὁ θρωμιάρης ὁ ἀξιωματικός, ὅτι εἶμαι πραγματικὰ αὐτὸς ποὺ φαίνομαι ὅτι εἶμαι!

Ἔκθαμβος, κυριολεκτικῶς μαρμαρωμένος ὁ Ἄρμστρονγκ ἀπὸ ὅσα ἀπίστευτα ἄκουγε, ἄνοιξε τὰ μάτια του γλαρά, κύτταξε τὸν «Λῶρενς-Βλαδιμήρωφ» ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, καὶ τραύλισε σιγαλά :

—Ποιὸς εἶστε, λοιπόν;... Ποιὸς εἶστε;

—Ποιὸς εἶμαι; ἔκανε, αἰνιγματικὰ χαμογελῶντας, ὁ Λῶρενς. Κι' ὅμως κάποτε μὲ ἤξερες καλά, ἀγαπητὲ Ἄρμστρονγκ!... Θυμᾶσαι τὸν Παγκόσμιο πόλεμο;... Θυμᾶσαι ποὺ συμπολεμήσαμε, ἐκεῖ στὸ Δυτικὸ μέτωπο;... Καὶ θυμᾶσαι, κατόπιν, ποὺ ἡ πατρίδα σου σ' ἔστειλε κρυφὰ στὸ Βερολῖνο, γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃς τὴν ἐσωτερικὴ κατάστασι τῶν Γερμανῶν;... Καὶ θυμᾶσαι πόσο καλὰ τὰ κατάφερες, ὥστε ἀπὸ Ἄγγλος ὑπολοχαγὸς Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ ποὺ ἦσουν, νὰ γίνῃς ἕνας τέλειος Γερμανὸς ὑπολοχαγὸς μὲ τὸ ψεύτικο ὄνομα Χὰνς φὸν Στρός;... Καὶ θυμᾶσαι ποὺ γνωριστήκαμε ἔτσι πρόχειρα ἐκεῖ στὸ Βερολῖνο, γιατὶ μ' εἶχε στείλει κι' ἐμένα γιὰ κατάσκοπο ἡ «Ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν»;

Ἔκθαμβος ἐξακολουθητικὰ ὁ Ἄρμστρονγκ, ἀλλὰ καὶ δύσπιστος πάντα ἀπέναντι τοῦ μυστηριώδους συνομιλητοῦ του — τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ ὄνομα ἤξερε ἀκόμη, οὔτε τὴ μορφή, μιὰ ποὺ ἦταν ἔτσι μεταφιεσμένος σὲ θαθμοῦχο τῆς Γκεπεού — τραύλισε:

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε!... Οὔτε καὶ κατάσκοπος χρημάτισα ποτέ!... Οὔτε καὶ τώρα, οὔτε καὶ τότε στὸ Βερολῖνο ποὺ μοῦ λέτε!

—Ἔλα, ἔλα! ἔκανε χαμογελαστὸς ὁ Λῶρενς. Ἄφησε τὴ δυσπιστία σου, ἀγαπητὲ Ἄρμστρονγκ... Καὶ γιὰ νὰ καταλάθῃς ἐπιτέλους, θὰ σοῦ πῶ τὸ ἑξῆς: Μιὰ θελκτικὴ μελαχροινούλα, μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ γοητευτικὲς μελαχροινὲς καλλονὲς τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία λέγεται Ντένυς Ράνταλ κι' ἡ ὁποία εἶνε ἐξαδέλφη σου, μ' ἔστειλε ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ σώσω!

Ὁ Ἄρστρονγκ ἀναπήδησε τώρα, ἀπὸ ἀσυγκράτητη λαχτάρα. Καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ συγκίνησι ψιθύρισε:

—Ὥστε τὴν εἴδατε, τὴν καλή μου Ντένυς;... Πότε;... Ποῦ;... Εἶνε καλά;... Εἶνε ἀσφαλής;... Ξέφυγε ἀπ' τὸν τρομερὸ κίνδυνο, ἡ ἀγαπημένη μου ἐξαδελφούλα;

—Ναί, ναί, ἡσύχασε! μουρμούρισε διαστικὰ τώρα, ὁ Λῶρενς. Ἡσύχασε, ἀγαπητὲ Ἄρμστρονγκ, κι' ἂς μὴ χρονοτριθοῦμε περισσότερο, γιατὶ ὁ καιρὸς εἶνε πολύτιμος... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ρθοῦν νὰ σὲ τουφεκίσουν, γιατὶ εἶσαι τρίτος στὴ σειρὰ καὶ τουφέκισαν ἤδη τὸν πρῶτο!... Ἄκουσέ με λοιπόν, προσεχτικά!

Ἔξυσε τὸ κεφάλι του μὲ ἀγωνία, συμμάζεψε τὶς σκέψεις του μὲ λαχταρισμένη προσπάθεια, καὶ ξανάπε διαστικὰ καὶ σιγαλά:

—Ἰδοὺ τὸ σχέδιό μου, ἀγαπητὲ Ἄρμστρονγκ: Μεταμφιεσμένος ἔτσι σὲ ἀνώτερο θαθμοῦχο τῆς Γκεπεού, τὸν ὁποῖο σκότωσα πρὸ ὀλίγου στὸ διαμέρισμά μου, ἤρθα ὡς ἐδῶ μὲ αὐτοκινητο καὶ κατάφερα νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτουνοῦ τοῦ ἠλιθίου τοῦ ὑπολοχαγοῦ... Τὸν διέταξα, μετὰ τὸν τουφεκισμὸ τοῦ πρώτου δύστυχου καταδίκου, νὰ ξεκουράσῃ γιὰ λίγο τοὺς στρατιῶτες του, γιὰ νὰ τουφεκίσουμε δεύτερον ἐσένα... Οἱ στρατιῶτες, τώρα, εἶνε σκόρπιοι στὴν αὐλὴ κι' ἔχουν σὲ πυραμίδες τὰ ὅπλα τους... Θὰ σὲ πάρω τώρα μαζύ μου, λοιπόν, καὶ θὰ σὲ θγάλω στὴν αὐλή, γιὰ νὰ σὲ παραδώσω στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα θρίζοντάς σε συγχρόνως θυμωμένα καὶ θάναυσα !

.....Ἐσύ, θὰ σκύθῃς ὑπάκουα τὸ κεφάλι, σαν μουδιασμένος ἀπ' τὸν κοντινὸ θάνατό σου... Ξαφνικὰ ὅμως, κι' ἔξω στὴν αὐλὴ πειά, θὰ θάλῃς ὅλα τὰ δυνατά σου καὶ θὰ τρέξῃς ὁλοταχῶς πρὸς τὴν πύλη... Θὰ τὴν ἐχῃ ἀνοιχτὴ ὁ θυρωρός... Δὲν θὰ προλάθῃ νὰ τὴν κλείσῃ, θλέποντάς σε νὰ τρέχῃς ἔτσι... Στὴν ἀνάγκη, θὰ τοῦ τινάξῃς καὶ μιὰ γροθιὰ κατακέφαλα, θὰ θγῇς παρευθὺς ἔξω, καὶ θὰ δῇς ἕνα αὐτοκίνητο νὰ περιμένῃ... Μὲ αὐτὸ ἤρθα ἐδῶ, κι' ὁ σωφέρ του εἶνε ἕνας λεπτὸς κι' ἀσθενικὸς ἀνθρωπάκος... Τὸν ἁρπάζεις ἀπ' τὸν λαιμό, τον πετᾶς ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, κάθεσαι ἐσὺ στὸ τιμόνι, καὶ θάζεις «ἔμπρός» τὴ μηχανὴ ὁλοταχῶς!... Ξέρεις ποῦ εἶνε, τὸ κρατικὸ ὀθιοδουργεῖο;

Λαχανιασμένος ἀπ' τὴν ἀγωνιώδη λαχτάρα του ὁ Ἄρμστρονγκ ψιθύρισε γοργά:

—Ξέρω!... Αὐτὸ δὰ ἔλειψε, νὰ μὴν τὸ ξέρω!

—Λοιπόν, στὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ ὀθιδουργείου εἶνε τὸ διαμέρισμά μου... Πλησιάζοντας πρὸς τὰ κεῖ, πήδησε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό σου — δίχως νὰ σταματήσῃς τὴ μηχανή του — ἄφησέ το νὰ τσακιστῇ κάπου, καὶ τρέξε παρευθὺς στὸ διαμέρισμά μου... Ἔμπα μέσα ἀπὸ κανένα παράθυρο, κρύψου, καὶ περίμενε εἰδήσεις μου... Εἶνε πρωῒ-πρωῒ ἀκόμα, ἡ κίνησι ἀραιοτάτη στοὺς δρόμους, κρῦο διαθολεμένο κάνει, κι' ἀσφαλῶς θὰ τὰ καταφέρῃς καλὰ δίχως νὰ σὲ δοῦν... Ἐκεῖ στὸ διαμέρισμά μου, θὰ θρῇς κι' ἕνα πτῶμα... Εἶνε ὁ θαθμοῦχος τῆς Γκεπεού, ποὺ σκότωσα καὶ μεταμφιέστηκα σὰν κι' αὐτὸν κατόπιν... Κρῦψε κιόλας αὐτὸ τὸ πτῶμα κάπου σίγουρα, μέσα στὸ σπίτι μου. Στὶς 11 ἡ ὥρα, θὰ ρθῇ κάποιος Βλαδίνσκυ, λοχαγὸς τῆς Γκεπεού, νὰ μὲ ἀναζητήσῃ... Ἐσὺ φυσικὰ μεῖνε στὴ θέσι σου κρυμμένος, καὶ μὴν παρουσιάζεσαι ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ... Ἂν δὲν θρῇς ἐκεῖ τὸ πτῶμα, ἂν τόχουν ἀνακαλύψει ἤδη, θὰ φρουρῇ κανένας στὴν ἐξώπορτα, μὰ ἐσύ — εἴπαμε — θὰ μπῇς ἀπὸ κανένα πλάγιο παράθυρο. Ἐπίσης δὲν θὰ ρθῇ κι' ὁ Βλαδίνσκυ, τότε, γιατὶ θὰ μὲ κυνηγοῦν ἤδη ὡς φονέα!

Σκέφτηκε κάτι ἀκόμη ὁ Λῶρενς, καὶ παρευθὺς κατόπιν πρόσθεσε :

—Ἄ, πές μου ἀκόμη κάτι: Πῶς νοιώθεις τὶς δυνάμεις σου;... Θ' ἀνθέξῃς, ἂν σοῦ φυτέψω καὶ καμμιὰ σφαῖρα μὲ τὸ περίστροφο μου σὲ κανένα μπράτσο σου, ἀκίνδυνα ἐννοεῖται;... Γιατί, διάθολε, πρέπει νὰ προσποιηθῶ κατάπληξι καὶ νὰ πυροθολήσω, τὴν ὥρα ποὺ θὰ μοῦ ξεφεύγῃς ὁλοταχῶς καὶ ξαφνικά!... Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, μὴ φοθηθῇς ὅτι θὰ σὲ πυροθολήσουν, γιατὶ οἱ στρατιῶτες ἔχουν τὰ ὅπλα τους σὲ πυραμίδες... Κι' ἐσὺ θάχῃς ξεφύγει πειά, πρὶν προλάθουν νὰ τὰ πάρουν!... Ὅσο γιὰ μένα, εἶμαι γερὸς σκοπευτής!

Ὁ Ἄρμστρονγκ ἔκθαμβος, καὶ κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸν μυστηριώδη συνομιλητή μου, ἀπάντησε μὲ λαχτάρα:

—Περίφημο τὸ σχέδιό σας, ἀγαπητέ μου!... Ἔννοια σας, καὶ πυροθολῆστε με ἄφοθα... Προτιμῶ μιὰ ἀκίνδυνη σφαῖρα σας στὸ

μπράτσο μου, παρὰ τὶς δώδεκα σφαῖρες τοῦ ἀποσπάσματος στὰ στήθη μου!... Ὅσο γιὰ τὴν ἀντοχή μου καὶ τὴ δύναμί μου, μπορῶ καὶ ταῦρο νὰ σκοτώσω!... Πέστε μου ὅμως, ποιὸς εἶστε;... Τί εἴδους παιχνίδι παίζετε;.. Γιὰ νὰ μὲ σώσετε, ἄραγε, καί....

—Γιὰ νὰ σᾶς σώσω! ἀπάντησε θιαστικὰ ὁ Λῶρενς, διακόπτοντάς τον. Τὸ ὑποσχέθηκα στὴ Ντένυς... Καὶ σᾶς ἐκτιμῶ κιόλας, γιατὶ προσπαθῆτε μὲ κίνουνο τῆς ζωῆς σας νὰ φωτίσετε αὐτὸν τὸν δυστυχο ρωσσικὸ λαό, ποὺ ἀγαθὸς κι' ἀμόρφωτος καθὼς εἶναι σπαράζει στὰ αἱματοβαμμένα νύχια τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ κομμουνισμοῦ!...

Βάδισε ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, καὶ πρόσθεσε:

—Μπρός, ἐλατε μαζύ μου τώρα... Ἀργήσαμε κάπως, κι' ἴσως μᾶς ὑποψιαστοῦν ἐκεῖνοι οἱ δήμιοι τοῦ προαυλίου... Ὅσο γιὰ τὸ ποιός εἶμαι, θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα... Τὸ νοῦ σας μονάχα, νὰ ἐκτελέσετε γοργὰ καὶ κεραυνοβόλα τὶς ὁδηγίες μου!

Η'

Πῆρε πάλι ὕφος θάναυσο καὶ θλοσυρὸ ὁ Λῶρενς, γάντζωσε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν κρυφὰ λαχταρισμένον Ἄρμστρονγκ, καὶ τὸν τράβηξε μαζύ του ὡς ἔξω στὸ προαύλιο.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ ἀποσπάσματος μόλις εἶδαν τὸν μελλοθάνατο, ἄρχισαν νὰ διαλύουν τὶς μικρο-παρέες των, πέταξαν τὰ ἀναμμένα τσιγάρα των, καὶ βάδισαν πρὸς τὰ στημένα σὲ πυραμίδες ὅπλα των.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τοὺς πλησίασε μὲ λάμψι ἀγρίας χαρᾶς στὰ μάτια του, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ δώση τὶς σχετικὲς διαταγὲς γιὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ καταδίκου.

Κάτω ἐκεῖ στὴν πύλη, ἡ μικρὴ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, καὶ φαινόταν ἀπέξω τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε φέρει τὸν «Λῶρενς-Βλαδιμήρωφ».

Ξαφνικά, καὶ μὲ θίαιο σκούντηγμα τοῦ ρωμαλέου κορμιοῦ του, ὁ Ἄρμστρονγκ ξέφυγε ἀπ' τὸ γάντζωμα τοῦ Λῶρενς, κι' ἄρχισε νὰ τρέχη μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πορτούλα τῆς πύλης!...

Ὁ Λῶρενς προσποιήθηκε τὸν σαστισμένο, γιὰ λίγα δευτερόλεπτα. Χρονοτρίθησε γιὰ λίγα ἀκόμη δευτερόλεπτα, ὅσο νὰ θγάλη ἀπ' τὴ θήκη — μὲ δυσκολία δῆθεν — τὸ περίστροφό του. Ὕστερα, οὐρλιάζοντας καὶ θλαστημῶντας σὲ ἄπταιστη ρωσσικὴ γλῶσσα, σημάδεψε δῆθεν προσεχτικὰ τὸν Ἄρμστρονγκ, ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολὺ πειά, καὶ πυροβόλησε συνέχεια πολλὲς φορές...

Ὁ Ἄρμστρονγκ κλονίστηκε λίγο, γιατὶ μιὰ ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ δαιμονίου σκοπευτοῦ Λῶρενς, τὸν εἶχε χτυπήσει πραγματικὰ στὸ μπράτσο. Μὰ τώρα ἦταν κιόλας στὴν πύλη, ἔδωσε μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιὰ τοῦ ἐκθάμβου θυρωροῦ, πήδησε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ἀναποδογύρισε τὸν σωφέρ — ποὺ εἶχε ἀνόητα κατεθῆ ἀπ' τὴ θέσι του, γιὰ νὰ δῆ τί συνέβαινε μὲ τοὺς πυροβολισμοὺς ἐκείνους — καὶ καθίζοντας στὸ αὐτοκίνητο, ἔσκυψε μὲ λαχτάρα στὸ τιμόνι, καὶ ξεκίνησε ὁλοταχῶς!

Ἤδη εἶχαν στὰ χέρια τους τὰ γεμᾶτα ὅπλα τους, οἱ στρατιῶτες, καὶ τρέχοντας σὰν δαιμονισμένοι ἔξω ἀπ' τὴν πύλη ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν ἄσκοπα τὸ μακρυνὸ πειὰ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ἔστριψε στὴν πρώτη πάροδο κι' ἐξαφανίστηκε ὁλότελα...

.....

Μὲ τόση κεραυνοβόλο ταχύτητα εἶχαν διαδραματισθῆ αὐτὲς ἡ θίαιες σκηνές, καὶ τόσο εἶχε ἐπιτύχει τὸ τολμηρότατο αὐτὸ «κόλπο», ὥστε ὁ Λῶρενς εἶχε ξετρελλαθῆ ἀπ' τὴν ἀγαλλίασί του, καὶ μὲ δυσκολία συγκράτησε ξεφωνητὰ ἐξάλλης χαρᾶς.

Καὶ νοιώθοντας ἀμέσως τὸ ἐπίσης λεπτὸ κι' ἐπικίνδυνο τῆς θέσεώς του, στάθηκε μὲ προσποιητὴ παραφορὰ μανιώδους ὀργῆς μπρὸς

στὰ ἴχνη τῶν αἱμάτων — ποὺ εἶχαν τρέξει ἀπ' τὸ πληγωμένο μπράτσο τοῦ Ἄρμστρονγκ — κεραυνοβόλησε μὲ θλοσυρὰ θλέμματα τὸν κατάχλωμο ὑπολοχαγὸ καὶ τοὺς στρατιῶτες του, κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη μὲ λύσσα:

—Ἀνάξιοι!... Παληόσκυλα!... Τὸν ἀφήσατε νὰ ξεφύγη, σὰν ἠλίθιοι ποὺ εἶστε!

Ἔδωσε ἕνα σφοδρὸ ράπισμα κατόπιν — κατὰ τὴ ρωσσικὴ αὐθαιρεσία τῶν ἀνωτέρων πρὸς τοὺς κατωτέρους, παρ' ὅλα τὰ κηρύγματα περὶ ἰσότητος καὶ κομμουνισμοῦ — στὸν μαρμαρωμένο ὑπολοχαγό, καὶ μούγκρισε ἔξαλλος ἀκόμη:

—Εἶσαι ἀνάξιος γιὰ ἀξιωματικός... Ντροπὴ σου... Οὔτε τὸ πιστόλι σου, δὲν πρόλαβες νὰ χρησιμοποιήσης, οὔτε τοὺς στρατιῶτες σου ταχὺς ἑτοίμους!... Ἐγώ, τοὐλάχιστον, πρόλαβα καὶ τοὔρριξα μερικὲς σφαῖρες, καὶ τὰ αἵματα αὐτὰ δείχνουν πὼς δὲν πῆγαν χαμένες!... Τώρα, κουνήσου γρήγορα... Τρέξε νὰ εἰδοποιήσης νὰ τηλεφωνήσουν παντοῦ... Ἴσως νὰ τράβηξε γιὰ τὸ Λένινγκραδ, ὁ δραπέτης... Ἴσως νὰ κατέφυγε κιόλας, στὴν καταραμένη ἀγγλικὴ πρεσθεία... Ἂν δὲν τὸν τσακώσουμε ἐγκαίρως, θὰ χουμε ἀσχημες διπλωματικὲς φασαρίες!... Κι' ἴσως νὰ δεθῆς ἐσὺ στὸν μοιραῖο στῦλο, ὑπολοχαγέ, ἀντὶ γιὰ κεῖνον!

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχαν προστρέξει κι' ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι τῶν κεντρικῶν ἐκείνων φυλακῶν τῆς Μόσχας, οἱ ὁποῖοι κύτταζαν φοθισμένοι τὸν ἕξαλλο — κι' ἄγνωστον ὅμως σ' αὐτούς — ἀξιωματοῦχο τῆς Γκεπεού.

—Νὰ εἰδοποιηθοῦν ἀμέσως τὰ φαρμακεῖα κι' οἱ γιατροὶ τῆς Μόσχας, ν' ἀναφέρουν στὴν Ἀστυνομία ἀμέσως τὸν κάθε πληγωμένο ποὺ θὰ περιποιηθοῦν! ἐξακολουθοῦσε νὰ μουγκρίζη ὁ Λῶρενς σ' ὅλους. Εὐτυχῶς, ποὺ πρόλαβα τοὐλάχιστον καὶ τὸν πλήγωσα ἐγώ... Ἄ, τὸν ἄτιμο!... Ἂν συλληφθῆ, σύντροφοι, νὰ μοῦ τὸν δέσετε στὰ σίδερα... Καὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσετε ἀμέσως, νὰ διατάζω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ «πῦρ» στοὺς ἄνδρες τοῦ ἀποσπάσματος ποὺ θὰ τὸν τουφεκίση!... Εἶμαι, γιὰ ὅσους δὲν μὲ ξέρουν ἀκόμη, Δημήτρι Βλαδιμήρωφ, καινουργιοφερμένος ἀπ' τὸ Λένινγκραδ, κι' ὑπαρχηγὸς τῆς Γκεπεού!

Εἶχε τὸ σκοπό του, καὶ φρόντιζε ἀπὸ τώρα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ὁ Λῶρενς. Ἂν τυχὸν συλλαμθανόταν πάλι ὁ Ἄρμστρονγκ, δὲν θὰ τουφεκιζόταν ἀμέσως, ἂν πρῶτα δὲν εἰδοποιοῦσαν καὶ τὸν δῆθεν Βλαδιμήρωφ γιὰ νὰ παρασταθῆ — ὅπως διέταξε — στὴ θανατικὴ ἐκτέλεσί του....

Καὶ τότε, εἶχε ὁ Θεὸς πάλι! Κάτι τὸ καινούργιο θὰ ἐμπνεόταν ξανὰ ὁ Λῶρενς, γιὰ νὰ σώση τὸν δυστυχισμένο Ἄρμστρονγκ!

Τόσο ὁ διευθυντὴς τῶν κεντρικῶν φυλακῶν, ὅσο κι' οἱ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι, διαθεθαίωσαν τὸν τρομερὸ θαθμοῦχο τῆς Γκεπεού, ὅτι θὰ συμμορφωνόντουσαν ἀκριθῶς μὲ τὶς διαταγές του. Συγχρόνως, τὸν συγχάρηκαν γιὰ τὴ μετάθεσί του, ἀπ' τὸ Λένινγκραδ στὴ Μόσχα.

—Νὰ μοῦ φωνάξουν ἀμέσως, παρακαλῶ, ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο! εἶπε εὐθὺς ἀμέσως ὕστερα, ὁ Λῶρενς. Αὐτὴ ἡ καταραμένη ἱστορία, μὲ χασομέρησε πολύ... Θὰπρεπε ἀπὸ μισὴ ὥρα τώρα, νὰ θρίσκουμαι στὸ γραφεῖο μου!

Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, καὶ συνοδευόμενος ἀπ' τὶς εὐλαθικὲς ὑποκλίσεις ὅλων ἐκεῖ ὁ «Λῶρενς-Βλαδιμήρωφ», μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε, δίνοντας στὸν σωφὲρ φωναχτὰ τὴ διεύθυνσι τῶν γραφείων τῆς Γκεπεού.

Μόλις ὅμως ἔστριψαν μερικὲς γωνίες δρόμων, ὁ Λῶρενς ἔσκυψε στὸν σωφὲρ πάλι, σὰν νὰ μετάνοιωσε ξαφνικά, καὶ διέταξε:

—Ἄ, κόντεψα νὰ ξεχάσω κάτι!... Πήγαινέ με πρῶτα, στὸ ξενοδοχεῖο «Ἰντερνασιονάλ»!

Γὰ ξενοδοχεῖα στὴ σοβιετικὴ Ρωσσία, εἶνε ὅλα κρατικὲς ἐπιχειρήσεις. Ἔτσι, μόλις τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε στὴν πύλη, ἕνας ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου παραμέρισε διαστικὰ τὸν θυρωρό, κι' ἔτρεξε ὁ ἴδιος νὰ ὑποδεχτῆ μὲ ὑποκλίσεις τὸν βαθμοῦχο τῆς Γκεπεού.

—Σὲ παρακαλῶ, πάρε τὴν κάρτα τῆς ταυτότητος μου, καὶ γράψε με σὺ ὁ ἴδιος στὸ βιβλίο! εἶπε μὲ ἐμπιστευτικὸ ὕφος, ὁ Λῶρενς. Εἶμαι ὁ Δημήτρι Βλαδιμήρωφ, νεοφερμένος ἐδῶ στὴ Μόσχα, ὡς ὑπάρχηγὸς τῆς Γκεπεού, κι' ἔχω μυστικὴ ἀποστολὴ νὰ ἐκτελέσω... Λοιπόν, πρόσεξε καλὰ νὰ μὴν ἀνακοινώσης σὲ κανένα τὴν ἐδῶ ἀφιξί μου καὶ τὴν πραγματικὴ ταυτότητά μου!... Μονάχα ἐσὺ κι' ὁ διευθυντής σου, θὰ τὴν ξέρετε!

Ἐκθαμβος ὁ ὑπάλληλος, καὶ τρομοκρατημένος, οὔτε κἂν πῆρε στὰ χέρια του τὴν κάρτα. Κύτταξε μονάχα τόνομα, γιὰ νὰ τὸ γράψη στὸ «βιβλίο πελατῶν», ὑποκλίθηκε ἐδαφιαῖα, κι' ἀνέλαβε νὰ περιποιηθῆ ὁ ἴδιος τὸν φοβερὸ αὐτὸν πελάτη.

—Μήπως βρίσκεται στὸ δωμάτιό της ἀπάνω κάποια νέα, ἡ ὁποία ἦρθε σήμερα κατὰ τὴ χαραυγὴ νὰ μείνη στὸ ξενοδοχειο σας; ρώτησε ὁ Λῶρενς κατόπιν, μὲ μυστηριῶδες δῆθεν ὕφος.

—Μάλιστα, σεβαστέ μου σύντροφε! ἀπάντησε μὲ καινούργια ὑπόκλισι, ὁ ὑπάλληλος.

Ὁ Λῶρενς ἀνάσανε μὲ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι. Ἐπιτηδες ἀπόφυγε ν' ἀναφέρη τὸ ὄνομα τῆς νέας, γιὰ μεγαλύτερη προφύλαξι. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε ἡ Ντένυς, γιατὶ ἦταν πολὺ πρωῒ ἀκόμη, καὶ κανένα τραῖνο δὲν εἶχε ἀφιχθῆ στὴ Μόσχα μὲ ἐπιβάτες, γιὰ νὰ καταλύσουν κι' ἄλλες γυναῖκες στὸ ξενοδοχεῖο.

—Ἄ, δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόσο ὥμορφη εἶνε αὐτὴ ἡ νέα σεβαστέ μου σύντροφε! ξανάπε ὁ ὑπάλληλος μὲ θαυμασμό, θέλοντας νὰ κολακεύση τὸν Λῶρενς, νομίζοντάς τον ὅτι εἶχε καμμιὰ τρυφερὴ περιπέτεια μὲ τὴν τόσο πρωῒνὴ αὐτὴ πελάτιδα τοῦ ξενοδοχείου. Τὰ μαλλιά της εἶνε σὰν ἀπὸ χρυσάφι, καὶ τὸ κορμί της κυπαρισσένιο καὶ λυγερό!... Γιὰ ξένη φαίνεται, κι' ὄχι γιὰ Ρωσσίδα!

—Καλά!... Καλά!... ἔκανε μὲ ὑπεροπτικὴ συγκατάβασι ὁ Λῶρενς, κάνοντας συγχρόνως τὴ σκέψι ὅτι ἡ μελαχροινὴ ἀγαπημένη του εἶχε μεταμφιεστῆ κατάλληλα σὲ ξανθή.

Βάδισε ὕστερα στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, ξάπλωσε ὑπερήφανα καὶ μὲ νωχέλεια σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ ζήτησε μιὰ ἐφημερίδα. Καὶ διαβάζοντάς την κατόπιν προσποιητά, καὶ κρυμμένος σχεδὸν πίσω της, ἄρχισε νὰ ρίχνη λοξὲς καὶ κρυφὲς ματιὲς πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου καὶ γύρω του, καὶ νὰ ἐξετάζη μὲ τρόπο τοὺς διαφόρους πελάτες.

—Ἀρκετὴ κίνησι ἔχει σήμερα ἐδῶ μέσα, καθὼς βλέπω! ψιθύρισε μέσα του. Κι' εἶνε ἄνδρες οἱ περισσότεροι πελάτες, ἀγριομούτρηδες ὅλοι τους, κι' ἡ συμπεριφορά τους μοιάζει γιὰ ὕπουλη κι' ἐπιφυλακτική!... Τί διάβολο, λοιπόν, συμβαίνει;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κατέβηκε ἀπ' τὰ ἀπάνω πατώματα τὸ ἀσανσέρ, καὶ μιὰ νεαρὴ χρυσόμαλλη κοπέλλα, ἐκθαμβωτικῆς καλλονῆς, βγῆκε ἀπὸ κεῖ μέσα. Τὰ μάτια ὅλων καρφώθηκαν μὲ λαχτάρα, ἀπάνω της.

Ἐκείνη, μὲ ἡγεμονικὸ βάδισμα τράβηξε ἀργά-ἀργὰ πρὸς ἕνα τραπέζι, ὅπου ὑπῆρχαν καλαμάρια, πέννες, φάκελλοι καὶ χαρτί. Κάθησε ἐκεῖ μὲ χαριτόβρυτους κυματισμοὺς τοῦ ψηλοῦ καὶ λυγεροῦ κορμιοῦ της, πῆρε ἕναν κονδυλοφόρο στὸ χέρι της, καὶ κύτταξε ὁλόγυρά της μὲ ἀδιαφορία: Ἦταν ἡ Ντένυς!

Ὁ Λῶρενς, ἐκθαμβος γιὰ τὴν ἄλλανή της, καὶ γιὰ τὴν ἀπερίγραπτη τέχνη τῆς μεταμφιέσεώς της, ἀμφέβαλλε ἀκόμη ἂν ἦταν πραγματικὰ ἡ μελαχροινούλα ἀγαπημένη του μὲ τὰ μαῦρα καὶ γυαλιστερὰ μαλλιά της. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, χαμήλωσε τὴν ἐφημερίδα του, καὶ

μὲ ἐλεύθερο τὸ πρόσωπό του πειὰ λοξοκύτταξε σοβαρὰ κι' ἀδιάφορα πρὸς τὴ χρυσομαλλη ἐκείνη καλλονη.

Ἐκεινη τον κυτταξε, καὶ μιὰ λαμψι ἀπερίγραπτης λαχτάρας ξεπετάχτηκε ἀπ' τὰ θεια ματια της. Ναί, ἐκεῖ ἀντικρυ της στὴν πολυθρονα καθοταν ὁ ἱπποτικος σωτηρας της, ὁ λατρευτός της Λωρενς, ὁ μεταμφιευμενος τόσο τελεια ὡς Βλαδιμηρωφ, ο ὑπεροχος αὐτος ἀγαπημενος της, χάριν του ὁποιου εἶχε θυσιασει προθυμα τὸ σιγουρο ταξιοι της για την Ἀγγλία, κι' ἔμεινε κοντά του παιζοντας πειὰ μὲ τὴν ἰδια τὴ ζωή της!

Ὡστόσο, βλέποντας ἡ γοητευτικὴ κοπέλλα τὴ γοργὴ καὶ λαχταρισμένη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε παρευθὺς ὁ Λῶρενς, καὶ βλέποντας ἀκόμη την προσποιητὴ σοβαροτητα μὲ τὴν ὁποία ἔσκυψε πάλι στην ἐφημερίδα του, κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ δειχτῆ πολὺ ἐπιφυλαχτικὴ καὶ συνετή, κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ συγκρατήση τη συγκίνησί της μὲ κάθε θυσία.....

Γι' αὐτό, πῆρε μιὰ κόλλα χαρτιοῦ ἐπιστολῆς — μὲ φυσικώτατο κι' ἀδιάφορο ὕφος, τώρα — ἔσκυψε στὸ τραπέζι, κι' ἄρχισε νὰ γράφη μὲ χέρι γοργὸ κι' ἀτάραχο!

Θ'

ΠΕΡΑΣΑΝ ἔτσι, ὡς πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὅταν ἀποτελείωσε ἐπιτέλους τὴν ἐπιστολή της ἡ Ντένυς, πῆρε ἕναν φάκελλο κι' ἔγραψε μιὰ διεύθυνσι ἀπάνω του.

Ὑστερα, ριχνοντας μιὰ ἐπίμονη ματιὰ στὸν Λῶρενς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πάψει νὰ την παρακολουθῆ κρυφὰ ἐν τῷ μεταξύ — σὰν νὰ τοῦλεγε νὰ προσέξη, τώρα, ἰδιαιτέρως κάτι — ἔβαλε μέσα στὸν φάκελλο τὴν ἐπιστολή, κι' ἔκρυψε ἄλλο ἕνα χαρτὶ ἐπιστολῆς κάτω ἀπ' τὸν χαρτοφύλακα, μὲ τρόπο.

Μὰ ὁ Λωρενς, ἐτσι προειδοποιημένος ἀπ' τὸ βλέμμα της, πρόλαβε — μόνος αὐτός — νὰ ἀντιληφθῆ αὐτὸ τὸ «κάτι»: Ἀντελήφθη δηλαδή, ὅτι ἡ Ντένυς εἶχε βάλει μέσα στὸν φάκελλο ἕνα ἄγραφο χαρτὶ ἐπιστολῆς, ἐνῷ τὴν πραγματικὴ ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε γράψει, τὴν εἶχε τοποθετήσει κάτω ἀπ' τὸν χαρτοφύλακα τοῦ τραπεζιοῦ!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἡ Ντένυς κρατῶντας στὸ χέρι της τὸν φάκελλο, σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι της, μπῆκε πάλι στὸ ἀσανσὲρ χωρὶς νὰ κυτάξη καθόλου πειὰ γύρω της, κι' ἀνέβηκε ξανὰ στὸ δωμάτιό της.

Ὁ Λῶρενς τότε μὲ ὕφος φυσικώτατο, δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του, σηκώθηκε ὀρθός, χασμουρήθηκε κι' ἀνακλαδίστηκε — περιφρονῶντας ὅλους τοὺς παρακαθημένους ἐκεῖ γύρω του, τὰ βάναυσα ἐκεῖνα ὑποκείμενα, τὰ ὁποια ἀνεβαίνουν τυχαια σὲ μεγάλα καὶ πανίσχυρα ἀξιώματα — κι' ὕστερα βάδισε ἀργὰ πρὸς τὸ γραφεῖο.

Κάθησε στὴ θέσι τῆς Ντένυς, πῆρε ἕνα χαρτί, κι' ἄρχισε ν' ἀπορροφᾶται δῆθεν στὸ γράψιμο μιᾶς μακροσκελεστάτης ἐπιστολῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, τραβῶντας μὲ τὸ δάχτυλό του ἐπιτήδεια ἔξω ἀπ' τὸν χαρτοφύλακα, τὴν ἐπιστολὴ τῆς Ντένυς, διάβασε κρυφὰ καὶ μὲ γοργὴ λαχτάρα τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπημένε μου,

»Ἀπ' τὸ ὕφος σου κατάλαβα, ὅτι χάρις στὸ Θεὸ καὶ σὲ σένα, ὁ Ρόναλδ βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια πειά. Δὲν ξέρω, μὲ τί τρόπο νὰ σ' εὐχαριστήσω..

»Ἀσχέτως πρὸς ὅσα ἀνακάλυψες τυχὸν ἐσύ, ἀνακάλυψα κι' ἐγὼ τὰ ἑξῆς: Ἡ Γκεπεοὺ θέλει νὰ μᾶς δολοφονήση, ἀποκλειστικῶς γιατὶ εἴμαστε ξένοι ὑπήκοοι, γιὰ νὰ ἐκθέση ὕστερα τὸν Στάλιν στὰ μάτια τῶν ἄλλων Κρατῶν!

»Ἔμαθα, ὅτι αὐτὲς τὶς ἡμέρες θὰ τουφεκιστοῦν ἔτσι ἄδικα πολλοὶ δυστυχισμένοι ξένοι ὑπήκοοι. Θὰ συλληφθοῦν κρυφὰ ἀπ' τοὺς ἀντι-Σταλινικοὺς συνωμότας τῆς Γκεπεού, θὰ μεταμφιεστοῦν σὲ γνωστούς, μὰ ἀσυλλήπτους ἀκόμη, Ρώσσους κακούργους, καὶ θὰ παραπεμφθοῦν στὰ Σταλινικὰ Στρατοδικεῖα. Ἀνύποπτα φυσικὰ ἐκεῖνα, ἢ καὶ συνεννοημένα ἀσφαλῶς μὲ τοὺς συνωμότας, θὰ τοὺς καταδικάσουν παρευθὺς σὲ θάνατο. Ἀνύποπτος ἀσφαλῶς ὁ Στάλιν, θὰ διατάξῃ φυσικὰ τὸν τουφεκισμό τους.

»Μὰ ὕστερα, θὰ εἰδοποιηθοῦν ἡ ξένες πρεσβεῖες — μὲ ἀνώνυμες καταγγελίες τῶν ἀντι-Σταλινικῶν συνωμοτῶν — ποιὰ εἶνε ἡ πραγματικότης. Ἡ πρεσβεῖες θὰ ἀπαιτήσουν τὴν ἐκταφὴ τῶν πτωμάτων. Ἐκεῖνα, θαμμένα ἐπίτηδες χωρὶς μεταμφίεσι πειὰ ἀπὸ συνεννοημένους συνωμότες νεκροθάφτες, θὰ ἀναγνωρισθοῦν ἀμέσως ὡς ἀνήκοντα σὲ ξένους ὑπηκόους, κι' ὄχι σὲ δῆθεν Ρώσσους κακούργους. Τὸ σκάνδαλο θὰ ξεσπάσῃ τρομερὸ ἐναντίον τοῦ Στάλιν, ἡ θέσι του θὰ κλονιστῇ, κι' οἱ ἄγρυπνοι συνωμότες θὰ ἐπαναστατήσουν τότε, καὶ θὰ τὸν γκρεμίσουν ἀπ' τὴν Ἐξουσία!

»Αὐτὰ ἔμαθα, ἀγαπημένε μου... Πρέπει ἀμέσως νὰ βροῦμε τρόπο, νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν Στάλιν σχετικῶς, πρῶτα γιὰ νὰ σώσουμε τὰ κεφάλια μας ἀπ' τὸν ἄδικο τουφεκισμό, καὶ γιὰ νὰ σώσουμε ἐπίσης καὶ τόσους ἄλλους ἀθῴους ξένους ὑπηκόους ποὺ πρόκειται νὰ τουφεκιστοῦν αὔριο-μεθαύριο. Καμμιὰ ὄρεξι δὲν ἔχομε, οὔτε καὶ δίκαιο εἶνε, νὰ πληρώσουμε ἐμεῖς μὲ τὴ ζωή μας, τὸ ἐνδοκομματικὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν ἀνάνδρων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν μονάχα ποιὸς θὰ πρωτο-ἀνεβῇ στὴν Ἐξουσία!

»Ὁ μικρὸς ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος ἔχει στὸ περιλαίμιο τοῦ χιτωνίου του τὸν διακριτικὸ ἀριθμὸ 22 εἶνε δικός μας. Τὸν ἔχω δωροδοκήσει πλούσια, καὶ μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀφωσιωμένος. Μὲ αὐτὸν θὰ σοῦ στέλνω εἰδήσεις μου, στὸ ἑξῆς.

»Σὲ λατρεύω, ἀγαπημένε μου.....»

Ὁ Λῶρενς εἶχε διαβάσει μὲ λαχταριστὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τῆς γλυκειᾶς του Ντένους. Φυσικὰ ἤξερε ἤδη τὶς ἀποκαλύψεις της γιὰ τὴν καταχθονία συνωμοσία, γιατί — ὅπως θυμόμαστε — εἶχε μάθει ἀρκετὰ ἀπ' τὸν ἀφελῆ κι' εὔπιστο ἐκεῖνον ὑπολοχαγὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος τῶν κεντρικῶν φυλακῶν.

Ἔσφιξε τὴν ἐπιστολὴ στὴ χοῦφτα του, κρύβοντάς την ἔτσι καλά. Προσποιήθηκε ὕστερα, ὅτι ἀποτελείωσε καὶ τὴ δική του, μὰ σὰν νὰ μετάνοιωσε δῆθεν, τὴν ἔσχισε σὲ πολλὰ κομμάτια κατόπιν, καὶ τὴν ἔρριξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

Κατόπιν, γυρίζοντας στὴ θέσι του — ἐκεῖ στὴν πολυθρόνα — κρύφτηκε πάλι πίσω ἀπ' τὴν ἐφημερίδα του, κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ μὲ τὰ δόντια του μικρὰ κομμάτια ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνη ἐπιστολὴ τῆς Ντένους, καὶ νὰ τὰ μασσάῃ καλά. Ὅταν μασσήθηκε ἔτσι, ὅλη ἡ κρυμμένη στὴ χούφτα του ἐπιστολή, κι' ἔγινε πειὰ ἕνας μαλακὸς πολτός, τὴν ἔφτυσε στὸ πάτωμα μὲ τρόπο, καὶ τὴν πάτησε γερὰ μὲ τὶς λασπωμένες μπόττες του.

Ξαφνικά, λίγο ἔλειψε νὰ τιναχτῇ ὀρθὸς ἀπ' τὴν κατάπληξί του! Ἡ ἀγαπημένη του Ντένους, ἔμπαινε πάλι στὸ σαλόνι — ἐκείνη τὴ στιγμὴ — στηριγμένη στὸ μπράστο τοῦ λοχαγοῦ Βλαδίνσκυ!

Ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ κι' ἀπροσδόκητη σκηνή, λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ σαλέψῃ τὰ μυαλά, καὶ νὰ τὸν προδώσῃ. Ὁ Βλαδίνσκυ ὅμως, ὑπερήφανος γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς εὔκολης — ὅπως φαινόταν — κατακτήσεώς του ἐκείνης, ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅσα συνέβαιναν γύρω του, κύτταζε μὲ βάναυσο πόθο τὴ χρυσόμαλλη σειρῆνα — τὴν ὁποία φυσικὰ

δὲν ὑπωψιαζόταν, ποιὰ ἦταν πραγματικῶς — καὶ τὴν ὡδηγοῦσε μὲ θριαστικὴ λαχτάρα πρὸς τὸ ἀσανσὲρ. Ἀλλὰ καὶ κανένας ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους οὲν πρόσεξε τὴν ταραχὴ τοῦ Λῶρενς, γιατὶ κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ τὴν ὑπεροχὴ χρυσόμαλλη νέα καὶ τὸν ὑπεροπτικὸ συνοδό της.

Τριβόντας τώρα μὲ ἀμηχανία τὸ πηγοῦνι του ὁ Λῶρενς, ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὴ θέσι του σκεπτικός. Ἔνοιωθε ἤδη, ὅτι κάποιο τέχνασμα «σκάρωνε» ἡ ἀγαπημένη του, ἐπιζητῶντας νὰ γοητεύσῃ ἔτσι τὸν Βλαδίνσκυ, τὸν ἐπίφοβο αὐτὸν λοχαγὸ τῆς Γκεπεού.

Μιὰ ὥρα, ἀνιαρὴ κι' ἀτελείωτη σὰν αἰώνας, πέρασε. Καὶ ξαφνικά, ἕνας μικρὸς ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου, μὲ ἀριθ. 22 στὸ περιλαίμιό του, μπῆκε στὸ σαλόνι.

Τὰ μάτια του κάποιον ἀναζήτησαν, μὲ τρόπο. Καὶ μόλις ἀντίκρυσε τὸν Λῶρενς, πλησίασε, ὑποκλίθηκε, καὶ ψιθύρισε σιγαλά:

—Ἡ κυρία μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά, μὲ στέλνει νὰ σας πῶ, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τὴ συνώδευε πρίν, ἔχει στὴν τσέπη του κάποια ἐνοχοποιητικὴ ἐπιστολή... Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, θὰ βρίσκεται μονάχος του στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 607 δωμάτιο!

Ὁ Λῶρενς ἔγνεψε, ὅτι κατάλαβε καλά. Ὕστερα δίνοντάς του ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ, ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ κάτι φωναχτά, δῆθεν ὅτι τὸν ἔστελνε σὲ κάποιο θέλημα.

Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, σηκώθηκε ἀδιάφορα κι' ὁκνηρά, καὶ μπῆκε στὸ ἀσανσὲρ. Εἶπε στὸν ἐκεῖ ὑπάλληλο, νὰ τὸν βγάλῃ στὸ πέμπτο πάτωμα.

Ἐκεῖ, μόλις βγῆκε, καὶ μόλις τὸ ἀσανσὲρ κατέβηκε πάλι κάτω, ὁ Λῶρενς ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ γοργὰ πρὸς τὸ ἕκτο πάτωμα, ἀπ' τὴ σκάλα πειά.

Τὸ δωμάτιο 607, βρισκόταν στὸ ἄκρο ἑνὸς μακροτάτου διαδρόμου, τοῦ ἕκτου αὐτοῦ πατώματος. Ὁ Λῶρενς, μὲ γοργὰ κι' ἀθόρυβα βήματα τίγρεως, ἔφτασε ὡς ἐκεῖ κι' ἀφουγκράστηκε γιὰ λίγες στιγ[illegible]ροσεχτικά, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν ἀπὸ μέσα. Ὁ Λῶρενς ἔπιασε [illegible], καὶ σιγαλὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Παρευθύς, ἀντίκρυσε τὸν Βλαδίνσκυ, νὰ εἶνε σκυμμένος σ' ἕνα τραπεζάκι, μὲ [illegible]κιν του γυρισμένη πρὸς τὴν πόρτα, καὶ νὰ φυλλομετρῇ ἀνύποπτος κάποιον ἔντυπο ὁδηγὸ σιδηροδρομικῶν δρομολογίων.....

Ι΄

Ὁ Λῶρενς κρατῶντας καὶ τὴν ἀναπνοή του ἀκόμη, ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν πόρτα πάλι, κι' ἔκανε δυό-τρία βήματα, πλησιάζοντας πρὸς τὸν Βλαδίνσκυ...

Ξαφνικά, πήδησε μὲ ἀπερίγραπτη σφοδρότητα ἐναντίον του, γαντζώθηκε σὰν τίγρις ἀπάνω του, καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τοῦσφιξε ἄγρια τὸ λαρύγγι!

Ὁ Βλαδίνσκυ, πρὶν ἀκόμη συνέλθη ἀπ' τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἐπίθεσι, βρέθηκε ν' ἀγωνιᾷ κιόλας μέσα στὰ σιδερένια ἐκεῖνα δάχτυλα ποὺ τοῦσφιγγαν τὸν λαιμό. Μελάνιασε παρευθὺς τὸ πρόσωπό του, τὰ μάτια του ξεπετάχτηκαν ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους, καὶ μουγκρίζοντας πνιχτὰ κι' ὑπόκωφα κυλίστηκε λιπόθυμος στὸ πάτωμα...

Λαχανιασμένος ἀπ' τὴν προσπάθεια, καὶ μὲ πυρετώδη χέρια, ὁ Λῶρενς ἄρχισε νὰ τοῦ ψάχνῃ τὶς τσέπες παρευθύς. Ἐπιτέλους βρῆκε ἕναν φάκελλο ἀνοιχτό, τράβηξε ἔξω τὴν ἐπιστολή, καὶ διάβασε — κατάχλωμος ἀπὸ συγκίνησι — τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητὲ σύντροφε καὶ φίλε Βλαδίνσκυ,

»Αὔριο μὲ τὴ χαραυγή, πρέπει νἄχουν τουφεκιστῇ κιόλας ὅλοι οἱ ξένοι ὑπήκοοι, ποὺ βρίσκονται ὡς θανατοποινίτες στὴν κεντρικὴ φυ-

λακή. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ τουφεκισμὸς κι' ἡ ταφή των θὰ γίνη χωρὶς καμμιὰ μεταμφίεσι.

»Λίγες ὧρες ἀργότερα, κατὰ τὸ μεσημέρι δηλαδή, ἐμεῖς θὰ στείλουμε τὰ ἀνώνυμα γράμματα ποὺ ξέρεις, σ' ὅλες ἐδῶ τὶς ξένες πρεσβεῖες. Θὰ τὶς εἰδοποιοῦμε, ὅτι ὁ Στάλιν τὶς κοροϊδεύει, κι' ὅτι ἀντὶ νὰ τουφεκίζη Ρώσσους δῆθεν κακούργους, δολοφονεῖ ἄδικα ξένους ὑπηκόους!... Ἡ ἐκταφὴ κατόπιν θ' ἀποδείξη, ὅτι ἡ καταγγελίες μας ἦσαν βάσιμες!

»Ἡ φασαρία θὰ ἐπακολουθήση. Ὁ Στάλιν θὰ τὰ χάση, καὶ θὰ μουδιάση. Καὶ τότε, νἄχης ἕτοιμους ὅλους τοὺς συνεννοημένους ὀπαδούς σου, ὥστε μόλις σὲ εἰδοποιήσουμε στὴν κατάλληλη εὐκαιρία, νὰ ἐπαναστατήσης κι' ἐσὺ μαζύ μας νὰ γκρεμίσουμε τὸν Στάλιν.....

Δικοί σου: Ι. Κ., Δ. Β., καὶ Φ. Γ.....»

Χλωμὸς ἀκόμα ἀπ' τὴ συγκίνησι του, γιὰ τὸ κοντοζύγωμα πειὰ τῆς φοβερῆς αὐτῆς συνωμοσίας, ὁ Λῶρενς, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πυρετωδῶς, τί ἔπρεπε νὰ κάνη τώρα....

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ πόρτα ἑνὸς πλαϊνοῦ καὶ συνεχομένου δωματίου ἄνοιξε ἀθόρυβα, κι' ἡ Ντένυς φάνηκε στὸ κατῶφλι κρατῶντας ἕνα γερὸ κὰὶ μακρὺ κορδόνι κουρτίνας στὸ χέρι της!

Μὲ λαχτάρα ὁ Λῶρενς ἔτρεξε κοντά της, τὴ φίλησε μὲ περιπαθῆ τουφερότητα στὰ χείλη, καὶ μαζὺ κατόπιν φίμωσαν καλὰ τὸ στόμα τοῦ λιποθύμου Βλαδίνσκυ, καὶ τοῦδεσαν στερεὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ τὸ κορδόνι ἐκεῖνο τῆς κουρτίνας.

—Ἔχω καλὰ νέα νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπημένε μου... Προηγουμένως, εστειλα στὸ διαμέρισμά σου μ' ἕνα ταξί, τὸν μικρὸ κι' ἔμπιστό μας ὑπάλληλο τοῦ ξενοδοχείου... Βρῆκε ἐκεῖ κρυμμένον τὸν Ρόναλδ, ὁ ὁποῖος φυσικὰ παρουσιάστηκε στὸν ὑπάλληλο αὐτὸν κατόπιν ὡρισμένου συνθήματος ποὺ τοῦ εἶπα!... Τοῦ εἶπα δηλαδή, ἂν βρῆ ἡσυχία ἐκεῖ, νὰ φωνάζη σιγαλὰ σὲ κάθε δωμάτιο ποὺ θὰ μπαίνη: «Ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς Ντένυς, νὰ βρῶ τὸν Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ»!

.....Λοιπόν, ἔτσι βγῆκε ἀπ' τὸν κρυψῶνα του ὁ Ρόναλδ, κι' εἶπε στὸν ὑπάλληλο, ὅτι τὸ διαμέρισμά σου ἦταν ἀναστατωμένο ἀπ τὰ ὄργανα τῆς Γκεπεού... Ἀλλὰ τὸ βρῆκε ἔρημο ὅμως, μόλις μπῆκε μέσα νὰ κρυφτῆ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του ἀπ' τὶς φυλακές... Ὁ ἴδιος ὁ Βλαδίνσκυ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸ διαμέρισμά σου, βρῆκε τὸ γυμνὸ πτῶμα τοῦ Βλαδιμήρωφ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ γνωρίση, γιατί...

Γελαστὸς ὁ Λῶρενς, διέκοψε:

—Κουτὸς ἤμουν, ν' ἀφήσω τὴ μούρη τοῦ Βλαδιμήρωφ στὴ φυσική της κατάστασι, μιὰ ποὺ ἐπιχειροῦσα νὰ ὑποδυθῶ τὸν ρόλο του μεταμφιεσμένος σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο;... Διάβολε!... Δὲν χρημάτισα «ἄδικα τῶν ἀδίκων» κατάσκοπος κι' ἐγώ, στὸ παρελθόν!

—Τί ἔκανες, δηλαδή; ρώτησε ἔκθαμβη καὶ μὲ θαυμασμό, ἡ Ντένυς.

—Ἁπλούστατα, τὴν ὥρα ποὺ ἤσουν στὸ ἄλλο δωμάτιο ἐσύ, γιὰ νὰ γδυθῶ καὶ νὰ φορέσω τὴ στολὴ τοῦ Βλαδιμήρωφ, τὸν κούρεψα σύρριζα κατόπιν μ' ἕνα ψαλλίδι, τοὔκοψα τὶς φαβορίτες του, καὶ τοὔρριζα κατόπιν μ' ἕνα ψαλλίδι, τοὔκοψα τὶς φαβορίτες του, καὶ στὸ πρόσωπο μιὰ χημικὴ μελάνη, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὸ ὀβιδουργεῖο γιὰ νὰ «βάφουμε» γυαλιστερὰ τὰ μέταλλα!... Ἔτσι, μὲ τὴ μελάνη αὐτὴ ἡ σάρκα πρασινίζει ἔντονα καὶ ζαρώνει, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου γίνονται τελείως ἀγνώριστα!

—Ναί, μὰ ἂν δὲν γνώρισε ὁ Βλαδίνσκυ τὸν Βλαδιμήρωφ, ὑπωφιάστηκε ὅμως κάτι... Κι' ὅπως μοὔλεγε, τηλεφώνησε σ' ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς σταθμοὺς τῆς Γκεπεού, νὰ προσέξουν μήπως λείπη μυστηριωδῶς κανένα ἀπ' τὰ ὀργανά της... Ὥστε, ἀγαπημένε μου, πρέ-

πει σύντομα ν' ἀλλάξης μεταμφίεσι, γιατὶ σὲ λίγο θὰ γίνης ὕποπτος ὡς Βλαδιμήρωφ!... Περιττὸ ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ, ὅτι σὲ νομίζει μίλια μακρυὰ ἀπὸ δῶ ὁ Βλαδίνσκυ, καὶ τηλεφώνησε ἐπίσης παντοῦ νὰ σὲ συλλάβουν... Γι' αὐτό, θεώρησε περιττὸ νὰ φρουρήση τὸ διαμέρισμά σου, κι' ἔτσι ὁ Ρόναλδ τὸ βρῆκε ἀφρούρητο πειά, καὶ κρύφτηκε ἐκεῖ μὲ εὐκολία!

Μὰ ὁ Λῶρενς ἄκουγε ἀφηρημένα, τώρα. Μιὰ μυστικὴ σκέψι τὸν τυραννοῦσε, ἀπὸ ὥρα. Καὶ τὸ βλέμμα του ἔλαμπε ἀπὸ ζηλοτυπία, καθὼς κύτταζε πότε τὴ γλυκειά του Ντένυς, καὶ πότε τὸν λιπόθυμο Βλαδίνσκυ.....

Στὰ τελευταῖα, μὴν ἀντέχοντας ἄλλο, ρώτησε μὲ ἀγωνία:

—Πῶς γνωρίστηκες, μ' αὐτόν;

—Ἡσύχασε, ἀγαπημένε μου! τοῦ εἶπε μὲ γαλήνια κι' εἰλικρινῆ ἀταραξία, ἡ Ντένυς. Τοῦ ὑποσχέθηκα πολλά, μὰ γιὰ τὸ βράδυ!... Ἔτσι, δὲν πρόλαβε ὁ κτηνάνθρωπος οὔτε τὰ χείλη μου ν' ἀγγίξη, μὲ τὰ βρωμερά του χείλη... Μόλις πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, κατὰ τὰ ξημερώματα, τὸν συνήντησα, κάτω στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου... Ἐγὼ τὸν γνώρισα ἀμέσως, μὰ αὐτὸς οὔτε κὰν ὑπωψιάστηκε ὅτι εἶμαι ἡ μελαχροινὴ του «δολοφόνος», ποὺ μὲ τόση λύσσα τὴν κυνηγοῦσε χθὲς τὸ βράδυ στὸ διαμέρισμά σου!... Τοῦ εἶπα, ὅτι εἶμαι Πολωνὶς χορεύτρια... Μὲ πόθησε παρευθύς... Τοῦ ὑποσχέθηκα, νὰ τὸν δεχτῶ ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα στὸ δωμάτιό μου... Ἤπιαμε βότκα, λίγη φυσικὰ ἐγώ, ἄφθονη ἐκεῖνος σὰν κτῆνος... Μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμό, γιὰ τὴν καλλονή μου... Ἐγώ, ἐπίτηδες, ἄρχισα μὲ τρόπο νὰ παραπονιοῦμαι κατὰ τοῦ Στάλιν, ὅτι εἶνε μισόξενος, ὅτι δὲν ἀφήνει τὶς ξένες καλλιτέχνιδες νὰ ἐργαστοῦν στὴ Ρωσσία, κι' ὅτι — δῆθεν — ἔμαθα, πὼς θὰ μᾶς φυλάκιζε ὅλες, καὶ θὰ μᾶς ἐξώριζε στὴ Σιβηρία!... Συγχρόνως, τὸν μεθοῦσα μὲ προκλητικὲς ματιές, καὶ τὸν πότιζα βότκα διαρκῶς!

.....Μισομεθυσμένος πειὰ ἐκεῖνος, καὶ φλύαρος κι' ἐγωϊστὴς καθὼς εἶνε, πρῶτα ἄρχισε νὰ ἐπαινῆ τὸν ἑαυτό του, καὶ τὴ μεγάλη ἀξία του... Ὕστερα, παραπονιόταν ποὺ τὸν εἶχαν ἀκόμη λοχαγό, ἐνῶ ἄξιζε τοὐλάχιστον γιὰ ὑπαρχηγὸς τῆς Γκεπεού... Τὸν συμπονοῦσα προσποιητά, καὶ μὲ τρόπο κατέκρινα τὴν ἀδικία τῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία παραγνωρίζει τόσο ἄδικα τὶς ἀληθινὲς ἀξίες!

.....Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, σιγὰ-σιγὰ κι' ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ἄρχισε νὰ μοῦ πετάη ὑπαινιγμούς, ὅτι γρήγορα θ' ἄλλαζαν τὰ πράγματα, ὅτι οἱ ἄδικοι κυβερνῆται θὰ γκρεμιζόντουσαν, ὅτι ἡ ἀληθινὲς ἀξίες θὰ ἐκτιμώντουσαν ἀνάλογα, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θὰ στερεωνόταν ὁριστικά, κι' ὅτι ἀπάνω του κρατοῦσε καὶ δείγματα χειροπιαστὰ αὐτῶν τῶν ἰσχυρισμῶν του!

.....Τότε, τὸν ἔστειλα στὸ δωμάτιό του, τοῦ ὑποσχέθηκα πάλι τὸ ραντεβοῦ μας γιὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ φεύγοντας ἀπ' τὸ ρεστωράν τοῦ ξενοδοχείου κλείστηκα στὸ δωμάτιό μου καὶ σοῦστειλα τὴν εἰδοποίησι, μὲ τὸν ἔμπιστο ὑπάλληλο!

Ὁ Λῶρενς τὴν ἔσφιξε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε παθητικὰ στὰ δροσερά της χείλη, καὶ ψιθύρισε:

—Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ Βλαδίνσκυ, θὰ εἶνε ἡ σωτηρία μας, ἀγαπημένη μου!... Ἀρκεῖ μονάχα, νὰ βρῶ ἕναν τρόπο νὰ παρουσιαστῶ στὸν Στάλιν νὰ τοῦ τὴν δώσω αὐτοπροσώπως... Μὰ δυσπιστεῖ κι' αὐτὸς σ' ὅλους, καὶ βρίσκεται διαρκῶς κλεισμένος μέσα σὰν σουλτᾶνος, σίγουρος μονάχα ὅταν ὁλόκληρη ἡ «Ἐρυθρὴ Φρουρά» βρίσκεται στὰ ὅπλα, ἕτοιμη νὰ τὸν ὑπερασπίση!

Σκέφτηκε λίγο, κι' εἶπε σιγαλὰ κατόπιν:

—Ἐνῶ θὰ τρέξω μιὰ στιγμὴ στὸ διαμέρισμά μου, ὡς Βλαδιμήρωφ ἀκόμη, καὶ θὰ συνεννοηθῶ σχετικὰ μὲ τὸν Ἄρμστρονγκ... Ἐσὺ πήγαινε στὸ δωμάτιό σου, καὶ κάτσε ἐκεῖ ξένοιαστη... Καὶ νὰ συνέλ-

θη άκόμη ὁ Βλαδίνσκυ, ἐν τῷ μεταξύ, δὲν θὰ σὲ ὑποψιαστῆ φυσικὰ καθόλου, ἐσένα!... Ἐμένα πάλι, οὔτε πρόλαβε κἂν νὰ μὲ δῆ, γιατὶ τοὔσφιγγα ἄγρια τὸ λαρύγγι ἀπὸ πίσω του, καὶ λιποθύμησε ἀμέσως!... Ἂν ἀντιληφθῆς κάτι, τηλεφώνησε ἀμέσως στὸ διαμέρισμά μου... Ἔχω τηλέφωνο, ἐκεῖ!

Τὴ φίλησε γλυκὰ πάλι, κι' ἐκείνη τοῦ ἀνταπόδωσε μὲ ἀνέκφραστη ἐγκατάλειψι καὶ τρυφερότητα τὸ φίλημά του....

Κι' ἐνῷ ἐκείνη ἔμπαινε στὸ συνεχόμενο δωμάτιό της καὶ κλείδωνε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, ὁ Λῶρενς ἄφησε τὸν Βλαδίνσκυ ξαπλωμένον ἀκόμη καὶ λιπόθυμον, βγῆκε προφυλαχτικὰ ἔξω στὸν διάδρομο, ἔκλεισε τὴν πόρτα σιγαλά, κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὶς σκάλες μὲ ὕφος ἀμέριμνο πειὰ καὶ φυσικό.....

ΙΑ΄

ΚΑΤΩ στὸ σαλόνι πειά, ὁ Λῶρενς, ἀπόφυγε νὰ ζητήση αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ μὴν ἑλκύη καὶ πολὺ τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων ἀπάνω του.

Βγῆκε ἀδιάφορα ἔξω, ἀπαντῶντας μὲ γνέψιμο ὑπεροπτικὸ στὴν ἐδαφιαία ὑπόκλισι τοῦ θυρωροῦ, βάδισε ἀργά-ἀργά ὡς τὴν ἀντικρυνὴ γωνία τοῦ δρόμου, καὶ μόλις τὴν ἔστριψε, ἄρχισε νὰ περπατάη γρήγορα πειὰ καὶ νὰ κυττάζη γύρω του γιὰ κανένα ταξί.

Λίγο πιὸ κάτω, βρῆκε ἕνα ἐλεύθερο, τὸ φώναξε, κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ κρατικοῦ ὀβιδουργείου στὸν σωφέρ. Πρὶν ὅμως φθάση ὡς ἐκεῖ, κατέβηκε, ἔδωσε ἕνα καλὸ πουρμπουὰρ στὸν σωφὲρ αὐτόν, καὶ βάδισε μὲ τὰ πόδια ὡς τὸ κοντινὸ πειὰ διαμέρισμά του, τὸ ὁποῖο βρῆκε ἥσυχο κι' ἀφρούρητο.

Ποιὸς ἄλλωστε ἦταν ὁ λόγος, νὰ τὸ φρουροῦν ἀκόμη;

—Κι' ὅμως θὰ μπῶ μέσα, ἀπ' τὴ μικρὴ πορτούλα τῆς ὑπηρεσίας! ψιθύρισε μέσα του ὁ Λῶρενς. Παρ' ὅλο ποὺ εἶμαι δῆθεν Βλαδιμήρωφ, καὶ παρ' ὅλο ποὺ φαίνεται ἡσυχία στὸ σπίτι, δὲν ξέρω ἐγὼ τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῆ... Δὲν συμφέρει νὰ διακινδυνεύσω τὴν ὑπόθεσι, τώρα ποὺ ζύγωσε πειὰ στὸ αἴσιο τέρμα της!... Γιατὶ ἐλπίζω βέβαια νὰ πείσω τὸν Στάλιν, γιὰ τὴ φριχτὴ συνωμοσία τῶν δῆθεν ἐμπίστων του ὑπαρχηγῶν τῆς Γκεπεού, μὲ τὰ ἑξῆς δυὸ ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα: Πρῶτα, θὰ τοῦ παραδώσω τὴν ἐνοχοποιητικὴ ἐκείνη ἐπιστολή, τὴν ὁποία βρῆκα ἀπάνω στὸν Βλαδίνσκυ... Κι' ὕστερα, θὰ τοῦ παρουσιάσω ὡς μάρτυρα καὶ τὸν Ἄρμστρονγκ, νὰ τοῦ διηγηθῆ ὁ ἴδιος τί επαθε καὶ τί ἀντελήφθη!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφερε μιὰ βόλτα, γύρω ἀπ' τὸ σπίτι του. Καὶ βλέποντας ἐπιτέλους παντοῦ ἡσυχία, γλύστρησε μέσα ἀθόρυβα ἀπ' τὴ μικρὴ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Μὲ τὸ πιστόλι του ὕστερα στὸ χέρι, καὶ διαβαίνοντας ἥσυχα ἀπ' τὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσματός του, ἔφτασε πειὰ στὴν κρεββατοκάμαρά του, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη σιγαλά:

—Ἄρμστρονγκ!... Ἄρμστρονγκ, ποῦ εἶσαι;

Ὡστόσο, καμμιὰ ἀπάντησι δὲν τοῦ δινόταν!

Ἀπαίσιο προαίσθημα, ἄρχισε νὰ σφίγγη τὴν ψυχή του. Αὐτὴ ἡ ἡσυχία ἡ βαθειά, τοῦ φαινόταν ὕποπτη κι' ὕπουλη. Καὶ παρευθὺς ἀναπήδησε: Χάμω στὸ πάτωμα, καὶ πλάι στὶς κηλίδες τοῦ ξεροῦ πειὰ αἵματος — ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸ πτῶμα τοῦ Βλαδιμήρωφ — ὑπῆρχε τώρα καὶ μιὰ φαρδιὰ κηλίδα φρεσκοχυμένου, καὶ ζεστοῦ ἀκόμη, αἵματος!!....

Λαχταρισμένος τώρα ὁ Λῶρενς, κι' ἀγωνιῶντας, ἄρχισε νὰ τρέχη ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο ψάχνοντας νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τοῦ μυστηριωδῶς ἐξαφανισθέντος Ἄρμστρονγκ. δίχως νὰ βρίσκη τίποτα ὡστόσο!... Μὰ ποῦ νὰ ἦταν, ἄραγε, αὐτὸς ὁ εὐλογημένος Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ;

Ξαφνικά, τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου ἀντήχησε στριγγλιάρικα, κι' ἡ ψυχὴ τοῦ Λῶρενς σφίχτηκε πιὸ ἀπαίσια ἀκόμη. Ἐξαλλος, ἔτρεξε πρὸς τὰ κεῖ, ἄρπαξε τὸ ἀκουστικό, καὶ μὲ πυρετῶδες χέρι τὄφερε στ' αὐτί του: Ἦταν ἡ Ντένυς, αὐτὴ ποὺ τὸν καλοῦσε!

—Τὸν ἔπιασαν τὸν Ρόναλδ, ἀγαπημένε μου! ἀκούστηκε νὰ λέη τρεμουλιαστή, ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας. Κι' ἐσὺ νὰ φύγης γρήγορα ἀπ' τὸ σπίτι σου γιατὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ σὲ πετύχουν αὐτοῦ καὶ θὰ σὲ συλλάβουν!... Ὁ Βλαδίνσκυ ξελιποθύμησε, κατώρθωσε ν' ἀπαλλαχτῆ ἀπ' τὰ δεσμά του, καὶ τώρα ὑποψιάζεται ἐμένα ὅτι τοῦκλεψα τὴν ἐνοχοποιητικὴ ἐπιστολή!... Καί... δέν... θά...

Στεναγμὸς πόνου ἀνήχησε τότε, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τηλεφώνου, κι' ἡ φράσις διακόπησε στὴ μέση κι' ἀπότομα!

Ξετρελλαμένος ἀπ' τὴν ἀγωνία ὁ Λῶρενς, ἔβαλε στὴ θέσι του τὸ ἀκουστικό, κι' ἄρχισε νὰ σκουπίζη τὸν παγωμένο ἱδρῶτα τοῦ μετώπου του.

—Θὰ τὴν συνέλαβαν ἀπότομα καὶ τὴν Ντένυς, φαίνεται! μουρμούρισε μέσα του. Κι' ὁ Ἄρμστρονγκ θὰ τουφεκιστῆ παρευθύς, ἐκτὸς ἂν προλάβω πάλι καὶ τὸν σώσω!... Φτάνει ἄραγε μόνη της, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ποὺ πῆρα ἀπ' τὸν Βλαδίνσκυ, νὰ πείση τὸν Στάλιν γιὰ τὴν πραγματικότητα τῆς ἐναντίον του κι' ἐναντίον μας φριχτῆς συνωμοσίας;... Ἂν φτάνη, σωθήκαμε πειὰ ὅλοι μας!... Ἂς δοκιμάσω γοργά, νὰ συνδεθῶ μαζύ του τηλεφωνικῶς πρῶτα!

Ἄρπαξε νευρικὰ τὸ τηλέφωνο, ζήτησε τὸ «Κρεμλῖνο» — τὰ ἀνάκτορα δηλαδὴ τοῦ Στάλιν — κι' οὐρλιασε στὸν ἐκεῖ τηλεφωνητή:

—Γρήγορα!... Δός μου στὸ τηλέφωνο, τὸν πρόεδρο Στάλιν!... Εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη, νὰ μιλήσω ἀμέσως μὲ τὴν ἐξοχότητά Του!... Ἐπεῖγον μυστικὸ τοῦ Κράτους!

Δὲν πρόλαβε νὰ πῆ ἄλλα, γιατὶ παρευθὺς μιὰ βλαστήμια ἀντήχησε ἀπ' τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ τηλεφώνου, κι' ἡ συνδιάλεξις διακόπηκε ἀπότομα.

Ὁ Λῶρενς στέναξε μὲ ἀπόγνωσι, γιατὶ ἤξερε τί σήμαινε αὐτὴ ἡ διακοπή: Κι' οἱ τηλεφωνηταὶ ἀκόμη τοῦ Στάλιν, θὰ ἦσαν μυημένοι στὴ συνωμοσία, κι' ἔτσι διέκοψαν παρευθὺς τὴ συνδιάλεξι, γιατὶ κάτι θὰ εἶχαν ὑποψιαστῆ!

Δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ χάση οὔτε στιγμή, ὁ Λῶρενς. Τρέχοντας, ξέφυγε πάλι μακρυὰ ἀπ' τὸ ἐπικίνδυνο σπίτι του, καὶ πηδῶντας σ' ἕνα ταξὶ πιὸ κάτω, τράβηξε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο «Ἰντερνασιονάλ».

—Ἂς δοῦμε, τί γίνεται ἡ ἀγαπημένη μου, πρῶτα! σκέφτηκε, μὲ ἀγωνιώδη λαχτάρα. Καὶ νὰ τὴν πῦγαν ἀκόμη στὴ φυλακή, πάλι θὰ πρόλαβε ἴσως νὰ μοῦ ἀφήση νέα της, μὲ τὸν ἔμπιστο ἐκεῖνον ὑπάλληλο ὑπ' ἀριθμὸν 22... Εὐτυχῶς, ποὺ ἔτσι ὡς Βλαδιμήρωφ μεταμφιεσμένος, εἶμαι ἄγνωστος στοὺς περισσοτέρους ἐδῶ!... Ζήτημα εἶνε, ἂν θὰ μὲ ἀναγνωρίση κι' ὁ ἴδιος ὁ Βλαδίνσκυ, γιατὶ ὁ μακαρίτης Βλαδιμήρωφ τὸν συνώδευσε χθὲς τὸ βράδυ ὡς τὸ σπίτι μου νύχτα, μεσάνυχτα σχεδόν!... Κι' ὅταν ξαναγύρισε κατόπιν μονάχος του στὸ σπίτι μου ὁ Βλαδιμήρωφ, μὲ τοὺς τρεῖς-τέσσερες ἐκείνους φρουρούς του, δὲν φάνηκε νὰ μιλάη καὶ τόσο κολακευτικὰ γιὰ τὸν Βλαδίνσκυ!... Ὥστε;... Ἀσφαλῶς δὲν εἶχαν καὶ πολλὲς συναντήσεις κι' ἐγκαρδιότητες οἱ δυό τους, γιατὶ δὲν πρόλαβαν νὰ γνωριστοῦν καλά!... Καινουργιοφερμένος ἦταν ὁ Βλαδιμήρωφ στὴ Μόσχα!

Μὰ ἐν τῷ μεταξύ, τὸ ταξὶ εἶχε φτάσει κιόλας στὸ ξενοδοχεῖο «Ἰντερνασιονάλ». Μαζεύοντας τὸ κουράγιο του «μὲ τὶς χοῦφτες του» ὁ «Λῶρενς-Βλαδιμήρωφ», πέταξε ἕνα γενναῖο πουμπουὰρ στὸν σωφέρ, καὶ μπῆκε καμαρωτὸς κι' ἀγέρωχος στὸ ξενοδοχεῖο...

Ἀπόφυγε νὰ χρησιμοποιήση τὸ ἀσανσέρ. Διέσχισε τὸ σαλόνι ἀ-

τάραχα, ρίχνοντας ὡστόσο γύρω του γοργὲς καὶ κρυφὲς ματιές — μήπως κι' αντιληφθῆ καμμιὰ παγίδα έναντίον του, τυχόν — κι' άνέβηκε μὲ τὰ πόδια τις σκάλες, ὡς απάνω στὸ ἕκτο πάτωμα.

Γράβηξε κατευθεῖαν στὸ δωμάτιο τῆς Ντένυς, καὶ κρυφὰ λαχταρισμένος άνοιξε τὴν πόρτα δίχως νὰ χτυπήση, καὶ μπῆκε μέσα γοργά...

Μὲ δυσκολία πρόλαβε νὰ μὴν προδοθῆ, γιατὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ μπήξη ξεφωνητὸ καταπλήξεως: Άντὶ νὰ δῆ τὴν άγαπημένη του Ντένυς στὸ δωμάτιο αὐτό, βρῆκε άντίθετα τὸν λοχαγὸ Βλαδίνσκυ νὰ κάθεται σ' ένα τραπέζι, καὶ νὰ γράφη κάτι!

—Καλημέρα σας, σύντροφε Βλαδιμήρωφ! τοῦ εἶπε τότε ὁ Βλαδίνσκυ, ἔκθαμβος κι' αὐτὸς κάπως άπ' τὴν άπροσδόκητη αὐτὴ έμφάνισι, καὶ κάνοντας συγχρόνως μιὰ εὐλαβικὴ ὑπόκλισι. Άπὸ χθὲς βράδυ ἔχω νὰ σας δῶ!

Άστραπιαία ὁ Λῶρενς, ξαναβρῆκε ὅλη τὴν ψυχραιμία του. Άνάσανε μὲ ὑπερτάτη άνακούφισι, γιατὶ ἔβλεπε πὼς κανένας — οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Βλαδίνσκυ — δὲν τὸν ὑπωψιαζόταν άκόμη. Καὶ μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τῆς άγερωχης συγκαταβάσεως άνωτέρου πρὸς κατώτερο, τὸ ὁποῖο τόσο καλὰ ἤξερε νὰ παίρνη, άπάντησε δῆθεν αἰνιγματικά:

—Έ, δὲν πῆγαν καθόλου δὰ χαμένες ἡ ὧρες μου, άπὸ χθὲς τὸ βράδυ ποὺ ἔχομε νὰ ἰδωθοῦμε!... Κι' ἐσύ, σὲ τί καταγίνεσαι τώρα ἐδῶ μέσα;... Συνελήφθη ἄραγε ἐκεῖνος ὁ παληο-Έγγλέζος, ποὺ μὲ τόση τόλμη δραπέτευσε σήμερα τὸ πρωῒ άπ' τὶς φυλακές;... Κι' ἐκεῖνος ὁ Άμερικανὸς ὁ Λῶρενς τοῦ ὀβιδουργείου;

—Τὸν Έγγλέζο τὸν τσακώσαμε, σεβαστέ μου σύντροφε Βλαδιμήρωφ! βιάστηκε ν' άπαντήση πρόθυμα, ὁ Βλαδίνσκυ. Έπίσης κι' ἐκείνη τὴν κατάσκοπο, τὴν ξανθομαλλοῦσα Πολωνίδα! Μονάχα, ἐκεῖνος ὁ Άμερικανὸς ὁ Λῶρενς μᾶς ξεφεύγει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, μὰ γρήγορα θὰ τὸν τσακώσουμε κι' αὐτόν... Έχουν εἰδοποιηθῆ τηλεφωνικῶς, ὅλοι οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ κι' ὅλες ἡ άστυνομικὲς Άρχὲς τοῦ Κράτους!... Έχ, θὰ τὸν τσακώσουμε κι' αὐτόν, δίχως νὰ τὸ καταλάβη κὰν κι' ὁ ἴδιος!

Ἡ τελευταία φράσι τοῦ Βλαδίνσκυ, φάνηκε στὸν μυστικὰ συγκλονισμένο Λῶρενς, ὅτι εἶχε κάτι τὸ εἰρωνικὸ μέσα της. Ὡστόσο, δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε σίγουρος, γι' αὐτὴ τὴν παρατήρησί του. Κι' ἔρριξε τὰ πράγματα στὴν τύχη, ἐξακολουθῶντας νὰ διατηρῆ τὸ άπαθὲς καὶ ψύχραιμο ὕφος του.

—Ὥστε, ὅλα πᾶνε κατ' εὐχὴν λοιπόν, σύντροφε Βλαδίνσκυ! ψιθύρισε σὲ λίγο, ὕστερα άπὸ κάποια άμοιβαία σιωπή. Κι' ἐλπίζω...

Ἐδῶ πῆρε μυστηριῶδες ὕφος, καὶ πρόσθεσε πιὸ χαμηλόφωνα:

—...Κι' ἐλπίζω αὔριο τὴ νύχτα, νὰ μπορέσουμε νὰ βάλουμε μπρὸς τὸ σχέδιό μας, καὶ νὰ γκρεμίσουμε τὸν Στάλιν!

—Άχ, ἂν μποροῦσα, θὰ τοὔκοβα τὸ λαρύγγι μὲ τὰ ἴδια μου τὰ δόντια! μούγκρισε πνιχτὰ ὁ Βλαδίνσκυ, άνυποψίαστος — ὅπως βεβαιώθηκε πειὰ ὁ Λῶρενς, μὲ άνακούφισι — σὲ ποιὸν πραγματικῶς μιλοῦσε ἔτσι. Άχ, σεβαστέ μου σύντροφε Βλαδιμήρωφ, πέντε μερόνυχτα θὰ γλεντάω άπ' τὴ χαρά μου, γιὰ τὴν πτῶσι τοῦ μισητοῦ αὐτοῦ τρελλοῦ ποὺ λέγεται Στάλιν!... Νά, άπὸ τώρα κιόλας θὰ πιοῦμε λίγη βότκα, ἔτσι γιὰ τὰ προεόρτια τοῦ προσεχοῦς καὶ σίγουρου χαμοῦ του!

Σηκώθηκε βιαστικά, πῆγε σὲ μιὰ ντουλάπα, κι' ἔβγαλε άπὸ κει ένα μπουκάλι βότκας καὶ δυὸ ποτήρια. Τὰ μισογέμισε, σήκωσε τὸ δικό του ψηλά, καὶ μούγκρισε μὲ σιγαλὴ καὶ πνιχτὴ λύσσα:

—Κάτω ὁ Στάλιν!

—Ὁ διάβολος νὰ δώση! άπάντησε μὲ προσποιητὴ μανία κι' ὁ Βλαδιμήρωφ, άποφεύγοντας — σὰν γνήσιος κομμουνιστὴς δῆθεν — νὰ άναφέρη τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἤπιαν. Μὰ ὁ «Λῶρενς-Βλαδιμήρωφ», σὰν παληὸς κατάσκοπος

ἦταν πάντα του φιλύποπτος. Χρησιμοποίησε λοιπὸν κι' ἐδῶ, ένα άπ τὰ παληά του κόλπα. Κι' άποφεύγοντας νὰ καταπιῆ τὴ γουλιὰ τῆς βότκας, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἤδη μισογεμίσει τὸ στόμα του, τὴν άφησε νὰ ξαναγλυστρήση πάλι μέσα στὸ ποτῆρι του άπαρατήρητα, πρὶν άκόμη τὸ άπομακρύνη άπ' τὰ χείλη του!

Εὐθὺς άμέσως, δικαίωσε κρυφὰ τὸν ἑαυτό του, γι' αὐτὴ τὴ φρόνιμη προφύλαξί του. Καὶ τοῦτο, γιατὶ δὲν βρῆκε καθαυτὸ φυσικὴ τὴ γεῦσι τῆς βότκας ποὺ ἔβαλε στὸ στόμα του, άλλὰ μᾶλλον σὰν στυφὴ καὶ κάπως βαρειά: Ὑποπτο σημάδι γιὰ τὸν πολύπειρο Λῶρενς, ὅτι μέσα σ' αὐτὴ τὴ βότκα ἴσως νὰ εἶχαν ρίξει ἐπίτηδες, ἢ δηλητήριο ἢ φάρμακο ὑπνωτικό!

Πέρασαν ἔτσι λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων συζητοῦσαν οἱ δυὸ άνδρες σιγαλά, γιὰ τὴ μέλλουσα πτῶσι τοῦ Στάλιν. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Βλαδίνσκυ ἔρριχνε διαρκῶς βότκα στὰ ποτήρια, τὴν ὁποία ὁ Λῶρενς άδειαζε μὲ τρόπο στὸ μαντῆλι του, κάνοντας δῆθεν ὅτι σκούπιζε τὰ χείλη του.

Ἡ ὑποψίες του ὅμως εἶχαν δυναμώσει, τώρα. Γιατὶ εἶχε ἤδη προσέξει, ὅτι κι' ὁ Βλαδίνσκυ προσποιῶταν ὅτι ἔπινε, πραγματικὰ ὅμως ἔφτυνε κάθε φορά — μὲ άρκετὰ ἐπιτήδειο τρόπο — τὶς γουλιὲς τῆς βότκας, στὸ πάτωμα καὶ κάτω άπ' τὸ τραπέζι!

Σὲ λίγο, ὁ Λῶρενς ἄρχισε νὰ χασμουριέται δυνατά, καὶ ν' άνακλαδίζεται. Συγχρόνως, άνάμεσα άπ' τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του, πρόσεξε κρυφά, ὅτι ὁ Βλαδίνσκυ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν ὑπνηλία του μὲ ὕπουλη λαχτάρα καὶ χαρά.

Κι' ἔτσι, δὲν τοῦ ἔμεινε πειὰ καμμιὰ άμφιβολία: Ἡ βότκα περιεῖχε ὑπνωτικό!

Σὲ μιὰ στιγμή, κατόπιν, ὁ Λῶρενς χασμουρήθηκε ἔντονα, άφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέση βαρειὰ στὰ στήθη του, ἔκλεισε τὰ μάτια του, καὶ κυλίστηκε στὸ πάτωμα σὰν κοιμισμένος βαθύτατα δῆθεν. Ὁ Βλαδίνσκυ, μὲ στεναγμὸ χαρᾶς κι' άνακουφίσεως τότε, σηκώθηκε παρευθὺς άπ' τὴ θέσι του, τὸν σήκωσε στὰ γερὰ μπράτσα του, καὶ μεταφέροντάς τον στὸ κοντινὸ κρεββάτι, τὸν ξάπλωσε ἐκεῖ...

—Άμ' δὲν γελιέται ἔτσι, ὁ Βλαδίνσκυ! μουρμούρισε ὕστερα, σαρκαστικά. Ὁ Βλαδίνσκυ εἶνε ἕνας άπ' τοὺς πιὸ πονηροὺς λύκους τῆς Γκεπεού... Κι' εἶσαι πολὺ μικρός, φίλτατέ μου Λῶρενς, γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσης καὶ νὰ ξεφύγης άπ' τὰ νύχια μου!

Ὕστερα, σκύβοντας άπάνω στὸν δῆθεν ναρκωμένο Άμερικανὸ άξιωματικό, πρόσθεσε ἐπίσης ψιθυριστά:

—Ἂς σὲ ψάξω τώρα προσεχτικά... Άσφαλῶς άπάνω σου θἄχης, τὴν καταραμένη ἐκείνη ἐπιστολὴ ποὺ μοὔκλεψες!

Τὰ χονδρὰ μὰ σβέλτα δάχτυλά του, ἄρχισαν νὰ ψάχνουν παντοῦ στὶς τσέπες τοῦ Λῶρενς. Μὰ τίποτα δὲν κατώρθωσαν. Ἡ φοβερὴ ένοχοποιητικὴ ἐπιστολὴ δὲν βρισκόταν πουθενά, καὶ βλαστήμιες θυμοῦ καὶ στενοχώριας ξέφευγαν κάθε τόσο άπ' τὰ χείλη τοῦ λοχαγοῦ τῆς Γκεπεού.

Στὰ τελευταῖα, άπελπισμένος πειὰ ὁ Βλαδίνσκυ, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ άγανακτήσεως στὸ δῆθεν κοιμισμένο κορμὶ τοῦ Λῶρενς, καὶ βάδισε πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴν άνοιξε, καὶ χτύπησε δυό-τρεῖς φορὲς τὶς παλάμες του δυνατά. Τέσσερες άνδρες μὲ πολιτικά, μυστικοὶ πράκτορες τῆς Γκεπεού άσφαλῶς, ἔτρεξαν παρευθὺς κοντά του.

—Δέστε τον μὲ γερὰ σκοινιά. αὐτὸν τὸν σκύλο! διέταξε τότε ὁ Βλαδίνσκυ, δείχνοντάς τους τὸν Λῶρενς. Σηκῶστε τον ὕστερα στὰ γέρια σας, καὶ κατεβᾶστε τον στὸ δρόμο άπ' τὴν πίσω πορτούλα τοῦ ξενοδοχείου... Βάλτε τον μέσα στὸ άμάξι ποὺ περιμένει καὶ πηγαίνετέ τον ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ ὑπόλοιπη σκυλοπαρέα του... Ρίξτε του στὰ μοῦτρα καὶ στὸ κορμὶ κανένα ἐπανωφόρι, ὥστε νὰ μὴ μπορέση νὰ

τὸν δῆ καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίση κανένας... Καὶ προσέξτε καλά, σ' αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω: Ἂν κατορθώση καὶ σᾶς ξεφύγη ὁ ἄνθρωπος αὐτός, θὰ πληρώσετε μὲ τὴ ζωή σας τὴ δραπέτευσί του!

Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ Λῶρενς σφιχτὰ δεμένος «χειροπόδαρα» μὲ σκοινιά, καὶ σκεπασμένος καλὰ μὲ δυὸ μανδύες, ἀνατιναζόταν μὲ τραντάγματα καθὼς τὸ ἁμάξι ἔτρεχε ὁλοταχῶς σὲ κάτι ἀνώμαλα καὶ λιθόστρωτα δρομάκια τῆς Μόσχας!

Συγχρόνως σκεπτόταν μελαγχολικά:

—Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς... ἐφόσον εἶχε συλληφθῆ πειά, ἡ ἀγαπημένη μου Ντένυς!... Τουλάχιστον, θὰ τὴν δῶ σὲ λίγο... Κι' ἀσφαλῶς θὰ μᾶς δείξη ἡ Θεία Πρόνοια ἕναν τρόπο κατάλληλο, ὥστε νὰ ξεφύγουμε ἐγκαίρως καὶ νὰ σωθοῦμε!

ΙΒ΄

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ἐπὶ μιὰ ὥρα θἄτρεχε ἔτσι αὐτὸ τὸ ἁμάξι, στοὺς δρόμους τῆς ἀπέραντης Μόσχας. Κι' ἐπιτέλους, μπῆκε σὲ μιὰ πλακόστρωτη αὐλή, ὅπως φαινόταν ἀπ' τὸν γδοῦπο τῶν τροχῶν τοῦ ἁμαξιοῦ, καὶ στάθηκε.

Ὁ Λῶρενς, προσποιητὰ κοιμισμένος ἀκόμη, καὶ μὴν τολμῶντας ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του, ἄκουσε ἕνα ταξὶ νὰ σταματάη ἐπιτέλους πλάϊ στὸ ἁμάξι, καὶ τὴ βαρειὰ φωνὴ τοῦ Βλαδίνσκυ νὰ λέη:

—Κατεβᾶστε τον, τώρα... Τόσο γερὸ ψάρι εἶνε ὁ ἄχρειος, ὥστε δὲν εἶχα ἡσυχία νὰ σᾶς τὸν ἐμπιστευτῶ στὰ χέρι σας!... Ξύπνησε ἄραγε;

—Ὄχι, κοιμᾶται ἀκόμα σύντροφε λοχαγέ! ἀπάντησε κάποιος ἀπ' τοὺς τέσσερες συνοδοὺς τοῦ Λῶρενς.

Τὸν ἅρπαξαν κατόπιν ἀπ' τὰ πόδια κι' ἀπ' τὶς μασχάλες θάναυσα, αὐτοὶ οἱ τέσσερες ἄνδρες, καὶ τὸν μετέφεραν μέσα στὸ σπίτι ἐκεῖνο. Ὁ Λῶρενς ἔνοιωθε ζωηρὴ περιέργεια, νὰ δῆ ποῦ ἦταν. Ἀλλὰ ἡ φρόνησις τὸν ἀνάγκαζε, ν' ἀναβάλη γι' ἀργότερα τὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιθυμίας του αὐτῆς, καὶ νὰ προσποιῆται ἀκόμη τὸν κοιμισμένο.

—Τοῦ τὴν πῆρες τὴν ἐπιστολή, Βλαδίνσκυ; ἀντήχησε ξαφνικὰ μιὰ ἐπιταχτικὴ φωνή.

—Ὄχι, ἀκόμη! ἀπάντησε ὁ Βλαδίνσκυ, στενοχωρημένος. Μὴ στενοχωρεῖσαι ὅμως, σύντροφε, γιατὶ γρήγορα θ' ἀνακαλύψουμε, ποῦ τὴν ἔκρυψε αὐτὸς ὁ καταραμένος σκῦλος... Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀνακαλύψουμε τὴν κρύπτη της, τίποτα δὲν ἔχομε πάλι νὰ φοβηθοῦμε: Ἡ ἐπιστολὴ θὰ μένη διαρκῶς κρυμμένη στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων, κι' ἀπ' ὅλους, γιατὶ αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς δὲν θὰ βγῆ ποτὲ πειὰ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα, γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήση ἐναντίον μας!

—Σωστά! παραδέχτηκε ὁ ἄλλος μὲ τὴν ἐπιταχτικὴ φωνή. Ὡστόσο, πρέπει νὰ παδαρεχτῆς σύντροφε Βλαδίνσκυ, ὅτι θἄπρεπε νὰ σ' ἐχουμε τουφεκισμένον κιόλας, γι' αὐτὴ τὴ βαρειὰ ἐπιπολαιότητά σου κι' ἀμέλειά σου!

—Ζητῶ συγγνώμην, σεβαστέ μου σύντροφε! ἀκούστηκε πάλι ν' ἀπαντάη ὁ Βλαδίνσκυ, εὐλαβικά. Παρασύρθηκα ὅμως, δίχως νὰ τὸ καταλάβω πῶς, στὰ δίχτυα αὐτῆς τῆς ἀναθεματισμένης κοπέλλας, τὴν ὁποία συλλάβαμε σήμερα!... Ἀλήθεια, ἀνακαλύψατε τὴν πραγματικὴ ταυτότητά της;... Εἶνε ἀληθινὰ Πολωνὶς χορεύτρια, ἢ ὄχι;

Ἡ ἐπιταχτικὴ φωνή, ἀντήχησε σαρκαστικὴ καὶ θυμωμένη τώρα. Κι' εἶπε:

—Τί Πολωνίδες χορεύτριες μοῦ ψάλλεις, σύντροφε Βλαδίνσκυ;... Τί ἀνοησίες κάθεσαι καὶ μοῦ λές;... Αὐτὴ εἶνε ἡ Ντένυς Φάνταλ!... Εἶνε αὐτή, ποὺ σοῦ ξέφυγε τόσες φορὲς προηγουμένως, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ χέρια σου... Δυὸ φορὲς σ' ἔχει ξεγελάσει ὡς τώρα αὐτὴ ἡ κοπέλλα!... Ἄνοιξε λοιπὸν τὰ μάτια σου, σύντροφε Βλαδίνσκυ, γιατὶ

ἀντὶ νὰ ρίξουμε ἐμεῖς τὸν Στάλιν, θὰ μᾶς «τσουβαλιάση» ἐκεῖνος καμμιὰ ὥρα, ὁιχως νὰ τὸ καταλάβουμε κἄν!... Ρίξε τώρα μέσα σὲ κανένα κελλί, αὐτὸν τὸν διαβολο-Ἀμερικάνο!... Μήπως τὸν πότισες μὲ ὑπερβολικὴ δοσι ναρκωτικοῦ;

—Μὲ τὴν κανονική, σεβαστέ μου σύντροφε! ἀπάντησε ξανά, ὁ Βλαδίνσκυ. Πιστεύω νὰ ξυπνήση, σὲ λίγο!... Δὲν κρίνετε ὅμως πιὸ σίγουρο, νὰ τὸν βάλουμε στο ἰδιο κελλὶ μὲ ἐκείνους τοὺς ἄλλους δυο;... Θὰ τοὺς ἐπιβλέπουμε καλύτερα μαζεμένους ὅλους μαζύ, παρὰ σκόρπιους σὲ διάφορα κελλιά!

Ἡ καρδιὰ τοῦ Λῶρενς, τώρα, χτυποῦσε μὲ ἀγωνία. Κι' ἔνοιωσε ἀπέραντη ἀνακούφισι, ὅταν ἄκουσε τὴν ἐπιταχτικὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου να λέη ἐπιτέλους, ὑστερα ἀπὸ λίγων στιγμῶν δισταχτικὴ σιωπή:

—Κάνε ὅπως ξέρεις, Βλαδίνσκυ... Μονάχα, κλειδῶστε γερὰ τὴν πόρτα, καὶ μὴν παύετε νὰ τὴν φρουρῆτε ἄγρυπνα!

Ὁ Λῶρενς ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του, εὐθὺς ἀμέσως, νὰ τὸν σηκώνουν πάλι στὰ χέρια. Μὰ ἀντὶ νὰ τὸν κατεβάζουν σὲ ὑπόγειο, τὸν ἀνέβασαν δυὸ πατώματα, πιὸ ψηλά, ὅπως κατάλαβε ἀπ' τὰ στριφογυρίσματα τῆς σκάλας.

Κάποτε σταθηκαν, ἐπιτέλους. Μιὰ πόρτα ἄνοιξε, κι' ὁ Λῶρενς ἄκουσε παρευθὺς μιὰ γυναικεία σιγαλὴ κραυγὴ ἀγωνίας. Μὰ παρευθὺς τὸν πέταξαν ἐκεῖ μέσα καὶ κατάχαμα, σὰν ἕνα ἄχρηστο δέμα, κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε παρευθύς.....

Γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Λῶρενς οὔτε κἂν κουνήθηκε ἀπ τὴ θέσι του, οὔτε καὶ τὰ μάτια του ἄνοιξε, παρ' ὅλο ποὺ εἶχε ἀναγνωρίσει κοντά του πειὰ τὴ Ντένυς, ἀπὸ κείνη τὴ σιγαλὴ κραυγὴ τῆς ἀγωνίας της. Ἐπίσης ἄκουγε τώρα κι' ἕνα πνιχτὸ μουγκρητό, ἴσως τὸ μουγκρητὸ τοῦ Ἄρμστρονγκ....

Γιατὶ ὅμως, δὲν πήγαιναν κοντά του;... Μήπως ἀπὸ φρόνησι κι' ἐκεῖνοι, ὅπως ἀπὸ φρόνησι κι' ὁ ἴδιος ἀπόφευγε ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του ἐπὶ τόση ὥρα;...

Ἐπιτέλους, ἄρχισε νὰ μισοανοίγη τὰ βλέφαρά του προφυλαχτικά, ὁ σφιχτοδεμένος καὶ κυλισμένος χάμω Λῶρενς. Κύτταξε γύρω του γοργά. Κι' ἀμέσως χλώμιασε ἀπὸ ἀγωνία....

Εἶδε τὴ λατρευτή του Ντένυς, καθισμένη σὲ μιὰ βαρειὰ πολυθρόνα, καὶ σφιχτοδεμένη ἐκεῖ μὲ δυνατὰ λουριά. Τὸ πρόσωπό της καὶ τὸ κορμί της τεντωνόντουσαν μὲ ὀδυνηρὴ ὑπερένταση, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὰ δεσμά της.

Στὴν ἀλλη γωνιὰ τοῦ δωματίου, σὲ πολυθρόνα σφιχτοδεμένος ἐπίσης, βρισκόταν ὁ Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ. Τὸ στόμα του ὅμως, ἦταν φιμωμένο γερὰ μὲ μιὰ πετσέτα. Κι' ἔτσι ἂν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση, μούγκριζε ὡστόσο μὲ λύσσα, καὶ τὰ μάτια του στριφογύριζαν παντοῦ μὲ ἀγρία ζωηρότητα....

—Ἀγαπημένε μου, ἔλπιζα ὡστόσο ὅτι εἶχες ξεφύγει ἐσύ! ψιθύρισε σιγαλὰ καὶ μὲ λαχτάρα ἡ Ντένυς, βλέποντας τὰ μάτια του Λῶρενς προσηλωμένα ἀπάνω της μὲ βουβὴ κι' ἀγωνιώδη λατρεία.

Ὁ Λῶρενς, κυλῶντας τὸ κορμί του σὰν κουβάρι στὸ πάτωμα, τὴν πλησίασε, καὶ μουρμούρισε:

—Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρὸ μὲ ἀνώφελα λόγια, ἀγαπημένη μου... Ἕνας ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ ξεφύγη μὲ κάθε τρόπο, ἀπὸ δῶ μέσα, καὶ νὰ ἐπικοινωνήση ἀμέσως μὲ τὸν Στάλιν!

—Προσπαθήσαμε ἤδη νὰ ἀπαλλαχτοῦμε ἀπ' τὰ δεσμά μας, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο! ξαναπε ψιθυριστὰ ἡ Ντένυς. Ἤμαστε γερὰ δεμένοι, κι' ὁ θάνατος μᾶς περιμένει ὅλους σίγουρος κι' ἀναπόφευκτος!

Ὁ Λῶρενς ἔπνιξε τὴ συγκίνησί του. Κι' ἀπάντησε ἀμέριμνα δῆθεν, γιὰ νὰ τοὺς δώση θάρρος:

—Μὴ λὲς ἀνοησίες, ἀγαπημένη μου... Ἔχω κι' ἐγὼ τὸ σχέδιό μου, βλέπεις, καὶ θὰ τὸ βάλω ἀμέσως μπροστά!... Θὰ δῆς, τί ὡραια

θὰ τὰ καταφέρω!

Ἄρχισε νὰ κυλιέται πάλι σιγαλά, στὸ πάτωμα. Ἔτσι, ἔφτασε πίσω ἀπ' τὴν πολυθρόνα, στὴν ὁποία βρισκόταν δεμένη ἡ Ντένυς. Μὲ προσπάθεια κατόπιν, ἀνασηκώθηκε, καὶ κατώρθωσε νὰ πάρη καθιστὴ στο πατωμα στάσι.

Σκυβοντας κατόπιν λίγο, ἔφτασε τὰ λουριὰ μὲ τὸ στόμα του, κι' ἀρχισε νὰ τὰ πριονίζη καὶ νὰ τὰ μασσάη μὲ τὰ δόντια του!

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀγωνιζόταν ἄγρια, ἔτσι. Τὰ χείλη του καὶ οὖλα του, εἶχαν καταξεσχισθῆ καὶ μάτωναν. Μὰ ἐπιτέλους ἕνα ἀπ' τὰ λουριὰ εἶχε «φαγωθῆ» καὶ τριφτῆ γερά, κι' ἡ Ντένυς μὲ μιὰ προσπάθεια κατώρθωσε νὰ τὸ κόψη.

Ἀκόμη λίγο, καὶ τὸ δεξιὸ χέρι της ἦταν ἐλεύθερο πειά. Μὲ αὐτὸ κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώση γρήγορα καὶ τὸ ἀριστερό της χέρι, κι' ὕστερα, σκύβοντας, ἔλυσε καὶ τὰ δεσμὰ τῶν ποδαριῶν της.

Παρευθὺς ἡ κοπέλλα τινάχτηκε ὀρθὴ ἀπ' τὴν πολυθρόνα της, κι ἐλεύθερη πειά. Ἀνακλαδίστηκε λίγο, γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ κι' ὕστερα γονάτισε κοντὰ στὸν Λῶρενς, γιὰ νὰ τοῦ λύση τὰ δεσμά...

—Ὄχι!... Ὄχι!... τῆς εἶπε μουρμουριστὰ καὶ μὲ λαχτάρα, ἐκεῖνος. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνουμε... Πρέπει παρευθὺς νὰ ξεφύγης ἀπὸ δῶ μέσα, καὶ νὰ τρέξης κατευθεῖαν στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κρεμλίνου... Ἐκεῖ, ζήτησε νὰ δῆς ἀμέσως τὸν Στάλιν, ἢ ἕναν —ἀπ' τοὺς πιὸ ἐμπίστους του, ὅμως — ὑπασπιστή του... Διηγήσου ἀμέσως σ' αὐτοὺς τὰ σχετικά, καὶ παρακάλεσε νὰ σοῦ δώσουν ἰσχυρὴ δυναμι στρατοῦ νὰ μᾶς ἐλευθερώσης!

—Δὲν μποῶ νὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ, ἀγαπημένε μου! μουρμούρισε ἡ Ντένυς, μὲ ἀγωνία. Τί θ' ἀπογίνετε ἐσὺ κι' ὁ Ρόναλδ, ὅσο θὰ λειπω;

—Πρέπει, Ντένυς!... Πρέπει! μούγκρισε ἐπιταχτικὰ καὶ μὲ ἀστραπὲς λαχτάρας στὰ μάτια του, ὁ Λῶρενς. Μὴ μᾶς σκέπτεσαι ἐμᾶς, ἀλλὰ κύτταξε νὰ σωθῆς πρῶτα ἐσύ, γιὰ νὰ σώσης τοὐλάχιστον κι' ἐμᾶς!... Ἂν μείνης, θὰ θυσιαστῆς ἄδικα, κι' ἐσὺ κι' ἐμεῖς!... Μπρός, ἀγαπημένη μου... Θάρρος!... Σκαρφάλωσε στὸ παράθυρο αὐτό, κι' ἄνοιξέ το ἀθόρυβα... Καὶ κύτταξε ὕστερα νὰ κατεβῆς στὸ δρόμο, ἢ ἀπὸ κανένα κοντινὸ δένδρο, ἢ ἀπὸ καμμιὰ στέγη ἄλλου σπιτιοῦ, ἢ γαντζώσου ἐπιτέλους ἀπ' τὸ λοῦκι τῶν βρόχινων νερῶν, καὶ γλύστρησε προφυλακτικὰ ὡς κάτω... Κάπου ἀλλοῦ μᾶς ἔχουν μεταφέρει εὐτυχῶς, κι' ὄχι στὶς κεντρικὲς φυλακές!

Ἡ Ντένυς στενάζοντας βαθειά, ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς λογικώτατες ἄλλωστε ὑποδείξεις τοῦ ἀγαπημένου της. Σκαρφάλωσε στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε, κι' εὐτυχῶς πλάϊ του ἀντίκρυσε τὸ λοῦκι, δηλαδὴ τὸν τενεκεδένιο σωλῆνα ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ στὴ γῆ τὰ βρόχινα νερὰ τῶν κεραμιδιῶν.

Ἔκανε τὸ σταυρό της τότε ἡ Ντένυς, ἔρριξε μιὰ ματιὰ τρυφερῆς λαχτάρας καὶ στοργῆς στὸν Λῶρενς καὶ στὸν ἐξάδελφό της Ρόναλδ, ἔγειρε πλάϊ στὸ κενό, καὶ γαντζώθηκε ἁρπαχτὰ ἀπ' τὸ λοῦκι.....

Ὁ Λῶρενς κι' ὁ Ρόναλδ, τὴν ἔχασαν πειὰ ἀπ' τὰ μάτια τους. Μὲ τεντωμένα ἀγωνιωδῶς αὐτιὰ ὅμως, παρακολούθησαν τὸ θρόϊσμα τοῦ κορμιοῦ της στὸν τοῖχο καὶ στὸ τενεκεδένιο λοῦκι, καθὼς γλυστροῦσε σιγαλὰ πρὸς τὸ χῶμα κάτω...

Ὕστερα τὸ θρόϊσμα σταμάτησε ἐντελῶς....

Πέρασαν ἀκόμη ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀπόλυτης ἡσυχίας πειά...

—Δόξα νἄχη ὁ Πανάγαθος! ψιθύρισε τότε μὲ συγκίνησι εὐλαβικὴ ὁ Λῶρενς, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπίσης χλωμοῦ ἀπ' τὴ λαχτάρα Ρόναλδ. Καὶ καλὰ κατέβηκε, κι' ἀπαρατήρητα ἀπομακρύνθηκε, ἡ καλή μας Ντένυς!... Ἀλλοιῶς, θ' ἀκουγόντουσαν βέβαια θόρυβος καὶ φωνές, ἂν τὴν ἀνακάλυπταν αὐτοὶ οἱ ἄχρειοι κάτω!

Στέναξαν ὕστερα κι' οἱ δυό τους, μὲ ἀνείπωτη ἀνακούφισι.....

ΙΓ'

ΠΕΡΑΣΑΝ ἀκόμη μερικὰ λεπτά, ἀπόλυτης ἡσυχίας. Κι' ἔτσι βεβαιώθηκαν σίγουρα πειὰ οἱ δυὸ ἄνδρες, ὅτι ἡ Ντένυς εἶχε ξεφύγει κάθε κίνδυνο ὁριστικά.

Ὕστερα, ὁ Λῶρενς ἀργοκύλισε ἀθόρυβα, καὶ πλησίασε περισσότερο πρὸς τὸν Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ. Μὲ σιγαλὴ φωνὴ κατόπιν — μήπως κι' ἀκούσῃ θόρυβο κανένας φρουρός, καὶ μπαίνοντας μέσα ἀντιληφθῆ τὴν ἀπουσία τῆς Ντένυς — ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ Ρόναλδ, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐλπίζω νὰ πλησιάζη τώρα πρὸς τὸ Κρεμλῖνο, ἡ Ντένυς!... Ἂν πετύχη ἡ ἀποστολή της, ἂν κατορθώση σύντομα νὰ δῆ τὸν Στάλιν, ἢ κενέναν ἀπ' τοὺς πολὺ ἐμπίστους δικούς του, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ γλυτώσουμε, φτωχέ μου Ρόναλδ!... Ἀλλοιῶς, ἂν τὴν παρουσιάσουν σὲ κανένα δῆθεν ἔμπιστο τοῦ Στάλιν, πραγματικὰ ὅμως μυημένον κι' αὐτὸν στὴ συνωμοσία, τὴν ἔχουμε ἄσχημα κι' ἐμεις κι' ἐκείνη!... Καὶ γιὰ κείνη μονάχα ἀγωνιῶ, ἀγαπητέ μου... Ὅσο γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα, ἀντιμετωπίσαμε κι' ἄλλες φορὲς τὸν θάνατο συχνά — κατα την προηγούμενη δρᾶσι μας, ὡς κατασκόπων — κι' ἔτσι θ' ἀντικρύσουμε τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα φιλοσοφικά, σὰν κάτι τὸ γνώριμο καὶ συνηθισμένο!... Ἐ, πρέπει πάντα κανένας, νά...

Ξαφνικὰ σταμάτησε νὰ μιλάη, καὶ τέντωσαν κι' οἱ δυὸ τὰ αὐτιά τους μὲ λαχταρισμένη προσοχή....

Ἔξω στὸ διάδρομο ἀκούστηκαν βήματα βαρειά, ἀνθρώπων ποὺ πλησίαζαν. Ἡ πόρτα ἄνοιξε, κάποια στιγμή. Καὶ μπαίνοντας πρῶτος μέσα ὁ λοχαγὸς Βλαδίνσκυ, ξεφώνισε μὲ σαρκαστικὸ χαμόγελο:

—Πῶς τὰ πάτε ἐδῶ μέσα, φιλαράκοι μου;... Ξέρετε, πῶς...

Ξαφνικὰ κι' αὐτὸς σταμάτησε νὰ μιλάη, κι' ἀναπήδησε χλωμός. Εἶχε πειὰ προσέξει, ὅτι ἡ πολυθρόνα τῆς Ντένυς ἦταν ἄδεια, ὅτι τὰ λουριὰ κοιτόντουσαν χάμω κομμένα, κι' ὅτι ἡ κοπέλλα εἶχε μυστηριωδῶς ἐξαφανιστῆ!

—Κατάρα! οὐρλιαξε τότε ὁ Βλαδίνσκυ, ἔξαλλος. Ψάξτε γρήγορα παντοῦ.... Πυροβολῆστε την παρευθύς, μόλις τὴ δῆτε πουθενά!... Μὰ πῶς μπόρεσε ἡ διαβολεμένη, νὰ ξεφύγη;.. Μονάχος μου ἐγὼ τὴν ἔδεσα στερεά, σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα!

Τὸ βλοσυρὸ καὶ ξετρελλαμένο βλέμμα του, ἔπεσε ἀπάνω στὸν σφιχτοδεμένο Ἄρμστρονγκ, κι' ὕστερα στὸν κατάκοιτο πάλι κατάχαμα Λῶρενς, ὁ ὁποῖος εἶχε προλάβει νὰ ξαπλωθῆ σὰν κοιμισμένος δῆθεν ἀκόμη, προτοῦ μπῆ στὸ δωμάτιο ὁ Βλαδίνσκυ.....

—Μοναχή της κατώρθωσε νὰ ξεφύγη, ἡ δαιμονισμένη! οὐρλιασε ξανὰ ὁ λοχαγὸς τῆς Γκεπεού, μὲ καινούργια λύσσα. Γιατί, οὔτε ὁ Ἐγγλέζος μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήση, ἔτσι σφιχτοδεμένος καθὼς εἶνε ἀκόμα, οὔτε αὐτὸς ὁ σκυλο-Ἀμερικανὸς ποὺ κοιμᾶται ἀκόμα σὰν ψοφῆμι!... Μπρός, κουνηθῆτε κι' ἐσεῖς, παληόσκυλα!... Καθῆστε δυὸ ἀπὸ σᾶς ἐδῶ, νὰ φυλᾶτε γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο αὐτούς... Κι' ἐσεις οἱ ἄλλοι, ἐλᾶτε μαζύ μου... Πρέπει νὰ τὴ βροῦμε ἐξάπαντος, ἐκείνη τὴν καταραμένη!

Βγῆκε ἔξω βλαστημῶντας διαρκῶς. Μὰ ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ξαναγύρισε, ἔδωσε ἀφρισμένος μιὰ κλωτσιὰ στὸν Λῶρενς κι' ἕνα σφοδρὸ ράπισμα στὸν Ἄρμστρονγκ, καὶ μούγκρισε στὰ ὀργανά του:

—Κατεβᾶστε τους καὶ τοὺς δυό, στὸ κάτω δωμάτιο!... Πρέπει νὰ μάθω ἀπ' τὸ στόμα τους καὶ γρήγορα, ποῦ βρίσκεται κρυμμένη ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη... Ἂν δὲν μοῦ τὸ ποῦν θεληματικά, θὰ τοὺς βασανίσω ἄγρια καὶ σκληρά... Καὶ θὰ τοὺς ἀποσπάσω ἔτσι τὴν πληροφορία, θέλοντας καὶ μή!

Ἀγωνία ἔσφιγγε τὴν ψυχή, τοῦ δῆθεν κοιμισμένου Λῶρενς. Δὲν

τὸν ἔνοιαζε, γιὰ τὰ σκληρὰ βασανιστήρια ποὺ ἔμελλε νὰ ὑποστῆ. Ὁ νοῦς του κι' ὁ λογισμός του ἦσαν προσηλωμένα στὴ λατρευτή του Ντένυς...

Κατώρθωσαν ἄραγε, νὰ τὴν συλλάβουν;... Ἤ τοὺς ξέφυγε, εὐτυχῶς, ὁριστικά;... Πάντως, καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς, τὰ λόγια τοῦ Βλαδίνσκυ ἔδειχναν, ὅτι ἡ Ντένυς ἦταν ἀσύλληπτη ἀκόμη!

Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, οἱ δυὸ δέσμιοι αἰχμάλωτοι βρισκόντουσαν στὸ ἰσόγειο τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου σπιτιοῦ, καὶ κα θισμένοι κι' οἱ δυό τους τώρα σὲ πολυθρόνες γερὲς καὶ ξύλινες. Ὁ Λῶρενς θεώρησε καλό, ν' ἀνοίξη πειὰ τὰ μάτια του, καὶ μὲ προσοιητὰ χασμουρητὰ ἔδειξε πὼς ξυπνοῦσε ἐπιτέλους ἀπ' τὸ νάρκωμά του.

Ἀντίκρυ του εἶδε τότε, νὰ στέκεται μανιασμένος ὁ Βλαδίνσκυ, καὶ νὰ τὸν κυττάη μὲ βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ λύσσα κι' ἀπὸ μῖσος.

Πέρασαν ἔτσι, λίγα δευτερόλεπτα. Καὶ ξαφνικά, ραπίζοντάς τον κατάμουτρα καὶ μὲ σφοδρότητα ὁ Βλαδίνσκυ, οὔρλιασε:

—Ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ ποὺ μοὔκλεψες, ἀχρεῖε;... Μίλησε γρήγορα, γιατὶ θὰ πριονίσω ἕνα-ἕνα τὰ κόκκαλα τοῦ κορμιοῦ σου!... Θὰ πάθης βασανιστήρια, ποὺ οὔτε στοὺς ἐφιάλτες σου δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὰ δῆς!

—Εἶσαι παληάνθρωπος καὶ ἄνανδρος, Βλαδίνσκυ! περιωρίστηκε να τοὺ πῆ με περιφρόνησι, ὁ Λῶρενς. Λύσε μου γιὰ λίνο μονάχα, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, γιὰ νὰ δῆς πῶς πρέπει νὰ φέρνωνται οἱ ἄνδρες!

Ξετρελλαμένος ἀπ' τὴ μανία του ὁ Βλαδίνσκυ, τοὔδωσε μιὰ φοβερη γροθιὰ στὸ στόμα. Ὁ Λῶρενς, δίχως νὰ μορφάση κἂν ἀπ' τὸν πόνο, ἔφτυσε τὸ αἷμα ποὺ ἄρχισε νὰ τρέχη ἄφθονο ἀπ' τὰ χείλη κι' ἀπ' τὰ δόντια του, καὶ δὲν ἔβγαλε μιλιά.

Ἀφήνοντας τὸν Λῶρενς ὁ Βλαδίνσκυ, βάδισε τώρα καὶ στάθηκε ἀντικρὺ στὸν Ἄρμστρονγκ. Κι' ἀφοῦ τοὔβγαλε βίαια τὸ φίμωτρο, ξαναούρλιασε:

—Ἐσὺ τοὐλάχιστον θὰ μιλήσης, σκυλο-Ἐγγλέζε;... Ἤ θὰ σὲ θανατώσω κι' ἐσένα ἀργά-ἀργὰ καὶ μαρτυρικά, ἀντὶ νὰ σὲ ξεκάνη στιγμιαῖα «μιὰ κι' ἔξω», τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα;... Διάλεξε λοιπόν, καὶ κάνε ὅπως προτιμᾶς!

Ὁ Ἄρμστρονγκ τὸν κύτταξε κι' αὐτὸς μὲ περιφρονητικὸ βλέμμα, καὶ γύρισε ὕστερα τὰ μάτια του ἀλλοῦ, δίχως νὰ βγάλη μιλιά...

Ἔξω φρενῶν ἀπὸ λύσσα ὁ Βλαδίνσκυ, τοὔδωσε κι' αὐτοῦ μιὰ σφοδρὴ γροθιὰ στὸ στόμα. Αἷμα ἐπίσης ξεπετάχτηκε ἀμέσως ἀπ' τὰ χείλη κι' ἀπ' τὰ δόντια του, καὶ τὸ κεφάλι του — ζαλισμένο καὶ πονεμένο — ἔγειρε πρὸς τὰ στήθη του σκυφτό...

Ὁ Λῶρενς σκίρτησε μὲ ἀγωνία τότε, στὴν πολυθρόνα του. Τὰ μάτια του εἶχαν πειὰ προσέξει, ὅτι ὁ Ἄρμστρονγκ εἶχε μιὰ ἀκίνδυνη μὰ βαθειὰ πληγὴ στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του, σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει κανένας ἄγρια μὲ ὑποκόπανο ὅπλου ἢ μὲ μοχλὸ σιδερένιον....

Κι' ἀμέσως θυμήθηκε, ὅτι τὸ φρεσκοχυμένο ἐκεῖνο αἷμα — ποὺ εἶχε χυθῆ πλάϊ στὸ ξερὸ καὶ μαῦρο αἷμα τοῦ πτώματος τοῦ Βλαδιμήρωφ, ἐκεῖ στὸ σπίτι τοῦ — θὰ προερχόταν ἀσφαλῶς ἀπ' τὴν πληγὴ αὐτὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ δυστυχισμένου Ἄρμστρονγκ!

—Μπᾶ, λιποθύμησες κιόλας μὲ τὴν πρώτη γροθιὰ ποὺ σοῦδωσα; ξανάπε σαρκαστικὰ ὁ Βλαδίνσκυ, σκύβοντας στὸν πραγματικὰ μισολιπόθυμο Ἄγγλο, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὴ φοβερὴ γροθιά, ἐξαντλημένος καθὼς ἦταν ἀπ' τὴν πληγή του. Μὰ ἔννοια σου, καὶ ξέρω ἐγὼ τρόπους περίφημους, νὰ σὲ ξελιποθυμήσω παρευθύς!.. Θὰ ξεράσετε αἷμα κι' οἱ τρεῖς σας πολλὲς φορὲς ἀκόμα, ἂν δὲν μοῦ πῆτε ποῦ βρίσκεται κρυμμένη ἡ ἐπιστολή!... Οὔτε ἐσεῖς, οὔτε ἐκείνη ἡ καταραμένη — ποὺ ξέφυγε προσωρινά — θὰ γλυτώσετε ἀπ' τὰ νύχια μου!

—Δυστυχῶς ὅμως, ἐσὺ θὰ πεθάνης γρήγορα ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ ἀποσπάσματος, παληάνθρωπε! μούγκρισε ἐπιτέλους ἀσυγκράτητα, ὁ Λῶρενς. Ἐμεῖς, τὴν ἔχομε ἀποφασίσει τὴ ζωή μας... Μονάχα ἀλλοίμονο σὲ σένα, ποὺ ὀνειρεύεσαι θριάμβους!

Ὁ Βλαδίνσκυ χλώμιασε γιὰ λίγες στιγμές, μὰ εὐθὺς βρῆκε ξανὰ τὴν ψυχραιμία του. Καινούργιες βλαστήμιες βγῆκαν πάλι ἀπ' τὸ στόμα του. Κι' ὅσο ἡ στιγμὲς περνοῦσαν, ἔτσι σὲ ἀνώφελη συζήτησι καὶ σὲ ἀβλαβεῖς βρισιές, τόσο μιὰ μυστικὴ ἀγαλλίασι θέρμαινε τὴν ψυχὴ τοῦ Λῶρενς: Ὑπῆρχαν ἔτσι πιθανότητες περισσότερες, νὰ προλάβη ἡ Ντένυς το σωτήριο διάβημά της στὸν Στάλιν!

Ὡστόσο, ἡ μοιραία στιγμὴ τῶν «ἔργων» εἶχε πλησιάσει πειά. Βγάζοντας τὸ κοφτερὸ στυλέττο του ὁ Βλαδίνσκυ, πλησίασε μὲ ἀγρία κι' ὑπουλη χαιρεκακία, κι' εἶπε σαρκαστικά:

—Στάσου τώρα, νὰ ὡμορφήνουμε λιγάκι τὴ μισητὴ μούρη σου!... Θὰ μετρήσω ὡς τὰ πέντε... Κι' ἂν δὲν μοῦ πῆς ποῦ ἔκρυψες τὴν κλεμμένη ἐπιστολή, θὰ σοῦ κόψω σύρριζα τὸ ἀριστερὸ αὐτί, ἔτσι γιὰ πρώτη δόσι!

—Κι' ἂν σοῦ ἀποκαλύψω τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο τὴν ἔχω κρύψει, τί θὰ συμβῆ κατόπιν; ρώτησε ἀργά-ἀργὰ μιλῶντας ὁ Λῶρενς, γιὰ νὰ κερδίζη περισσότερον καιρό. Μπορῶ τοὐλάχιστον νὰ ξέρω ἐκ τῶν προτέρων, αὐτὸ ποὺ θὰ συμβῆ κατόπιν;

Ἡ μορφὴ τοῦ Βλαδίνσκυ ἄστραψε ἀπὸ ἀγρία χαρά. Καὶ παρευθὺς διάστηκε ν' ἀπαντήση:

—Νά, ποὺ ἄρχισες νὰ λογικεύεσαι, ἐπιτέλους!... Κι' ἐπειδὴ θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς ἀπέναντί σου, ὑπόσχομαι κατηγορηματικὰ νὰ σὲ θανατώσω μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ διαλέξης ἐσὺ ὁ ἴδιος!... Μὲ καμμιὰ δικαιολογία δὲν θὰ μπορέσω, νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή!... Δυστυχῶς γιὰ σένα, ξέρεις ἤδη πολλὰ μυστικά, ποὺ εἶνε ἐπικίνδυνα γιὰ πάρα πολὺ κόσμο... Τοὐλάχιστον, ὅμως, θὰ σοῦ προσφέρω ἕναν θάνατο ἤσυχον κι' ὄχι τυραννικόν, ἂν ἀποφασίσης νὰ μιλήσης!

—Χμ... πολὺ μεγαλόψυχος μοῦ φαίνεσαι! ἔκανε μὲ ἀφάνταστον σαρκασμὸ ὁ Λῶρενς, τώρα. Καὶ ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι θὰ τηρήσης τὴν ὑπόσχεσί σου αὐτή, ἂν σοῦ ἀποκαλύψω τὴν κρύπτη τῆς ἐνοχοποιητικῆς ἐπιστολῆς;

—Στὸ ἐγγυᾶται ὁ λόγος τῆς τιμῆς μου! ἀπάντησε μὲ κρυφὴ κι ἀνυπόμονη λαχτάρα, ὁ λοχαγὸς τῆς Γκεπεού.

—Μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ πενιχρὴ τὴ βρίσκω, τὴν ἐγγύησι αὐτή! ξανάπε μὲ τὸν ἴδιο σαρκασμό, ὁ Λῶρενς, Πφ!... Δὲν βλέπω νὰ πολυαξίζη, ὁ λόγος τῆς τιμῆς σου!

Ἔξαλλος ὁ Βλαδίνσκυ ἀπ' τὴν ὕβρι, οὔρλιαξε:

—Κοροϊδεύεις λοιπόν, σκύλε;... Θὰ μιλήσης ἐπιτέλους, ἢ ὄχι;

Ἦταν ἕτοιμος ν' ἀρχίση τὸ μέτρημα ὡς τὸ πέντε, κρατῶντας πάντα τὸ τρομερὸ στυλέττο του στὸ χέρι...

Μὰ ξαφνικά, ἀναπήδησε χλωμός, κι' ἔτρεξε βιαστικὰ πρὸς τὴν πόρτα!

ΙΔ'

ΕΝΑΣ πυροβολισμὸς εἶχε ἀντηχήσει ἀπαίσια, ἐκείνη τὴ στιγμή. ἔξω καὶ πολὺ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες σπίτι. Κι' ἀμέσως μετὰ τὸν πυροβολισμό, εἶχε ἀκουστῆ ἕνα δυνατὸ μουγκρητὸ πόνου....

Ποδοβολητὸ ἀνθρώπων ποὔτρεχαν βιαστικά, ἀκούστηκε εὐθὺς ἀμέσως Ὁ Βλαδίνσκυ ἔκθαμβος, καὶ πιὸ χλωμὸς τώρα — ἀπὸ ἀπαίσια προαισθήματα — ἄφησε μόνους τοὺς δυὸ δεσμίους, ρίχτηκε βλαστημῶντας πρὸς τὸν διάδρομο, καὶ βγῆκε τρεχάτος στὴν αὐλή, νὰ δῆ τί συνέβαινε....

Λίγες στιγμὲς πέρασαν ἀκόμη, ποὺ φάνηκαν αἰῶνες στὸν Λῶρενς καὶ στὸν Ἄρμστρονγκ. Ὁ θόρυβος καὶ τὸ ποδοβολητὸ δυνάμωναν καὶ πλησίαζαν περισσότερο. Καὶ ξαφνικὰ ἀντιχησε θυμωμένη ἡ φωνὴ τῆς Ντένους, ἀπέξω, στὸ ἄκουσμα τῆς ὁποίας οἱ δυὸ δέσμιοι ἀλληλοκυττάχτηκαν μὲ ἀπέραντη ἀγωνία καὶ λαχτάρα!

Ἀκόμα λίγες στιγμὲς-αἰῶνες, κι' ἐπιτέλους φάνηκε κάποιος στρατιώτης, νὰ σπρώχνη βίαια μέσα στὸ δωμάτιο τὴ δύστυχη κοπέλλα.....

Τὸ πρόσωπό της ἦταν χλωμὸ σὰν θειάφι, τὰ μάγουλά της γρατσουνισμένα καὶ καταματωμένα, ἀλλὰ τὰ μάτια της ὅμως μονάχα θλῖψι βαθειὰ ἔδειχναν, κι' ὄχι φόβο.

—Τίποτα δὲν κατώρθωσα! τοὺς εἶπε ἄτονα καὶ μελαγχολικά, ἀπαντῶντας ἔτσι στὶς ἄφωνες κι' ἀγωνιώδεις ἐρωτήσεις τῶν βλεμμάτων τους.

—Μὴ λυπᾶσαι, ἀγαπημένη μου! ψιθύρισε τότε τρυφερὰ ὁ Λῶρενς, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση κάπως. Μιὰ φορά, ἔκανες ὅ,τι μποροῦσες, καὶ παραπάνω μάλιστα ἀπ' τὶς δυνάμεις σου!... Μὰ ἡ μοῖρα, δὲν θέλησε νὰ σ' εὐνοήση!... Ποῦ ἤσουν λοιπόν, ὡς...

—Ἔ, σκασμός! οὔρλιασε βάναυσα ὁ Βλαδίνσκυ, μπαίνοντας μὲ ὀρμὴ στὸ δωμάτιο, καὶ διακόπτοντας τὴ φράσι τοῦ Λῶρενς. Ὁρίστε μας!... Ἔχομε καὶ τρυφερότητες, τώρα!... Μὰ ἔννοια σας, παληόσκυλα!

Γύρισε ὕστερα στὴν ἐξαντλημένη, κι' ἀποκαρδιωμένη βαθύτατα, κοπέλλα, καὶ τῆς εἶπε μὲ σαρκαστικὴ χαιρεκακία:

—Αὐτὰ τὰ καμώματα, ποτὲ δὲν θὰ τὰ πίστευα ἐκ μέρους σας, ὡραία μου δεσποινίς!... Καὶ λυποῦμαι βαθειά, ποὺ θὰ στείλω στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα μιὰ ποθητὴ καλλονὴ σὰν κι' ἐσᾶς... Δυστυχῶς, ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει... Ἔτσι, θὰ ἱκανοποιηθῶ κάπως κι' ἐγώ, ποὺ μὲ τόση ἐπιτηδειότητα κατώρθωσες νὰ μὲ ξεγελάσης!

—Ὡστόσο, ὅμως, τὴν ἐπιστολὴ ποὺ σ' ἐνοχοποιεῖ βαρύτατα, τὴν ἔχομε ἀκόμα ἐμεῖς στὴν κατοχή μας! ἔκανε μὲ τὸν ἴδιο σαρκασμὸ κι' ὁ Λῶρενς, ἁψηφῶντας τὸν οἰκτρὸ θάνατο ποὺ τριγύριζε κοντά του.

Ὁ Βλαδίνσκυ, σὰν νὰ τὸν δάγκασε φίδι, γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Λῶρενς μὲ βλέμμα μίσους καὶ λύσσας. Κι' εἶπε σφυριχτά:

—Κι' ὅμως θὰ τὴν πάρω ἐγὼ τὴν ἐπιστολὴ αὐτή, σκύλε!... Πρὶν πεθάνης, θὰ μοῦ ἔχης ἀποκαλύψει τὴν κρύπτη της!

Ἔβγαλε τὸ αὐτόματο πιστόλι του κατόπιν, τὸ χάϊδεψε μὲ ἀγρία χαρά, καὶ δείχνοντάς το στὸν Λῶρενς πρόσθεσε:

—Ἂν σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα τοῦ πιστολιοῦ αὐτοῦ, μέσα στὸ μυαλό σου, οὔτε «γκίχ!» δὲν θὰ προλάβης νὰ ξεστομίσης!... Θάνατος ἰδεώδης καὶ ταχύτατος, δηλαδή, χωρὶς βάσανα καὶ πόνους!... Σοῦ τὸν προσφέρω λοιπὸν ἀμέσως, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ἀποκαλύψης, ποῦ ἔχεις κρύψει τὴν ἐπιστολή!

Ὁ Λῶρενς κύτταξε τὸ πιστόλι τοῦ Βλαδίνσκυ, προσποιήθηκε ὅτι δίσταζε, κι' ἔκανε ὅτι σκεπτόταν βαθειά. Λοξοκύτταξε ὕστερα τὴ λατρευτή του Ντένους, ἔκρυψε τὴ λαχτάρα τῆς ψυχῆς του, καὶ στρέφοντας στὸν Βλαδίνσκυ εἶπε μὲ ὕφος εἰρωνικό:

—Δηλαδή, γιὰ νὰ ἐπιμένης ἔτσι νὰ μὲ ξεκάνης, θὰ πῆ ὅτι δὲν συμπαθεῖς καθόλου τὴν Ἀμερικὴ καὶ τοὺς Ἀμερικανούς!

—Φτοῦ! ἔκανε μ' ἔξαψι ὁ Βλαδίνσκυ, φτύνοντάς στὸ πάτωμα. Σᾶς μισῶ ὅλους, γουρούνια!... Βρήκατε ἠλίθιον τὸν Στάλιν, καὶ χοροπηδᾶτε ἐλεύθερα στὰ Σοβιέτ... Μὰ γρήγορα, θὰ σας βάλουμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τὰ δυό σας πόδια σ' ἕνα παπούτσι!... Τελείωνε ὅμως γρήγορα, γιατὶ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο!... Εἶπαμε, θὰ μετρήσω ὡς τὰ πέντε... Ἂν δὲν μιλήσης ἐν τῷ μεταξύ, θὰ σοῦ κόψω τὸ ἀριστερὸ αὐτί... ὕστερα τὸ δεξιό... ὕστερα τὰ χείλη... ὕστερα τὴ γλῶσσα, παληόσκυλο... ὕστερα... Ὤ, βλέπομε ἐν τῷ μεταξὺ ὡς

τότε!

Κι' ἀφρισμένος ἀπ' τὴ λύσσα ὁ Βλαδίνσκυ, ἀποφασισμένος νὰ μὴ χρονοτριβήση περισσότερο πειὰ σὲ ἀνώφελες συζητήσεις, ἔβγαλε πάλι τὸ στυλέττο του.....

Κι' ἐνῷ ὁ Ἄρμστρονγκ μούγκριζε ἀνίσχυρος, κι' ἐνῷ ἡ Ντένους χλώμιαζε σὰν πεθαμένη ἀπὸ φρίκη, ἕτοιμη νὰ ξαναλιποθυμήση πάλι, ὁ ἀπαίσιος λοχαγὸς τῆς Γκεπεοὺ πλησίασε μὲ βῆμα ὕπουλο τὸν ψύχραιμο ὡστόσο Λῶρενς... Τοὔπιασε τὸ ἀριστερὸ αὐτί... Σήκωσε ψηλὰ τὸ κοφτερὸ στυλέττο του.....

Κι' ἄρχισε νὰ μετράη σιγά-σιγά, ὡς τὰ πέντε!

—Στάσου! ξεφώνισε πνιχτὰ ὁ Λῶρενς, ἐμπνευσμένος ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη καὶ σωτήρια ἰδέα. Ἔχω κάτι τὸ σοβαρά, νὰ σοῦ προτείνω!

Ὁ Βλαδίνσκυ, νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἀποκαλύψη τὴν κρύπτη τῆς ἐπιστολῆς, ἀναγάλλιασε ἀπὸ ἄγρια χαρά, καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἐρωτηματικὸ καὶ λαχταρισμένο ὕφος.

Κι' ὁ Λῶρενς, σοβαρά, ψυχρά, μ' ἔντονες λάμψεις στὰ μάτια του, πρόσθεσε:

—Βλαδίνσκυ, ἄκουσέ με... Ξέρεις καλά, ποιὰ ἀνωτάτη κι' ἐμπιστευτικὴ θέσι εἶχα ὡς χθὲς ἀκόμη στὰ Σοβιέτ... Ξέρεις πόσο θερμὰ μὲ παρακάλεσε ὁ ἀρχιστράτηγός σας Μπρουσίλωφ — μὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν, ἀκόμη — νὰ μείνω ἐδῶ γιὰ ἄλλα πέντε χρόνια, ἀνανεώνοντας ξανὰ τὴ σύμβασι τῆς ἀποσπάσεώς μου στὸν σοβιετικὸ στρατό!

—Λοιπόν, ποῦ θέλεις νὰ καταλήξης; ἔκανε ὁ Βλαδίνσκυ, ἀνυπόμονα. Μήπως γιὰ νὰ κερδίσης πάλι καιρό, μοῦ ἀρχισες αὐτὲς τὶς παληὲς ἱστορίες;

Ὁ Λῶρενς, δίχως νὰ ταραχτῆ, ἐξακολούθησε:

—Ἰδού, τί σοῦ προτείνω: Νὰ σκοτώσω ἐγώ, τὸν Στάλιν!

Ὁ Ἄρμστρονγκ, ἄνοιξε τὰ μάτια του γλαρά. Ἡ Ντένους ἔγινε θειαφοκίτρινη.....

Κι' ὁ Βλαδίνσκυ, ἀναπηδῶντας ἀπὸ ἀπερίγραπτη κατάπληξι, βουβάθηκε ἄθελά του, καὶ κύτταξε τὸν Λῶρενς λαχανιασμένος, καὶ λαχταρισμένος!

ΙΕ΄

ΠΕΡΑΣΑΝ ἔτσι ἀρκετὲς στιγμές, γενικῆς ταραχῆς καὶ καταπλήξεως.....

Κι' ὁ Λῶρενς, μόνος αὐτὸς ἀτάραχος καὶ σοβαρός, ἐξακολούθησε νὰ λέη:

—Στὸ προτείνω σοβαρῶς αὐτό, Βλαδίνσκυ!... Ξέρω ὅλη τὴν ἐναντίον τοῦ Στάλιν συνωμοσία, στὴν ὁποία εἶσαι κι' ἐσὺ τόσο μπερδεμένος... Κι' ἔτσι, παίζω τὴ στιγμὴ αὐτὴ μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά, μαζύ σου... Καταλαβαίνομαστε, βέβαια!!

.....Λοιπόν, ξέρεις μὲ πόση εὐκολία μπορῶ νὰ παρουσιαστῶ στὸν Στάλιν — ὅποτε τὸ θελήσω — καὶ πόση ἐμπιστοσύνη μοῦ ἔχει, χάρις στὴν ἀνωτάτη κι' ἐμπιστευτικὴ θέσι μου!... Λοιπόν, ἀναλαμβάνω νὰ τὸν σκοτώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, μόλις μὲ δεχτῆ σὲ ἀκρόασι καὶ τοῦ παρουσιαστῶ, ἀρκεῖ ἐσύ... νά...

Δίστασε, ἐπίτηδες γιὰ νὰ προσέξη τὴν ἐντύπωσι τῶν λόγων του αὐτῶν στὸν ἀληθινὰ κατάπληκτο Βλαδίνσκυ. Κι' εὐθὺς ἀμέσως, πρόσθεσε:

—Ἀρκεῖ ἐσύ, Βλαδίνσκυ, νὰ ἐλευθερώσης παρευθὺς τὴ δεσποινίδα καὶ τὸν Ἄρμστρονγκ!... Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μὲ σκοτώσουν βέβαια οἱ σωματοφύλακες τοῦ Στάλιν ἂν δὲν προλάβω ν' αὐτοκτονήσω, ἀλλὰ λίγο μ' ἐνδιαφέρει αὐτό: Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὁ θάνατος μὲ περιμένει σίγουρα!... Ἐνῶ ἐσύ, μετὰ τὸν φόνο τοῦ Στάλιν, ἀσφα-

λῶς θὰ προθιβαστῆς σὲ ἀνώτατα ἀξιώματα ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς συνωμοσίας σας αὐτῆς!

Ἡ Ντένυς, ἀκόμα δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθη ἀπ' τὴ φρίκη της. Τῆς φαινόταν τερατώδης, ἀπίστευτη, αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη πρότασις τοῦ ἀγαπημένου της. Μουρμούριζε διαρκῶς, μὲ ὕφος ἀπογνώσεως:

—Ὄχι, ἀγαπημένε μου!... Μή!... Σκέψου, ὅτι ἀσφαλῶς θὰ ἐπακολουθήση ἀναστάτωσι, σφαγὲς ξένων ὑπηκόων, πόλεμος φριχτὸς ἴσως, ἂν ὁ Στάλιν δολοφονηθῆ ἀπὸ ξένον ὑπήκοο, καὶ μάλιστα Ἀμερικανὸ ὅπως ἐσύ!... Σκέψου πόσες ἀθῶες ὑπάρξεις, θὰ χαθοῦν ἐξ αἰτίας σου... Καὶ δὲν εἶνε ἀνδρικὸ κιόλας, αὐτὸ ποὺ σκέπτεσαι νὰ κάνης!

Δῆθεν ἀμετάπειστος ὁ Λῶρενς — καὶ δῆθεν ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ ἀπελπισμένα μουγκρητά, τὰ ὁποῖα ἔβγαζε ὁ φιμωμένος Ἄρμστρονγκ, συμφωνῶντας ἀπόλυτα κι' αὐτὸς μὲ τὰ λόγια τῆς Ντένυς — γύρισε καὶ τὴν κύτταξε τρυφερά, καὶ τῆς εἶπε μὲ σταθερότητα:

—Γλυκειά μου μικρούλα, πρόκειται νὰ σοῦ σώσω τὴ ζωή... Κι' ἡ ζωή σου, εἶνε γιὰ μένα πιὸ πολύτιμη ἀπ' ὅλους τοὺς Στάλιν τῆς Ρωσσίας!... Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἐπίσης τὸ τί θὰ ἐπακολουθήση, ἀρκεῖ νὰ νοιώθη ἡ ψυχή μου — ἐκεῖ ψηλὰ ἀπ' τὸν οὐρανό — ὅτι ἐσύ, ἐδῶ κάτω, εἶσαι ἀσφαλὴς κι' εὐτυχισμένη!... Ναί, στὸ ὀρκίζομαι... Γιὰ σένα, εἶμαι ἱκανὸς νὰ θυσιάσω ὁλόκληρον τὸν κόσμο!... Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἄλλοι, ἂν χαθῆς ἐσύ;... Ὦ, σὲ λατρεύω, Ντένυς!

Συγχρόνως, βρῆκε τὴν εὐκαιρία ἐπιτέλους νὰ τῆς γνέψη μὲ τὸ μάτι του ἔντονα καὶ συνθηματικά, τὴ στιγμὴ ποὺ Βλαδίνσκυ — παρ ὅλη τὴν ἄγρυπνη φιλυποψία του — εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ σκέπτεται στὰ σοβαρὰ τὶς ἐλκυστικὲς αὐτές, καὶ τόσο εὐκολοπραγματοποίητες, προτάσεις τοῦ Λῶρενς!

Μαντεύοντας λοιπὸν πειὰ ἡ Ντένυς, ὅτι κάποιο κρυφό του σχέδιο ἐξυπηρετοῦσε ὁ ἀγαπημένος της — μὲ τὰ στομφώδη αὐτὰ λόγια του — λαχτάρησε ἀπ' τὴ συγκίνησί της. Καὶ θέλοντας νὰ τὸν βοηθήση τώρα, προσποιήθηκε μιὰ τραγικὴ παραφορά, καὶ ξεφώνισε μὲ θεατρικό — μὰ φυσικὸ στὴν ἐπιφάνεια — ὕφος:

—Μὲ λατρεύεις, εἶπες;... Κι' ὀνομάζεις «λατρεία» ἐσύ, τὸ ἄναν-δρο αὐτὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖο σὲ σπρώχνει νὰ βάψης τὰ χέρια σου μὲ τὸ αἷμα ἑνὸς ἀνυπόπτου ἀνθρώπου, καὶ νὰ αἱματοκυλίσης ὕστερα ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη ἴσως;... Ὀνομάζεις «λατρεία» ἐσὺ αὐτὸ τὸ ἄτιμο αἴσθημα, τὸ ὁποῖο σὲ σπρώχνει νὰ δολοφονήσης ὕπουλα κι' ἄναν-δρα ἕναν ἀνύποπτο, ποὺ πρόκειται νὰ σὲ δεχτῆ μὲ τόση ἐμπιστοσύνη, ἐσὺ ἕνας τίμιος ὡς χθὲς ἀξιωματικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ;... Ὄχι, πρὸς Θεοῦ ὄχι, Λῶρενς!... Θὰ σὲ μισήσω ἀφάνταστα!... Θὰ σὲ ἀηδιάσω!

Μὲ ἀπόγνωσι δῆθεν ὁ Λῶρενς, τὴν κύτταζε ἔκθαμβος. Καὶ ξεσπῶντας σὲ παραφορὰ θλίψεως καὶπαραπόνου, τῆς ξανᾶπε:

—Ὦ Ντένυς!... Πῶς τολμᾶς νὰ ξεστομίζης ἐναντίον μου, αὐτὰ τὰ πικρά σου λόγια;... Ὦ, ἀσφαλῶς ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες ἀληθινά!... Ἀλλοιῶς, θἄνοιωθες τὸ μέγεθος τῆς θυσίας ποὺ κάνω γιὰ σένα, καὶ θὰ μ' εὐγνωμονοῦσες αἰώνια... Θὰ μὲ θεωροῦσες σὰν Θεό σου!

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βλαδίνσκυ, στεκόταν καὶ κύτταζε πότε τὸν ἕναν καὶ πότε τὴν ἄλλη, ἐπηρεασμένος ἀθελά του ἀπ' τὴν τόσο εἰλικρινῆ παραφορὰ τοῦ πάθους των καὶ τῶν παραπόνων των, ξεχνῶντας ἔτσι καὶ τὴν ὥρα καὶ τὸν τόπο....

Ἀλλὰ κι' ὁ Ἄρμστρονγκ ἐπίσης, ἔχοντας εἰδοποιηθῆ πειὰ ἀπὸ ἐπιτήδειο γνέψιμο τῆς Ντένυς, μπῆκε παρευθὺς στὸ νόημα ὅλης αὐτῆς τῆς σκηνοθετημένης κωμωδίας, δίχως ἀκόμη — φυσικά — νὰ μαντέψη, τί σχεδιαζε νὰ κάνη ὁ Λῶρενς. Καὶ μὲ μουγκρητὰ ἀπελπισίας, κουνιόταν σύγκορμος στὴ θέσι του, κυττῶντας στὰ μάτια τὸν Βλαδίνσκυ, καὶ γνέφοντάς του νὰ πλησιάση.

Ὁ Βλαδινσκυ, περίεργος ν' ἀκούση καὶ τὸν αἰχμάλωτό του αὐτὸν ἐπίσης, ἔτρεξε κοντά του, καὶ τοῦβγαλε τὸ φίμωτρο ἀπ' τὸ στόμα.

—Θέλω νὰ πῶ, τὸ ἐξῆς! οὐρλιασε τότε, προσποιητὰ ἀγαναχτισμένος, κι' ὁ Ἄρμστρονγκ. Ὅτι δηλαδή, ἔχει δίκηο ἡ Ντένυς!... Καὶ ἔχει δίκηο, ὄχι βέβαια γιατὶ θὰ σκοτωθῆ ὁ Στάλιν κι' ὅλοι σας, ποὺ νὰ σᾶς χάψη ὅλους σας ἡ κόλασι!... Ἔχει δίκηο, γιατὶ ἀνώφελα, τελείως ἀνώφελα, θὰ διαπράξη μιὰ δολοφονία ὁ Λῶρενς!... Ναί, εἶσαι τόσο παληάνθρωπος, σύντροφε Βλαδίνσκυ, ὥστε καὶ τὸν Στάλιν ἀκόμα νὰ σκοτώση ὁ Λῶρενς, ἐσὺ θὰ παραβιάσης τὴν ὑπόσχεσί του, καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐλευθερώσης!

Ἡ παγίδα εἶχε στηθῆ μὲ τόση τέχνη, ὥστε ὁ Βλαδίνσκυ πιάστηκε παρευθύς. Χωρὶς οὔτε κἂν νὰ θυμώση γιὰ τὴ βαρειὰ ὕβρι τοῦ Ἄρμστρονγκ, ἀλλὰ μὲ τὸ μυαλό του προσηλωμένο μὲ λαχτάρα στὶς ἐλκυστικὲς προτάσεις μιᾶς τόσο ἀνώτερης κι' ἔμπιστης στὸν Στάλιν προσωπικότητος — ὅπως ἦταν ὁ Λῶρενς, ὡς γενικὸς διευθυντὴς τοῦ μοναδικοῦ κρατικοῦ ὀθιδουργείου τῶν Σοβιέτ — προσπαθοῦσε νὰ σκεφθῆ, μὲ τί τρόπο θὰ ἐξασφάλιζε ἴσα-ἴσα τὴν πραγματοποίησί τους, ἀντὶ νὰ δυσπιστήση σ' αὐτές.....

—Ἡ προτάσεις σας, μοῦ ἀρέσουν! εἶπε παρευθὺς μὲ ἀλλαγμένο ὕφος, στὸν Λῶρενς. Καὶ παρὰ τὴν ὕβρι καὶ τὶς δυσπιστίες τοῦ Ἄρμστρονγκ, εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν ἐλευθερώσω κι' αὐτὸν καὶ τὴ δεσποινίδα!... Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, σύντροφε Λῶρενς... Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς σὲ ὅλα, προσθέτω καὶ τὸ ἐξῆς: Ἐσεις ἀσφαλῶς θὰ σκοτωθῆτε, εἴτε ἐδῶ ἀπὸ μένα, εἴτε μέσα στὸ Κρεμλίνο ἀπ' τοὺς σωματοφύλακας τοῦ Στάλιν... Καὶ προσθέτω ἀκόμα, ὅτι μοῦ ἀρέσει τὸ σχέδιό σας, γιατὶ εἶνε πιὸ καλὸ καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπ' ὅλες τὶς συνωμοσίες ποὺ κάνομε ἐμεῖς!... Νὰ λείψη μιὰ φορὰ ὁ Στάλιν ἀπ' τὴ μέση, κι' ἐγὼ εὐθὺς ἀμέσως προθιβάζομαι σὲ ὑπαρχηγὸ τῆς Γκεπεού!... Ἀλλά...

Δίστασε λίγο, σκέφθηκε, καὶ ξανᾶπε:

—Ἀλλὰ ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι ἂν σας ἀφήσω ἐλεύθερον ἐσᾶς, πραγματικὰ θὰ πᾶτε καὶ θὰ σκοτώσετε τὸν Στάλιν;... Κι' ἂν προσπαθήσετε νὰ κρυφτῆτε, καὶ νὰ δραπετεύσετε κατόπιν;

—Ἀφοῦ εἶστε τόσο εἰλικρινής, σύντροφε Βλαδίνσκυ, θὰ φανῶ κι' ἐγὼ πιὸ εἰλικρινὴς ἀκόμη! ἀπάντησε σοβαρά, μὰ μὲ κρυφή, ἀνείπωτη λαχτάρα, ὁ Λῶρενς. Καὶ σᾶς προτείνω τὸ ἐξῆς, γιὰ νὰ εἶστε πιὸ σίγουρος ἀκόμα γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου: Δὲν θέλω νὰ ἐλευθερώσετε, προκαταβολικῶς, κανένα μας!... Ναί!... Ἔτσι, εἶνε, ὅπως σᾶς μίστων σας ὀργάνων, στὸ Κρεμλῖνο... Γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλειά σας, μπῆτε ἐσεῖς ὁ ἴδιος ἐπικεφαλῆς τῆς συνοδείας, γιὰ νὰ μᾶς ἐπιβλέπετε καλύτερα!

.....Ἐπιβαρύνετέ μας, μὲ τὴ χειρότερη κατηγορία ποὺ ὑπάρχει!... Πέστε, ἂν θέλετε, ὅτι μᾶς συλλάβατε «ἐπ' αὐτοφώρῳ», νὰ συνωμοτοῦμε κι' οἱ τρεῖς μας ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ Στάλιν!... Ναί, γιὰ νὰ σᾶς πείσω γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου, σᾶς δίνω τὸ ἐλεύθερο νὰ χρησιμοποιήσετε ἐναντίον μας αὐτὴ τὴ βαρυτάτη, τὴ θανάσιμη κατηγορία!... Καὶ τώρα, προσέξτε νὰ δῆτε ποιὸ εἶνε τὸ σχέδιό μου, καὶ πῶς θὰ ἐξοντώσω ἐγὼ προσωπικῶς τὸν πανίσχυρο αὐτὸν ἀρχηγὸ τῆς Ρωσσίας, τὸν ὁποῖο μισεῖτε τόσο!

Λαχταρισμένος, ἔξαλλος ἀπὸ ἀγωνία κι' ἀπὸ ἀπερίγραπτο ἐνδιαφέρον, ὁ ἠλίθιος ὡστόσο παρ' ὅλη τὴν πανουργία του Βλαδίνσκυ, εἶχε κυριολεκτικῶς κρεμαστῆ ἀπ' τὰ χείλη τοῦ Λῶρενς. Τόσο τὸν τύφλωνε ἡ ἄπληστη φιλοδοξία του, καὶ τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ κάπως συντηρητικοῦ Στάλιν — τὸν ὁποῖο τόσο μισοῦσαν, ὅλοι οἱ πιὸ φανατικοὶ κομμουνισταί — ὥστε οὔτε κἂν ὑπωψιαζόταν τὴ λεπτοτάτη

παγίδα, τὴν ὁποία μὲ τόση τέχνη τοῦ ἔστηνε ὁ Λῶρενς.....

Κι' ἐκεῖνος αργά-αργά, καὶ σὰν ἀπορροφημένος δῆθεν ἀπ' τὸ ἐπικίνδυνο — καὶ σίγουρα θανάσιμο γιὰ τὸν ἑαυτό του — σχέδιο αὐτό, ἐξακολούθησε:

—Λοιπόν, θὰ μας πᾶτε στὸ Κρεμλῖνο, μὲ ἰσχυροτάτη συνοδεία ἐμπίστων σας, μὲ ἐπικεφαλῆς ἐσᾶς τὸν ἴδιο... Μὲ πλῆθος μαρτύρων, καὶ θρίσκετε ὅσους θέλετε ψευδομάρτυρες ἐσεῖς, θὰ μᾶς ἀπευθύνετε τὴ βαρυτάτη κατηγορία, ὅτι μᾶς πιάσατε νὰ συνωμοτοῦμε ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ Στάλιν... Καὶ θὰ ζητήσετε νὰ μας παρουσιάσετε ἀμέσως, μπρὸς στὸν ἴδιο τὸν Στάλιν, δῆθεν ἐξ αἰτίας τῆς πρώην ἀνωτάτης κι' ἐμπιστευτικῆς θέσεώς μου, καὶ δῆθεν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τυχαίων συνωμοτῶν, ἀλλὰ περὶ προσώπων ποὺ ἀνήκουν ὡς ἀξιωματικοὶ στὸν ἀμερικανικὸ στρατό, ὅπως ἐγώ, στὸν ἀγγλικό ὅπως ὁ Ἄρμστρονγκ, καὶ στὴν ἐδῶ ἀγγλικὴ Πρεσβεία, ὅπως ἡ δεσποινίς!

.....Φυσικα, παρευθὺς ὁ Στάλιν θὰ ἐνδιαφερθῆ ἀφάνταστα, καὶ θὰ θελήση νὰ μὰς δῆ καὶ να μὰς ἀνακρίνη ὁ ἰδιος... Τότε, παρουσιᾶστε μὲ πρῶτον ἐμένα στὸ γραφεῖο του, σύντροφε Βλαδίνσκυ!.. μὲς σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἐμπίστους σου στρατιωτες ποὺ θὰ με ὁδηγήσουν μεσα, νὰ σιέκεται ἐπίτηδες κοντά μου, καὶ νὰχη τὴ θήκη τοῦ περιστρόφου του ξεκούμπωτη... Βεβαιωσου ἐπίσης πρῶτα, ὅτι τὸ περιστρόφο αὐτὸ εἶνε γεμᾶτο, κι' οτι λειτουργεῖ καλὰ κι' ἀλάνθαστα!

.....Ἐγὼ τότε, στὸ ὑπόσχομαι — γιατὶ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς χαμένος εἶμαι — θὰ θρῶ τὴν κατάλληλη περίστασι... Καὶ πρὶν ἀκόμα ὁ Στάλιν προλάθη νὰ μοῦ πῆ τὶς πρῶτες φράσεις, ἐγὼ θ' ἁρπάξω ἀστραπιαῖα τὸ περίστροφο τοῦ στρατιώτου ἀπ' τὴν ἐπίτηδες ξεκούμπωτη θήκη του, καὶ νὰ ἀδειάσω ὅλες τὶς σφαῖρες στὰ στήθη τοῦ Στάλιν !

.....Οἱ ἄλλοι συνοδοί μου παρευθύς, ἢ καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἂν θέλης, ἂς μὲ σκοτώσουν γοργὰ ἐκεῖ στὸν τόπο!... Σοῦ εἶπα, ὅτι λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν θὰ σκοτωθῶ τότε, ἢ ἀργότερα ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο... Ἀλλὰ θέλω ὅμως νὰ μοῦ δώσης τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου, ὅτι ἡ δεσποινὶς κι' ὁ Ἄρμστρονγκ δὲν θἄχουν νὰ πάθουν τίποτα!... Θαυμάσια θὰ μπορέσης ἐσὺ νὰ τοὺς σώσης, γιατί — ὅπως τὸ λὲς κι' ὁ ἴδιος — μόλις σκοτωθῆ ὁ Στάλιν, θὰ πάρουν τὴν Ἐξουσία οἱ συνωμόται ἀρχηγοί σου, κι' ἐσὺ θὰ προθιβαστῆς ἀμέσως σὲ πανίσχυρο ὑπαρχηγὸ τῆς Γκεπεού!... Μοῦ δίνεις λοιπόν, τὸν λόγο τῆς τιμῆς σου;

Συγκλονισμένος ὁ Βλαδίνσκυ ἀπ' τὴν τραγικὴ τόλμη τοῦ σχεδίου, ἀλλὰ καὶ γοητευμένος ἀπ' τὴ μεγαλειώδη ἁπλότητα κι εὐκολία τῆς ἐκτελέσεώς του, στεκόταν βουβὸς κι' ἀνίκανος νὰ κινηθῆ ἀπ' τὴ θέσι του. Κύτταζε μονάχα κατάματα τὸν Λῶρενς, καὶ μάντευε τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα στὸ πυρετῶδες καὶ φλογερό του θλέμμα... Ὢ διάθολε!

Ἔθλεπε πειὰ τὸν ἑαυτό του, πανίσχυρον καὶ τρομερὸ ὑπαρχηγὸ τῆς Γκεπεού... Τὸ ἀγροίκο κι' ἀμόρφωτο μυαλό του, φούντωνε προκαθολικὰ στὴ σκέψι τοῦ προσεχοῦς κι' ὀνειρώδους αὐτοῦ θριάμθου, καὶ μάλιστα θριάμθου κερδισμένου τόσο ἀκίνδυνα, δίχως τὶς ἐφιαλτικὲς ἔννοιες συνωμοσιῶν καὶ ραδιουργιῶν....

—Θὰ γίνη, ὅπως τὸ σχεδίασες! εἶπε στὰ τελευταία, λαχταρισμένος ἀκόμη ἀπ' τὴ συγκίνησί του. Ἔχεις τὸ λόγο μου, ὅτι οἱ δυὸ ἄλλοι σύντροφοί σου θὰ ἐλευθερωθοῦν, εὐθὺς μόλις σκοτώσης ἐσὺ τὸν Στάλιν .. Θὰ ἤθελα. πίστεψέ με. νὰ θρῶ ἕναν τρόπο ὥστε νὰ σωθῆς κι' ἐσύ, σύντροφε Λῶρενς... Μὰ ἂν δὲν θρῶ κανένα κατάλληλο τρόπο, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δυστυχῶς θὰ πέσης ἐσὺ θῦμα!... Σοῦ τὸ λέω ἀπὸ τώρα γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής!... Ἂν...

Μὰ θλιμμένος ξαφνικὰ ὁ Λῶρενς, μὲ τόνο μελαγχολικό, διέκοψε:

—Μὴν πονοκεφαλᾶς γιὰ μένα. σύντροφε Βλαδίνσκυ!.... Ἐνὼ ἐνδιαφέρομαι μονάχα γιὰ τὴ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα στὸν κόσμο...

Θὰ εἶμαι εὐτυχής, καὶ θυσιάζομαι εὐχάριστα, ἀρκεῖ νὰ ξέρω ὅτι κανένας κίνδυνος οεν πρόκειται νὰ τὴν ἀπειλήση πειά!

—Σοῦ ἐπαναλαμθάνω, σύντροφε Λῶρενς, ὁτι πρέπει νὰ εἶσαι ἥσυχος γιὰ την ἐπιθυμία σου αὐτή... Ἐγγυῶμαι ἐγὼ προσωπικῶς, καὶ μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου... Γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλειά της, μάλιστα, θὰ μεινουν στὸν ἀντιθάλαμο μὲ φρουρὰ ὁ σύντροφός σου κι ἡ δεσποινὶς, ὅσο ἐσὺ θὰ θρίσκεσαι μαζύ μου στο γραφειο τοῦ Στάλιν... Ἔτσι, δὲν θἄχουν πειὰ φόθο νὰ χτυπηθοῦν τυχαια ἀπὸ καμμιὰ σφαῖρα, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πυροθολισμῶν ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν ὕστερα ἀπ' τὸν φόνο τοῦ Στάλιν ἐκ μέρους σου!

Καὶ μὲ εἰλικρινῆ λύπη στὴ φωνή του, πρόσθεσε ὁ ἀνεκδιήγητος Βλαδίνσκυ:

—Βλέπεις, θὰ σ' ἔσωνα κι' ἐσένα, ἂν μποροῦσα... Μὰ ἀσφαλῶς, δὲν θὰ θρίσκεται μόνος του στὸ γραφεῖο του τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Στάλιν... Θἄχη ἐξάπαντος κι' ἐμπίστους ὑπασπιστὰς μαζύ του... Ἔτσι, θὰ πρέπει νὰ δικαιολογηθῶ τοὐλάχιστον ἀπέναντί τους, γιὰ τὸν ἀπρόοπτο φόνο τοῦ ἀρχηγοῦ τους, σκοτώνοντάς σε στὴ στιγμὴ!.. Ἀλλοιῶς, διατρέχω κι' ἐγὼ τὸν κίνδυνο νὰ προκαλέσω τὸν θυμό τους, καὶ νὰ μὲ σκοτώσουν κι' ἐμένα ἐκεῖ ἐπὶ τόπου! .. Ἐνῷ ἂν εἶνε μόνος του ὁ Στάλιν, ὤ, τότε ἴσως κάτι νὰ γίνη καὶ γιὰ σένα, σύντροφε Λῶρενς!... Ὤ, θά...

—Ἂς τελειώνουμε λοιπὸν τὸ μαρτύριό μου, μιὰ ὥρα γρηγορώτερα! διέκοψε, μὲ περισσότερη μελαγχολία δῆθεν, ὁ Λῶρενς. Ἂς γίνη γιὰ μένα ὅ,τι θέλει!... Δὲν μὲ νοιάζει, ἐπαναλαμθάνω!... Μονάχα ἡ Ντένυς κι' ὁ ἐξάδελφός της νὰ σωθοῦν!

Καὶ συγχρόνως ἔρριχνε τρυφερὲς ματιὲς στὴ μυστικὰ λαχταρισμένη κοπέλλα, ἡ ὁποία εἶχε μισομαντέψει πειὰ ὁλόκληρο — ὡς τὸ τέλος του — τὸ τέχνασμα τοῦ λατρευτοῦ της....

Εὐτυχῶς, ὅπως εἴπαμε, ὁ ἀγροῖκος νοῦς τοῦ Βλαδίνσκυ δὲν στάθηκε νὰ λεπτολογήση μερικὰ ὕποπτα σημεια τοῦ τολμηροῦ — καὶ τόσο εὔκολου στὴν ἐπιφάνεια — σχεδίου τοῦ Λῶρενς. Δὲν στάθηκε ἱκανὸς νὰ μαντέψη, ὅτι ἀκριθῶς ἡ παρουσίασις αὐτὴ στὸν Στάλιν θὰ ἦταν σωτηρία γιὰ τὸν Λῶρενς καὶ γιὰ τοὺς συντρόφους του, καὶ χαμὸς γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους συνωμότες. Τυφλωμένος ἀπ τὴ φιλοδοξία του κι' ἀπ' τὸ μῖσος του κατὰ τοῦ Στάλιν, καὶ ξεγελασμένος ἀπ' τὶς τόσες ἐγγυήσεις περὶ εἰλικρινείας — ἐρωτικοῦ πάθους, ψευδομαρτύρων, αὐτοπρόσωπης συνοδείας στὸ Κρεμλῖνο, κλπ. κλπ. — ποὺ τοῦ πρόσφερνε ὁ Λῶρενς, τὸν πίστεψε ἀπόλυτα καὶ δίχως καμμιὰ ἀμφιθολία!

Μήπως δὲν θὰ τοὺς εἶχε ὁ ἰδιος, μὲ τὰ ἔμπιστα ὄργανά του, διαρκῶς στὰ χέρια του καὶ στὴ διάθεσί του;... Μήπως θὰ πίστευε ἐπιτέλους ὁ Στάλιν αὐτοὺς τοὺς παληο-ξένους, κι' ὄχι τὰ ἔμπιστα πρόσωπα τῆς ἀφωσιωμένης του Γκεπεού;... Καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὰ τὰ ὄργανα, θὰ ἦταν πρόθυμα νὰ ὁρκιστοῦν μὲ ἀκλόνητη πεποίθησι, ὅτι συνέλαθαν τοὺς τρεις αὐτοὺς ξένους νὰ συνωμοτοῦν κατὰ τοῦ Στάλιν, καὶ νὰ σκοτώνουν Ρώσσους πολίτας κρύθοντας τὰ πτώματά των ὕστερα στὸ σπίτι τους, ὅπως ἔκανε ὁ Λῶρενς, ἐναντίον τοῦ Βλαδιμήρωφ κλπ.;... Καὶ στὰ τελευταῖα, μήπως ὁ ἴδιος ὁ Βλαδίνσκυ, ὥστε νὰ κεραυνοθολήση μὲ τὸ περίστροφό του — στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη — τὸν Στάλιν, ἢ τὸν Λῶρενς;

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐπιφανειακὲς φυσικὰ δικαιολογίες, εἶχαν πείσει ἀπόλυτα τὸν Βλαδίνσκυ, γιὰ τὰ πράγματα: Πρῶτα, ὅτι κανέναν κίνδυνο δὲν διέτρεχε προσωπικῶς ὁ ἴδιος, παρουσιάζοντας στὸν Στάλιν τοὺς τρεις αὐτοὺς συνωμότας. Κι' ὕστερα, ἦταν τόσο εἰλικρινὴς κι' ἀποφασιστικὸς κι' ἀπελπισμένος ὁ τόνος τοῦ Λῶρενς, ὅταν τοῦ ὑποσχόταν νὰ σκοτώση τὸν Στάλιν, ὥστε καμμιὰ ἀμφιθολία δὲν τοῦ ἔμενε σχετικῶς μὲ τὴν πραγματοποίησι τῆς ὑποσχέσεως αὐτῆς!...

Αὐτὸ φανερωνόταν ἄλλωστε, κι' ἀπ' τὴν κατακραυγὴ τῶν συντρόφων του ἐναντίον του....

Μὲ διασύνη λοιπόν, ὁ Βλαδινσκυ, καὶ μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησι, βγῆκε στο διάδρομο γιὰ νὰ δώση στοὺς ἐμπιστους στρατιῶτες του τις σχετικὲς διαταγές.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Λῶρενς, καὶ ἀπαλλαγμένος πειὰ ἀπ' τὴν ὀξυδερκη παρατήρησι τοῦ λοχαγοῦ τῆς Γκεπεού, μπορεσε ἐπιτέλους νὰ κυτταξῆ ἐλεύθερα τὴ γλυκειά του Ντένυς, νὰ τῆς χαμογελάση ἐλεύθερα καὶ τρυφερά, καὶ νὰ κλείση κατόπιν ἄλλη μια φορα το μάτι του συνθηματικα, τόσο σ' αὐτὴν οσο καὶ στὸν καταγοητευμένο μέσα του Ἄρμστρονγκ!

Ἔτσι, μόλις ξαναμπῆκε πάλι στὸ δωμάτιο ὁ Βλαδίνσκυ, εἶδε μὲ ἐξακολουθητικὴ ἀγαλλίασι καὶ λαχτάρα, ὅτι ὁ μὲν Ἄρμστρονγκ κι' ἡ Ντένυς μάλλωναν μὲ σφοδρὲς ἐπιπλήξεις καὶ κατάρες τὸν Λῶρενς, γιὰ τὸ «ἄτιμο» σχέδιό του — ὅπως τὸλεγαν — ἐκεῖνος δὲ εἶχε το κ.. φάλι του σκυμμένο, μελαγχολικὸς βέβαια, μὰ ἀποφασισμένος!!

Δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ χάνη καθόλου καιρό, ὁ Βλαδίνσκυ. Ἕνα μεγόλο σιδερόφραχτο ἁμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα — προωρισμένο γιὰ τὴ μεταφορὰ ἐπικινδύνων καταδίκων — εἶχε κιόλας σταθῆ μπρὸς στὴν ἐξώπορτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Οἱ τρεις αἰχμάλωτοι, μισοελευθερωμένοι τώρα ἀπ' τὰ δεσμά τους, ὡδηγήθηκαν καὶ τοποθετήθηκαν μέσα στὸ ἁμάξι αὐτό, ἐνῷ συγχρόνως ἔμπαινε μαζύ τους κι' ἡ ἰσχυρὴ φρουρὰ ποὺ τοὺς συνώδευε.

Ὁ Βλαδίνσκυ μπῆκε τελευταῖος, καὶ κάθησε πλάϊ στὸν Λῶρενς.

—Θλίβομαι, τοὺ εἶπε εἰλικρινά, ποὺ ὅπως φαίνονται τὰ πραγματα, θὰ σκοτωθῆς ἐνενῆντα στὰ ἑκατό!... Τὸ θάρρος σου, τὸ σπάνια εφευρετικὸ μυαλό σου, κι' ἡ τόση ἐπιστημονικὴ εὐρυμάθειά σου σ' ὅλα τὰ ζητήματα, μὲ κάνουν νὰ σὲ θαυμάζω ἀπόλυτα, σύντροφε Λῶρενς... Κριμα!... Θὰ μπορούσαμε νὰ σὲ χρησιμοποιήσουμε σὲ ἀνώτατες θέσεις, σ' αὐτὴ τὴν καθαρῶς κομμουνιστικὴ Ρωσσία ποὺ ὀνειροπολοῦμε νὰ δημιουργήσουμε, μόλις ἐξοντωθῆ ὁ Στάλιν!... Τοὐλάχιστον, ἂν δὲν μπορέσω ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ σὲ σώσω, ἡ μνήμη σου θὰ εἶνε ἱερὴ γιὰ ὅλους μας... Θὰ σοῦ στήσουμε παντοῦ ἀγάλματα, καὶ θὰ σὲ θεωροῦμε ἐθνομάρτυρα παρ' ὅλο ποὺ εἶσαι Ἀμερικανός!

—Τί νὰ τὰ κάνω τὰ ἀγάλματα καὶ τὶς τιμές; ἔκανε μελαγχολικὰ ὁ Λῶρενς, συγκρατῶντας βίαια τὸ ξέσπασμά του σὲ γέλια γιὰ τὴν τόση ἠλιθία ἀφέλεια τοῦ Βλαδίνσκυ. Ὅλα αὐτά, εἶνε μεταθανάτια καὶ δὲν μὲ ὠφελοῦν σὲ τίποτα!... Αὐτὸ ποὺ θὰ ἀνακουφίση ἀληθινὰ τὴν ψυχή μου, εἶνε νὰ νοιώθω τοὐλάχιστον τὴ γυναικα ποὺ ἀγαπῶ ζωντανή, σίγουρη, καὶ πλάϊ στὸν ἐξάδελφό της τὸν Ἄρμστρονγκ ποὺ εἶνε ὁ μόνος προστάτης της στὸν κόσμο!... Αὐτούς, μπορεῖς νὰ τοὺς σώσης;... Θὰ κρατήσης τὴν ὑπόσχεσί σου;

—Μὴν ἀνησυχῆς, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, σύντροφε Λῶρενς! ἔκανε ἐπίσημα ὁ λοχαγὸς τῆς Γκεπεού. Στὸ ὑπόσχομαι νὰ τοὺς σώσω, αὐτοὺς τοὺς δυό!... Καὶ ὑπόσχομαι ἐπίσης νὰ σώσω κι' ἐσένα, μὰ μονάχα ἂν μπορέσω!... Ἂν μπορέσω!... Βλέπετε, θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς σ' ὅλα!

Ἔσκυψε στὸ αὐτί του τώρα, καὶ πρόσθεσε κάπως αἰνιγματικά:

—Μὰ ἀπαιτῶ νὰ δείξης τὸ ἴδιο θάρρος ως τὴν τελευταία στιγμή, σύντροφε Λῶρενς!... Νὰ ξέρης, ὅτι καθὼς θὰ στέκωμαι κοντά σου, ἐκεῖ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Στάλιν, θάχω τὸ χέρι μου στὴν τσέπη μου μὲ τρόπο, καὶ θὰ κρατάω ἕτοιμο τὸ περίστροφό μου... Καὶ στὴν παραμικρὴ λιγοψυχία, ἢ στὴν παραμικρὴ ὕποπτη κίνησί σου, θὰ σὲ σκοτώσω ἀλύπητα!... Νὰ τὸ ξέρης αὐτό!

.....Καὶ τώρα, πρόσεξε καὶ στὸ ἐξῆς: Πλάϊ σου, καὶ στὸ ἀριστερό σου πλερὸ κοντά, θὰ στέκεται ὁ ἔμπιστός μου στρατιώτης μὲ ξεκούμπωτη τὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ του, γεμάτου ἤδη κι' ἕτοιμου. Θὰ τὸ ἁρπάξης ξαφνικά, στὴν πρώτη εὐνοϊκὴ περίστασι, καὶ θὰ τὸ ἀδειάσης κατάστηθα στὸν Στάλιν!... Πρόσεχε... Στὴν ἐλάχιστη ὑποπτη κίνησί σου, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί!

Ὁ Λῶρενς κούνησε τὸ κεφάλι του θλιμμένα, κι' ἀπάντησε σιγαλά:

—Μὴν εἶσαι ἀνοητος, Βλαδίνσκυ!... Τίποτα δὲν ἔχω νὰ κερδίσω σκοτώνοντας ἐσένα, γιατὶ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς θὰ προλάβουν οἱ ἄλλοι νὰ σκοτώσουν ἐμένα παρευθύς!... Καὶ συγχρόνως, θὰ εἶνε χαμένοι γιὰ πάντα πειά, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ κι' ὁ προστάτης της!... Ἐνῷ ἂν σκοτώσω τὸν Στάλιν, ἐλπίζω τοὐλάχιστον στὴν ὑπόσχεσί σου, ὅτι θὰ μπορεσης νὰ τοὺς σώσης!

Ὁ Βλαδίνσκυ περιωρίστηκε νὰ τοῦ σφίξη τὸ χέρι ἐπίσημα, ἔτσι γιὰ ὑπόσχεσι ὅτι θὰ κρατοῦσε ἐξάπαντος τὸ λόγο του.

Καὶ τὸ σιδηρόφραχτο ἁμάξι ἐν τῷ μεταξύ, ἔτρεχε ὁλοταχῶς πρὸς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κρεμλίνου, ὅπου βρισκόταν ὁ κυρίαρχος τῆς σοβιετικῆς Ρωσσίας.

Ὁ Στάλιν!...

.....

ΙΣΤ΄

ΜΙΣΗ ὥρα ἀργότερα, τὸ ἁμάξι σταματοῦσε μπρὸς στὴ μεγαλοπρεπῆ πύλη τοῦ ἀπεράντου αὐτοῦ κτιρίου ποὺ λέγεται «Κρεμλῖνο», ἀφοῦ διέσχισε ὁλοταχῶς ἄπειρους δρόμους κι' ἄπειρα δρομάκια τῆς ἀχανοῦς Μόσχας.

Οἱ φρουροὶ στρατιῶτες τῆς πύλης στάθηκαν σὲ προσοχή, μόλις εἶδαν τὸν Βλαδίνσκυ νὰ πηδᾶη πρῶτος κάτω ἀπ' τὸ ἁμάξι. Γρήγορα κατέβηκαν ἐπίσης κι' οἱ ἄλλοι ἔμπιστοι στρατιῶτες τῆς συνοδείας τοῦ ἁμαξιοῦ.

Κι' ἀφοῦ ἔβαλαν στὴ μέση τοὺς τρεις αἰχμαλώτους των, ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τῆς πύλης, καὶ νὰ χάνουνται κατόπιν μέσα στοὺς φαρδυοὺς καὶ πολυτελεῖς διαδρόμους τοῦ ἐπαληθὸ καιρό — ὡς ἀνάκτορο τῶν πρώτων τσάρων τῆς Ρωσσίας.....

Ὁ Βλαδίνσκυ εἶχε πῆ, κρυφά, λίγα λόγια στὸν ἀξιωματικὸ ἀρχιφύλακα τῆς πύλης, καὶ γι' αὐτὸ ἡ εἴσοδος τῆς συνοδείας στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κρεμλίνου ἔγινε χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως δυσκολία.

Συνοδευόμενος ὁ Λῶρενς ἀπὸ δυὸ ἐνόπλους στρατιῶτες — ἀπὸ ἐναν στὸ κάθε του πλευρό — προχώρησε πρῶτος, καὶ μπῆκε σὲ μιὰ τεράστια καὶ πολυτελῆ αἴθουσα. Στὸν πλαϊνὸ ἀντιθάλαμο, ὡδηγήθηκαν ἀπ' τοὺς ὑπολοίπους στρατιῶτες — κατὰ διαταγὴν τοῦ Βλαδίνσκυ — οἱ ἄλλοι δυὸ αἰχμάλωτοι.

Τελευταῖος μπῆκε ὁ Βλαδίνσκυ στὴν αἴθουσα ποὺ βρισκόταν ὁ Λῶρενς μὲ τοὺς δυὸ συνοδούς του. Μὲ γοργὸ βῆμα ὁ λοχαγὸς τῆς Γκεπεού, προχώρησε στὸ βάθος τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς αἴθουσης, ὁπου στεκόταν ὄρθιος σὲ προσοχή — κοντὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα — ἕνος ἔνοπλος φρουρός.

Κάτι εἶπε σιγαλὰ σ' αὐτὸν τὸν φρουρό, ὁ Βλαδίνσκυ. Κάτι ψιθύρισε κι' ὁ φρουρός, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα λίγο, χώνοντας τὸ κεφάλι του στὸ ἄνοιγμα, καὶ μιλῶντας σὲ κάποιον ποὺ βρισκόταν στὴν πλαϊνὴ ἐκείνη αἴθουσα, κι' ὁποῖος δὲν φαινόταν ἀπ' τὸν Βλαδίνσκυ, ἀπ' τὸν Λῶρενς, κι' ἀπ' τοὺς δυὸ ἐνόπλους συνοδούς του.

Κάτι φαίνεται ὅτι εἶπε, ἢ ὅτι ἔγνεψε, αὐτὸς ὁ «κάποιος» στὸν ἔνοπλο φρουρὸ τῆς πόρτας, γιατὶ ἀμέσως ἐκεῖνος ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα, κι' εἶπε εὐλαβικὰ στὸν Βλαδίνσκυ:

—Μπορεῖτε νὰ περάσετε, σύντροφε λοχαγέ, κι' ἐσεῖς καὶ οἱ συ-

νοδοί σας!

Μπροστὰ ὁ Λῶρενς, πλάϊ του οἱ δυὸ στρατιῶτες, καὶ πίσω του ὁ Βλαοινσκυ, περασαν ἀπὸ αὐτὴ την πόρτα, καὶ προχώρησαν ὅλοι μαζὺ μεσα σ' αὐτη την πλαϊνη αἴθουσα, ποὺ ἦταν πιο τεραστία καὶ πιο πολυτελὴς ἀπ' τὴν πρώτη. Στὸ βάθος της, βρισκοταν ενα πολυτελες επίσης καὶ κομψὸ γραφειο, τὸ ὁποιο ομως φαινόταν σὰν μικροσκοπικό, μεσα σ' αὐτὴ την αχανὴ ἔκτασι.

Μπρὸς στὸ γραφειο αὐτό, καὶ μὲ μέτωπο πρὸς τὸν Λῶρενς καὶ πρὸς τη συνοδεία του, καθόταν ἕνας μεσόκοπος καὶ γεροδεμενος, καὶ στιβαρος ἄνδρας...

Πυκνὸ μαῦρο μουστάκι, στόλιζε τὰ χείλη του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἁπαθὲς καὶ παγερό. Τὰ ματια του πετοῦσαν, κάθε τόσο λάμψεις. Καὶ τὸ παρουσιαστικό του εἶχε κάτι τὸ ἐπιβλητικό.

Ὁ Λῶρενς στάθηκε ἕξη περίπου βήματα μακρυὰ ἀπ' τὸν ἐπιβλητικὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, κι' ἀκριβῶς ἀπέναντί του. Συγχρόνως, μὲ γοργὰ καὶ λοξὰ βλέμματα, κύτταξε τριγύρω του.

Κι' εἶδε, ὅτι πίσω του ἀκριβῶς στεκόταν τώρα ὁ Βλαδίνσκυ, μὲ τὸ χερι του χωμένο μυστηριωδῶς στὴν τσέπη τοῦ χιτωνίου του. Ἀσφαλῶς, θἄσφιγγε τὸ ἕτοιμο καὶ γεματο πιστόλι του μὲ τὸ χέρι του αὐτό, ἀποφασισμένος — ὅπως δήλωσε — νὰ κεραυνοβολήση μὲ θάνατο τὸν Λῶρενς, στὴν παραμικρὴ ὕποπτη κίνησί του!

Εἶδε ἀκόμη ὁ Λωρενς, ὅτι δεξιά του στεκόταν ὁ ἕνας ἔνοπλος στρατιώτης, μὲ ὕφος ἀπαθες ομως καὶ φυσικό. Ἀλλὰ ο στρατιώτης ποὺ στεκόταν πρὸς τὰ ἀριστερα του, ἔμοιαζε σὰν μυστικὰ ἀνήσυχος, ὅλο καὶ τὸν πλησίαζε προφυλακτικά, κι' εἶχε συγχρόνως ἐπιτηδες ξεκούμπωτη τὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ του: Αὐτός, ἦταν ὁ συνεννοημένος μὲ τὸν Βλαδίνσκυ, γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Στάλιν!

Κι' ὁ Στάλιν, φυσικά, ἦταν ὁ γεροδεμένος αὐτὸς ἄνδρας, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ ὕφος καὶ μὲ τὸ μαῦρο μουστάκι, ὁ ὁποῖος καθόταν ἐκει στὸ γραφειο του παγερὰ ἀπαθής, καὶ μόλις ἕξη βήματα μακρυὰ ἀπ' τον κρυφὰ συνταραγμένο καὶ λαχταρισμένο Λῶρενς!

—Σ' ἀκούω, σύντροφε Βλαδίνσκυ! εἶπε τότε ὁ Στάλιν, μὲ βαρειὰ καὶ σοβαρὴ φωνή. Τί ἔχεις νὰ μοῦ ἀναφέρης, σχετικῶς μὲ αὐτὸν τὸν Ἀμερικανὸ διευθυντὴ τοῦ ὁδιδουργείου μας, καὶ σχετικῶς μὲ τοὺς ἄλλους δυὸ συνενόχους του;

Συνταραγμένος κι' ὁ Βλαδίνσκυ μυστικά — ἀπ' τὴν ἀγωνιώδη προσδοκία τῶν ὅσων φοβερῶν κι' αἱματηρῶν σκηνῶν, ποὺ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ συμβοῦν, σύμφωνα μὲ τὸ ἀνήκουστο σχέδιο τοῦ Λῶρενς — τάχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Εἶχε ἐπηρεαστῆ ἀθελά του ἀπ' τὸ ἐπιβλητικὸ ὕφος τοῦ τρομεροῦ κυριάρχου τῆς Ρωσσίας, καὶ κυριάρχου του ἐπίσης, τοῦ ὁποίου μιὰ ξερὴ διαταγὴ μποροῦσε νὰ τὸν στείλη — κι' αὐτὸν καὶ χιλιάδες ἀκόμη ἄλλων Ρώσσων — μπρὸς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

—Σεβαστέ μου σύντροφε Στάλιν, ἰδοὺ τί συμβαίνει! τραύλισε, βγάζοντας μηχανικὰ τὸ χέρι του ἀπ' τὴν τσέπη, γιὰ νὰ σταθῆ σὲ ἄψογη προσοχή. Αὐτοὶ οἱ...

Δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του...

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κίνημά του, τὸ νὰ ἀπομακρύνη δηλαδὴ τὸ χέρι του ἀπ' τὴ φοβερὴ τσέπη του, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, φαινόταν νὰ περίμενε ὁ Λῶρενς, μὲ κρυφὴ λαχτάρα....

Καὶ σὰν ἀστραπή, τότε, ἔσκυψε, χούφτωσε τὸ πιστόλι τοῦ φρουροῦ πρὸς τὰ ἀριστερά του, καὶ μὲ ἀφάνταστη σβελτωσύνη — σκοπευροῦ πρὸς τὰ ἀριστερά του, καὶ μὲ ἀφάνταστη σβελτωσύνη — σκοπευτὴς τέλειος καθὼς ἦταν — φύτεψε τέσσερες σφαῖρες στὰ μπράτσα — ἀπὸ δυὸ στὸ καθένα — τοῦ ἐκθάμβου Βλαδίνσκυ!!

Συγχρόνως, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὶς σφαῖρες τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ φρουροῦ του, ἀγκάλιασε μὲ τὸ μπράτσο του τὸν λαιμὸ τοῦ μαρμαρωμένου πρὸς τὰ ἀριστερὰ φρουροῦ, καὶ τὸν ἔβαλε βίαια μπροστά

του σὰν πρόχωμα ζωντανό...

Κι' ἐν τῷ μεταξυ, δὲν επαυε νὰ φωνάζη στὸν ὄρθιο πειὰ καὶ κατάπληκτο ἐπισης — γιὰ τὶς ἀνήκουστες αὐτὲς σκηνὲς — Στάλιν:

—Ἐξοχώτατε, φυλαχτῆτε!... Θὰ σας σκότωνε ἐξάπαντος ὁ συνωμότης Βλαοινσκυ, κι' εσας κι' ἐμενα, ἂν δὲν προλάβαινα νὰ τοῦ ἀχρηστευσω τὰ δυὸ τουμπράτσα... Ἰνα, τὸ πιστόλι του ἦταν ἕτοιμο καὶ γεματο στην τσέπη του!

Συγχρονως, βλέποντας ἐκεῖνον τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ πρὶν φρουρό του, νὰ υπακούη στὰ κρυφα καὶ λυσσασμενα γνεψίματα τοῦ Βλαδινσκυ, καὶ νὰ στρεφη τὸ ὅπλο του πρὸς τὸν ἔκθαμβο — κι' ἕτοιμο νὰ μιχτη προφυλαχτικὰ στὸ πάτωμα χάμω — Στάλιν, τὸν πυροβόλησε κι' ἐκεῖνον, και τὸν χτύπησε κατάστηθα!

Ὅλες αὐτὲς ἡ πρωτακουστες κι' αἱματηρὲς σκηνές, δὲν εἶχαν διαρκεσει περισσότερο ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα. Εἶχαν ξετυλιχτῆ μὲ κεραυνοβόλο, κι' ἀφάνταστα δραματικη, ταχύτητα...

Ἤδη, ἡ πόρτα ἐκείνη τοῦ βάθους, καὶ μιὰ ἄλλη πλαγίως, εἶχαν ἀνοίξει βίαια, καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ γραφείου τοῦ Στάλιν γέμισε παρευθὺς ἀπὸ ἐμπίστους ὑπασπιστὰς καὶ σωματοφύλακάς του. Ὁ Λῶρενς κάτι πῆγε νὰ φωνάξη, ἀκόμη. Μὰ ὁ στρατιώτης αὐτός, τὸν ὁποιο εἶχε ως τότε γιὰ πρόχωμά του, κατώρθωσε ἐπιτέλους νὰ τραβήξη το στυλέττο του, καὶ νὰ τὸ καρφώση — μὲ ἀνάποδη κίνησι τοῦ χεριοῦ του — βαθειὰ στὸν ὦμο τοῦ Λῶρενς.....

Καὶ θὰ τὸν χτυποῦσε ἐπίσης θανάσιμα και στὴν κοιλιά, ἂν δὲν προλάβαινε ὁ τρομερὸς αὐτὸς Ἀμερικανὸς ἀξιωματικός — παρ' ὅλους τοὺς πόνους ποὺ ἔνοιωθε ἀπ' τὴν αἱματόλουστη πληγή του — νὰ τὸν χτυπήση σφοδρὰ καὶ κατακέφαλα μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ, καὶ νὰ τὸν ξαπλώση λιπόθυμον στὸ πάτωμα!

—Πιάστε τους, ὅλους αὐτούς! οὐρλιαζε πειὰ ἔξαλλος ὁ Στάλιν, στοὺς ἐμπίστους σωματοφύλακας ποὺ εἶχαν προστρέξει. Ὅλους ζωντανοὺς τοὺς θέλω!... Πρέπει νὰ ἐξακριβωθοῦν ἡ καταγγελίες αὐτοῦ τοῦ Ἀμερικανοῦ, καὶ νὰ δικαιολογηθῆ ἐπίσης ἡ ἀλλόκοτη συμπεριφορά του!... Καὶ τότε, ἀλλοίμονο στοὺς πραγματικὰ ἐνόχους!

Παρευθύς, ὅλα αὐτὰ τὰ τέσσερα πρόσωπα τοῦ αἱματηροτάτου δράματος βρέθηκαν κυκλωμένα ἀπὸ ἐνόπλους σωματοφύλακες. Ἐννοεῖται, ὅτι ὄρθιοι ἦσαν μονάχα ὁ Λῶρενς — αἱματοστάλαχτος, καὶ πονῶντας ἀπ' τὴ βαθειὰ πληγὴ τοῦ ὤμου του — κι' ὁ Βλαδίνσκυ, επίσης πονῶντας κι' ἔχοντας κρεμασμένα κάτω τὰ πληγωμένα ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ Λῶρενς μπράτσα του.

Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ στρατιῶτες, ὁ ἕνας ἦταν νεκρὸς ἀπ' τὴν κατάστηθη σφαῖρα τοῦ Λῶρενς, κι' ὁ ἄλλος λιπόθυμος ἀπ' τὸ χτύπημα τῆς κάννης τοῦ πιστολιοῦ στὸ κεφάλι του!

—Σεβαστέ μου σύντροφε Στάλιν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε κατάσκοπος! τραύλισε τότε ὁ Βλαδίνσκυ, δείχνοντας μὲ βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ λυσσῶδες μῖσος τὸν Λῶρενς. Τὸν συνέλαβα, κι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ συνενόχους του, νὰ σχεδιάζουν συνωμοσία εἰς βάρος τῆς ζωῆς σας!... Κι' ἐνῷ ἐρχόμουν νὰ σας τὰ ἀναφέρω αὐτὰ τὰ πράγματα, ὁ κατάσκοπος αὐτὸς ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν ἀβλεψία τοῦ στρατιώ του — ποὺ εἶχε ξεκούμπωτη τὴ θήκη — κι' ἁρπάζοντας ξαφνικὰ τὸ πιστόλι ἀπὸ κεῖ μέσα, δημιούργησε ὅλη αὐτὴ την ἱστορία!... Ὁ στρατιώτης αὐτός, βέβαια, θὰ τευφεκιστῆ γιὰ τὴν φοβερὴ ἀμέλειά του!

—Ψεύδεται ὁ Βλαδίνσκυ, ἐξοχώτατε! εἶπε τότε μὲ σοβαρὴ φωνή, ὁ Λῶρενς. Πέντε χρόνια ἐργάστηκα, μὲ ὑποδειγματικὴ εὐσυνειδησία, ὡς γενικὸς διευθυντὴς κι' ὀργανωτὴς τοῦ ὁδιδουργείου... Καὶ μὲ ξέρετε καλά, ἐξοχώτατε, τί ἄνθρωπος εἶμαι, ὡς χαρακτήρ, κι' ὡς ἄτομο!... Καὶ σᾶς βεβαιῶ, εὐλαβικὰ καὶ κατηγορηματικά, ὅτι ὁ Βλαδίνσκυ ἦταν αὐτὸς ποὺ συνωμοτοῦσε — μαζὺ μὲ ἄλλους — ἐναντίον σας!... Σκέφτηκε μάλιστα, νὰ χρησιμοποιήση κι' ἐμένα τὸν ἴδιο ἀ-

κόμη, ὡς ὄργανο τῶν καταχθονίων κι' αἱματηρῶν σκοπῶν του!

Ὁ Σταλιν σήκωσε τὸ χέρι του ἐπιβλητικά, γιὰ νὰ ἐπιβάλη σιωπὴ στοὺς δυὸ αὐτοὺς λυσσαλέους ἀντιπάλους — στὸν Λῶρενς καὶ στὸν Βλαδίνσκυ — ποὺ μὲ τόση μανία κατηγοροῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Καὶ μὲ κρυφὴ ἀγανάκτησι, ἀλλὰ μὲ ὕφος ἀξιοπρεπὲς κι' ἁπαθές, εἶπε :

—'Απ' τὴν ἀνάκρισι ποὺ θὰ κάνω ἐγὼ ὁ ἴδιος εὐθὺς ἀμέσως, θὰ κρίνω γιὰ τὴν ἀξιοπιστία τῶν καταγγελιῶν τοῦ ἑνός σας καὶ τοῦ ἄλλου!... Ὡστόσο, σὲ προειδοποιῶ σύντροφε Λῶρενς, ὅτι παρ' ὅλη τὴν προσωπικὴ ἐκτίμησι ποὺ τρέφω σὲ σένα, ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ὁ Βλαδίνσκυ εἶνε ἕνας ἔμπιστος ὁπαδός μου, κι' ἕνας ἀπ' τοὺς καλυτέρους ἀξιωματικοὺς τῆς Γκεπεού!

—Δὲν εἶνε ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας, ἐξοχώτατε! ἀπάντησε παρευθὺς καὶ θαρραλέα, ὁ Λῶρενς. Σχεδιάζει μαζὺ μὲ ἄλλους τὴ δολοφονία σας, γιὰ νὰ ἀνεβῆ σὲ ἀξιώματα ἀνώτερα!... Εἶνε ἕνας μανιακὸς φιλόδοξος!

Ὁ Βλαδίνσκυ ἔκανε πὼς χαμογελοῦσε μὲ περιφρόνησι, γιὰ τὶς τερατώδεις δῆθεν καταγγελίες αὐτὲς τοῦ Λῶρενς.

Καὶ διάστηκε νὰ πῆ μὲ ὕφος εὐλαβικό:

—'Εσεῖς ξέρετε καλὰ τὸ ἀφωσιωμένο παρελθόν μου, σεβαστέ μου σύντροφε Στάλιν!... Πιστέψτε λοιπὸν στὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε, κι' ἦταν ἐπὶ τόσα χρόνια κοντά μας, ἕνας τιποτένιος κατάσκοπος τῆς πατρίδος του εἰς βάρος τῶν Σοβιέτ!... Γοῦ ἀξίζει ἕνας ἄμεσος τουφεκισμός!

Ὁ Στάλιν εἶχε συνοφρυωθῆ τώρα, μὲ ὕφος βαθειὰς συλλογῆς. Καὶ παγερὰ ἀπάντησε:

—Μπορεῖ νὰ εἶνε κατάσκοπος, ὁ σύντροφος Λῶρενς!... Ἀλλὰ ἐγὼ πρόσεξα τὸ ἐξῆς, σύντροφε Βλαδίνσκυ: Ὅτι ἐνῷ διέτρεχε ἄμεσον κίνδυνο ἡ ζωή του, κι' ἐνῷ μποροῦσε — χαμένος ἔτσι κι' ἀλλοιῶς — νὰ σκοτώση ἐμένε πρῶτα, ὡστόσο ἐναντίον σου κι' ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν σου ἔστρεψε τὶς σφαιρες τοῦ πιστολιοῦ ποὺ ἅρπαξε!... Ἄρα... Ἄρα, σύντροφε Βλαδίνσκυ, μοῦ φαίνεται ὅτι μᾶλλον ἀπὸ σένα κι' ἀπ' τοὺς στρατιῶτες σου κινδύνευα, παρὰ ἀπ' τὸν Λῶρενς!... Εἶχε ἄλλωστε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ μὲ σκοτώση, ἂν ἦταν τέτοια πραγματικῶς ἡ πρόθεσί του!... Ὥστε;...

—Ὄχι, δὲν φταίνε οἱ στρατιῶτες, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Βλαδίνσκυ, ἐξοχώτατε! ξεφώνισε μὲ λαχτάρα καὶ συγκίνησι ὁ Λῶρενς. Ὁ ἴδιος εἶχε σκοπό, ὅπως μοῦλεγε στὸ δρόμο ἀπειλητικά, νὰ σας σκοτώση ἐσᾶς — ἂν δὲν σᾶς σκότωνα ἐγὼ — καὶ νὰ μὲ κατηγορήση ὕστερα στοὺς σωματοφύλακάς σας, ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ δολοφόνος σας!... Ἐννοεῖται, ὅτι θὰ μὲ σκότωνε κι' ἐμένα εὐθὺς ἀμέσως, δῆθεν ἀπ' τὴν ἔξαλλη μανία του ποὺ σᾶς σκότωσα, ἀπὸ φόβο μήπως προβῶ σὲ ἀποκαλύψεις γιὰ τὴν πραγματικότητα!... Εἶχε μάλιστα ἕτοιμο καὶ τὸ πιστόλι του, στὴν τσέπη του... Καὶ γι' αὐτὸ πρόλαβα νὰ τοῦ ἀχρηστεύσω τὰ δυό του χέρια, γιὰ νὰ μὴν πυροβολήση ἐναντίον σας κι' ἐναντίον μου, ὅπως εἶχε σκοπὸ νὰ κάνη!... Διατᾶξτε νὰ τὸν ἐρευνήσουν, καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι τὸ πιστόλι του εἶνε γεμάτο στὴν τσέπη του, κι' ὅτι ἡ τσέπη του εἶνε ξεκούμπωτη ἀκόμη!... Καὶ μάλιστα...

Σταμάτησε ἀπότομα, γιατὶ ἀκούστηκε θόρυβος ἐκεῖ στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης.

Ἦταν ἡ Ντένυς, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ μπῆ μέσα, φωνάζοντας καὶ παρακαλῶντας νὰ τῆς ἐπιτρέψουν τὴν εἴσοδο.

—'Εξοχώτατε, εἶνε οἱ φίλοι μου αὐτοί, ποὺ συνελήφθησαν ὡς συνένοχοί μου, ἐνῷ θέλουν ἐπίσης μαζύ μου τὸ καλό σας! ξανάπε μὲ λαχτάρα, ὁ Λῶρενς. Εὐαρεστηθῆτε νὰ τοὺς ἐπιτρέψετε τὴν εἴσοδο, καὶ θὰ πεισθῆτε περισσότερο γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ἰσχυρισμῶν μου!

—Σεβαστέ μου σύντροφε Στάλιν, εἶνε οἱ ἄλλοι δυὸ κατάσκοποι, τοὺς ὁποίους συνέλαβα μαζὶ μ' αὐτόν! βιάστηκε νὰ πῆ κι' ὁ Βλαδίνσκυ, κατάχλωμος. 'Εκεῖνο ποὺ ἀξίζει καὶ στοὺς τρεις, εἶνε ἡ ἄμεση θανατικὴ ἐκτέλεσί των!

Ὁ Στάλιν ὅμως, ἀνεπηρέαστος, ἔγνεψε νὰ ἐπιτραπῆ ἡ εἴσοδος στὴν Ντένυς καὶ στὸν Ἄρμστρονγκ. Καὶ παρευθὺς, δεμένοι σφιχτὰ οἱ δυὸ ἀτυχεῖς αἰχμάλωτοι, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους μέσα στο μεγαλοπρεπὲς γραφεῖο τοῦ κυριάρχου τῆς σοβιετικῆς Ρωσσίας, ἐνῷ πίσω τους καὶ πλάϊ τους βημάτιζαν ὄργανα ἔμπιστα τῆς φρουρᾶς τοῦ Κρεμλίνου, μὲ τὶς λόγχες ἐφαρμοστὲς στὰ ὅπλα τους...

. . . . . .

ΙΖ'

ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ἐξαιρετικὴ παρατηρήθηκε μέσα στὴ μεγαλοπρεπῆ αὐτὴ αἴθουσα, τὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἐμπίστους ὑπασπιστὰς τοῦ Στάλιν κι' ἀπὸ διαφόρους ἀνωτάτους κομμουνιστὰς ἀξιωματούχους.

Ἡ προσωπικότητες τοῦ Λῶρενς, τοῦ Ἄρμστρονγκ καὶ τῆς θελκτικῆς Ντένυς — τῆς ὡραίας αὐτῆς ὑπαλλήλου τῆς ἀγγλικῆς Πρεσβείας τῆς Μόσχας — ἦσαν πασίγνωστες στοὺς ἐπισήμους κύκλους τῆς σοβιετικῆς Ρωσσίας. Κι' ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἐμφάνισί τους, μὲ δεσμὰ στὰ χέρια καὶ μὲ ἐνόπλους συνοδοὺς στὸ πλάϊ τους, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ προκαλέση δικαιολογημένα τὴ συγκίνησι αὐτή....

Μὰ παρευθύς, ἡ γενικὴ αὐτὴ συγκίνησι δυνάμωσε περισσότερο, ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ καὶ σπαραχτικὴ κραυγή, ἡ ὁποία βγῆκε ἀπ' τὸ λαρύγγι τῆς δύστυχης Ντένυς, μόλις εἶδε τὸν ἀγαπημένο της θειαφοκίτρινο καὶ βουτηγμένον στὸ αἷμα.

Καὶ τρέχοντας ἔξαλλη κοντά του, κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, ξεφώνισε γοερὰ καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα:

—Λῶρενς!... Καλέ μου!... Τί ἔχεις;... Τί σοῦ ἔκαμαν!... Γιατὶ εἶσαι ἔτσι ματωμένος;

—Τίποτα δὲν εἶνε, μικρούλα μου! μουρμούρισε μὲ ἀνέκφραστη λαχτάρα, ὁ Λῶρενς. Μὴν ἀνησυχῆς... Μιὰ γρατσουνιὰ μονάχα εἶνε, καὶ τίποτα περισσότερο!

Τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του, μὲ παραφορά. Κι' ἀδιαφορῶντας κι' αὐτὸς τώρα, γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, εἶχε σκύψει λίγο καὶ τῆς φιλοῦσε τὰ μαλλιὰ μὲ περιπαθῆ τρυφερότητα.

Μὰ συγχρόνως, τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει πάλι ἀπὸ σκοτοδίνη. Τὰ αὐτιά του βούϊζαν. Τὸ αἷμα, ποὺ εἶχε τρέξει ἐν τῷ μεταξὺ ἄφθονο ἀπ' τὸν ὦμο του, τὸν εἶχε κατα-ἐξαντλήσει.

Ἔτσι, στηριγμένος ἀθελά του ἀπάνω στὴ Ντένυς, γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ λιπόθυμος στὸ πάτωμα, βογγοῦσε ἀπ' τοὺς πόνους του ἀδυνηρά, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση καὶ νὰ βγάλη οὔτε λέξι.

Βρίσκοντας ἔτσι εὐκαιρία ὁ Βλαδίνσκυ, ὑποκλίθηκε ξανὰ μὲ δουλικότητα, κι' εἶπε στὸν Στάλιν:

—Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐπίσης εἶνε κατάσκοπος, σεβαστέ μου σύντροφε!... Κι' ἔχει ἀκόμα στὸ παθητικό της αἱματηρὰ ἐγκλήματα ἐναντίον Ρώσσων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔφταιξαν σὲ τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα στὸ ὅτι θέλησαν νὰ ἐκτελέσουν πιστὰ τὸ καθῆκον τους!.. Προχθὲς τὸ βράδυ, ὅταν πείσθηκα πειὰ γιὰ τὴν κατασκοπευτική της δράσι, ἔστειλα μιὰ περίπολο νὰ τὴν συλλάβη... Αὐτὴ ἡ δαιμονισμένη γυναῖκα, ὅμως, πρόλαβε ν' ἁρπάξη τὸ περίστροφο ἑνὸς στρατιώτου, πυροβόλησε ἐναντίον τῆς περιπόλου, πλήγωσε βαρειὰ ἕναν ἀπ' τὰ πιστά μου ὄργανα, καὶ ξέφυγε!

.....Ἐπιτέλους κατώρθωσα νὰ συλλάβω, κι' αὐτὴ καὶ τοὺς δυὸ συνενόχους της ποὺ βλέπετε ἐδῶ... Τοὺς ἔκλεισα δεμένους καλὰ σ' ἕ-

να δωμάτιο τῶν προσωρινῶν φυλακῶν, θέλοντας νὰ τοὺς ὁδηγήσω ἀργότερα στὶς κεντρικὲς φυλακὲς γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, μέχρις ὅτου λογοδοτήσουν στὸ στρατοδικεῖο γιὰ τὴν κατασκοπευτικὴ δρᾶσι τους!

.....Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ὅμως, αὐτὸς ὁ θηλυκὸς σατανᾶς, κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, λύνοντας συγχρόνως τὰ στερεὰ δεσμά της... Καὶ μονάχα αὐτὴ ἡ πρᾶξι της, μπορεῖ νὰ σᾶς πείσῃ — σεβαστέ μου σύντροφε Στάλιν — γιὰ τὸ πόσο ἐπικίνδυνη εἶνε πραγματικῶς!...

.....Μὰ δὲν ἦταν αὐτό, μονάχα!... Σκεφθῆτε, ὅτι μόλις κατέβηκε κάτω στὴν αὐλὴ τῆς προσωρινῆς ἐκείνης φυλακῆς, γλυστρῶντας ἀπὸ ὕψος δέκα ὁλοκλήρων μέτρων κατὰ μῆκος τοῦ λουκιοῦ τῶν ὀμβρίων νερῶν, ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ ἀμέσως πίσω ἀπὸ κάτι πυκνοφυτεμένους καὶ λουλουδισμένους θάμνους τοῦ κήπου τῆς αὐλῆς... Σκόπευε, νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἐνόπλου ἐκεῖ φρουροῦ, καὶ νὰ δραπετεύσῃ!

.....Μὰ ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε, κι' ὁ φρουρὸς φύλαγε ἄγρυπνα τὴ θέσι του, ἡ γυναῖκα αὐτή — ἡ ὁποία μπρὸς σὲ τίποτα δὲν διστάζει — ἀποφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ μὲ δραστήρια καὶ κακοῦργα μέσα!... Ἐπωφελήθηκε λοιπὸν ἀπ' τὸ ἀργοπερπάτημα τοῦ φρουροῦ κοντά της — ὁ ὁποῖος, ἀνύποπτος ἔκανε τὸν περίπατό του δῶ κι' ἐκεῖ, κοντὰ στὴ σκοπιά του κι' ὅσο νὰ περάσῃ ἡ ὥρα τῆς βάρδιας του — καὶ τὸν παραμόνεψε σὰν μιὰ τίγρις ὕπουλη τὸ θῦμα της!

.....Καὶ καθὼς ὁ φρουρὸς ξαναπέρασε πάλι ἀπὸ κοντά της, ἐντελῶς ἀνύποπτος γιὰ τὴν παρουσία της καὶ γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε — ἀμέσως αὐτὴ ἡ γυναῖκα ὥρμησε ξαφνικὰ ἐναντίον του... τοῦ ἄρπαξε τὸ πιστόλι ἀπ' τὴ μέση ἀστραπιαῖα... Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε... Κι' ὁ δυστυχὴς φρουρός, χτυπημένος κατάστηθα, ἔπεσε στὸ χῶμα νεκρός!

.....Θὰ ξέφευγε ἀμέσως ἡ φόνησσα, σεβαστέ μου σύντροφε!... Ἤ, τοὐλάχιστον, θὰ εἴχαμε κι' ἄλλο τραγικὸ θῦμα τῆς αἱμοδιψίας της... Νόμιζε, ὅτι θὰ δημιουργοῦσε κάποια σύγχυσι στὴν ὑπόλοιπη φρουρά, ὥστε νὰ κατορθώσῃ νὰ δραπετεύσῃ!... Μὰ λογάριασε δίχως τὰ ἐπιτήδεια μέτρα ποὺ εἶχα λάβει ἀπὸ πρίν, γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν τυχὸν δραπέτευσι τῶν αἰχμαλώτων αὐτῶν κατασκόπων!

.....Καὶ συνέβη τὸ ἑξῆς: Ἔτρεξαν μερικοὶ ἀπ' τὴ φρουρά, ἐκεῖ ἐπὶ τόπου... Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε βγῇ ἀπ' τὴν κρύπτη της, κι' ἔτρεχε πρὸς τὴ χαμηλὴ μάνδρα τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ κήπου, γιὰ νὰ τὴν πηδήσῃ καὶ νὰ ξεφύγῃ... Μὰ ἐγὼ εἶχα ἀπὸ πρίν, σκόρπιους μέσα στὸν κῆπο καὶ κρυμμένους πίσω ἀπὸ δένδρα κι' ἀπὸ θάμνους, ἀρκετοὺς ἀπ' τὰ ἔμπιστα ὄργανά μου!... Καὶ καθὼς ἔτρεχε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ ἀλλέα τοῦ κήπου πρὸς τὴ μάνδρα, ἕνα ἀπ' τὰ ὄργανά μου πρόλαβε νὰ πεταχτῇ ἀπ' τὴν κρύπτη του, καὶ νὰ τὴ χτυπήσῃ μὲ σιδερένιο ρόπαλο στὸ μπράτσο!

.....Ἔτσι, τῆς ξέφυγε τὸ φονικὸ πιστόλι ἀπ' τὸ χέρι, καὶ δὲν θρηνήσαμε ἄλλο θῦμα τῆς θηριωδίας της!... Καὶ θὰ τὴν σκότωναν ἀσφαλῶς — ἀπάνω στὴ δικαιολογημένη ἀγανάχτησί τους — οἱ στρατιῶτες μου, ἂν δὲν ἄκουγα τὸν πυροβολισμό της καὶ δὲν ἔτρεχα ἐγκαίρως νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπ' τὰ χέρια τους!... Καὶ τώρα, τοὺς ὠδήγησα ἐδῶ μπροστά σας, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνοι κατάσκοποι κι' οἱ τρεῖς τους, κι' ὅτι χάρις στὰ κακοῦργα σχέδιά τους τὸ πολυσχρονεμένο Κράτος τῶν Σοβιὲτ θρηνεῖ τὴν ἀγρία δολοφονία τοῦ ἀφωσιωμένου συντρόφου Βλαδιμήρωφ καὶ τοῦ στρατιώτου ποὺ ἀνέφερα πιὸ πάνω, καθὼς καὶ τὸν σοβαρὸ τραυματισμὸ τοῦ στρατιώτου τῆς περιπόλου ἐκείνης, ἡ ὁποία πῆγε νὰ συλλάβῃ τὴ γυναῖκα αὐτή!

.....Ναί, σεβαστέ μου σύντροφε Στάλιν. Τὸν ἄξιο συνάδελφό μου κι' ἀτυχῆ Βλαδιμήρωφ, τὸν δολοφόνησε ὁ κατάσκοπος Λῶρενς, ὁ ὁποῖος — καθὼς βλέπετε — φορεῖ ἀκόμη τὴ στολὴ ἐκείνου!... Ὅσο γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἔχει στὸ παθητικό της τὴ δολοφονία τοῦ φρουροῦ τοῦ κήπου, καὶ τὸν σοβαρὸ τραυματισμὸ τοῦ στρατιώτου τῆς περιπόλου!... Καὶ τέλος, ὁ Ρόναλδ Ἄρμστρονγκ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε κι' αὐτὸς κατάσκοπος, ὑπῆρξε συγχρόνως καὶ βοηθὸς καὶ συνένοχος τῶν ἄλλων δυὸ συντρόφων του στὶς δολοφονίες ποὺ σᾶς ἀνέφερα ἤδη.

Κι' ἀνασαίνοντας πειὰ μὲ λαχταρισμένη κι' ἀγρία ἀνακούφισι ὁ Βλαδίνσκυ, ὕστερα ἀπ' τὴ μακρά — καὶ τόσο ἐπιβαρυντικὴ γιὰ τοὺς ἐχθρούς του — κατάθεσί του, πρόσθεσε:

—Τίποτα ἄλλο δὲν ἔχω νὰ πῶ πειά, παρὰ ὅτι ὑπάρχουν καὶ πλεῖστοι ὅσοι μάρτυρες τῆς κατηγορίας ἐναντίον των, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ πτώματα τῶν θυμάτων των ἄταφα ἀκόμη... Καὶ τώρα, σεβαστέ μου σύντροφε Στάλιν, σας παρακαλῶ νὰ κρίνετε καὶ μόνος σας — ὅπως εἴπατε πρίν — σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ δίκαιο, καὶ ποιοὶ ἀπ' ὅλους μας πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν ἀντάξια μὲ τὰ ἐγκλήματά τους!

Ὁ Στάλιν εἶχε συνοφρυωθῆ βλοσυρά, τώρα, καὶ κύτταζε τοὺς τρεῖς δεσμίους κατασκόπους μὲ ὕφος ὄχι φιλικό...

Μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ ξεστομίσῃ λέξι, πετάχτηκε ἡ Ντένυς κι' εἶπε μὲ λαχτάρα:

—Ὅσα εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐξοχώτατε, εἶνε ὅλα ἀληθινά!... Ὡστόσο, σᾶς ἀπέκρυψε τὸ σπουδαιότερο!... Δὲν σᾶς εἶπε δηλαδή, ὅτι αὐτὸς κι' οἱ ὀπαδοί του συνωμοτοῦσαν μυστικὰ ἐναντίον τῆς ζωῆς σας, γιὰ νὰ καταλάβουν αὐτοὶ τὴν Ἐξουσία... Κι' ὅτι, ἀκριβῶς γιὰ νὰ ματαιώσουμε ἐμεῖς οἱ τρεῖς αὐτὴ τὴ βδελυρὴ συνωμοσία τους, ἀναγκαστήκαμε νὰ στήσουμε αἱματηρὸν καὶ θανάσιμο ἀγῶνα ἐναντίον τους!... Ἄλωστε, εἶχαν ὑποψιαστῆ τοὺς φιλικοὺς γιὰ σας σκοπούς μας, κι' ἡ ζωή μας διέτρεξε πάρα πολλὲς φορὲς σωστὸν κίνδυνο θανάτου, τὸν ὁποῖο γιὰ νὰ ξεφύγουμε, ἀναγκαστήκαμε νὰ ἀμυνθοῦμε νόμιμα γιὰ τὴ ζωή μας, σκοτώνοντας ἢ πληγώνοντας ἀθελά μας τοὺς διώκτας μας!

Καὶ δυναμώνοντας τὴ φωνή της, πρόσθεσε μ' ἐπίσημο τόνο:

—Ἐξοχώτατε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε προδότης καὶ συνωμότης ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς σας!... Σᾶς τὸν καταγγέλλομε κι' οἱ τρεῖς μας, ὑπευθύνως!

—Κι' ἡ ἀποδείξεις αὐτῆς τῆς βαρειας κατηγορίας, δεσποινίς; ρώτησε μὲ ὕφος ἀμφιβολίας, ὁ Στάλιν. Γιατί, ἂν ἀποδειχτῆ ἡ ἀλήθεια τῶν καταγγελιῶν σας ἐναντίον του, τότε ἐσεις μὲν εἶστε ἄξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους, καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου ἐπίσης ὁ δὲ προδότης κι' οἱ συνένοχοί του ἄξιοι ἀμειλίχτου τουφεκισμοῦ!

Μὰ ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Λῶρενς νὰ μιλήσῃ τώρα, ἀντὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του. Καὶ προσπαθῶντας μὲ ἀπόγνωσι νὰ σταθῆ ὄρθιος, προχώρησε ἕνα βῆμα — παρὰ τὴν αἱμορραγία του καὶ τὴν ἐξάντλησί του — κι' εἶπε ἀργὰ κι' ἐπίσημα:

—Ἐξοχώτατε, ἰδοὺ ἡ ἀποδείξεις ποὺ ζητᾶτε!... Ὁ Βλαδίνσκυ ἔλαβε προχθὲς μιὰ σοβαρωτάτη ἐπιστολή, σχετικὴ μὲ τὴ συνωμοσία ἐναντίον σας κι' ἐναντίον τοῦ ὑπὸ τὴν στιβαρὰν ἀρχηγίαν σας σημερινοῦ συντηρητικοῦ καθεστῶτος τῶν Σοβιέτ!... Τὴν ἐπιστολὴ αὐτή, ἡ ὁποία περιέχει μὲ λίγες φράσεις ὅλες τὶς φριχτὲς λεπτομέρειες τῆς συνωμοσίας — σχετικῶς μὲ τὸν ὕποπτο τουφεκισμὸ ἀμεταμφιέστων ξένων ὑπηκόων, κλπ. — τὴν ὑπογράφουν ἰδιοχείρως ἀλλὰ μὲ τὰ ἀρχικὰ μόνον γράμματα τοῦ ὀνόματός των, τρεῖς ἀπ' τοὺς σπουδαιότερους καὶ δῆθεν ἐμπίστους σας ἀξιωματούχους τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος!... Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε στὴ διάθεσί σας, ἐξοχώτατε!

Ταραγμένος μυστικὰ ὁ Στάλιν, ἀλλὰ μὴ χάνοντας καθόλου τὴν παγερότητα τοῦ ὕφους του, ρώτησε ἁπλᾶ:

—Ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή;... Παραδῶστε την ἀμέσως!

Κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του....

Μὰ ὁ Βλαδίνσκυ, κατάχλωμος, καὶ παίζοντας πειὰ τὸ τελευταῖο του παιχνίδι, διάστηκε νὰ πῇ μὲ περιφρονητικὸ χαμόγελο:

—Ἄδικα θὰ ζητήσετε μιὰ τέτοια ἐπιστολή, σεβαστέ μου σύντροφε, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν ὑπάρχει!... Οἱ ἄνθρωποί μου ἐρεύνησαν καλὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, καθὼς κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ δὲν βρήκαμε τίποτε ἀπάνω του!

—Κι' ὅμως ὑπάρχει ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, ἐξοχώτατε! ξαναπε μὲ μυστηριῶδες ὕφος, ὁ Λῶρενς. Νοιώθοντας βέβαια, ὅτι θὰ τὴν κατέστρεφαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι — ποὺ τόσο τοὺς ἐνοχοποιοῦσε — ἂν τὴν εὕρισκαν ἀπάνω μου, πρόλαβα νὰ τὴν ἐξασφαλίσω σὲ μέρος σίγουρο κι' ἀνυποψίαστο!... Δηλαδή, τὴν ὥρα ποὺ μ' ἔψαχνε ὁ Βλαδίνσκυ λυσσαλέα, ἐγὼ κρατοῦσα τὴ σύντομη αὐτὴ ἐπιστολὴ στὸ χέρι μου... Καὶ δίχως νὰ μὲ ἀντιληφθῇ καθόλου, πρόλαβα νὰ τὴν τοποθετήσω στὸ βάθος τῆς ἀνοιχτῆς δερμάτινης θήκης τοῦ πιστολιοῦ του, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε στὸ χέρι του ἐκείνη τὴ στιγμή!... Σκέφτηκα, κι' ἔχω δίκηο γιὰ τὴ σκέψι μου αὐτή, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ πήγαινε ὁ νοῦς του νὰ ψάξη στὸ βάθος τῆς δερματίνης θήκης του, στὸ ὁποῖο ἔρριξα στὰ πεταχτὰ τὸ ἐνοχοποιητικὸ γι' αὐτὸν χαρτάκι.....

Μὰ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βλαδίνσκυ εἶχε γίνει κίτρινος σὰν κερί, καὶ δίχως καθόλου αἷμα στὶς φλέβες τοῦ προσώπου του, ἀπ' τὴν ταραχή του!

Μὲ χέρι νευρικό, ἔκανε νὰ ψάξη στὴ δερμάτινη θήκη τοῦ πιστολιοῦ του, τὴν ἄδεια τώρα, ποὺ ἦταν τοποθετημένη στὸ ἀριστερὸ πλευρό του καὶ κρεμασμένη ἀπ' τὴ ζώνη του.

Μὰ ὁ Στάλιν πρόλαβε κι' ἔδωσε σχετικὲς διαταγές, οἱ δὲ στρατιῶτες ποὺ φρουροῦσαν ἐν τῷ μεταξὺ τὸν Βλαδίνσκυ — ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους, φυσικά — τὸν ἅρπαξαν ἀπ' τὰ πληγωμένα καὶ ματωμένα μπράτσα του, καὶ τὸν ἀνάγκασαν σὲ ἀκινησία!

Ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν πλησίασε τώρα πρὸς τὸν Βλαδίνσκυ, καὶ τοῦψαξε κατάλληλα τὴ θήκη. Παρευθὺς σχεδόν, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μέσα ἕνα χαρτάκι, χιλιοτσαλακωμένο καὶ ζαρωμένο σὰν ἕνας ἀσήμαντος κι' ἀνάξιος προσοχῆς βῶλος.

Μὲ γαλήνιο χέρι ὕστερα, ξεδίπλωσε τὸν χάρτινο αὐτὸν βῶλο, τὸν διώρθωσε μὲ πιέσεις τῆς παλάμης του — ἁπλώνοντάς τον προσεχτικὰ ἀπάνω στὸ γραφεῖο του — κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ περιεχόμενο, μὲ φρύδια ζαρωμένα βλοσυρά.....

Στὰ τελευταῖα, πνίγοντας κάποιον στεναγμὸ λύσσας, πλησίασε πρὸς τὸ τηλέφωνό του. Ζήτησε τὸν ἀρχηγὸ τῆς πολυπληθεστάτης κι' ἰδιαιτέρας του «Ἐρυθρᾶς Φρουρᾶς» τοῦ Κρεμλίνου, ἡ ὁποία ἦταν τὸ μόνο ἰσχυρότατο καὶ πάνοπλα συγκροτημένο στρατιωτικὸ τμῆμα τῆς Μόσχας — ἀπὸ λόγους φρονήσεως, βέβαια — κι' ἄρχισε νὰ τοῦ δίνη σύντομες καὶ ξερὲς διαταγὲς δραστηριωτάτης ἐνεργείας...

Συγχρόνως, τοῦ ὑπαγόρευσε καὶ ἀρκετὰ ὀνόματα ἀνωτάτων ἀξιωματούχων τῶν Σοβιέτ — στρατιωτικῶν, ἀστυνομικῶν, καὶ πολιτικῶν — οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ συλληφθοῦν ἀμέσως καὶ νὰ ἀπομονωθοῦν αὐστηρότατα, σὲ διάστημα τὸ πολὺ μιᾶς ὥρας!

Ἔπειτα, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα ἀπολύτως — σὰν νὰ ξεχνοῦσε ὅτι ἡ κάθε διαταγή του αὐτή, περὶ συλλήψεων, σήμαινε συγχρόνως κι' ἄμεση παραπομπὴ τῶν συλλαμβανομένων στὰ στρατοδικεῖα, κι' ἄμεσον τουφεκισμό των ἐπίσης — ζήτησε ἀπ' τὸ «κέντρο» νὰ συνδεθῇ τηλεφωνικῶς καὶ παρευθὺς μὲ τὸ Λένινγκραδ, μὲ τὴν παληὰ Πετρούπολι δηλαδή.

Κι' ἀφοῦ ἔδωσε στὸν ἐκεῖ ἔμπιστό του ἀρχηγὸ τῆς Γκεπεοῦ τὶς

ἴδιες ξερὲς διαταγές, περὶ συλλήψεως κι' ἐκεῖ ἀρκετῶν ὑπόπτων κομμουνιστῶν ἀξιωματούχων, ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ ἐπιτέλους. Καὶ κυττάζοντας παγερα στὰ μάτια τὸν Βλαδίνσκυ, εἶπε:

—Τὸ πολὺ σὲ δυὸ ὧρες, θἄχης παραπεμφθῆ στὸ Ἔκτακτο Στρατοδικεῖο τῆς Μόσχας, προδότη σύντροφε Βλαδίνσκυ!... Κι' αὐριο κατὰ τὴ χαραυγή, τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα θὰ σὲ σβύση ἀπ' τὸν κατάλογο τῶν ζωντανῶν!... Οὔτε σὺ πειᾶ, οὔτε οἱ ἄχρειοι συνένοχοί σου, θὰ ἀποτελῆτε στὸ ἑξῆς ἀπειλὴ κατὰ τοῦ καθεστῶτος!

Στρέφοντας ὕστερα στὸν ἔμπιστό του «ὑπασπιστὴ τῆς ὑπηρεσίας», πρόσθεσε μὲ ὕφος ἐπιταχτικό:

—Ν' ἀπομονωθῆ ἀμέσως ὁ προδότης αὐτός, καθὼς κι' ὅλα τὰ ὑπάκουα στοὺς συνωμοτικούς του σκοποὺς ὄργανά του... Καὶ φρόντισε, προσωπικῶς ἐσύ, νὰ τελειώσουν τὸ γρηγορώτερο ἡ σχετικὲς διαδικασίες τοῦ στρατοδικείου!

Παρευθύς, οἱ ἔνοπλοι «Ἐρυθροὶ Φρουροί» ἅρπαξαν τὸν Βλαδίνσκυ, κι' ὅλους τοὺς στρατιῶτες του ἐπίσης, καὶ τοὺς ἔβγαλαν βάναυσα ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο. Γιὰ ἀρκετὲς στιγμὲς κατόπιν, ἀκουγόντουσαν τὰ λυσσασμένα μουγκρητὰ τοῦ Βλαδίνσκυ καὶ τῶν ἐμπίστων του συνωμοτῶν, καθὼς ἀντηχοῦσαν μέσα στὶς αἴθουσες καὶ στοὺς διαδρόμους τοῦ ἀχανοῦς Κρεμλίνου....

Κι' ὅταν ξεμάκρυνε κάθε θόρυβος, πειά, ὁ Στάλιν βλοσυρὸς καὶ δίχως νὰ βγάλη οὔτε λέξι ἀκόμη, ἔσκυψε στὸ γραφειο του κι' ἄρχισε νὰ γράφη κάτι βιαστικά.....

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ντένυς, βρίσκοντας τὴν ποθητὴ αὐτὴ εὐκαιρία, γλύστρησε πάλι κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της Λῶρενς. Κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς δικές της βαθειὲς κι' αἱματωμένες γρατσουνιές, καὶ γιὰ τὴ ράχι της ἀκόμη, τὴν καταχτυπημένη βάναυσα ἀπ' τοὺς ὑποκοπάσκουπίζη τὰ αἵματα ἀπ' τὸ πρόσωπο κι' ἀπ' τὸν σπαραγμένο ὦμο τοῦ λατρευτοῦ της. Συγχρόνως, τοῦ ψιθύριζε σιγαλὰ λόγια τρυφερῆς ἀγάπης, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι, οἱ ὁποιοι γέμιζαν τὸ γραφεῖο τοῦ Στάλιν, εἶχαν ἀποτραβηχτῆ παράμερα ἀπὸ διάκρισι καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ συγκίνησι τὴν εἰδυλλιακὴ αὐτὴ σκηνή...

—Κάθησε λίγο σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα, φίλε μου! ψιθύρισε τότε ἡ Ντένυς μὲ λαχταριστὴ στοργή, στὸν Λῶρενς. Κλονίζονται ἀπ' τὴν αἱμορραγία!

Μὰ ὁ Λῶρενς, εὐχαριστῶντας τὸν μὲ ἀχνὸ χαμόγελο — κι' ἀληθινὰ κλονισμένος ἀπὸ ἀδυναμία καὶ σκοτοδίνη — συγκράτησε τὴ λιγοψυχία του, ὡστόσο. Καὶ στρέφοντας στὴ δακρυσμένη ἀπὸ συγκίνησι Ντένυς, τῆς εἶπε τρυφερά:

—Ἐσὺ νὰ καθήσης λίγο, μικρούλα μου!... Ἡ τόσες φριχτὲς περιπέτειέ σου, σ' ἔχουν συνταράξει... Ὦ ἀγαπημένη μου Ντένυς!.. Ἐπαιξες τὸ μέρος του τόσο καλά, μὲ τόση ἀδάμαστη τόλμη καὶ δραστηριότητα, ὥστε καμαρώνω τόσο πολύ, ὅσο καὶ σὲ λατρεύω!

—Ἐσὺ νὰ καθήσης ἴσα-ἴσα, χρυσέ μου! τοῦ ψιθύρισε ἐπίμονα ἐκείνη. Ἐσένα σ' ἔχουν χιλιοσπαράξει, αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι... Ὦ, τί θὰ εἴχαμε ἀπογίνει, ἀγαπημένε μου, χωρὶς τὸ ὑπέροχο καὶ τολμηρὸ σχέδιό σου... Θὰ ἤμαστε νεκροὶ πειά, μὰ πρόλαβες νὰ μας σώσης!

Συγχρόνως, τὸν ἀνάγκαζε τρυφερὰ κι' ἁπαλὰ νὰ καθήση στὴν πολυθρόνα, καὶ νὰ ξεκουράση τὸ βασανισμένο κι' αἱματόφυρτο κορμί του, ἐνῷ ὁ Λῶρενς ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα, καὶ ξεχνῶντας τα ὅλα, ψιθύριζε μ' ἔκστασι ἡδονική:

—Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος, κοντά σου!... Ποτὲ ἄλλοτε, στὴ ζωή μου, δὲν εἶχα νοιώσει παρόμοια γλυκειὰ εὐδαιμονία, σὰν τὴν τωρινή!

Μὰ ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Στάλιν εἶχε τελειώσει τὴ μυστηριώδη κι' ἐπείγουσα ἐκείνη γραφικὴ ἀσχολία του. Κι' ὀρθὸς τώρα, πλησίασε

σιγά-σιγά τὸν καθισμένο, καὶ κατάχλωμο ἀπ' τὴν ἐξαντλητικὴ αἱμορραγία Λῶρενς.

Ἀκουμπῶντας ὕστερα τὸ χέρι του προστατευτικὰ στὰ μαλλιά του, καὶ μὲ ἀχνὸ χαμόγελο — τόσο σπάνιο ἄλλωστε στὴ διαρκῶς αὐστηρὴ φυσιογνωμία του — εἶπε:

—Σύντροφε Λῶρενς, σ' εὐχαριστῶ ὁλόψυχα τόσο ἐσένα ὅσο καὶ τοὺς ἐκλεκτούς συντρόφους σου... Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη τοῦ Βλαδίνσκυ, δὲν μοῦ ἄφησε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχή του καὶ τὴν ἐνοχὴ τῶν ἄλλων συνωμοτῶν!... Δεσποινὶς Ράνταλ, κι' ἐσεις ἀγαπητοί μου συντρόφοι Λῶρενς καὶ Ἄρμστρονγκ, δὲν σώσατε μονάχα τὴ ζωή μου, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ χιλιάδων, ἑκατοντάδων χιλιάδων ἴσως ἀθώων ὑπάρξεων, ποὺ θἄπεφταν θύματα τῆς παράφρονος αὐτῆς συνωμοσίας... Οἱ ἐδελυροὶ καὶ δολοφόνοι τουφεκισμοὶ τῶν ἀνυπόπτων ξένων ὑπηκόων — τοὺς ὁποίους μεταμφίεζαν σατανικὰ οἱ συνωμόται, προηγουμένως — ἀσφαλῶς θὰ προκαλοῦσαν πάλι κανένα μυριόνεκρο παγκόσμιο πόλεμο, ἂν δὲν ἐπεμβαίνατε ἐγκαίρως ἐσεῖς οἱ τρεῖς!... Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σας, ἀτρόμητοι ὅμως καὶ καταπληγωμένοι, δὲν διστάσατε καθόλου νὰ ἀναλάβετε ἕναν τραχὺ κι' ἐπικινδυνωδέστατο ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ στοιχειώδους ἀνθρωπισμοῦ!

Καὶ μὲ ἀσυνήθιστη, γιὰ τὸν τραχὺ καὶ παγερὸ πάντα χαρακτῆρα του, συγκίνησι, πρόσθεσε ἐπίσημα:

—Σας εὐχαριστῶ καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου σύντροφοι καὶ σωτῆρες μου...

—Ἐξοχώτατε, πιστέψτε ὅτι....

Αὐτὴ τὴ φράσι ἄρχισε νὰ λέη, μὲ βαθειὰ συγκίνησι, ὁ Λῶρενς....

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀποτελειώση. Τὸ ὑπεράνθρωπο μαρτύριό του ἐπὶ τόση ὥρα — οἱ φριχτοὶ πόνο τοῦ ὤμου του δηλαδή, ἡ διαρκὴς αἱμορραγία, ἡ ὑπερέντασι τῶν νεύρων του, κι' ἡ ἀφάνταστη ἐξάντλησι του — τὸν σύντριψαν ἐπιτέλους. Ἡ σκοτοδίνη, τοῦ θόλωσε πηχτὰ τὸ μυαλὸ καὶ τὰ μάτια.

Καὶ γέρνοντας ξαφνικά, θὰ σωριαζόταν βαρειὰ στὸ πάτωμα, ἂν δὲν προλάβαινε ἡ Ντένυς νὰ ὑεχτῆ στὴ λαχταρισμένη ἀγκαλιά της τὸ λιπόθυμο κι' αἱματολουστο κορμί του...

.....

ΙΗ΄

ΟΤΑΝ ξυπνησε πειὰ ὁ Λῶρενς ἀπ' τὴ βαθειά του νάρκη, ὅταν διαλύθηκαν πειὰ τὰ πηχτὰ σκοτάδια τῆς λιποθυμίας του, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν σκεπάσει τὰ μάτια, ἀντελήφθη ὅτι βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ μαλακὸ καὶ κατάλευκο κρεββάτι τοῦ κρατικοῦ νοσοκομείου τῆς Μόσχας....

Ἡ ἔκθαμβη ματιά του, ἀφοῦ περιεργάστηκε γιὰ λίγο τὴν ὀροφὴ τῆς αἰθούσης αὐτῆς τοῦ νοσοκομείου — ἔτσι ξαπλωμένος καθὼς ἦταν στὸ καθάριο κρεββάτι του — προσηλώθηκε ξαφνικά, σὰν νὰ τὴν τράβηξε μαγνήτης, στὴν καθισμένη πλάϊ στὸ προσκέφαλό του Ντένυς, ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε ἐν τῷ μεταξὺ μὲ λαχταριστὴ συγκίνησι τὸ σιγαλὸ ξελιποθύμισμα τοῦ ἀγαπημένου της!

Παρευθὺς ἕνα χαμόγελο ἀπέραντης εὐτυχίας ἄνθισε, στὸ χλωμὸ ἀπ' τὶς ἀγρύπνιες πρόσωπό της. Σηκώθηκε ὀρθή, καὶ βοηθουμένη ἀπὸ μιὰ «ἀδελφή-νοσοκόμο», ταχτοποίησε τὸν Λῶρενς πιὸ ἀναπαυτικὰ στὸ κρεββάτι του, στηριζοντάς τον μὲ μαλακὰ μαξιλάρια, καὶ λέγοντάς του μὲ τρυφερότητα γλυκειά:

—Δόξα νάχη ὁ Πανάγαθος, ἀγαπημένε μου... Τρία ἡμερόνυχτα πάλευες, ἀναίσθητος καὶ παραληρῶντας διαρκῶς, μὲ τὸν πυρετὸ τῆς πληγῆς ποὺ σὲ φλόγιζε!... Μὰ τώρα εἶσαι καλὰ πειά, καὶ δικός μου... Σὲ ἁρπάξαμε ἀπ' τὸν ζηλότυπο θάνατο, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς κι' ἀπελπισμένες προσπάθειες!... Ὤ, εἶσαι δικός μου πειά, κι' ὄχι τοῦ θανατου, καλέ μου!

—Μικρούλα μου, ποσο καλὸ μοῦ κάνουν τὰ γλυκά σου λόγια! μούρμουρισε ἀδύναμα ὁ Λῶρενς, νοιώθοντας τὴν ὑπερτάτη συγκίνησί του νὰ τοῦ δυναμώνη — εὐεργετικὰ ὅμως, τώρα — τὴν ἐξάντλησι ποὺ εἶχε. Μοῦ φαινόταν, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς πολυήμερης λιποθυμιας μου, σαν νὰ βρισκόμουν στὸν οὐρανό!... Μὰ δὲν ἤμουν εὐχαριστημένος, Ἐκεῖ Ἀπάνω, γιατὶ μοῦλειπες ἐσύ!

Μὲ βουρκωμένα ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀπὸ συγκίνησι μάτια, ἡ Ντένυς ἔσκυψε στοργικὰ ἀπάνω του, κι' ἱκέτευσε:

—Μὴ μιλας πολὺ καὶ κουράζεσαι, καλέ μου!... Νά, βλέπης καθαρὰ ὅτι βρίσκομαι κοντά σου, κι' ὅτι δὲν σοῦ λείπω πειά!... Θέλεις νὰ δῆς καὶ τὸν Ἄρμστρονγκ, ποὺ τόσο σ' ἀγαπάει, καὶ ποὺ ξενύχτισε κι' αὐτὸς μαζύ μου τόσες βραδυὲς κοντά σου;... Ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅμως πρώτα, ὅτι δὲν θὰ μιλᾶς πολύ!

Μὲ χαμόγελο ἀδύναμο ὁ Λῶρενς, τῆς ἔγνεψε «ναί», δίνοντας ἔτσι μιὰ παιχνιδιάρικη ὑπόσχεσι, ὅτι δὲν θὰ μιλοῦσε στὸ ἑξῆς πολύ.

Ἡ Ντένυς, ἀνταποδίνοντάς του τὸ χαμόγελο μ' ἕνα χάϊδι τρυφερὸ καὶ μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελό της ἐπίσης, ἔτρεξε γοργὰ ὡς ἔξω στὸ διάδρομο, κι' ἀπὸ κεῖ στὸ χειρουργειο τοῦ νοσοκομείου. Καὶ λίγες στιγμὲς κατόπιν, ξαναγύρισε στὸν θάλαμο τοῦ Λῶρενς, ἔχοντας στὸ πλευρό της χαμογελαστὸν καὶ πρόσχαρον τὸν Ἄρμστρονγκ, τοῦ ὁποίου τὸ κεφάλι ἦταν τυλιγμένο μ' ἕναν ἄσπρο πελώριο ἐπίδεσμο!

—Νάτος κι' ὁ ἀγαπητός μου Ρόναλδ, λατρευτέ μου! εἶπε στὸν Λῶρενς μὲ χαμόγελο, καθίζοντας πάλι πλάϊ στὸ προσκέφαλό του.

—Ποῦ ἦσουν ἐσύ, λιποτάχτη; ψιθύρισε ἄδύναμα καὶ γελαστὰ ὁ Λῶρενς. Ποῦ βρισκόσουν, καὶ πῆγε τρεχάτη ἡ ἐξαδέλφη σου νὰ σὲ βρῆ;

Ὁ Ἄρμστρονγκ, κοντὰ στὸν Λῶρενς, τώρα κι' αὐτός, καὶ χαϊδευοντάς του τὰ μαλλιὰ μὲ στοργὴ ἀδελφική, ἀπάντησε:

—Ἤμουν μέσα στὸ χειρουργειο, γιὰ νὰ μοῦ ἀλλάξουν τὸν ἐπίδεσμο τοῦ κεφαλιοῦ!.. Τί φταίω ἐγώ, ἂν ἀποφάσισες ἐσὺ νὰ ξελιποθυμήσης αὐτὴ τὴν ὥρα ἀκριβῶς;

Γέλασαν χαρούμενα κι' οἱ τρεῖς τους, νοιώθοντας ἀνέκφραστη εὐδαιμονία στὴ γαλήνη αὐτή — ποὺ τὴ γευόντουσαν ἀχόρταγα ὅλοι μαζύ — ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσες αἱματηρὲς κι' ἐφιαλτικὲς περιπέτειές τους....

Μίλησαν ἔτσι, ἀρκετὴ ὥρα. Ὡστόσο, διαρκῶς ἡ Ντένυς κι' ὁ Ρόναλδ μιλοῦσαν, κι' ἡ ἀφηγήσεις τους περιστρεφόντουσαν πάντα γύρω ἀπ' τὰ αἱματόβρεχτα ἐκεῖνα ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ πλήρωναν μὲ τὴ ζωή τους, ἂν δὲν τοὺς ἔσωζε ὁ ἀγαπημένος τους Λῶρενς — ὅπως τοὖλεγαν μὲ στοργικὴ λαχτάρα — χάρις στὸ παράτολμο, ἐπικινδυνωδέστατο, καὶ μεγαλοφυὲς στὴν ἁπλότητά του, σχέδιο ἐκεῖνο!

Κι' ὅσες φορὲς ὁ Λῶρενς, ἀπὸ μετριοφροσύνη, προσπαθοῦσε νὰ φέρη ἀντιρρήσεις, ἀμέσως ἡ Ντένυς ἔμπαινε στὴ μέση, καὶ τὸν ἀπειλοῦσε κουνῶντας τὸ ρόδινο δάχτυλό της μὲ προσποιητὴ αὐστηρότητα:

—Δὲν εἴπαμε νὰ μὴ μιλᾶς ἐσὺ καθόλου;... Δὲν εἴπαμε, νὰ λὲς μονάχα ἕνα «ναί» ἢ ἕνα «ὄχι»;... Δὲν μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες ἐπίσημα, αὐτό;... Θέλεις νὰ σὲ τιμωρήσω;

—Ναί! ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι του, μὲ προσποιητὸ παράπονο, ὁ Λῶρενς.

—Καὶ τί τιμωρία θέλεις, νὰ σοῦ ἐπιβάλω; ξανάπε τσαχπίνικα, ἡ Ντένυς.

—Χμ!... ἔκανε μὲ δισταγμό, ὁ Λῶρενς, ἀποφεύγοντας ὑπάκουα

δῆθεν νὰ μιλάῃ.

Ἡ Ντένυς, ξεκαρδισμένη στὰ γέλια — νοιώθοντας κι' αὐτή, μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες δυὸ πιὸ ἀγαπημένες ὑπάρξεις ποὺ εἶχε στὸν κόσμο, τὴν ἀνάγκη νὰ χαρῇ ἀμέριμνα τὸ γέλιο καὶ τὴν εὐτυχία πειά, ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐφιαλτικὲς καὶ δραματικὲς σκηνές — ξανακύτταξε τὸν Λῶρενς, μὲ αὐστηρὴ σοβαρότητα.

Καὶ μὲ τελεία ἀπομίμησι τοῦ ὕφους καὶ τῆς φωνῆς τοῦ Βλαδίνσκυ, ξαναπε στὸν ἀγαπημένο της ἐπίσημα:

—Μόνος σου θὰ διαλέξῃς, σύντροφε Λῶρενς, τὴν τιμωρία ποὺ πρόκειται νὰ σοῦ ἐπιβάλω!... Λοιπόν, τί εἴδους τιμωρία προτιμᾶς;

Ὁ Λῶρενς τὴν κύτταξε μὲ βουβὴ λαχτάρα, στὰ κόκκινα καὶ δροσερά της χείλη. Ἦταν φανερό, ὅτι τὸ εἶδος τῆς τιμωρίας ποὺ προτιμοῦσε ἐκ μέρους της, ἦταν ἕνα γλυκὸ φιλὶ ἀπ' τὰ λαχταριστά της χείλη!!

Καὶ γιὰ νὰ τὸ γευτῇ ἐπιτέλους, κύτταξε πονηρὰ τὸν Ἄρμστρονγκ — ὁ ὁποῖος χαμογελοῦσε τώρα πονηρὰ κι' αὐτός, γιατὶ εἶχε καταλάβει τί εἴδους τιμωρία ζητοῦσε ὁ Λῶρενς ἀπ' τὴν ἀγαπημένη του — καὶ τοῦ εἶπε σιγαλὰ καὶ σοβαρά:

—Δὲν πετάγεσαι ὡς ἔξω στὸν διάδρομο, καϋμένε Ἄρμστρονγκ, νὰ καπνίσῃς κανένα τσιγαράκι;... Ἐδῶ μέσα στὸν θάλαμο ἀπαγορεύεται, ξέρεις!...

.....

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε φανῇ τόσο γλυκειά, παρόμοια τιμωρία, στὸν καταγοητευμένο κι' ἀνέκφραστα εὐτυχισμένον Λῶρενς!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἕναν μῆνα ἀργότερα, ὁ Λῶρενς ἐντελῶς γιατρεμένος ἀπ' τὴν ὀδυνηρὴ πληγή του πειά, ἔβγαινε ὁριστικὰ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο.

Ὁ Λῶρενς, ἐντελῶς καλὰ πεια, ἀνενέωσε γιὰ μιὰ πενταετία ἀκόμη τὴ σύμβασί του μὲ τὰ Σοβιέτ, χάρις στὴν προσωπικὴ ἐπιμονὴ κι' ἐπέμβασι τοῦ Στάλιν.

Εἶνε τοποθετημένος, τώρα, σὲ μιὰ ἄλλη ἀνωτάτη θέσι μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κρεμλίνου, κι' ὁ φοβερὸς προστάτης του τὸν τιμάει μὲ τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη του.

Ἡ γλυκειά του Ντένυς, ζῇ τώρα εὐτυχισμένη στὸ πλευρό του, ὡς ἀγαπημένη καὶ νόμιμη σύζυγός του....

Κι' ὁ Ἄρμστρονγκ, ἡσυχος πειὰ γιὰ τὴν τύχη τῆς ἐξαδέλφης του — ποὺ σὰν ἀδελφούλα του τὴν ἀγαποῦσε — τὴν ἄφησε στὰ χέρια τοῦ λατρευτοῦ της Λῶρενς, καὶ γύρισε στὴν Ἀγγλία, στὸ ἐκεῖ σύνταγμά του.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΙΛΟΣ

Ἦταν ἕνα βράδυ φθινοπώρου, σχεδὸν τὰ πρῶτα βράδυα τοῦ χειμῶνα· τὰ φύλλα εἶχαν στρωθῇ μέσ' στὴν αὐλή, τὰ πρῶτα κρύα κόντευαν ν' ἀρχίσουν. Λίγο μετὰ τὸ πέσιμο τοῦ ἥλιου, εἶχε ἁπλωθῇ στὸ δεῖλι, ξαφνικά, μιὰ λεπτοτάτη τέφρα κυανῆ· ἕνα μεγάλο σύννεφο πυκνὸ εἶχε σταθῇ βορειοδυτικά, προάγγελος μιᾶς μακρυνῆς ἀκόμη καταιγίδος —ἕνα μεγάλο σύννεφο ἀμαυρὸ, μὲ μιὰ ξεχωριστὴ μελαγχολία· κ' ἤτανε σὰν προαίσθημα βαρύ, καὶ θύμιζε κάτι πολὺ ἐπίσημο, κάτι πολὺ βαθὺ κι' ἀνεπανόρθωτο· εἶχε σταθῇ βορειοδυτικὰ καὶ εἶχε καλύψει ἀκριβῶς τὴ δύσι, σὰν τὰ πέπλα ποὺ ρίχνουν στοὺς νεκροὺς —σὰ νάθελε νὰ κρύψῃ μιὰ ἀγωνία, μιὰ τρομερὴ κι' ἀλλόκοτη ἀγωνία, ἀπ' τὰ θλιμμένα μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπὸ νωρὶς ἦταν κλεισμένος στὸ γραφεῖο του καὶ σκόπευε νὰ ἐργαστῇ μὲ πάθος· βιαζόταν τώρα νὰ τελειώσῃ κατιτί, ἐνόσω θὰ βαστοῦσε ἀκόμα ὁ οἶστρος, ὁ ἔξαφνος οἶστρος ποὺ τὸν εἶχε πάρει καὶ ποὺ ἀντὶ νὰ λιγοστεύῃ τώρα, δυνάμωνε ὅσο ἔπεφτε τὸ βράδυ.

Ἡ ἡσυχία ἦταν ἀπόλυτη στὸ σπίτι· εἶχε δοσμένη αὐστηρὴ διαταγή, κάθε φορὰ ποὺ ἐργαζόταν ἔτσι μόνος, νὰ βασιλεύῃ ἀπόλυτη ἡσυχία. Κι' ἐξ ἄλλου, ποιὸς νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ, ἐφόσον ἦταν πάντα σχεδὸν μόνος καὶ δὲν ὑπῆρχε γύρω του ψυχή, ἐξὸν ἀπ' τὴν παληά του καμαριέρα καὶ τὸν ὑπηρετάκο τοῦ σπιτιοῦ.

Μιὰ λάμπα δίπλα ἦταν ἀναμμένη μ' ἕνα μεγάλο πράσινο ἀμπαζοὺρ, κι' ἂς ἔφεγγε ἀκόμη ἀρκετά· ἔρριχνε τὸ χλωμὸ μεγάλο κύκλο της ἀπάνω στ' ἀνοιγμένα τὰ χειρόγραφα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔφεγγε καθόλου. Σὲ λίγο ὅμως, καθὼς ἤρθε τὸ σκοτάδι, τὸ φῶς της διεγράφη καθαρώτερα, ὁ κύκλος ἔγινε σιγὰ-σιγὰ λαμπρότερος καὶ μόνο γύρω-γύρω στὸ δωμάτιο πύκνωσε ἡ νύχτα σιωπηλά.

Ἡ συνηθισμένες σκιὲς ἤρθαν καὶ πῆραν ἡσυχα τὶς ταχτικές τους θέσεις.

Μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ παράθυρο· ἔρριξε τὰ μάτια πρὸς τὸν κῆπο.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀκόμα καθαρός, τ' ἄστρα ὅμως πρόβαλλαν δειλά· ἕνα πλῆθος φωτεινὰ συμπλέγματα, πολὺ θαμπά, θαμπὰ κι' αἰνιγματώδη: ἂν κύτταζε κανεὶς μὲ προσοχή, θάβλεπε γύρω ἕνα πλῆθος ἄστρα, ἐκτὸς πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ δειλινοῦ, ποὺ εἶχεν ἐπίμονα ἁπλωθῇ τὸ μαῦρο πυκνὸ σύννεφο.

Τότε καὶ κεῖνος γύρισε καὶ πάλι στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ νευρικά.

Ἐργάστηκε ἔτσι, συνεχῶς, ὡς τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ.

Καὶ μόλις ἦρθαν ἡ ὀχτὼ τὸ βράδυ, τὸ μεγάλο δρύϊνο ρολόϊ χτύπησε βαρειὰ στὰ σκοτεινὰ καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ἀναπάντεχα, πρὸς τὴ μεριὰ τῆς μακρυνῆς δξώπορτας, ἀκούστηκε ἕνα σιγανὸ κουδούνισμα· ἕνα κουδούνισμα ἔτσι σιγανὸ —ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὴν ἀκουσπῇ διόλου, ἂν δὲν ἔδινε κανένας προσοχή...

Δὲ σήκωσε τὰ μάτια του ὁλότελα. Εἶχε δοσμένη ἐντολὴ ἐπίσης νὰ μὴ δεχτοῦν ἀποβραδὶς κανένα. Κι' ἐξ ἄλλου, δὲν περίμενε κανένα.

Σὲ λίγο κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. "Εκαμ': «ἐμπρός!» χωρὶς νὰ διακόψη.

Τότε ἡ πόρτα ἄνοιξε δειλὰ καὶ μπῆκε μέσα, σὰ σκιά, ἡ καμαριέρα.

—Τ' εἶνε, Μαρία; ἔκαμε κεῖνος, δίχως νὰ σηκώση τὸ κεφάλι.

Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε.

—Τ' εἶνε; τῆς λέει πάλι δυνατώτερα, καὶ μόνο τότε σήκωσε τὰ μάτια.

—Κύριε, ΚΑΠΟΙΟΣ ἦρθε καὶ σᾶς ζήτησε.

—Ἔ, λοιπόν; Δὲν εἶπες πὼς ἐργάζομαι καὶ δὲν μπορῶ κανένα νὰ δεχθῶ;

Ἐκείνη ὅμως τὸν κυττοῦσε μέσ' στὰ μάτια.

Τότε κι' αὐτὸς τὴν κύτταξε κατάματα.

—Ὅποιος κι' ἂν εἶνε δὲν μπορῶ νὰ τὸν δεχθῶ. Πές του νὰ γυρίση ἄλλη ὥρα.

Κι' ἔσκυψε καὶ πάλι στὰ χαρτιά του. Ὅμως σὲ λίγο, καθὼς σήκωσε τὰ μάτια, τὴν εἶδε πάλι ἀκίνητη στὴν πόρτα.

—Μὰ τί συμβαίνει, τελοσπάντων! Τρέχει τίποτε;...

Ἤθελε κάτι νὰ τοῦ πῇ, μὰ δὲν τολμοῦσε.

Τώρα καὶ κεῖνος ἀνησύχησε κομμάτι.

—Μίλησ' ἐπιτέλους! Τί συμβαίνει;

Τότε τοῦ ἀποκρίθηκε, λιγάκι φοβισμένα:

—ΕΙΝΕ ΑΝΑΓΚΗ, ΛΕΕΙ, νὰ σᾶς δῇ.

Χτύπησε τὸ χέρι θυμωμένα.

—Νὰ τοῦ πῆς πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὸν δεχθῶ· ἂν θέλη καὶ καλὰ νὰ μοῦ μιλήση, νὰ περάση τὸ πρωῒ ποὺ δέχομαι... Πήγαινε τώρα, θέλω νὰ δουλέψω.

Ἐκείνη βγῆκε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

...Ἦταν, εἴπαμε, τέλη φθινοπώρου, τὰ πρῶτα κρύα κόντευαν ν' ἀρχίσουν.

Ἔπεσε καὶ πάλι στὴ δουλειά. Βιαζόταν τώρα νὰ τελειώση κατιτί — κι' ἔπρεπε ν' ἀγρυπνήση ὅλη νύχτα. Δὲν εἶχε φίλους, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε καὶ περίμενε κανένα.

Ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία ἔδειχνε τάσεις ἐξαιρετικές· καὶ τώρα, στὰ σαράντα του χρόνια, ὅλες αὐτὲς ἡ πρώϊμες ἡ τάσεις, ὅλες αὐτὲς ἡ παιδικές του νοσηρότητες, εἶχαν βαθμηδὸν κατασταλάξει σὲ μιὰ διηνεκῆ δημιουργία.

Τὸ πλατὺ κι' ἐξαίσιο μέτωπό του, μὲ τὰ δυὸ μεγάλα ἐξογκώματα, φανέρωνε ἀμέσως, στὴ ματιά, ὅλη τὴ μυστικὴ τὴ λειτουργία τῆς φωτεινῆς ἐκείνης διανοίας.

Τὸ ἔργο ποὺ συνέθετε, πέντ'-ἕξη χρόνια τώρα —αὐτὸ ποὺ κόντευε σχεδὸν νὰ τελειώση— ἀποτελοῦσε τὸ μεγάλο ἅπαντον τῆς τραγικῆς ἐκείνης προσπαθείας...

Ἦταν τραγοῦδι μεταφυσικό, ἢ μιὰ πρωτοφανὴς φιλοσοφία, μιὰ καταπληκτικὴ φιλοσοφία; Ἢ μήπως μιὰ παράδοξη θρησκεία, κάτι σὰν μιὰ μεγάλη Ἀποκάλυψις;... Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ πῇ. Λεγόταν: ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. Ἐργάστηκε λοιπὸν ὡς τὶς ἐννιά· λίγο πρὶν χτυπήση τὸ ρολόϊ, ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὶς δυό του τὶς παλάμες κι' ἔμεινε μὲ τὰ μάτια ἀφαιρεμένα, κυττάζοντας μακρυὰ, χωρὶς νὰ βλέπη.

Δὲν ἦταν κουρασμένος ἀκριβῶς: μιὰ ταραχὴ βαθύτατη κι' ἀλλόκοτη τοῦ φλόγιζε τὰ μάτια καὶ τὸ νοῦ...

Σκέφτηκε: «Πρέπει νὰ ρωτήσω τὸ γιατρό. Μοῦ συμβαίνουν πράγματα παράδοξα... Εἶνε καιρὸς νὰ κυτταχτῶ, τί διάβολο!»...

Κι' ἔξαφνα στὸ μυαλό του διεγράφησαν, μὲ μιὰ διαύγεια τελείως

ἀσυνήθιστη, ὅλα τὰ περασμένα τῆς ζωῆς του, ἕνα πλῆθος μικρολεπτομέρειες, ποὺ δὲν τὶς εἶχε ἀσφαλῶς ποτὲ συλλογιστῆ. Πέρασαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ χάθηκαν ξανὰ, σὰν ἀστραπή...

...Καὶ τότε σήμανε καὶ πάλι τὸ ρολόϊ —τὸ δρύϊνο, παμπάλαιο ρολόϊ.

Σχεδὸν ἀμέσως, χτύπησε καὶ πάλι τὸ κουδοῦνι.

Ἄκουσε πάλι κίνησι στὴ σκάλα. Καὶ τότε διὰ μιᾶς, χωρὶς νὰ θέλη, θυμήθηκε τὸν ἄγνωστο ἐπισκέπτη.

Προτοῦ προφτάση νὰ σκεφτῆ καλὰ-καλά, ἡ καμαριέρα χτύπησε τὴν πόρτα. Τώρα ἦταν χλωμὴ σὰν τὸ κερί, καὶ περπατοῦσε σὰν ὑπνωτισμένη.

Σήκωσε τὰ μάτια του ἀνήσυχα.

—Τί συμβαίνει πάλι; Τί μὲ θέλεις;

Ἡ φωνή της ἦταν δίχως χρῶμα:

—ΓΥΡΙΣΕ ΠΑΛΙ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ...

—Μὰ ποιὸς εἶνε, τελοσπάντων;! Πῶς τὸν λένε; Πήγαινε νὰ ρωτήσης πῶς τὸν λένε...

Βγῆκε μιὰ στιγμή. Σὲ λίγο γύρισε. Τώρα περπατοῦσε σὰν αὐτόματο, τὰ βήματά της ἦσαν σὰν ἀλύγιστα, εἶχαν τὴν ἀκαμψία τοῦ μαρμάρου. Ἡ φωνή της εἶχε πάρει κάτι ἀλλόκοτο —κάτι θλιμμένα μακρυνὸ κι' ἐπίσημο:

—Ἂν ἔχετε δουλειὰ αὐτὴ τὴν ὥρα, μοῦ εἶπε πὼς ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ. ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΗ ΩΣ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ.

Αὐτὸ εἰπώθηκε μὲ τόνο ἐπίσημο, ἔτσι συλλαβιστὰ καὶ καθαρά, ποὺ γύρισε μὲ τρόμο καὶ τὴν κύτταξε.

Ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ΜΠΗΚΕ ΣΤΟ ΝΟΗΜΑ. Ἕνα μεγάλο φῶς ἔγινε μέσα του· καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ δικά της, μ' ἕναν μεγάλο πόνο στὴ φωνή, τῆς εἶπε σοβαρὰ καὶ κουρασμένα:

—ΑΣ ΓΙΝΗ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ.

Καὶ κείνη βγῆκε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἔμεινε τότε μόνος, σκεφτικός.

Καὶ ξαφνικά, γιὰ μιὰ στιγμή, τοῦ φάνηκε πὼς ὅλα τώρα γύρω του τὰ πράγματα, εἶχαν ἀλλάξει ὄψι διὰ μιᾶς· τὸ δρύϊνο, παμπάλαιο ρολόϊ ἄρχισε μιὰ δική του μουσική, σὰ νὰ ἤτανε χαρμόσυνες καμπάνες, τὸ φῶς τῆς λάμπας ἔφεξε θεσπέσια· καὶ μέσα στὴν ἀπέραντη σιωπή, ὑψώθηκαν ἀνέλπιστα κάποιοι ἦχοι, κάποια τραγούδια ἐξαίσια καὶ γνώριμα, σὰν ἕνα πλῆθος ὄργανα κι' ἁρμονία, κρυμμένα γύρω, πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους...

Τἄδιωξε ὅλ' αὐτὰ, περνῶντας τὴν παλάμη του στὸ μέτωπο.

Καὶ τότε κάθησε καὶ πάλι στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε παράφορα νὰ γράφη· ἐτούτη ὅμως τὴ φορά, δὲν ἔκαμε διάλειμμα καθόλου· ἐργάστηκε, χωρὶς νὰ σταματήση, ἴσαμε τὶς ἔντεκα καὶ τέταρτο. Κυλοῦσανε τὰ γράμματα ἀπ' τὴν πέννα του, μὲ γρηγοράδα τώρα ἰλιγγιώδη...

Πρᾶγμα πολὺ παράξενο ἐπίσης: ἡ Μαριγὼ δὲ φάνηκε καθόλου νὰ τὸν ρωτήση μήπως θέλη τίποτε, καθὼς συνήθως, πρὶν νὰ κοιμηθῆ· ὅσο γιὰ τὸν μικρὸν ὑπηρετάκο, αὐτὸς εἶχε πλαγιάσει ἀπὸ νωρίς.

Τότε καὶ κεῖνος ἄνοιξε ἕνα-ἕνα τὰ συρτάρια του, ἔσκισε κάποια γράμματα παληὰ καὶ τἄρριξε μηχανικὰ στὸ τζάκι· ἡ κινήσεις του ἦσαν τώρα πολὺ ἥσυχες· ὅποιος τὸν ἔβλεπε, μποροῦσε νὰ πιστέψη πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ἔκτακτο, πὼς ἦταν μιὰ βραδυὰ συνηθισμένη...

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὴ τὴν προετοιμασία, ἄναψ' ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε.

Καὶ τότε πάλι στὸ μυαλό του διεγράφησαν ὅλα τὰ περασμένα τῆς ζωῆς του. Πέρασαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ἕνα σωρὸ χαμένες λεπτομέρειες, πλῆθος λησμονημένες ἱστορίες...

Ἔκαμε μιὰ γοργὴ ἐπιθεώρησι σ' ὅλες αὐτὲς τὶς φευγαλέες ἀναμνήσεις καὶ τὶς ταχτοποίησε καὶ κεῖνες, καθὼς εἶχε κάνει στὰ χαρτιά του. Δὲν κράτησε παρὰ δυό-τρεῖς μονάχα, τὶς ἄλλες ὅλες πάλι τὶς ξανάρριξε μέσ' στὴ βαθειὰ σκιὰ τοῦ Παρελθόντος.

Ἔπειτα πῆγε ἴσια καὶ κυττάχτηκε στὸ διπλανό, τὸν τρίφυλλο καθρέφτη· διώρθωσε προσεχτικὰ τὸ

φιόγκο τῆς γραβάττας του, ἔστρωσε μ' ἀγάπη τὰ μαλλιά του.

Κι' ἔπειτα πάλι, ξαφνικά, τὸν πῆρε ἀδημονία...

Ἔτρεχε πέρα-δῶθε, σὰν τρελλός· θἄθελε νὰ σπρώξη τὸ ρολόϊ, νὰ βιάση τὶς στιγμὲς καὶ τὰ λεπτά. Σὲ λίγο ὅμως κόπασε κι' ὁ πυρετὸς ἐκεῖνος.

Τότε κάθησε καὶ πάλι στὸ γραφεῖο του κι' ἐξακολούθησε νὰ γράφη μὲ ἡσυχία. Σὲ λίγην ὥρα, στὸ ἀποκάτω τῆς σελίδος, χάραξε πλατειὰ τὴ λέξι: ΤΕΛΟΣ. Ὅταν ξανασήκωσε τὰ μάτια, τὸ ρολόϊ σήμαινε μεσάνυχτα. Σχεδὸν ἀμέσως ἄκουσε καὶ τὸ γνωστὸ κουδούνισμα.

Δὲν ἄκουσε νὰ κατεβῆ κανένας γιὰ ν' ἀνοίξη. Κι' ὅμως σὲ λίγο ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μπῆκε τότε μέσα ΚΑΠΟΙΟΣ.

ΕΚΕΙΝΟΣ δὲν ξαφνιάστηκε διόλου καὶ μάλιστα προχώρησε νὰ τὸν προϋπαντήση.

Ὁ ἄγνωστος τοῦ λέει τότε:

— ΠΑΜΕ;...

Καὶ κεῖνος, σὰν ἠχώ, τοῦ ἀπαντάει: — ΠΑΜΕ.

Πῆρε τὸ καπέλλο, τὸ παλτό του, τοὔκανε θέσι νὰ περάση πρῶτος. Προχώρησαν στὴ σκάλα, δίχως κρότο, ἄνοιξαν τὴν ὀξώπορτα καὶ βγῆκαν...

. . . . . .

Καὶ τότε μιὰ θανάσιμη κραυγή, σὰν ἕνα φοβερὸ ξεφωνητό, ἔσκισε τὸ σπίτι, ἀπάνω ὡς κάτω. Ἡ Μαριγὼ τινάχτηκε ἀπ' τὸν ὕπνο, μὲ ξέπλεκα μαλλιά, σὰν παλαβὴ κι' ἄρχισε νὰ χτυπιέται καὶ νὰ σκούζη. Κι' ὁ Τάσος, ὁ μικρὸς ὑπηρετάκος, ξύπνησε καὶ κεῖνος τρομαγμένος κι' ἔπεσε, μὲ τὰ γόνατα, μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα. Ἕνας σκύλος οὔρλιαζε στὸ δρόμο.

Καὶ τώρα, μέσα στ' ἀδειανὸ γραφεῖο, ἡ λάμπα ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ χαμηλώνη, ἄρχισε σιγὰ νὰ κατεβαίνη, ἀπάνω στὴ μεγάλη λέξι: ΤΕΛΟΣ, —σὰ νὰ ἦταν τώρα κάτι περιττό, κάτι χαμένο καὶ χωρὶς ἐλπίδα, κάτι ἔρημο κι' ἀνώφελο ἐπίσης —καὶ καταδικασμένο, ἄλλο τόσο, νὰ ζήση μιὰ βραδυὰ καὶ νὰ πεθάνη...

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὅπως ἀπέδειξε ὁ Δάρβιν, χωρὶς τὰ ἔντομα ἡ γῆ μας δὲν θὰ εἶχεν ἄνθη.

* * *

Ἡ ἀναλογία τῶν θηλυκῶν βατράχων πρὸς τοὺς ἀρσενικοὺς εἶνε 92 πρὸς 8.

* * *

Παρετηρήθη ἀπὸ τὶς στατιστικὲς ὅτι ὅταν ὑπάρχη δυστυχία σ' ἕναν τόπο γεννιῶνται περισσότερα ἀρσενικά, κι' ὅταν ὑπάρχη εὐτυχία, περισσότερα θηλυκά. Τὸ γιατί, δὲν ἀνεκαλύφθη ἀκόμα ἀπὸ κανένα...

* * *

Τὴ γεῦσι τοῦ ἁλατιοῦ τὴν αἰσθάνονται οἱ ἄνδρες ἐντατικώτερα ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

* * *

Στὰ πουλιά, ἡ γεῦσις εἶνε πολὺ λίγο ἀνεπτυγμένη. Ἐνῶ τὰ ψάρια ἔχουν μὲν κάποια γεῦσι, ἀλλὰ καθόλου ἀκοή.

* * *

Λένε ὅμως ὅτι στὰ ἰχθυοτροφεῖα τοῦ Πότσδαμ οἱ κυπρῖνοι συναθροίζονται σ' ὡρισμένα μέρη, ὅταν ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιφορτισμένος ὑπάλληλος χτυπήση τὸ κουδοῦνι μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς καλεῖ. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῆ ὅτι οἱ κυπρῖνοι ἀκοῦνε τοὺς κωδωνισμούς. Κάθε ἄλλο. Ὁδηγοῦνται μᾶλλον ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ κρατεῖ ὁ ὑπάλληλος.

* * *

Κάποιος ὠνόμασε τοὺς Σικελοὺς ...«φυτοφάγους ἐν ἀγνοίᾳ των», γιατὶ ἡ τροφή τους συνίσταται ἀπὸ μαῦρο ψωμί, φασόλια, λάχανα, ἀγριόχορτα καὶ λίγο λάδι, ὀπωρικὰ καὶ μακαρόνια.

* * *

Ἀπὸ ζάχαρι, τσάϊ, καπνό, οἰνοπνεύματα, χαμπαράκι δὲν ἔχει ὁ Σικελός. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ πίνη λίγο παληόκρασο τῆς ἐπαρχίας του, τοῦτο συμβαίνει γιατὶ τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶνε φτηνότερο ἀπὸ τὸ νερό.

* * *

Κι' αὐτὸ τὸ βούτυρο ἦταν ἄγνωστο πρὸ λίγων χρόνων στὴ Σικελία.

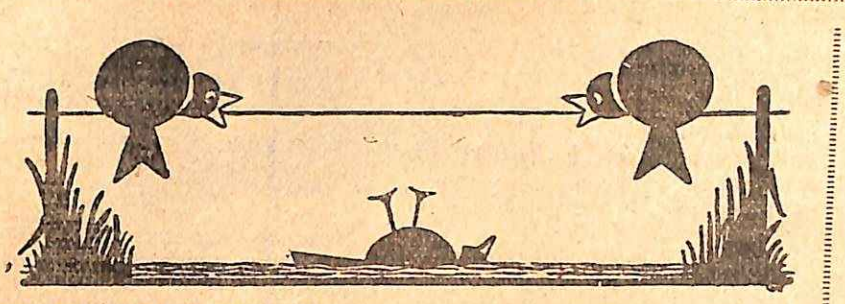

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

Ἕνας συγγραφεὺς ποὺ χειροκροτήθηκε ζωηρὰ μόλις παρουσίασε τὸ πρῶτο του ἔργο, ἔκαμε ἀμέσως καὶ δεύτερο. Ἀλλὰ τὸ δεύτερο δὲν εἶχε τὴν τύχη τοῦ πρώτου. Τὸ κοινὸν το ἐσφύριζε καὶ τὸ ἀπεδοκίμασε μὲ κάθε τρόπο.

Ἔκπληκτος γι' αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο γεγονὸς καὶ μὲ τὴν καρδιὰ πληγωμένη, ἐξωμολογήθηκε τὴν ἀπογοήτευσί του σ' ἕνα συνάδελφο φίλο του. Τοῦ εἶπε:

— Ἀσφαλῶς τὸ κοινὸν δὲν ἀποτελεῖται παρὰ ἀπὸ ζῶα καὶ ἀπὸ ἀμορφώτους ἀνθρώπους.

— Ἔχεις δίκηο, τοῦ ἀπάντησε ὁ καλὸς φίλος. Ἀλλὰ ἐκπλήττομαι ὅτι τὸ ἀντελήφθης τόσο ἀργά. Ἐγὼ σχημάτισα αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀπὸ τοῦ πρώτου σου ἔργου.

* * *

ΑΣΚΟΠΗ ΦΙΛΟΖΩΪΑ

Ἕνας πολὺ χοντρὸς κύριος εὐθὺς μόλις ἀδυνάτισε λιγάκι ἀπὸ τὴ ζέστη, φοβήθηκε γιὰ τὴν ὑγεία του κι' ἐπῆγε νὰ συμβουλευτῆ τὸ γιατρό.

— Ἐξετάστε με, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, ρωτῆστε με γιὰ ὅ,τι πρέπει καὶ πέστε μου ἂν μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια.

Ὁ δόκτωρ τοῦ ἀπηύθυνε τὶς συνηθισμένες ἐρωτήσεις:

— Πίνετε σπίρτα;

— Ποτέ, γιατρέ μου.

— Καπνίζετε;

— Ἄ, ποτέ.

— Σᾶς ἀρέσουν ἡ ὥμορφες γυναικοῦλες;

— Ποτὲ δὲν γυρίζω νὰ τοὺς ρίξω οὔτε μιὰ ματιά.

— Μὰ τότε, διάβολε, ἂν ἀποφεύγετε ἐκεῖνα ποὺ κάνουν εὐχάριστη τὴ ζωή, τί θέλετε νὰ ζήσετε ἑκατὸ χρόνια;

* * *

ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Δυὸ καρβουνιάρηδες ἀπὸ τὴν Ὠβὲρν διηγοῦνται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο διάφορες ἱστορίες.

— Ἐδιάβασα κάπου, εἶπε ὁ ἕνας, ὅτι οἱ Ἄραβες τρῶνε μπριζόλες ὠμές.

— Σπουδαία δουλειά, εἶπε μὲ περιφρόνησι ὁ δεύτερος.

— Τί λὲς, ἀδερφέ. Ἐγὼ σοῦ βάζω στοίχημα ἕνα φράγκο ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ τὴν φᾶς.

— Βάλε τὸ φράγκο κάτω.

Κι' ἐκεῖνος ποὺ ἐδέχτηκε τὸ στοίχημα, παράγγειλε ἀμέσως νὰ τοῦ φέρουν μιὰ μπριζόλα ἄψητη. Καὶ πράγματι τὴν ἔφαγε σὰν σκύλος, διάζοντας τὸν ἑαυτό του νὰ μὴ δείξη τὴν παραμικρὴ ἀηδία.

— Βλέπω, εἶπε ὁ ἄλλος ποὺ ἔχασε τὸ στοίχημα, ὅτι δὲν εἶνε καθόλου σπουδαία δουλειά. Θὰ τὴν ἔτρωγα κι' ἐγώ.

— Μπᾶ, εἶπε ὁ πρῶτος. Ἐγὼ θὰ

ἐστοιχημάτιζα ἕνα φράγκο ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τελειώσῃς τὴ μερίδα.

— Δέχομαι, εἶπε ὁ ἄλλος.

Καὶ ἔφαγε κι' αὐτὸς τὴν ὠμὴ πριζόλα του.

— Ἐκέρδισα τὸ στοίχημα, εἶπε ὅταν ἐτελείωσε.

— Μήπως κι' ἐγὼ δὲν ἐκέρδισα τὸ δικό μου; εἶπε ὁ ἄλλος. Εἴμαστε πάτσι. Μόνο ποὺ, χωρὶς κανένα κέρδος, ἐμείναμε κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ μὲ τὸ ὠμὸ κρέας στὸ στομάχι.

* * *

ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΕΣ ΕΒΡΑΙΟΙ

Αὐτὸ συνέβη πρὸ τοῦ πολέμου: Ὁ Λεβὺ ἀπὸ τὴ γερμανικὴ Φραγκφούρτη, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι καὶ πολιτογραφήθηκε Γάλλος, ἐνῶ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ Ἑβραῖος, ἐδέχτηκε μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἐξαδέλφου του Βάϊλ, ἀπὸ τὸ Βαρνέμ, ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο κι' αὐτὸς παρὰ ἕνας καλὸς Ἑβραῖος.

Ἔφαγαν μαζὺ, ἔκαμαν περίπατο στὸ δάσος, ἐγύριζαν μαζὺ τρεῖς ἡμέρες σὰν καλοὶ ἀδελφοὶ καὶ στὸ τέλος ὅταν θὰ ἐχωρίζοντο ὁ Βάϊλ εἶπε στὸ Λεβύ.

— Πές μου, σὲ παρακαλῶ, Ὄττο. Θυμᾶσαι κάτι χρήματα ποὺ σοῦ εἶχα δώσει;

— Τί χρήματα;

— Τρεῖς χιλιάδες φράγκα. Σοῦ τὰ εἶχα στείλει πρὸ εἴκοσι χρόνων ποὺ μοῦ τὰ ζήτησες.

— Ἄ, ναί... ἀλήθεια.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπέτυχαν ἡ δουλειές σου καὶ τὰ πηγαίνεις περίφημα τώρα, δὲν μοῦ τὰ ἐπιστρέφεις;

— Κοὺρτ, ἤσουν ξάδελφός μου, ἤσουν φίλος μου. Ἄκουσε ὅμως: Εἶσαι πολιτογραφημένος Γερμανὸς κι' ἐγὼ Γάλλος. Λοιπὸν ποτέ. Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δώσω ἐκεῖνα τὰ χρήματα, ἐφόσον μᾶς κατακρατεῖς τὴν Ἀλσατία καὶ τὴ Λωρραίνη!...

Κόκκαλο ὁ δύστυχος ὁ Κούρτ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

(Ὁ Ἱεροκλῆς, πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζησε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὴν περίοδο τῆς καταπτώσεως).

Κάποιος σχολαστικὸς ἐκεῖ ποὺ κολυμποῦσε κινδύνεψε νὰ πνιγῇ. Κι' ὡρκίστηκε νὰ μὴ ξαναμπῇ στὸ νερό... ἂν δὲν μάθῃ πρῶτα κολύμπι!

* * *

Ἕνας σχολαστικὸς θέλοντας νὰ μάθῃ τὸ ἄλογό του νὰ τρώῃ λίγο, ἄρχισε νὰ τοῦ λιγοστεύῃ καθημερινῶς τὸ κριθάρι. Φυσικὰ τὸ ἄλογο ψόφησε. Κι' ὁ σχολαστικὸς ἔλεγε:

—Τί μεγάλη ζημία ποὔπαθα! Τώρα ποὔμαθε νὰ μὴ τρώῃ σχεδὸν καθόλου, τώρα ψόφησε!....

* * *

Κάποιος σχολαστικὸς εἶδε στ' ὄνειρό του πὼς πάτησε ἕνα καρφὶ καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα βγῆκε στὸ δρόμο κουτσαίνοντας. Ἕνας ἄλλος σχολαστικὸς ποὺ τὸν συνάντησε κι' ἔμαθε τί τοῦ συνέβη, τοῦ εἶπε:

— Μὰ, καϋμένε καὶ σὺ, γιατὶ κοιμᾶσαι ξυπόλητος;...

* * *

Ἕνας σχολαστικὸς εἶδε στὸ δρόμο τὸ γιατρό του καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕναν τοῖχο. Κάποιος τὸν ρώτησε γιατὶ τὸ κάνει αὐτὸ κι' ὁ σχολαστικὸς ἀπάντησε:

— Ἔχω καιρὸ ν' ἀρρωστήσω καὶ ντρέπομαι νὰ τὸν δῶ!...

* * *

Κάποιος σχολαστικὸς γέμισε τὸ πιθάρι του μὲ κρασὶ καὶ τὸ σφράγισε. Ὁ δοῦλος του ὅμως τὸ τρύπησε ἀπὸ κάτω καὶ ἔπινε κάθε τόσο ὅταν διψοῦσε. Ὅταν ὁ σχολαστικὸς τὸ ξανάνοιξε καὶ εἶδε πὼς τὸ κρασὶ ἔλειπε, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἔγινε ἡ κλοπή. Κάποιος ποὔτυχε ἐκεῖ τοῦ εἶπε τότε:

— Δὲν κυττᾶς μήπως σοῦ τ' ἄνοιξαν καὶ τὸ ἔπιναν ἀπὸ κάτω;

Καὶ ὁ σχολαστικὸς ἀπάντησε:

— Ἀμαθέστατε, δὲν βλέπεις ὅτι δὲν λείπει ἀπὸ κάτω, ἀλλὰ ἀπὸ πάνω;

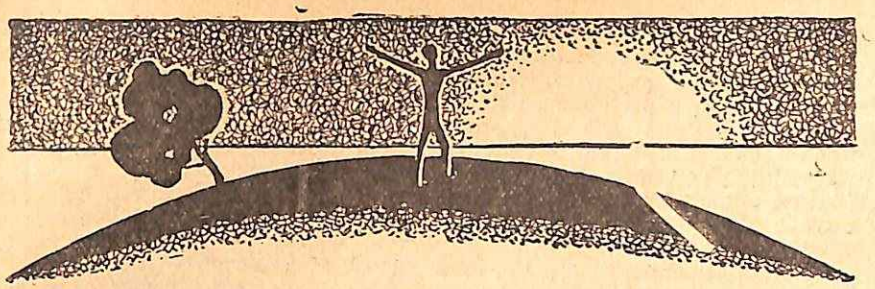

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΚΑΜΑΡΗΣ

Τὸν καιρὸ ποὔπαιρνε τέλος ὁ ἀμερικανικὸς πόλεμος, ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς στρατιᾶς τοῦ Κόρνβαλε ποὺ γυρίζανε στὰ σπίτια τους, ἦτανε καὶ ὁ στρατηγὸς Ροβέρτος Μπράουν. Ὁ στρατηγὸς Μπράουν εἶχε πάει γιὰ κάποια ὑπόθεσί του στὶς δυτικὲς ἐπαρχίες τῆς Ἀγγλίας καὶ, γυρίζοντας στὴν πατρίδα του, βρέθηκε ἄξαφνα ἕνα πρωῒ στὰ περίχωρα μιᾶς μικρῆς ἐξοχικῆς πόλεως, ποὔτανε παντοῦ γνωστὴ γιὰ τὶς φυσικές της καλλονές. Αὐτὴ ἡ μικρὴ πόλι, καθαρῶς ἀγγλικοῦ χαρακτῆρος, βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς κάμπους σπαρμένους κριθάρι. Τὰ σπίτια της ἦσανε ὅλα παληὰ κι' ἄλλα βαστιόντουσαν σὲ κακὴ κατάστασι. Λίγο πιὸ ἔξω, κυλοῦσε ἕνα ποταμάκι. Καὶ πιὸ πέρ' ἀκόμα σ' ἕνα ὕψωμα ποὺ θ' ἀπεῖχε ὡς ἕνα μίλλι ἀπ' τὴν πόλι, ἦτανε χτισμένος ἕνας παληὸς μεσαιωνικὸς πύργος.

Αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος φεουδαρχικὸς πύργος κέντησε τὴν περιέργεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἄγγλου στρατηγοῦ τόσο, ποὺ ἀποφάσισε νὰ ρωτήσῃ ἂν ἄξιζε νὰ πάῃ ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν δῇ κι' ἀπὸ κοντά. Ρώτησε στὸ ξενοδοχεῖο ποὖχε καταλύσει καὶ μὲ μεγάλη του ἔκπληξι, ἔμαθε ὅτι ὁ πύργος ἀνῆκε στὸ λόρδο Φράνκ Βούδβιλλ, παιδικό του φίλο. Θυμήθηκε ὅτι κάποτε ὁ παληός του φίλος τοὖχε πῇ πὼς θὰ κληρονομοῦσε ἕνα πύργο σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ἔτσι ὁ στρατηγὸς Μπράουν ἀποφάσισε ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησί του μιὰ-δυὸ μέρες γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παληό του φίλο, ποὖχε νὰ τὸν δῇ τόσα χρόνια.

* * *

Μόλις ὁ στρατηγὸς ἔφτασε στὸν πύργο τῶν Βούδβιλλ, ὁ θυρωρὸς ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ ν' ἀναγγείλῃ τὸν ἐρχομό του. Ὁ στρατηγὸς κατέβηκε ἀπ' τ' ἀμάξι κι' ἔκαμε νὰ μπῇ στὸ προαύλιο, ὅπου πολλοὶ κύριοι μὲ κυνηγετικὲς φορεσιὲς σουλατσάριζαν, ὅταν βρέθηκε ἄξαφνα μπρὸς στὸν λόρδο Βούδβιλλ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Βούδβιλλ τὸν κύτταξε σὰν ξένος, γιατὶ τὸν εἶχε πολὺ ἀλλάξει ὁ πόλεμος. Μὰ ἡ ἀμφιβολία του σκορπίστηκε ἀμέσως μόλις μίλησε ὁ ἐπισκέπτης κι' ἐπακολούθησε ἕνας ἐγκάρδιος χαιρετισμός, ποὺ τέτοιους ἀνταλλάσσουν μόνον ὅσοι περάσανε μαζὺ τὴν παιδική τους ἡλικία καὶ τὰ πρῶτα τους νειάτα καὶ ξαναβλέπονται ὕστερα ἀπὸ χρόνια.

Ἀφοῦ πῆγαν ἀπάνω κ' εἶπανε πολλά, ὁ λόρδος Βούδβιλλ παρακάλεσε τὸ φίλο του νὰ μείνῃ μερικὲς μέρες μαζὺ του στὸν πύργο. Ὁ στρατηγὸς δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι νὰ μείνῃ μιὰ ἑβδομάδα.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὴν περάσανε ὡραῖα στὸν πύργο τοῦ λόρδου Βούδβιλλ. Τὸ μεσημέρι ὁ λόρδος παρεκάλεσε τὸ φίλο του νὰ τοὺς διηγηθῇ στὸ τραπέζι τὶς πολεμικές του

περιπέτειες, κι' όλοι ἀκούσανε μ' ἐνδιαφέρον μαζὺ καὶ σεβασμό. Τὸ θράδυ παίξανε χαρτιά. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ἔπρεπε νἆνε ξεκούραστοι γιατὶ θὰ πηγαίνανε πρωῒ-πρωῒ στὸ κυνῆγι, ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθοῦνε νωρίς.

Στὶς ἔντεκα, οἱ καλεσμένοι ἀρχίσανε ν' ἀποχωροῦν στὶς κάμαρες τους.

Ὁ νεαρὸς λόρδος πῆγε ὁ ἴδιος μὲ τὸ φίλο του τὸ στρατηγὸ στὴν κάμαρα ποὺ τοὔχαν ἑτοιμάσει, μιὰ κάμαρα εὐρύχωρη, ἄνετη, ἀλλὰ παληά.

— Πιστεύω νὰ μείνης εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν κάμαρά σου, εἶπε ὁ λόρδος, καὶ νὰ κοιμηθῆς καλὰ τὴ νύχτα. Ὁ πύργος, ξέρεις, δὲν ἔχει καὶ πάρα πολλὰ δωμάτια, τὰ καλύτερα τἄχουμε παραχωρήσει στοὺς ἄλλους φίλους μου, ποοῦνε πολλοί, καθὼς εἶδες, κι' ἔτσι δὲν ἔμενε γιὰ σένα ἄλλο, καλύτερο ἀπ' αὐτό.

— Δὲν ἔχω ἰδιοτροπίες σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἀπάντησε ὁ στρατηγὸς, ἡ πολλὲς ἐκστρατεῖες κ' ἡ τραχειὰ στρατιωτικὴ ζωὴ μ' ἔχουνε συνηθίσει νὰ κοιμᾶμαι ὅπου τύχη. Ξέροντας πὼς εἶμαι σπίτι σου, μένω πολὺ πιὸ εὐχαριστημένος ἀπ'ὅ,τι θἄμουνα κι' ἂν ἔμενα στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ λείψη τίποτα, εἶπε τέλος ὁ λόρδος Βούδβιλλ.

Καληνύχτισε κι' ἔφυγε.

Ὁ στρατηγὸς Μπράουν, κύτταξε τότε γύρω του, εὐχαριστήθηκε ποὺ θὰ κοιμώτανε τέλος μιὰ φορὰ ἤσυχος μετὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ πολέμου, γδύθηκε κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι.

* * *

Τὸ πρωῒ ἡ συντροφιὰ μαζεύτηκε νὰ προγευματίση νωρὶς, χωρὶς ὅμως τὸ στρατηγὸ Μπράουν. Ὁ λόρδος πολλὲς φορὲς ἐξέφρασε τὴν ἔκπληξί του γιὰ τὴν ἀργοπορία τοῦ φίλου του καὶ τέλος εἶπε σ' ἕναν ὑπηρέτη νὰ τὸν φωνάξη νὰ μάθη τί γινότανε. Ὁ ὑπηρέτης ἦρθε σὲ λίγο καὶ τοὺς πληροφόρησε ὅτι ὁ στρατηγὸς εἶχε σηκωθῆ καὶ βγῆ ἔξω πολὺ νωρὶς, μόλις ξημέρωσε, γιὰ νὰ κάνη φαίνεται καμμιὰ βόλτα καὶ νὰ πάρη τὸν ἀέρα του.

— Εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ στρατιωτικοῦ, εἶπε ὁ λόρδος στοὺς φίλους του. Συνηθίζουνε νὰ ξυπνᾶνε πάντα πρωῒ, κ' ἡ συνήθεια τοὺς μένει.

Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξήγησι αὐτὴ δὲν ἱκανοποιοῦσε οὔτε τὸν ἑαυτό του, καὶ ἔστρεφε διαρκῶς ἀνήσυχος καὶ σκεφτικός. Σὲ μιὰ ὥρα ὁ στρατηγὸς ἦρθε. Φαινότανε κουρασμένος καὶ ταραγμένος. Τὰ μαλλιά του ἄταχτα κι' ἀχτένιστα, καὶ τὰ ροῦχα του βαλμένα ὅπως-ὅπως, τὸ βλέμμα του παράξενο.

— Εἶχες πάει περίπατο; τὸν ρώτησε ὁ λόρδος Βούδβιλλ. Μήπως δὲν μπόρεσες νὰ κοιμηθῆς τὴ νύχτα; Πῶς τὰ πέρασες;

— Ὦ, πολὺ καλά, θαυμάσια, εἶπε γρήγορα - γρήγορα ὁ στρατηγὸς, ἀλλὰ μ' ἕνα ὕφος στενοχωρημένο κι' ἀδέξιο ποὺ τὸ παρατήρησε ἀμέσως ὁ φίλος του.

Ἤπιε κατόπιν ἕνα φλυτζάνι τσάϊ, καὶ χωρὶς νὰ βάλη τίποτ' ἄλλο στὸ στόμα του, ξαπλώθηκε ἀφηρημένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Θἀρθῆς μαζύ μας στὸ κυνῆγι σήμερα; τὸν ἐρώτησε ὁ λόρδος.

Ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβη δυὸ φορὲς τὴν ἐρώτησί του, γιατὶ ὁ στρατηγὸς ἦταν ἀφηρημένος.

— Ὄχι, φίλε μου. Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιατὶ πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως. Παράγγειλα νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν ἀμάξι. Σὲ λίγο θἄρθη νὰ μὲ πάρη, τοῦ ἀπάντησεν ἀποτόμως ὁ στρατηγός.

Ὅλοι παραξενευτήκανε μόλις ἄκουσανε τὸ στρατηγὸ νὰ μιλάη ἔτσι.

— Μὰ, ἔκαμε μ' ἀπορία ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲ μοῦπες ὅτι θὰ μείνης μιὰ βδομάδα;

— Ναὶ, μπορεῖ, στὴν εὐχαρίστησι ἴσως ποὺ ἔνοιωσα ὅταν σὲ πρωτόειδα, νὰ σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μείνω μαζύ σου μερικὲς ἡμέρες. Ἀλλὰ τώρα τὸ βρίσκω ἀδύνατο.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργο. Δὲν μπορεῖ ἀπ' τὰ χτὲς νὰ σοὔτυχε καμμιὰ ἀνάγκη ξαφνικὴ γιὰ νὰ φύγης.

Ὁ στρατηγὸς, χωρὶς νὰ ἐξηγηθῆ καλά, μουρμούρισε κάτι γιὰ μιὰ δουλειὰ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀναβάλη γι' ἀργότερα κι' ἐδήλωσε πὼς εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φύγη. Κι' αὐτὸ τὸ εἶπε μ' ἕνα ὕφος τόσο ἀποφασισμένο, ποὺ ὁ φίλος του δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτα.

— Ἀφοῦ λοιπόν, εἶπε τότε ὁ λόρδος θέλοντας νὰ τὸν διασκεδάση κάπως, πρέπει ἐξάπαντος νὰ φύγης, ἔλα τοὐλάχιστον νὰ δῆς τὴν ὡραία θέα ἀπὸ τὴν ταράτσα.

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ βγῆκαν στὴν ταράτσα. Ὁ στρατηγὸς τὸν ἀκολούθησε μηχανικά, χωρὶς νὰ προσέχη τί τοὔλεγε. Κι' ἔτσι προχωρήσανε, ὥσπου ὁ λόρδος κατάφερε ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μείνουν οἱ δυὸ μαζὺ μονάχοι τους. Γυρίζοντας τότε κατὰ τὸ στρατηγό, ὁ λόρδος Βούδβιλλ τὸν ρώτησε μὲ σοβαρὸ ὕφος:

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο, εἶπε ὁ λόρδος, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Τότε θἄνε ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λέγονται γι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ἂς μάθω λοιπὸν τὰ δυσάρεστα ποὺ σοῦ τύχανε τὴ νύχτα στὸ σπίτι αὐτό, ὅπου μόνο εὐχαρίστησι θἄθελα νὰ αἰσθανθῆς.

Ὁ στρατηγὸς φάνηκε κάπως στενοχωρημένος καὶ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπε σὲ λίγο, θὰ στὰ πῶ ὅλα. Μὲ ξέρεις πολὺ καλὰ καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ πάρης γιὰ δειλό. Μόλις μ' ἄφησες χτὲς τὸ θράδυ, γδύθηκα ἀμέσως κι' ἔπεσα στὸ κρεββάτι. Ἀλλὰ δὲν μ' ἐπῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος. Καθὼς ἔμενα ξαπλωμένος ἄκουσα ἔξαφνα ἕναν ἦχο σὰν τὸ σύρσιμο μεταξωτοῦ φορέματος καὶ τὸ χτύπημα παπουτσιῶν μὲ ψηλὰ τακούνια στὸ πάτωμα. Μόλις κύτταξα νὰ δῶ τί ἦτανε, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ κρεββάτι μου καὶ τὸ τζάκι πέρασε ἡ σιλουέττα μιᾶς γυναικούλας. Εἶχε γυρίσει κατὰ μένα τὴν πλάτη της, μὰ κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἦταν γρηά. Παρατήρησα μάλιστα ὅτι φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἦταν ἡ μόδα τους ἐδῶ κι' ἑκατὸν πενῆντα χρόνια. Τὸ νὰ βρεθῆ αὐτὴ ἡ γρηὰ στὴν κάμαρα μου, μοῦ φάνηκε ἀρκετὰ παράξενο, μὰ δὲ μοῦ πέρασε οὔτε στιγμὴ ἀπ'τὸ νοῦ ἡ ἰδέα πὼς δὲν ἦτανε ζωντανὸ πλάσμα. Νόμισα, ἁπλούστατα, πὼς θἄτανε καμμιὰ γερόντισσα ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἴσως δὲν ἤξερε πὼς ἤμουνα ἐγὼ μέσα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ κουνήθηκα τότε στὸ κρεββάτι μου κι' ἔβηξα λιγάκι γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ μὲ προσέξη καὶ νὰ φύγη. Γύρισε τότε σιγὰ κατὰ μένα... ἀλλά, Θεὲ καὶ Κύριε... τί ἦταν αὐτό; Ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶχε τὰ παγωμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ πτώματος κι' ἔφερε τὰ ἴχνη τῶν χειροτέρων παθῶν ποὺ τὸ ἐμψύχωναν τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε!... Ἀνασηκώθηκα στὸ κρεββάτι καὶ κύτταζα παγωμένος τὸ ἀπαίσιο φάντασμα. Ἡ γρηὰ προχώρησε ἕνα βῆμα κατὰ πάνω μου καὶ κάθησε στὴν ἄκρη στὸ κρεββάτι, κυττάζοντάς με στὰ μάτια καὶ παίρνοντας τὴν ἴδια στάσι ποὖχα πάρει κι' ἐγὼ στὴν κατάστασι τοῦ τρόμου, τῆς φρίκης ποὺ βρισκόμουνα... Ἔπειτα μοὔκανε μιὰ διαβολικὴ γκριμάτσα καὶ μούγ-

γρισε ἄγρια...

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ σατανικὴ ὀπτασία, ἀνατρίχιασα ὁλάκαιρος, τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες μου, ὅλο μου τὸ θόρρος μ' ἐγκατέλειψε κι' ὅλος ὁ ἀνδρισμός μου ἔλυωσε μέσα μου, ὁπως λυώνει τὸ κερὶ στὴ φωτιά. Τινάχτηκα πρὸς τὰ πίσω, μισολιγοθυμισμένος, ὅπως θὰ λιποθυμοῦσε μιὰ δειλὴ χωριατοπούλα ἢ ἕνα παιδὶ δέκα χρόνων! Πόσην ὥρα ἔμεινα ἔτσι, δὲν ξέρω. Ξέρω μόνο πὼς τὸ ρολόϊ τοῦ πύργου χτύπησε μία τόσο δυνατά, ποὺ μοῦ φάνηκε πως ἤτανε μέσα στὴν κάμαρα. Πέρασε κάμποση ὥρα ὥσπου νὰ τολμήσω ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου, ἀπ' τὸ φόβο μήπως καὶ ξαναϊδῶ μπροστά μου τὸ φοβερὸ φάντασμα τῆς γρηᾶς. Ὅταν ἀπεφάσισα καὶ τόκανα, εἶχε γίνει ἄφαντη. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἤτανε νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι, νὰ ξυπνήσω τοὺς ὑπηρέτες καὶ νὰ ψάξω παντοῦ. Ἀλλὰ ἄλλαξα γνώμη, ὄχι ἀπὸ τὸ φόβο μὴ φανῶ δειλός, ἀλλὰ ἀπὸ μόνη τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσα νὰ ξαναϊδῶ τὴ γρηὰ ἐκείνη ποὺ, καθὼς φανταζόμουνα, μποροῦσε νἄχε ζαρώσει σὲ καμμιὰ ἀπόμερη καὶ σκοτεινὴ γωνιὰ τῆς κάμαρας. Δὲν τὴν εἶδα ὅμως...

Εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ περιγράψω τώρα τὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμουνα ὅλη τὴ νύχτα; Τὴν μαντεύεις εὔκολα. Μόλις ξημέρωσε σηκώθηκα, ντύθηκα βιαστικά, ὅπως-ὅπως καὶ βγῆκα ἔξω, μήπως μὲ ἡσυχάση κάπως ἡ πρωϊνὴ δροσιά. Αὐτὸ ἤτανε. Τώρα στὰ εἶπα ὅλα. Νὰ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ μείνω πειὰ ἐδῶ καὶ φεύγω.

— Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτὸ ποὖπαθες, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ ἡ αἰτία εἶμαι ἐγώ.

»Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθης ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ὁ παππούς μου ἡ κάμαρα αὐτὴ ἔμεινε πάντα κλεισμένη, γιατὶ κυκλοφοροῦσε ἡ φήμη πὼς κάθε βράδυ ἔβγαινε ἕνα φάντασμα ἐκεῖ μέσα. Ὅταν ἤρθα ἐγὼ ἐδῶ, νόμισα πὼς αὐτὸ ἤτανε ἀνοησία καὶ τὴν ἄνοιξα. Ὅλη ἡ ὑπηρεσία ὅμως πίστευε πὼς ἤτανε στοιχειωμένη — τὄξερε ἡ γειτονιά, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Δὲν ἤθελα λοιπὸν νὰ βάλω κανένα ἄλλον νὰ κοιμηθῆ ἐκεῖ μέσα μήπως ἡ προδιάθεσίς του τὸν κάνη νὰ νομίση πὼς βλέπει φαντάσματα. Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἦρθες. Δὲν ἤξερες τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀπεφάσισα νὰ βάλω ἐσένα, νὰ κοιμηθῆς σ' αὐτήν. Θὰ βεβαίωνες ὅλους ἔπειτα ποὺ θὰ στόλεγα, ὅτι δὲν εἶδες τίποτε κι' ἔτσι θὰ τοὺς ἔκανα νὰ πιστέψουν πὼς ἦταν ψέματα. Νόμιζα βλέπεις πὼς ἤτανε ψέματα, ἀλλὰ τώρα βλέπω πὼς εἶνε ἀλήθεια.

—Δὲν μοῦ κακοφαίνεται αὐτὸ ποὺ μοὔκανες, εἶπε ὁ στρατηγός, γιατὶ τόκανες ἐπειδὴ μὲ θεωροῦσες ἄνθρωπο μὲ κάποιο θάρρος. Ἀλλὰ δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ συνέπεια τοῦ πειράματός σου. Τ' ἀμάξι μάλιστα ἔφτασε. Πρέπει νὰ φεύγω...

* * *

— Τουλάχιστον, φίλε μου, ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ μείνης οὔτε μιὰ μέρα ἀκόμα μαζύ μου, δὲν ἔρχεσαι νὰ σὲ πάω νὰ δῆς τὸν πύργο; Πᾶμε πρῶτα νὰ δῆς μιὰ συλλογὴ οἰκογενειακῶν πορτραίτων.

Ὁ στρατηγὸς δέχτηκε κι' ἀκολοῦθησε τὸ φίλο του. Πέρασαν ἀπὸ κάμποσους διαδρόμους καὶ φτάσανε τέλος σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου οἱ τοῖχοι του ἦσανε γεμᾶτοι προσωπογραφίες. Ὁ λόρδος γύριζε μαζὺ μὲ τὸ στρατηγὸ καὶ τοὔδειχνε τὶς διάφορες εἰκόνες, λέγοντάς του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρίσταναν. Ὁ στρατηγὸς ὅμως λίγο τὸν ἄκουγε.

Ἀλλὰ μόλις φτάσανε στὴ μέση τῆς κάμαρας, ὁ λόρδος εἶδε τὸ φίλο του νὰ χλωμιάζη καὶ νὰ κυττάζη ἔκπληκτος τὸ πορτραῖτο μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας, ποὺ φοροῦσε φόρεμα 17ου αἰῶνος. Ἔπειτα τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζη:

— Νά την... νά την... ἡ ἴδια... τὸ φάντασμα!.... Μόνο ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἴδια σατανικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό της....

-- Ἂν εἶνε ἔτσι, εἶπε τότε ὁ λόρδος Βούδβιλλ, δὲν χωράει πειὰ τότε καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶνε ἡ εἰκόνα τῆς μητέρας τοῦ παππού μου, μιᾶς κακούργας ποὺ ὅλα τὰ κακὰ ποὖχει κάνει, ἀναφέρονται στὰ χαρτιὰ ποὖχω φυλαγμένα στὸ συρτάρι μου.

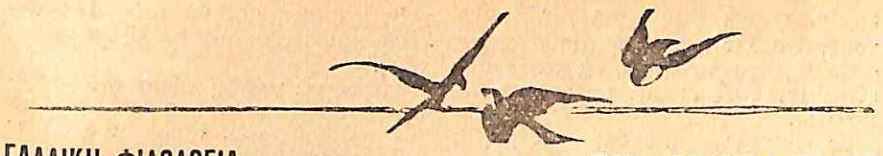

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΦΩΣ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ζέστες, κουνούπια, θόρυβος, τὸν ἔκαμαν τὸν Λουδοβῖκο νὰ φύγη ἀπὸ τὴν κάμαρά του καὶ νὰ τρέξη ἔξω, ζητῶντας δροσιά, ἡσυχία, ἔμπνευσι. Ἐμπρὸς στὸ τραπέζι του, τὰ χειρόγραφά του, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ τελειώση. Ἡ πέννα του, δὲν ἔτρεχε πειὰ ἀπάνω στὸ χαρτί. Ἔσβυσε καὶ αὐτὸς τὸ φῶς καὶ στενοχωρημένος κατέβηκε καὶ τὰ τέσσερα πατώματα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμενε καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο.

Ἔρημος ὁ δρόμος. Κίνησις καμμιά. Ἕνα ζυθοπωλεῖο ἀπέναντι, ἀδειανό, ἔμενε σὰν νυσταγμένο, μὲ θαμπά, κατεβασμένα φῶτα. Κάθησε σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

— Τί ἄσχημη βραδειά!

Τὸ ποτῆρι μὲ τὴν μπύρα ποὺ τοῦ ἔφερε ἕνα γκαρσόνι, μὲ ἀνασκουμπωμένα τὰ μανίκια, βρωμοῦσε ξυνίλες, ἐμύριζε αὐγό.

Ζέστη κι' ἐκεῖ κι' ὅταν σηκωνότανε καμμιὰ πνοὴ ἀέρος, ἤτανε καὶ αὐτὴ ζεστή, σὰν πνοὴ ἀρρώστου.

Τώρα μετανοοῦσε γιατὶ δὲν κάθησε στὸ σπίτι του. Καὶ σιγὰ-σιγὰ τοῦ ἦρθε ἡ συναίσθησι τῆς καταστάσεώς του καὶ ἕνα βάρος λυπηρό, τοῦ πίεσε τὸ στῆθος. Καὶ εἶδε τὸν ἑαυτό του χωρὶς χαρά, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς μέλλον, μ' ἕνα σκληρὸ καὶ ἀχάριστο ἐπάγγελμα.

Καὶ τί ἐπάγγελμα! Νὰ πουλᾶς ρήματα καὶ ἐπίθετα.

Καὶ ἤτανε τριάντα ὀχτὼ ἐτῶν σωστά.

Τὸ πρωῒ ποὺ ξυριζότανε, εἶδε μὲ ρῖγος, ποὺ τὸν ἄγγιξε ὡς τὴν καρδιά, νὰ φυτρώνουν στοὺς κροτάφους του τὰ πρῶτα ἀσπρολούλουδα. Χαμένα νειᾶτα! Καὶ περίλυπος, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα ἀπὸ δάκρυα, θυμήθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπαίσιες, τὶς τελευταῖες του τὶς νύχτες, τὴν παραμονὴ μιᾶς μονομαχίας, κοντὰ σὲ μιὰν ἐρωμένη του τυχαία, τὴν ὁποία δὲν θέλησε νὰ ξυπνήση τὸ πρωῒ καὶ νὰ φιλήση σὰν ἔφευγε γιὰ νὰ χτυπηθῆ.

Τόσο αἰσθανόταν ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ τοῦ ἦταν ξένη.

Ποτὲνὰ, τίποτε, δὲν τοῦ θέρμαινε, τὴν κρύα καὶ μοναχικὴ ζωὴ ἡ ζέστη τῆς ἀγάπης, τοῦ φίλτρου, τῆς στοργῆς ἡ θαλπωρή...

* * *

Βυθισμένος στὶς πένθιμες αὐτὲς σκέψεις, ὁ Λουδοβῖκος σήκωσε τὸ ποτῆρι του νὰ πιῆ τὴ μπύρα, ὅταν παρατηρησε μπρός του καὶ ἀπὸ πάνω του, ἕνα παράθυρο μὲ φῶς. Ἦταν τὸ μόνο παράθυρο, ποὺ ἦταν φωτισμένο ἀπὸ ὅλα τὰ ἐκεῖ τριγύρω σπίτια.

— Ποιὸς νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα; σκέφτηκε.

Καὶ αἰσθάνθηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ λύπη, τὴν ἀπομόνωσι, τὴν ἐγκατάλειψι ἐκείνη, ποὺ αἰσθάνονται ὅλοι, ὅσους ἡ ἀηδία ἢ ἡ θλῖψις ἔδιω-

---

Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ δωμάτιο ἔγινε μιὰ ἄγρια δολοφονία, κι' ὁ δράστης ἦταν αὐτή. Θὰ τὸ κλείσω λοιπὸν κι' ἐγώ, ὅπως κάνανε οἱ προκάτοχοί μου.

* * *

Ἔτσι οἱ δυὸ φίλοι ποὺ ἀνταμώθηκανε μὲ τέτοια χαρά, χωριζόντουσαν τώρα μὲ πολὺ διαφορετικὲς ἐντυπώσεις. Ὁ ἕνας πῆγε νὰ δώση διαταγὴ ν' ἀδειάσουνε τὴ στοιχειωμένη κάμαρα καὶ νὰ χτίσουνε τὴν πόρτα, κι' ὁ ἄλλος ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του, ἐλπίζοντας, πὼς θὰ ξεχνοῦσε τὴ φοβερὴ νύχτα ποὺ πέρασε στὸν πύργο τοῦ Βούδβιλλ.

ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

ξαν πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ σπίτι τους, ὅταν βλέπουν ἢ αἰσθάνωνται ἄλλους εὐτυχέστερους νὰ κατοικοῦν εὐδαίμονες σὲ τέτοια φωτισμένα δωμάτια...

— Ποιὸς νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα; Ποιὸς ἀγρυπνεῖ τόσο ἀργά; Κάποιος βιοπαλαιστὴς ὅπως αὐτὸς, κάποιος συγγραφέας ἴσως, ἢ κάποιος ποιητής. Θυμήθηκε ὅτι πολλὲς φορὲς βλέπει νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ἕναν νέο ὠχρὸ, κακοντυμένο, ποὺ βαστάει πάντα ἕνα βιβλίο. Αὐτὸς θὰ εἶνε! Αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ κερδίζη τὸ ψωμί του, δίνοντας μαθήματα τὴν ἡμέρα καὶ ἀφιερώνει τὶς ὧρες τῆς νυκτός του στὴν τέχνη καὶ τὴν ποίησι. Εἶνε φτωχὸς, φτωχότατος, ἀλλὰ ἄγνὸς σὰν κρῖνο. Διατηρεῖ ἀμόλυντο τὸ θησαυρὸ τῆς νεότητος καὶ τῶν ὀνείρων καὶ ὅταν, παρὰ τὰ φτωχά του ροῦχα, τὸν κυττάζη καμμιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου, αὐτὸς κατεβάζει ντροπαλὰ τὰ μάτια του σὰν καμμιὰ παρθένος, τὰ βαθειά του μάτια, μὲ τὰ βελούδινα βλέφαρα, σκεπτόμενος καμμιὰ Βεατρίκη ἢ Ἰουλιέττα!...

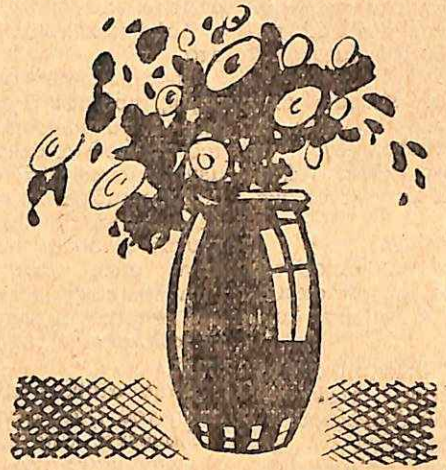

Χωρὶς ἄλλο θὰ διψάη γιὰ δόξα, ἀλλὰ ἐννοεῖ νὰ τὴν ἀποχτήση μὲ κάποιο ἀριστούργημα, μέσα στὸ ὁποῖο νὰ χύση ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῆς ζωῆς του.

Σέβεται τὴν πεῖνα του, ὅπως ὁ ἱππότης τὸ σπαθί του.

Θὰ προτιμήση νὰ πεθάνη τῆς πείνας, παρὰ νὰ γίνη βαστάζος τῶν γραμμάτων καὶ νὰ σκορπίζη ἀποτσίγαρα, μέσα στὰ δημόσια γραφεῖα, γενόμενος δημόσιος ὑπάλληλος.

Δὲν θὰ πρόφτασε βέβαια νὰ γνωρίση τὴ ζωή. Ἀλλὰ σὲ τί χρησιμεύει ἡ ζωὴ στοὺς ποιητὰς, παρὰ γιὰ νὰ τοὺς μαραίνη καὶ νὰ τοὺς ἀπογοητεύη καὶ νὰ σκοτώνη τὶς χίμαιρές τους.

Ἴσως νὰ γράφη τώρα τοὺς πρώτους στίχους του, τὸ θεῖο ἄρωμα τῆς νεότητός του, ἐκεῖνο ποὺ μόνον μιὰ φορὰ κάνει κανεὶς στὴ ζωή του!

Δημιουργεῖ τὸν μαγικὸ παράδεισο, ἕναν παράδεισο, ὅπου τὰ πουλιὰ ἔχουν ἄρωμα καὶ τὰ ἄνθη ἔχουν φτερά, ὅπου ἡ γυναῖκες εἶνε ἀγνὲς καὶ γλυκειὲς, ὅπως τ' ἄστρα, ὅπου μόνον αἰσθήματα καὶ ὄνειρα ὑπάρχουν καὶ ἀργότερα, ὅταν ἀφήση νὰ πετάξουν τὰ τραγούδια του, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ μεθύσουν ἀπὸ αὐτὰ, θὰ μείνουν θλιμμένοι τὴν ἐπαύριο, ἀπὸ τὴν πικρὴ ἐπίγνωσι ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶνε τόσο ὡραία, ὅσο τὴν ψάλλουν τὰ τραγούδια....

— Ποιὸς νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα;

Ἐ ρ α σ τ α ί ; Ναί, ἐρασταὶ γιὰ τοὺς ὁποίους τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει στὸ κόσμο ἀπὸ τὸν ἀμοιβαῖο καὶ ἀνεξάντλητό τους πόθο, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν κυττάζουν μακρύτερα ἀπ' τὶς ἀγκαλιασμένες τὶς σκιές τους, ποὺ περπατοῦν ἐμπρός τους, κάτω ἀπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης...

Ἀλλὰ ἂν εἶνε ἐρασταὶ, γιατὶ νὰ ἀγρυπνοῦν; Γιατὶ τὸ φῶς, αὐτὴ τὴν ὥρα;

Συνήθως οἱ ἐρασταὶ κοιμοῦνται ἐνωρὶς καὶ ξυπνοῦν ἀργά.

Ἴσως ἐκεῖνος, νὰ λείπη κι' αὐτὴ τὸν περιμένει. Ποῦ νὰ εἶνε; Μήπως πῆγε στοὺς φτωχούς του γονεῖς ποὺ ἴσως ν' ἀσθενοῦν;

Μόνη της, περιμένοντάς τον, συλλογίζεται πιὸ πολὺ καὶ πιὸ βαθειά..

Θὰ γράφη τὄνομά του στὸ τραπεζομάντηλο, μὲ τοῦ μαχαιριοῦ τὴν ἄκρη, πολλὲς φορὲς, τόσες πολλὲς φορές.

Θ' ἀναλογίζεται πόσο χαριτωμένα περπατεῖ, πόσον μιλεῖ γλυκὰ, πόσο φιλεῖ ζεστὰ, μὲ πόση δύναμι ἀγκαλιάζει... Καὶ κάτι τὸ εὐφρόσυνο θὰ ξεχειλίζη ἀπὸ τὴν καρδιά της...

Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους θὰ πέση γιὰ νὰ κοιμηθῆ, κουρασμένη ἀπὸ συλλογισμοὺς πανευτυχίας καὶ θὰ κοιμηθῆ γλυκά. Ἴσως καὶ νὰ κοιμήθηκε καὶ λησμόνησε νὰ σβύση καὶ τὸ φῶς. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος σὲ λίγο θὰ γυρίση, σιγὰ-σιγὰ, ἀθόρυβα, μὲ τί χαρὰ θὰ τὴν πιάση ἀπάνω στὸν ὕπνο της, τὸν γλυκὸ, τὸν ἀλαφρὸ, ἕνα ὕπνο ἄνθους... Θὰ καθήση κοντὰ στὸ κρεββάτι της καὶ θὰ τὴν κυττάζη, θὰ τὴν κυττάζη πολλὴν ὥρα. Τότε αὐτὴ, ἐνστίκτως, θὰ μαντέψη τὴν παρουσία του ἐκεῖ καὶ θὰ ἀνοίξη τὰ ματάκια της — ὦ τὰ μάτια μιᾶς ὥμορφης ποὺ ξυπνᾷ — ἐκεῖνος τότε γεμάτος ἀπὸ ἔρωτα, θὲ νὰ τὴν ἀγκαλιάση, θὰ τὴν σφίξη, θὰ κρύψη τὸ πρόσωπο του, στὸν μοσχοβολισμένο κόλπο της...

— Ποιὸς νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα;

Ἴσως ἕνα καλὸ νοικοκυριὸ μὲ τὰ μικρὰ παιδιά του; Ἕνα φθινόπωρο μὲ καλοὺς καρπούς; Τί καλύτερο ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴν ἥσυχη, τὴν εἰρηνικὴ, τὴν καρτερικὴ δύο συζύγων, ποὺ ὁ Λουδοβῖκος συναντάει κάθε Κυριακὴ, νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία; Ἡ μαμὰ ξανθὴ, σὰν ταλαιπωρημένη, μ' ἕνα τσιτάκι φθηνὸ, νὰ κρατάη τὸ μικρότερο παιδάκι της ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ὁ μπαμπᾶς — ἕνα ψαρρὸ κεφάλι ὑπαλλήλου—περήφανος γιατὶ κρατάει ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μεγαλύτερο παιδί, μὲ στολὴ τοῦ μαθητοῦ τοῦ Γυμνασίου.

Ἴσως αὐτοὶ θὰ κάθωνται ἐκεῖ ἀπάνω! Ὁ μισθὸς δὲν φτάνει νὰ ζήσουνε καλά. Θὰ τρῶνε ὅ,τι περίσσεψε ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ὁ μαθητὴς διαβάζει καὶ τὸ μικρὸ κοιμᾶται στὸν καναπέ.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλες τὶς στενοχώριες τους καὶ τὶς ἀθλιότητες, εἶνε ἥσυχοι καὶ εὐτυχεῖς. Τρώγουν τὸ φτωχὸ βραστό τους, μὲ τὴν ἀγάπη τους, τὴν εἰρήνη τους καὶ τὴν ἀρετὴ τριγύρω.

Ἄ, πόσον ἀξίζει ἡ σπιτίσια αὐτὴ ἀγάπη καὶ γαλήνη!...

Ξαφνικὰ, ἄρχισε νὰ βρέχη. Χοντρὲς στάλες βροχῆς σκάζαν στὸ πεζοδρόμιο. Κι' ἔρχεται πιὸ μεγάλη μπόρα... Πρέπει ὁ Λουδοβῖκος νὰ γυρίση σπίτι του. Ἂν καὶ ἡ ὥρα εἶνε περασμένη, ἡ θυρωρὸς κάθεται ἀκόμα ἄγρυπνη καὶ μπαλώνει μιὰ κάλτσα.

Ἐπὶ τέλους, θὰ μάθη ποιὸς ἀγρυπνεῖ ἐκεῖ ἀπάνω, στὸ φωτεινὸ παράθυρο, τόσο ἀργὰ τὴ νύχτα!

— Δὲν μοῦ λὲς, κυρὰ Παγώνα, ποιὸς κάθεται ἐκεῖ ἀπάνω καὶ ἔχει ἀκόμα φῶς στὴν κάμαρα; ρωτᾶ τὴ θυρωρό.

— Ἄχ, κὺρ Λουδοβῖκε, τοῦ ἀπαντᾶ ἐκείνη, τώρα κανένας πειὰ δὲν κάθεται. Ἐκαθόταν ἕνας γέρος κακομοίρης, ποὺ χρωστοῦσε δύο ἐνοίκια. Ὁ σπιτονοικοκύρης δὲν τοῦ τὰ ζητοῦσε, γιατὶ τὸν λυπόταν... Σὲ λίγες μέρες θἄμπαινε στὸ πτωχοκομεῖο. Ἔξαφνα ἀπόψε πέθανε... Τότε ἡ κυρία ποὺ κάθεται εἰς τὸ ἐπάνω, ἔδωσε ἕνα σάβανο νὰ τὸν τυλίξουνε, καὶ ἐπειδὴ ὁ κακομοίρης δὲν εἶχε κανέναν εἰς τὸν κόσμο νὰ τοῦ ἀνάψη ἕνα κερὶ, τοὔβαλα ἐγὼ ἕνα, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του... Τώρα ποὺ ὅλοι οἱ νοικάρηδες ἐγύρισαν, θὰ κλείσω τὴν πόρτα καὶ θ' ἀνεβῶ νὰ κάμω μιὰ παράκλησι γιὰ τὴν ψυχή του.

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

ΑΣΤΕΙΑ

ΤΑ ΤΑΛΛΗΡΑ

Μία κυρία κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ βρῆ μιὰ ὑπηρέτρια ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμενε κατευχαριστημένη.

Μιὰ μέρα ἡ ὑπηρέτρια βρῆκε ἕνα τάλληρο ποὺ εἶχε πέσει τῆς κυρίας στὸ σπίτι καὶ τῆς τὸ παρουσίασε ἀμέσως.

— Μπράβο, τῆς εἶπε ἡ κυρία. Κράτησε, παιδί μου, αὐτὰ τὰ πέντε φράγκα γιὰ τὴν τιμιότητά σου.

Σὲ δυὸ μέρες ἡ κυρία ἔχασε τρία τάλληρα.

Ρώτησε λοιπὸν τὴν ὑπηρέτρια:

— Μήπως, Κατερίνα, βρῆκες τρία τάλληρα ἐνῶ συγύριζες;

— Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ τὰ ἐκράτησα... γιὰ τὴν τιμιότητά μου.

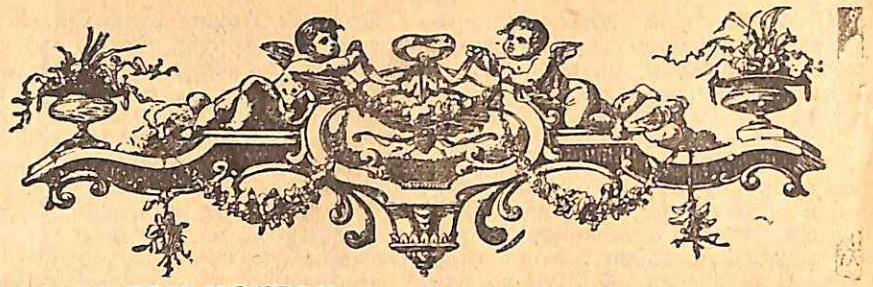

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΟΘΟΣ

Βαθὺ χινόπωρο γοερό, πόσον καιρὸ σὲ καρτερῶ,
γιομᾶτες τρόμο πλατειὲς στάλες·
τῶν φύλλων ἄραχλοι χαμοί, τῶν δειλινῶν ἀργοὶ καϋμοί,
ποὺ μὲ μεθούσατε τὶς προάλλες...

Τὰ καλοκαίρια μ' ἔψησαν, καὶ τὰ λιοπύρια τὰ θαρειά,
κ' οἱ ξάστεροι οὐρανοὶ οἱ γαλάζιοι:
ἀπόψε μοῦ ποθεῖ ἡ καρδιά, πότε νἀρθῆ μέσ' στὰ κλαριά,
ὁ θεῖος βορηᾶς καὶ τὸ χαλάζι...

Τότες γερτὸς καὶ γὼ ξανά, μέσ' στὰ κρυμμένα δειλινά,
θ' ἀναπολῶ γλυκὰ — ποιὸς ξέρει,
καὶ θὰ μὲ σφάζη πιὸ πολύ, σὰν ἕνα μακρυνὸ βιολί,
— τὸ περασμένο καλοκαῖρι...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ὁ παληός μας Ἔρωτας,
μὲ τὰ βάσανά του,
ὁ καλός μας Ἔρωτας,
εἶνε τοῦ θανάτου·

δέκα χρόνια στὴ σειρά,
δίχως νὰ τὸ ξέρη,
δέκα χρόνια στὴ σειρά,
μᾶς κρατοῦσε ταῖρι·

μᾶς βαστοῦσε συντροφιά,
μᾶς κρατοῦσε ταῖρι,
δέκα χρόνια στὴ σειρά
— κι' ἕνα καλοκαῖρι...

Γύρω του ὅλα σβύνανε,
λόγια, μίση, φθόνοι:
μὰ ἦρθε μέρα ποὺ κι' αὐτὸς
ἄρχισε νὰ λυώνη...

Κι' ἕνα βράδυ ἀξέχαστο,
— βράδυ πικραμένο —
καθὼς ἤμουν μοναχὸς,
νὰ σὲ περιμένω,

δίχως τίποτα νὰ πῆ,
ἔγυρε στὴ μπάντα,
ἔκλεισε τὰ μάτια του,
— κι' ἔσβυσε γιὰ πάντα...

ΜΙΑ ΣΚΕΨΙ

Εἶνε μιὰ σκέψι λυπημένη ἀπόψε στὴν καρδιά μου
μιὰ σκέψι τόσο μακρυνὴ — κι' ἔτσι θλιμμένα μόνη,
— ἕνα παράπονο βαθύ, ποὺ ζῆ μέσ' στὴν καρδιά μου.

Κάθε ποὺ πέφτει ἡ σκοτεινιά, καὶ σιωπηλὰ νυχτώνει,
ἡ μαύρη σκέψι, ἡ θλιβερὴ, ποὺ ζῆ μέσ' στὴν καρδιά μου,
γίνεται πάλε μιὰ φωνὴ, καὶ μοίρεται βαθειά μου:

Κ' εἶνε σὰ στέρνες μὲ νερά, ποὺ νοσταλγοῦν φεγγάρια,
μέσ' στὰ μονότονα, τὰ ὀκνὰ πεσίματα τῶν φύλλων,
ποὺ κάθε τόσο, ἀνώφελα, κυλᾶν ἀπ' τὰ κλωνάρια...

Κ' εἶνε σὰν κάποια ἀλαργινὰ λιγόζωα συννεφάκια,
ποὺ δίχως λόγο, ξαφνικά, ἐνῶ πέφτει τὸ σκοτάδι,
πεθαίνουν ἀπ' τὴν πλῆξι τους καὶ τὴ ματαιότητά τους.. .

Κ' εἶνε σὰν κάποια πέταλα τῶν ρόδων, μέσ' στὶς νύχτες,
ποὺ ἀνήμπορα γιὰ νὰ χαροῦν, κι' ἀνώφελα νὰ ζήσουν,
— τὰ πρῶτα κρύα καρτεροῦν, νὰ κλείσουν καὶ νὰ δύσουν...

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

Κι' ἔλαμπαν τὰ μάτια σου, Καλέ μου,
μόνα, μέσ' στὴ νύχτα τοῦ Κυρίου,
κ' ἦτανε χυμένη στὴ μορφή σου,
σὰ μιὰν ἡδονὴ τοῦ μαρτυρίου·

κι' ἔφεγγαν τὰ μάτια σου, Καλέ μου,
ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη θυσία,
καὶ τὸ προσωπάκι σου, Καλέ μου,
ἔλαμπε γλυκά, σὰν ἐκκλησία!

Κ' ἦρθαν τὰ χεράκια σου, Καλέ μου,
τ' ἄπλερα χεράκια τὰ γλυκά μου,
κι' ἔμπλεξαν ἀλάλητα, Καλέ μου,
σὰν πουλάκια, μέσα στὰ δικά μου.

Κι' ὅλη νύχτα ἄμωμοι, Καλέ μου,
μέσ' στὸ βουβαμὸ τοῦ μυστηρίου,
λυώναμε κ' οἱ δυό, σάμπως λαμπάδες,
στὴν Αἰώνια δόξα τοῦ Κυρίου...

Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Ἕνα βραδάκι τοῦ Μαγιοῦ,
μέσ' στὴ χρονιὰ κρυμμένο
— τὸ πιὸ μονάχο τῆς χρονιᾶς,
καὶ ἴσως τὸ πιὸ θλιμμένο, —

τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμάζονταν
νὰ κοιμηθοῦν οἱ κλῶνοι,
δίχως αἰτία, ξαφνικά,
τρελλάθηκε τ' ἀηδόνι!

ΒΟΤΙΚΩΝ ΡΑΤΑΜ

Πολλὲς φορὲς, ἀναγερτοὶ
στὸν πλάτανο ἀποκάτου,
ἀκούγαμε τὶς τρίλλιες του,
καὶ τὰ πιπίσματά του·

συχνὰ, πάλι, γυρίζοντας
τὶς ὧρες ποὺ βραδυάζει,
τ' ἀκούσαμε, τὶς πιὸ καλὲς
στροφές του ν' ἀραδιάζῃ:

μὰ σὰν ἐκείνη τὴ βραδιὰ,
σὲ κεῖνο τὸ πλατάνι,
τέτοιο τραγοῦδι ξώφρενο,
ποτὲ δὲν εἶχε κάνει...

...Κι' ὅπως τραβοῦσα πάρωρα,
στὴ μοναξιὰ τοῦ δρόμου,
ἀναπολῶντας μυστικὰ,
δὲν ξέρω ποιὸν καϋμό μου,

— πουλάκι τοῦ μεσονυκτιοῦ,
πουλάκι τῆς ἐρήμου,
ἦρθ' ἡ φωνή σου σύχαρα,
καὶ πῆρε τὴν ψυχή μου...

...Κ' ἦταν ἡ νύχτα διάφανη,
κι' ἔλαμπε ἀγάλια ἡ πούλια·
εἶχαν σωπάσει ἀπὸ νωρὶς
τ' ἄλλα τὰ νυχτοπούλια, —

καὶ μέσ' ἀπ' τ' ἄστρα τὰ νωθρὰ,
ποὺ φέγγαν σὰν βελοῦδα,
ὅλ' ἡ νυχτιὰ, παθητικὰ,
σοῦ φώναζε: Τραγούδα...

Κ' ἤμουν καὶ γὼ, καὶ σ' ἄκουγα,
χωρὶς νὰ σὲ χορταίνω
— τὸ βράδυ ποὺ τρελλάθηκες,
πουλάκι ἀγαπημένο...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Ὁ διάσημος Ρῶσσος δικηγόρος Λοσβίτσι, συντελέσας στὴν ἀθώωσι ἑνὸς πελάτου του, ἐδέχετο τὶς εὐχαριστίες του:

— Ἀγαπητέ μου συνήγορε, δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἀπὸ τότε ποὺ οἱ Φοίνικες ἐφεῦρον τὸ χρῆμα, ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶνε ἄστοχη!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

— Ποιὸς εἶνε αὐτοῦ; ρώτησεν ὁ ἐνοικιαστὴς ἑνὸς δωματίου τοῦ ξενοδοχείου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμενος νὰ πλαγιάσῃ ἄκουσε ἕνα παράξενο θόρυβο στὴν πόρτα.

Δὲν τοῦ δόθηκε ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι. Ὁ θόρυβος ἔπαψε γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ σὲ λίγο.

— Εἶνε κανεὶς αὐτοῦ; ξαναρώτησε ὁ πελάτης.

Καμμιὰ ἀπάντησις καὶ πάλι.

— Ὦ Διάβολε, ψιθύρισε τέλος ὁ ξένος, θὰ εἶνε κανένα πνεῦμα! Ἴσως νὰ εἶμαι μέντιουμ. Ἂς δοκιμάσω. Καὶ ὑψώνοντας τὴ φωνή του εἶπε:

— Ἐὰν ὑπάρχῃ κανένα πνεῦμα στὸ δωμάτιό μου νὰ φανερωθῇ μὲ τρεῖς χτύπους.

Τρεῖς εὐδιάκριτοι χτύποι ἀκούστηκαν ἀμέσως στὴν πόρτα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γραφείου.

— Εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφῆς μου; ρώτησεν ὁ πελάτης.

Καμμιὰ ἀπάντησις.

— Εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς πεθερᾶς μου;

Τρεῖς καθαρώτατοι χτύποι.

— Εἶσαι εὐτυχής;

Ἐννέα χτύποι.

— Θέλεις τίποτε;

Σειρὰ ὑποκώφων χτύπων.

— Θέλεις νὰ συνομιλήσουμε; ρώτησε ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης εὑρισκόμενος πλέον ταξιδιώτης.

— Καμμιὰ ἀπάντησις.

— Θὰ ἀκούσω αὔριο τίποτε γιὰ σένα;

Οἱ χτύποι ἀκούστηκαν ὑπόκωφοι μερικὲς φορὲς ἀκόμη καὶ τὸ πνεῦμα σώπασε. Ἀλλὰ καὶ ὁ ταξιδιώτης εἶχεν ἤδη ἀποκοιμηθῆ.

Ὅταν ὅμως τὸ πρωῒ ξύπνησε, εἶδεν ὅτι... τὸ πνεῦμα τῆς πεθερᾶς του, ἢ μᾶλλον κάποιος ἔξυπνος λωποδύτης, τοῦ εἶχεν ἀπαγάγει τὸ ρολόγι, τὸ πορτοφόλι καὶ ὅλα τὰ ροῦχα του!

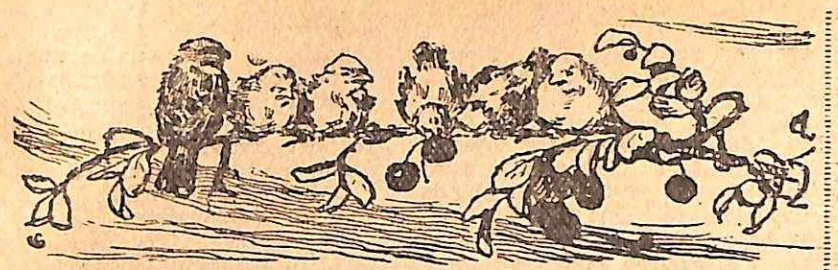

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Ο ΑΛΛΟΣ

(Σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου «Μασοιγιὸν» ὁ πάτερ Νοαζέϊγ, φορῶντας τὸ ἔνδυμα τῶν ἱεραποστόλων τῆς Ἀφρικῆς, ἐργάζεται μπρὸς στὸ τραπέζι του. Χτυποῦν στὴν πόρτα. Σηκώνεται κι' ἀνοίγει).

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Δὲν εἶνε δυνατόν! Σεῖς;... Ἡ κυρία ντὲ Πομμερύ;

ΟΥΓΚΕΤΑ ΝΤΕ ΠΟΜΜΕΡΥ (δίνοντάς του μ' ἀγάπη τὸ χέρι). — Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μὲ ξαναπῆτε κυρία.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (μ' ἀγάπη).— Καλά, Οὐγκέτα, ἀγαπημένο μου παιδί, κάθησε, καὶ πές μου πῶς ἔμαθες ὅτι εἶμαι στὸ Παρίσι;

ΟΥΓΚΕΤΑ. — Ἔμαθα τὴν ἐπιστροφή σας ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. (Κυττάζοντας τὸν ἱεραπόστολο) : Ξέρετε, πάτερ μου, πὼς ἔχετε ἀλλάξει πολύ;

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Δὲν κυττάζομαι ποτέ.

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Τὰ μαλλιά σας ἀσπρίσανε... Φαίνεται πὼς ἡ ζωὴ στὴν ἔρημο εἶνε σκληρή...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (μὲ πίκρα) — Συχνὰ λιγώτερο σκληρὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ... Τί τὰ θέλετε ὅμως... Ἔχω πάντα, χωρὶς νὰ θέλω, τὴν εἰκόνα τοῦ δράματος ποὺ ἐτάραξε τὴ ζωή μου καὶ τὴν ἀνάμνησι τῆς πολυαγαπημένης μου πεθαμένης... Ἴσως ὁ Θεὸς στὸ τέλος μοῦ δώσῃ τὴ γαλήνη!... Ἂς τ' ἀφήσουμε ὅμως αὐτό. Μὲ ταράζει... Ἂς μιλήσουμε γιὰ σένα... Τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγα ἤσουν νύφη ἕξη μηνῶν καὶ τώρα θὰ εἶσαι παραπάνω ἀπὸ τέσσερα χρόνια παντρεμένη... Ἔ, λοιπόν, εἶσαι πάντα εὐτυχής;

ΟΥΓΚΕΤΑ (στενοχωρημένη). — Σχεδόν!

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Ὦ! ὤ! Αὐτὸ τὸ σχεδὸν δὲν μ' ἀρέσει. Μήπως ὁ ἄντρας σου;...

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ὄχι, ὁ Ζουλιὲν εἶνε πάντα καλὸς σύζυγος.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Κι' ἐσὺ εἶσαι πάντα καλὴ σύζυγος;

ΟΥΓΚΕΤΑ (χαμηλώνοντας τὰ μάτια).— Μά... βέβαια...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (τῆς πιάνει τὸ χέρι).— Οὐγκέτα, ἔλα πιὸ κοντὰ νὰ σὲ κυττάξω καλύτερα, νὰ διαβάσω μέσα στὰ μάτια σου, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἤσουν ἀκόμη παιδὶ καὶ ἤθελες νὰ μοῦ κρύβῃς τὶς παρεκτροπές σου... (Ἐξετάζοντάς την): Δὲν εἶμαι πειὰ ἱκανὸς νὰ ψυχολογῶ μιὰ Παριζιάνα κι' ὅμως θὰ στοιχημάτιζα ὅτι κάτι συμβαίνει κατ' ἀπ' αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι... Ἔ;...

ΟΥΓΚΕΤΑ (κάπως συγχυσμένη). — Τίποτε δὲν σᾶς διαφεύγει.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Καὶ στοιχηματίζω ἀκόμη ὅτι δὲν ἦρθες, μόνο γιὰ νἄχῃς τὴν εὐχαρίστησι νὰ μὲ δῇς, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ βρῇς τὸν στοργικὸ καὶ ἀσφαλῆ ἐξομολόγο, στὸν ὁποῖο ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῇς ἕνα μυστικό.

ΟΥΓΚΕΤΑ (συγκινημένη). — Ἀλήθεια, πάτερ μου· ἐσεῖς μόνο ξέρετε τὴν καλὴ καὶ τὴν κακὴ ὄψι τοῦ χαρακτῆρος μου, ὥστε νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ἐκεῖνο ποὺ μ' ἀνησυχεῖ!... Κι' ἔπειτα δὲν εἶσθε ἕνας ἱερωμένος σὰν τοὺς ἄλλους... ἐσεῖς εἴχατε παντρευτῆ... γνωρίσατε τὸ μεγαλύτερο ἔρωτα... γνωρίσατε τὴ ζωή! καὶ πρέπει νὰ τὴν ξέρη κανεὶς καλὰ γιὰ ν' ἀκούση, νὰ καταλάβη ἐκεῖνο ποὺ μὲ βασανίζει, γιὰ νὰ μπορέση προπάντων νὰ μὲ συμβουλέψη.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. — Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ ποὺ σὲ βασανίζει τόσο, ἀγαπημένο μου παιδί; Ἔλα, κάτσε κοντά μου κι' ἂς μιλήσουμε!... σ' ἀκούω ὄχι σὰν ἱερωμένος, ἀλλὰ σὰ

λος... τί εἶνε;... Μήπως ἡ καρδιά σου κάνη τρέλλες; Εἶνε μιὰ καρδιὰ ἐξαίρετη, τὴν ξέρω, μὰ ὅπως ὅλες ἡ ἐξαίρετες καρδιὲς εἶνε εὔκολη στὰ αἰσθήματα. Κανένας μικροέρως;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ναί.. αὐτὸ εἶνε...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.—Καὶ γιὰ ποιὸν εἶνε αὐτὸ τὸ καινούργιο σου αἴσθημα ; Εἶνε γνωστός μου;

ΟΥΓΚΕΤΑ. — Ὄχι, εἶνε ἕνας νέος ποὺ οὔτε ἐγὼ δὲν τὸν ἤξερα πρὸ ἕξη μηνῶν... ἕνα γοητευτικὸ παιδί.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Φυσικά...

ΟΥΓΚΕΤΑ. — Λέγεται Ζὼρζ ντ' Ἀμπλὶ κ' εἶνε ἀνηψιὸς τῶν ντὲ Μιράν. Τὸν εἶδα, τὸ περασμένο καλοκαίρι, κατὰ τὶς δεκαπέντε μέρες ποὺ μὲ φιλοξενοῦσαν στὴ βίλλα τους, στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τοῦ Τούν. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο περιβάλλον, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὀνειρώδη φύσι, μὴ ἔχοντας δυνάμεις ν' ἀντισταθῶ στὴν ἐπίδρασι ποὺ ἐξασκοῦσε αὐτὸς ἀπάνω μου, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω καλὰ - καλά, εἶδα τὸν ἔρωτά του ν' ἀνθίζη σὰν ἕνα λουλοῦδι... Ὅταν ἐγύρισα στὸ Παρίσι ξανάβρισκα τὸ Ζὼρζ συχνά, στὶς ἐπισκέψεις, στὰ γεύματα, στὶς ἐσπερίδες, σ' ὅλα τὰ μέρη τῶν εὐκόλων συναντήσεων, ὅπου δυὸ ἐρωτευμένοι μποροῦν νὰ βλέπωνται καὶ νὰ κουβεντιάζουν!... Καταλάβαινα ὅτι σιγὰ-σιγὰ ἄρχιζε νὰ κυριαρχῆ ἀπάνω μου καὶ δὲν ξέρω πῶς κρατιόμουν καὶ δὲν ἀπαντοῦσα : «Ναί!» στὴ θερμὴ παράκλησι ποὺ μοῦ ἔκανε.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.—Κι' ὁ Ζουλιὲν δὲν ἀντελήφθηκε τίποτε;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ὄχι. Ξέρεις, πάτερ μου, ὅτι τέσσερα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο, ἡ θερμότης στὰ παρισινὰ ἀντρόγυνα δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλη... ἡ δική μας εἶχε λιγοστέψει ἐξαιρετικά... ὁ ἄντρας μου εἶχε τὶς ἀσχολίες του, τὶς διασκεδάσεις του, τοὺς φίλους του, ἐγὼ πάλι τὰ δικά μου καὶ βαδίζαμε ἔτσι, ἀσυναισθήτως, πρὸς ἕνα φιλικὸ χωρισμό...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. — Μὰ τότε;...

ΟΥΓΚΕΤΑ. — Τότε συνέβη τὸ γεγονὸς ποὺ μ' ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν ἠθικὴ καὶ ψυχικὴ κατάστασι, τὴν τόσο μοναδικὴ καὶ σπάνια, στὴν ὁποία βρίσκομαι σήμερα καὶ γιὰ τὴν ὁποία εἶχα τόση ἀνάγκη νὰ σᾶς δῶ. (Σωπαίνει λίγο): Μόνο ποὺ μοῦ εἶνε δύσκολο νὰ σᾶς διηγηθῶ...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.—Θέλεις νὰ σὲ ρωτάω ἐγώ;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ὄχι... ὄχι... θὰ σᾶς τὰ πῶ... μὰ μὴ κυττᾶτε τόσο πολύ. Μιὰ ὡραία ἡμέρα, τὸν περασμένο μῆνα, νοιώθοντας ὅτι βρισκόμουν πειὰ στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, κατώρθωσα νὰ συγκεντρώσω τὴ θέλησί μου γιὰ μιὰ ὑπερτάτη ἀντίστασι σ' αὐτὸ τὸ ἐρωτικό μου πάθος καὶ εἶπα στὸν ἄντρα μου: «Πάρε με νὰ φύγουμε... εἶμαι κουρασμένη, ἐκνευρισμένη, ἔχω ἀνάγκη ν' ἀφήσω τὸ Παρίσι... νὰ πάω νὰ περάσω μερικὲς βδομάδες στὴν ἐξοχή, στὸ ὕπαιθρο, μόνη μαζὺ μ' ἐσένα!»

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.—Ὁ ἄντρας σου συγκατετέθη σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι

χωρὶς νὰ σοῦ ζητήση ἐξηγήσεις;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ναί, ἐφύγαμε τὸ ἴδιο βράδυ. Μόλις ἐγκατασταθήκαμε στὸ Μπιαρρὶτζ, θέλησα νὰ ὀργανώσω μιὰ πλήρη ἀντίστασι κατὰ τοῦ πάθους μου... Ξανάγινα λοιπὸν γιὰ τὸν Ζουλιὲν — ὁ ὁποῖος μὲ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι τὰ ἔβλεπε ὅλ' αὐτὰ -- ἡ θελκτικὴ σύζυγος τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου μας, μιὰ σύζυγος ἀξιέραστη, ἀφωσιωμένη, περιποιητική... καὶ πολὺ περιπαθής... Τὴν περιπάθειά μου ὅμως θὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσω... ἀγαποῦσα, τόσο τὸν ἄλλο, τὸ Ζὼρζ, βρισκότανε μπρὸς στὰ μάτια μου, μέσα στὴν καρδιά μου, στὸ νοῦ μου, ὥστε εἶχα πάντα τὴν εἰκόνα του σὰν φωτογραφημένη μέσα στὸ μυαλό μου... Λοιπόν, ἡ ἀπουσία του ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπολόγιζα γιὰ νὰ μετριάσω τὴν ἀγάπη του....

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— ...εἶχε τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα;

ΟΥΓΚΕΤΑ. — Ἀκριβῶς... Ἔβλεπα στ' ἀλήθεια τὸν Ζὼρζ στὸ πλευρό μου, ζωντανό· μοῦ φαινότανε πὼς μοῦ μιλοῦσε καὶ πὼς τοῦ ἀπαντοῦσα. Τόσο πολὺ ὥστε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θέλησα νὰ φανῶ περιπαθὴς πρὸς τὸν ἄντρα μου, νὰ τὸν χαϊδέψω, νὰ τὸν φιλήσω, νόμιζα πὼς δὲν ἦταν αὐτὸς, ἀλλὰ ὁ Ζὼρζ. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπῶ ἔτσι ἀντὶ τοῦ ἄλλου...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. — Αὐτὸ ἐβάστηξε καθ' ὅλη τὴ διαμονή σας στὸ Μπιαρρίτζ;

ΟΥΓΚΕΤΑ. — Ναί... Καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα στὸ Παρίσι. Θὰ μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ ξαναδῶ τὸν Ζὼρζ, μὰ δὲν θέλω. Φοβᾶμαι μὴ χάσω ὅ,τι ἔχω, μιὰ φανταστικὴ εὐτυχία, μὰ ὁπωσδήποτε εὐτυχία... Ὁ Ζουλιέν, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ κυνηγᾶ ἄλλες, δὲν μ' ἀφήνει πειά... ἔχει γίνει ἕνας σύζυγος - ὑπόδειγμα. Μονάχα ποὺ ὅλη αὐτή μου ἡ ἀγάπη στηρίζεται ἐπάνω στὴν ἁμαρτία, γιατὶ ἁμαρτάνω ἀφοῦ ἡ θρησκεία θεωρεῖ ἐξ ἴσου ἁμαρτωλὴ τὴ σκέψι μὲ τὴν πρᾶξι. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ φαντάζομαι ὅτι θὰ ἤμουν λιγώτερο ἔνοχη ἂν γινόμουν στ' ἀληθινὰ ἡ φίλη τοῦ Ζὼρζ.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεσαι, βρίσκω ἕνα μόνο κακό: τὴν κακὴ πρόθεσι τῆς σκέψεώς σου, ἀλλὰ βλέπω καὶ δύο καλά: ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ ξαναγαπήθηκε κι' ἕνα μέσο ἀμύνης πρώτης τάξεως κατὰ τοῦ πειρασμοῦ.

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ὥστε μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀπατῶ τὸν ἄντρα μου;

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. — Καλύτερα ἡ ἀπάτη νὰ γίνεται μὲ τὸ νοῦ παρὰ μὲ ἔργα. Μὲ τὸν καιρὸ ἴσως σβύση ἡ εἰκόνα τοῦ ἄλλου καὶ μείνη μόνο ἡ εἰκόνα τοῦ ἀντρός σου, καὶ ἴσως ἀκόμα ἀργότερα ἕνα λατρευτὸ μωρουδάκι νἄρθη νὰ ἐξαλείψη καὶ τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια τῆς πρώτης εἰκόνος.

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Λέτε νὰ ἐπιχειρήσω νὰ δῶ τὸν ἄλλον;

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. — Ὤ, ὄχι μὴν ἐπιχειρῆς. (Χαμογελῶντας) : Λοιπόν, χαῖρε, ἀγαπημένο μου παιδί, γύρισε ἥσυχη σπίτι σου... κι' ἐξακολούθα... ν' ἀγαπᾶς πολὺ τὸν ἄντρα σου.

. . . . . .

(Μετὰ τρεῖς βδομάδες ἡ Οὐγκέτα μπαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ ἱεραποστόλου ὠχρὴ καὶ συντετριμμένη).

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (πηγαίνοντας πρὸς αὐτήν).— Ἔ, λοιπόν; Τί εἶνε; τί συνέβη; (Μαντεύοντας): Πῆγες στὸν Ζὼρζ;

ΟΥΓΚΕΤΑ. — Ἀλλοίμονο! ναί, ναί!... Τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ δῶ τί ἐντύπωσι θὰ μοῦ ἔκανε... Ἀλλοίμονο! ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἡ φαντασία μου εἶχε ἐξιδανικεύσει, τὸν βρῆκα πολὺ κοινό, σχεδὸν κτηνώδη καὶ διὰ μιᾶς, ἔτσι ἀπότομα, ἔσβυσε τὸ ὄνειρο τοῦ ἄλλου, μὰ μαζύ του, ἀλλοίμονο, ἔσβυσε καὶ ἡ πραγματικότης τοῦ συζύγου...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Ἡ καθαριότης στὶς οἰκογένειες εἶνε πολλαπλῶς εὐεργετική. Δίνει ὑγεία, ἠθικὴ ἐξύψωσι, ἀνάπαυσι καὶ χρήματα.

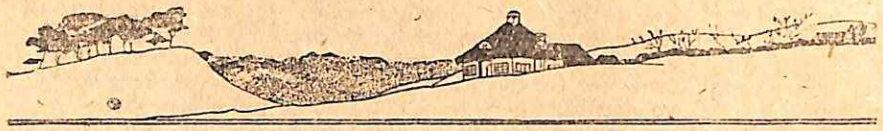

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ὁ κ. Λαντέν, μόλις τὴν συνάντησε, πιάστηκε στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης.

Ἦταν κόρη ἑνὸς ταμία σὲ κάποια ἐπαρχιακὴ πόλι. Ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια. Ἡ μητέρα της τὴν ἔφερε στὸ Παρίσι καὶ τὴν συνώδευε σὲ μερικὰ σπίτια μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν παντρέψη. Ἔζοῦσαν φτωχικὰ καὶ τίμια. Ἡ νέα φαινόταν ὁ τελειότερος τύπος τιμίας γυναικὸς καὶ ἡ ὡμορφιά της εἶχε μία χάρι ἀγγελικῆς ἀγνότητος. Ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο ποὺ ἄνθιζε διαρκῶς στὰ χείλη της, φαινόταν σὰν τὸ καθρέφτισμα τῆς καρδιᾶς της. Ὅλοι τὴν ἐπαινοῦσαν καὶ ἐμακάριζαν προκαταβολικῶς ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναῖκα του.

Ὁ κ. Λαντέν, ὑπάλληλος τότε τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, μὲ ἐτήσιο μισθὸ τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων φράγκων, τὴν ἐζήτησε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἡ ζωή τους ἦταν εὐτυχισμένη. Ἐκείνη φρόντιζε γιὰ τὸ σπίτι καὶ ἦταν τόσο νοικοκυρὰ ποὺ κατώρθωνε καὶ ζοῦσαν πολὺ καλά. Ἐπρόσεχε πολὺ τὸν ἄντρα της, φρόντιζε γιὰ τὸ κάθε τί ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε, κι' αὐτὸ μαζὺ μὲ τὴν ὡμορφιά της, ἔκαναν τὸν Λαντὲν νὰ εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ της πολὺ περισσότερο παρὰ τὶς πρῶτες μέρες.

Δυὸ μόνον ἐλαττώματα εὗρισκε ὁ Λαντὲν στὴ γυναῖκα του: τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸ θέατρο καὶ γιὰ τὰ κοσμήματα. Μερικὲς φίλες της, γυναῖκες ὑπαλλήλων, τῆς προσέφεραν κάθε τόσο θεωρεῖο γιὰ τὰ καλύτερα ἔργα καὶ κάποτε γιὰ τὶς «πρῶτες». Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ ἄνδρας της τὴν συνώδευε, παρ' ὅλη τὴν κούρασι τῆς δουλειᾶς του, ὡς ποὺ στὸ τέλος τὴν παρακάλεσε νὰ πηγαίνη μόνη της μὲ κάποια κυρία ποὺ θὰ τὴν συνώδευε.

Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε, γιατὶ δὲν τὸ εὕρισκε σωστό, ἀλλὰ ἔπειτα ὑπεχώρησε γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήση τὸν ἄνδρα της.

Ἡ ἀγάπη της ὅμως αὐτὴ γιὰ τὸ θέατρο, τῆς ἐδημιούργησε τὴν ἀνάγκη νὰ στολίζεται. Τὰ φορέματά της ἦσαν πάντα ἁπλᾶ, ἀλλὰ πολὺ κομψά, ἀπόκτησε ὅμως καὶ τὴ συνήθεια νὰ φορῆ ψεύτικα κοσμήματα, σκουλαρίκια ἀπὸ πέτρες τοῦ Ρήνου ποὺ ἔμοιαζαν μὲ διαμάντια, περιδέραια ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια καὶ καρφίτσες μὲ χρωματιστὰ γυαλιὰ ποὺ ἔμοιαζαν μὲ πέτρες ἀληθινές.

Ὁ ἄνδρας της δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ὑποφέρη αὐτὴ τὴ μανία: «Ἀγάπη μου, τῆς ἔλεγε κάποτε, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε τὰ μέσα ν' ἀγοράσουμε ἀληθινά, ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀρκῆ ἡ ὡμορφιά σου».

Ἐκείνη ὅμως χαμογελοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε:

«Τί τὰ θέλεις; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀδυναμία μου. Ἔχεις δίκηο μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω». Κι' ἐνῶ μιλοῦσε, ἔπαιζε μὲ τὰ μαργαριταρένια περιδέρια. «Μα κύτταξε, τοῦ ἔλεγε, θαρρεῖ κανεὶς πὼς εἶνε ἀληθινά».

Ἕνα βράδυ, καθὼς γύριζε ἀπὸ τὸ θέατρο, ἡ κυρία Λαντὲν κρυολόγησε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔβηχε καὶ σὲ μιὰ βδομάδα πέθανε! Ὁ ἄντρας της λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ἀκολουθήση στὸν τάφο. Τόση ἦταν ἡ ἀπελπισία του, ποὺ σ' ἕνα μῆνα ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του, ἔκλαιγε μέρα - νύχτα καὶ ἡ καρδιά του μάτωνε ὅταν θυμῶταν τὸ γέλιο της, τὴ φωνή της, τὴν ὡμορφιά της.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε χωρὶς νὰ τοῦ φέρνη καὶ τὴν παρηγοριά.

Πολλὲς φορὲς στὸ γραφεῖο, ὅταν οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι ἀστειευόντουσαν καὶ γελοῦσαν, τὰ μάτια του γέμιζαν δάκρυα.

Ὅσο πήγαινε ὅμως ἡ ζωή του γινόταν δυσκολώτερη. Ὁ μισθός του, ποὺ στὰ χέρια τῆς γυναίκας του ἔφτανε γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ, τώρα οὔτε γι' αὐτὸν δὲν ἀρκοῦσε. Καὶ ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του πῶς ἡ γυναῖκα του κατώρθωνε νὰ τοῦ ἔχη πάντα καλὸ φαῒ καὶ καλὸ κρασὶ μὲ τόσο μικρὸ μισθό. Ἄρχισε νὰ χρεώνεται γιὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα. Μιὰ μέρα ποὺ δὲν εἶχε λεπτὸ στὴν τσέπη του, σκέφτηκε νὰ πουλήση κάτι γιὰ νὰ ζήση, γιατὶ ἔπρεπε νὰ περιμένη ἀκόμη μιὰ ἑβδομάδα γιὰ νὰ πάρη τὸ μισθό του. Ὁ νοῦς του πῆγε στὰ ψεύτικα κοσμήματα τῆς γυναίκας του.

Τὰ συχαινόταν ἄλλωστε γιατὶ τοῦ θυμίζανε μιὰ ἀδυναμία της. Ἔψαξε στὸ συρτάρι, ἀνάμεσα στὰ τόσα καὶ τόσα κοσμήματα — γιατὶ ἡ γυναῖκα του κάθε τόσο ἔφερνε κι' ἕνα νέο — κι' ἐπῆρε ἕνα μεγάλο περιδέραιο ποὺ θὰ ἄξιζε βέβαια καμμιὰ δεκαριὰ φράγκα, γιατὶ ἦταν καλὰ δουλεμένο.

Τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του κι' ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ ὑπουργεῖο, ζητῶντας ἐν τῷ μεταξὺ ν' ἀνακαλύψη κανένα κοσμηματοπωλεῖο, ποὺ νὰ τοῦ ἐμπνέη ἐμπιστοσύνη. Βρῆκε τέλος ἕνα καὶ, ντροπιασμένος, ἔδειξε τὸ περιδέραιο στὸν καταστηματάρχη. Ἐκεῖνος πῆρε φακὸ τὸ ἐξήτασε, τὸ ἐζύγισε, ἐκάλεσε ἕναν ὑπάλληλό του, τὸν ἐρώτησε κάτι, καὶ τέλος εἶπε:

— Κύριε, ἀξίζει, δώδεκα ὡς δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀγοράσω, ἂν δὲν μάθω τὴν προέλευσί του.

Ὁ χῆρος τὸν ἐκύτταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνη. Ψιθύρισε μόνο:

— Πῶς εἴπατε; Εἶσθε βέβαιος;

Ὁ ἄλλος δὲν κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῆ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ρωτῆστε καὶ ἀλλοῦ. Ἐγὼ τὸ ὑπολογίζω γιὰ δεκαπέντε χιλιάδες. Ἂν δὲ βρῆτε καλύτερη τιμὴ, ξαναπερνᾶτε.

Ὁ Λαντέν, ζαλισμένος, πῆρε τὸ περιδέραιο καὶ ἔφυγε. Στὸ δρόμο ἐσκέπτετο πὼς ὁ κοσμηματοπώλης ἦταν ἕνας βλάκας, ἀφοῦ δὲν ἤξερε νὰ διακρίνη τὰ ψεύτικα ἀπὸ τ' ἀληθινὰ μαργαριτάρια. Ἀποφάσισε νὰ μπῆ σ' ἕνα ἄλλο κατάστημα.

Ὁ καταστηματάρχης μόλις εἶδε τὸ περιδέραιο εἶπε :

— Τὸ γνωρίζω, ἐγὼ τὸ ἔχω πουλήσει. Τὸ εἶχα δώσει γιὰ εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα. Θὰ σᾶς ἔδινα δεκαοχτὼ ἂν μοῦ ἀποδεικνύατε ὅτι τὸ κατέχετε νομίμως.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Λαντὲν τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Ἐτραύλισε:

— Μὰ γιὰ κυττᾶξτε καλά... Δὲν εἶνε ψεύτικο;

— Πῶς λέγεσθε; τὸν ἐρώτησε ὁ ἄλλος.

— Λαντέν. Κατοικῶ ὁδὸς Μαρτύρων 16.

Ὁ ἔμπορος ἄνοιξε ἕνα βιβλίο του, τὸ φυλλομέτρησε καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη:

— Ἐστάλη στὶς 20 Ἰουλίου 1876 στὴν κυρία Λαντὲν, ὁδὸς Μαρτύρων 16.

»Θέλετε νὰ μοῦ τὸ ἀφήσετε ὡς αὔριο τὸ πρωῒ; ρώτησε κατόπι τὸν Λαντὲν μὲ κάποια ὑποψία.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε αὐτὸς καὶ σὲ λίγο ἔφευγε μὲ μιὰ ἀπόδειξι παραλαβῆς τοῦ περιδεραίου.

Μιὰ φοβερὴ ὑποψία ἐγύριζε στὸ μυαλό του.«Εἶνε δῶρον;» Ἐσκέφθηκε μονολογῶντας: «Ὥστε καὶ τὰ ἄλλα ἦσαν δῶρα»; Ἐνόμισε πὼς τὰ πόδια του δὲν στηρίζονταν καλά.

Ἅπλωσε τὰ χέρια του, κλονίστηκε καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος. Ὅταν συνῆλθε βρισκόταν σ' ἕνα φαρμακεῖο.

Ὡς τὸ βράδυ ἀργὰ, κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, ἔκλαιγε, μέχρι ποὺ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Ξύπνησε τὸ πρωῒ καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ πάη στὸ γραφεῖο του. Ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐργασθῆ, ὕστερα ἀπὸ τέτοια συγκίνησι.

Ἔγραψε δυὸ λέξεις στὸν διευθυν-

τὴ τοῦ γραφείου κι' ἐδικαιολογήθηκε. Ἔπειτα σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήση τὸ περιδέραιο στὸν κοσμηματοπώλη κι' ἐβγῆκε βιαστικός. Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος καὶ οἱ δρόμοι γεμᾶτοι κόσμο.

— Τί εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι, σκέφτοταν ὁ Λαντέν. Νὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ πλούσιος.

Πεινοῦσε καὶ δὲν εἶχε πεντάρα. Σκέφθηκε νὰ πουλήση τὸ περιδέραιο, ἀλλὰ ντρεπότανε. Δέκα φορὲς πέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα, μὴ τολμῶντας νὰ μπῆ μέσα. Ἐπῆρε τέλος, ἔξαφνα, τὴν ἀπόφασι καὶ μπῆκε στὸ κοσμηματοπωλεῖο. Μόλις τὸν εἶδε ὁ καταστηματάρχης, ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῆ καὶ τοῦ προσέφερε ἕνα κάθισμα.

— Ἔλαβα ὅσες πληροφορίες μοῦ χρειαζόντουσαν, εἶπε. Καὶ ἂν ἀκόμη εἶσθε διατεθειμένος νὰ τὸ πουλήσετε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.

Ὁ Λαντὲν ψιθύρισε:

— Βέβαια.

Ὁ κοσμηματοπώλης ἐπῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι δεκαοκτὼ χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Λαντέν, ὁ ὁποῖος τὰ πῆρε καὶ ὑπέγραψε μὲ κάποιο τρεμουλιαστὸ γράψιμο μιὰ ἀπόδειξι.

Ἔπειτα καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη, γύρισε καὶ εἶπε στὸν καταστηματάρχη:

— Ἔχω... καὶ ἄλλα κοσμήματα! ἀπὸ τὴν ἴδια... κληρονομία. Τὰ ἀγοράζετε;

Ὁ ἔμπορος ὑποκλίθηκε.

— Βεβαίως, εἶπε.

Ἕνας ὑπάλληλος βγῆκε ἀπὸ τὸ κατάστημα γιὰ νὰ γελάση ἐλεύθερα, ἕναν ἄλλον τὸν ἔπιασε βῆχας. Ὁ Λαντέν, ψύχραιμος, εἶπε:

— Πηγαίνω νὰ σᾶς τὰ φέρω.

Ὅταν γύρισε, δὲν εἶχε ἀκόμη προγευματίσει. Ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν μαζὺ τὰ κοσμήματα, ποὺ ὅλα σχεδὸν εἶχαν ἀγοραστῆ ἀπὸ τὸ ἴδιο κατάστημα. Ὁ Λαντὲν συζητοῦσε τώρα γιὰ τὴν τιμή, ἐζητοῦσε νὰ δῆ τὰ βιβλία καὶ ἀνέβαζε τὴ φωνή του ὅσο ἀνέβαινε καὶ τὸ ποσόν.

Τὰ μεγάλα σκουλαρίκια ἄξιζαν εἴκοσι χιλιάδες, τὰ βραχιόλια τριάντα πέντε, καρφίτσες, δαχτυλίδια καὶ μενταγιόν, δεκαέξη χιλιάδες, ἀλυσίδες καὶ περιδέραια, πενηντατέσσερες χιλιάδες. Τὸ ὅλον ἑκατὸν πενῆντα ἕξη χιλιάδες φράγκα.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ὁ Λαντὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του νεώτερο.

Ἐγευμάτισε καλὰ καὶ ἤπιε κρασὶ τῶν εἴκοσι φράγκων. Ἔπειτα πῆρε ἕνα ἀμάξι κι' ἔκανε ἕνα γῦρο στὸ δάσος. Τοῦ ἐρχότανε νὰ φωνάζη:

«Εἶμαι πλούσιος! Ἔχω διακόσιες χιλιάδες φράγκα».

Θυμήθηκε τὸ ὑπουργεῖο του. Εἶπε στὸν ἀμαξᾶ νὰ περάση ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ εἶπε μὲ ἐπισημότητα:

— Ἔρχομαι νὰ σᾶς ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου. Πῆρα κληρονομιὰ τριακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Τὸ βράδυ πῆγε στὸ θέατρο καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δὲν τὸ βαρέθηκε.

Μετὰ ἕξη μῆνες ξαναπαντρεύτηκε. Ἡ δεύτερη γυναῖκα του ἦταν πολὺ τίμια, ἀλλὰ εἶχε κακὸ χαρακτῆρα, καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη πολύ.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ὅταν στὸ Βουλευτικὸν (δικαστήριον) ἀνεγνώσθη εἰς τὸν Θ. Κολοκοτρώνην ἡ θανατικὴ ἀπόφασις, εἶπε:

— Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου!

Τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ φωνὴ ἄτρεμη, ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ πῆρε μιὰ πρέζα ταμπάκο!....

* * *

Εἶπε μιὰ φορὰ στὸν κυβερνήτη Καποδίστρια ὁ Κολοκοτρώνης:

— Μοῦ χάλασες τὴν Ἑλλάδα.

— Γιατί; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμης πέντε φράγκικο καὶ 15 νὰ τὸ ἀφήσης τούρκικο, μετὰ 20 χρόνους νὰ τὸ κάμης 10 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφήσης 10 τούρκικο καὶ πάλιν μετὰ 20 χρόνους νὰ τὸ κάμης 15 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφήσης 5 τούρκικο, ὥστε μετὰ 20 ἄλλους τόσους χρόνους, νὰ γίνη ὅλο φράγκικο!

ΤΥΠΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ — ΤΟΥ Κ. ΠΑΣΣΑΓΙΑΝΝΗ

Η ΜΑΝΙΑΤΙΣΣΑ

Ἡλιοψημένη καὶ μαυρηδερή, μὲ βάδισμα καὶ βλέμμα παλληκαριοῦ, μὲ κορμοστασιὰ λεβέντικη, καὶ τὸ κεφάλι στὰ σύννεφα, μὲ μέση ποὺ μποροῦσε νὰ ξεζωσθῆ πολὺ εὔκολα τὰ μεσοφούστανα γιὰ νὰ κρεμάση τὴν βαρύτερη πάλα, μὲ τὰ μαλλιὰ ξαμολυτὰ στοὺς πέντε ἀέρηδες καὶ μπράτσα ποὺ θὰ πνίγαν εὔκολα καὶ δαμάλι εἰς ἕνα σφίξιμό τους, μὲ τὴν θρησκευτικώτερη ἀγάπη στὴν καρδιὰ καὶ τὴ θερμὴ στοργὴ στὰ φυλλοκάρδια, μὲ τῆς τιμῆς τὴν φλόγα στὰ μάτια της, ἡ Μανιάτισσα, μᾶς παρουσιάζει τὸν τελειότερον ἠθικὸ τύπο γυναικὸς ποὺ μποροῦσε νὰ σταθῆ· τύπο τόσο ἐξόχως γυναικεῖο, τόσο ἐξόχως ἀνθρώπινο, ὅσο καὶ ἀξιομίμητο καὶ θαυμαστὸ καὶ πολυζήλευτο.

Πρώτη καὶ ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι ποὺ θάχη κεῖνος ποὺ θέλει πρωτοπάει στὴ Μάνη — ἐντύπωσι μοναδικὴ γιὰ τὸ κάλλος της καὶ τὴν ὠμορφιά της, ποὺ θὰ τοῦ μείνη ζωηροτάτη κι' ὅταν ἀφήση πίσωθέ του τῆς Μάνης τ' ἀγριοτράχαλα — εἶνε ἡ θαυμασία καὶ φανταχτερὴ καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὰ αἰσθήματα πρωτοτυπία ποὺ δείχνει ἡ Μανιάτισσα. Θαυμαστὸ φαινόμενο! Μποροῦσε καὶ εἰς νὰ πῆ δίχως νάχη φόβο νὰ λαθέψη πὼς ὅλη ἡ Μάνη ἡ ἀνυπόταχτη, ὅπως τὴν εἶπε κι' ὁ τραγουδιστής, εἶνε κλεισμένη μέσα σὲ μιᾶς Μανιάτισσας τὰ χυμερὰ τὰ στήθεια.

* * *

Ἡ ἱστορία εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ κιτρινισμένα φύλλα της μᾶς κληροδότησε, σὲ δυὸ λόγια μέσα, ἁπλᾶ εἰς τὴν λακωνικότητά τους κι' ἔξοχα εἰς τὴν πρωτότυπον ταχύτητά τους, ἠθικοὺς κανόνες, ἡ ἀκριβέστατη τήρησις τῶν ὁποίων ἐγέννησε τὸν μοναδικώτατο στὴν ψυχὴ καὶ στὰ αἰσθήματα γυναικεῖο τύπο τῆς Μανιάτισσας.

Ρώταγαν τὸ νεαρὸ Μανιάτη μιὰ φορὰ στὰ περασμένα χρόνια:

-- Τί εἶσαι;

-- Ἄντρας ἐλεύτερος.

— Καὶ σὲ τί ἀπάνου στηρίζεις τὴ λευτεριά σου;

— Στὴ θύμησι τῶν προγόνων μου.

-- Καὶ τί καθήκοντα ἔχει ὁ ἐλεύθερος Μανιάτης;

— Νὰ σέβεται τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς γέροντας ὕ σ τ ε ρ' ἀ π ὸ τ ὸ Θ ε ό. Νὰ βοηθάη τοὺς γονεῖς του. Νὰ ἐκδικιέται μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του κάθε βρισιὰ καὶ ν' ἀγαπήση τὴ λευτεριά του ὅσο καὶ τὴ ζωή. (Στεφανόπολι: «Ταξίδι στὴν Ἑλλάδα»).

Τέτοιου εἴδους τραχειὰ καὶ σοβαρώτατη ἠθικὴ ἐχρειάστηκε γιὰ νὰ ριζοβολήση στῆς Μάνης τ' ἀπάτητα κατσάβραχα, γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάση εἰς μέλλον τὴν ἀνδρικώτερη — ἀπὸ μερικοὺς σπασμένους σύγχρονούς μας — ἀρετὴ τῆς θαυμαστῆς Μανιάτισσας.

* * *

Ἡ γέννησις τῆς γυναικὸς στὴ Μάνη δὲ γίνεται ἀποδεχτὴ καὶ μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι. Καὶ τ' ἀπονήρευτο βυζασταρουδάκι ποὺ τύχη νὰ γεννηθῆ θηλυκό, τὸ παρομοιάζουν μὲ ἕνα κ α δ ὶ μ π α ρ ο ύ τ η ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τῆς μάνας τὴν κοιλιά. Στὸ πατρικό της σπίτι ἡ γυναῖκα ζῆ σὰν σκλάβα ἀλευτέρωτη: Δουλεύει στὸ σπίτι, σκάφτει στὸ χωράφι, σπέρνει, ὀργώνει, θερίζει, βόσκει τὰ ζωντανά, ἀλωνίζει μέσ' στὶς πιὸ φοβερὲς κάψες τοῦ καλοκαιριοῦ ξυπόλητη, ξεμαλλιασμένη, ξέσκουφη, κατακόκκινη, καὶ μὲ τὴ βίτσα

ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΖΙΟΒΑΝΗ ΤΟΥΜΠΑ

(Ἀπὸ τὶς «Ιταλικὲς Ιστορίες»)

Ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια ὁ γέρο Τζιοβάννης Τούμπας εἶχε προδώσει τὴ στεριὰ γιὰ τὴ θάλασσα, τὴ θάλασσα μὲ τὴ γαλήνη καὶ τὶς φουρτοῦνες της — τὸ ἄπιστο πέλαγο ποὺ γεννᾶ μέσα στὰ στήθη τοὺς πόθους γιὰ τὰ μακρυνὰ ταξίδια...

Ὁ Τούμπας ἦτανε ἀκόμη ἕνα χαμίνι καὶ δούλευε στ' ἀμπέλι, ποὺ ἦτανε σκαρφαλωμένο πάνω στὸ βουνό, ἀνάμεσα στὶς συκιές, τὶς ἐληὲς καὶ τὶς πυκνόφυλλες νεραντζιὲς — καὶ ἀπὸ τότε ἀκόμη κύτταζε μὲ πόθο τὴ γαλανὴ θάλασσα καὶ ρέμβαζε, ὅπως πάντα συμβαίνει σ' ἐκείνους ποὺ ἡ θάλασσα τοὺς ἔχει μαγέψει καὶ τοὺς προσκαλεῖ κοντά της.

Τὶς γιορτὲς, ἀπὸ τὴ χαραυγὴ, μόλις γλυκοχάραζε στὰ βουνά, πίσω ἀπὸ τὸ Σορέντο, ὁ Τούμπας ἀναγαλλιασμένος, σὰν μαντρόσκυλος, μὲ τὸ ἀγκίστρι του στὸν ὦμο, πηδοῦσε ἀλαφρὰ ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο βράχο, ἔτρεχε στὴ θάλασσα καὶ τῆς χαμογελοῦσε, ἐνῶ τὰ κύματα ἀνέβαιναν καὶ χτυποῦσαν ἀπάνω στὸ βράχο σὰν νἄθελαν νὰ τὸν προκαλέσουν.

Κάθεται τώρα στὴν ἄκρη τοῦ βράχου μὲ τὰ ἡλιοκαμένα πόδια κρεμασμένα, μὲ τὰ μαῦρα καὶ μεγάλα μάτια του προσηλωμένα στὸ πράσινο καὶ καθαρὸ νερό, καὶ διακρίνει ἕναν ὁλόκληρο κόσμο παραμυθιοῦ, βλέπει ἕνα δάσος ἀπὸ φύκια, ποὺ ἀπὸ μέσα του προβάλλουν «βιόλες» πολύχρωμες, ζωντανὰ λουλούδια τῆς θάλασσας. Ὕστερα βλέπει τὶς πέρκες μὲ τὰ ὁλάνοιχτα μάτια καὶ τὴ γαλάζια κοιλιά, τοὺς σπάρους, τὰ σκορίδια κι' ἄλλα ἀναρίθμητα ψάρια ποὺ λάμπουν, σὰν ἀσημένια. Καθένα ἀπ' αὐτὰ προτοῦ καταπιῆ τὸ δόλωμα καὶ τὸ ἀγκίστρι, τὸ πασπατεύει ἐπιτήδεια μὲ τὰ δοντάκια του, γιατὶ ὅλα εἶνε ἔξυπνα καὶ πονηρά.

Ὕστερα ἔρχονται τὰ χταπόδια ποὺ ξαπλώνονται ἄξαφνα στὸ νερὸ σὰν λερὴ πατσαβούρα καὶ ὕστερα τινάζονται γοργὰ σὰν πουλιά. Ἡ κόκκινες γαρίδες, τὰ στρείδια καὶ ἡ ἀχιβάδες μὲ τὰ φιλντισένια καὶ ζωγραφιστὰ ὄστρακά τους. Χίλια δυὸ θαυμάσια πράγματα ποὺ διακρίνονται μέσα στὸ λαμπικαρισμένο νερο.

Ἡ θάλασσα ἀνασαίνει, τὰ γαλάζια στήθεια της φουσκώνουν ρυθμικά. Τὰ κύματα πράσινα, ὕστερα ἀσπρα, ἔρχονται παίζοντας καὶ σπάζουνε ἐπάνω στὸ βράχο· κάποτε φεύγουν μακρυὰ ἀπὸ τὸ βράχο σὰν νὰ φοβήθηκαν, ὕστερα ξανάρχονται νὰ σπάσουν ἀπάνω του. Μιὰ ἀχτῖδα ἡλιου ἔρχεται νὰ προσπέση βαθειὰ στὰ νερά... Ἡ ψυχὴ ἀποκοιμιέται ἥσυχα μπροστὰ σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ μάγια, ἐλεύτερη κι' αὐτὴ σὰν τὴ θάλασσα.

Ἔτσι ὁ Τούμπας περνοῦσε τὶς γιορτές του. Ὕστερα ἀπὸ λίγο τοῦ ἤρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ περνᾶ ὅλη τὴ βδομάδα του μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, γιατὶ ὅταν ἡ θάλασσα παίρνη τὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐκεῖνος γίνεται μαζύ της ἕνα, ἀπαράλλαχτα ὅπως ἡ καρδιὰ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίση ἀπὸ τὸ κορμί. Μιὰ μέρα, ἀφήνοντας στὸν ἀδερφό του τὴν τὴν φροντίδα νὰ καλλιεργῆ τὴ γῆ, ὁ Τούμπας ἔφυγε μαζὺ μὲ ἄλλους ποὺ ἀγαπούσανε τὴ θάλασσα σὰν κι' αὐτὸν, γιὰ τὸ ψάρεμα τοῦ κοραλλιοῦ στὶς ἀκρογιαλιὲς τῆς Σικελίας. Εἶνε δουλειὰ δύσκολη, ἀλλὰ τιμημένη, δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα κινδυνεύεις νὰ πνιγῆς, ἀλλ' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, πόσα ἀξιοθαύμαστα πράγματα βλέπεις ὅταν βγαίνη βαρειὰ μέσα ἀπὸ τὰ γαλανὰ νερὰ τὸ δίχτυ ὅπου λαμποκοποῦν μαζὺ μὲ χίλια - δυὸ ἄλλα ζωντανὰ πράγματα, τὰ τριανταφυλλένια κλωνιὰ τοῦ κοραλλιοῦ, δώροῦ τῆς θάλασσας.

Ἔτσι χάθηκε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ στεριὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν σκλάβωσε ἡ θάλασσα· ἀγαποῦσε καὶ τὶς γυναῖκες σὰν μέσα σὲ ὄνειρο· ἀγαποῦσε γιὰ λίγο καιρὸ καὶ στὰ βουβά, δὲν ἐγνώριζε νὰ τοὺς μιλῆ γιὰ ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἤξερε, γιὰ τὰ κοράλλια, τὰ κύματα καὶ τὰ καράβια ποὺ ἀρμενίζουν. Ἦτανε πολὺ μαλακὸς ὅταν βρισκόταν στὴ στεριά, βάδιζε προσεχτικά, σχεδὸν μὲ ὑποψία. Μαζὺ μὲ ἄλλους συντρόφους ἦτανε βουβὸς σὰν τὸ ψάρι, τὰ κύτταζε ὅλα μὲ τὸ ἐρευνητικὸ μάτι τοῦ ψαρᾶ ποὺ εἶνε συνηθισμένο νὰ ἐξετάζη βαθειὰ τὰ νερά. Στὴ θάλασσα ἦτανε πιὸ εὔθυμος, πιὸ πολὺ περιποιητικὸς στοὺς συντρόφους του καὶ εὐκίνητος σὰν τὸ ντελφίνι.

Ἀλλ' ὅσο καλὴ ἂν εἶνε ἡ ζωὴ ποὺ διαλέγει κανεὶς, ἔχει πάντα ἕνα ὅριο. Ὅταν ὁ Τούμπας ἔφτασε στὰ ὀγδονταέξη, τὰ χέρια του, στρεβλωμένα ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς, δὲν μπορούσανε πειὰ νὰ δουλέψουν· τὰ κυρτωμένα πόδια του ἐβάσταζαν μὲ κόπο τὸ καμπουριασμένο κορμί του. Κι' ἔτσι πειὰ ὁ γέρος, ποὺ τὸν εἶχανε χτυπήσει ὅλοι οἱ ἄνεμοι, κατέβηκε μιὰ μέρα μὲ θλῖψι στὸ νησι, σκαρφάλωσε πάνω στὸ βουνὸ καὶ μπῆκε στὸ καλύβι, ὅπου ὁ ἀδερφός του κατοικοῦσε μαζὺ μὲ τὰ παιδιά του καὶ τὰ ἐγγόνια του. Ἀλλὰ ἡ φτώχεια δὲν τοὺς ἄφηνε τοὺς συγγενεῖς του νὰ δείχνουν καλωσύνη, τώρα μάλιστα ποὺ ὁ γέρο Τούμπας δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς φέρνη ὡραῖα ψάρια, ὅπως ἄλλοτε.

Ὁ γέρος δὲν ἄργησε νὰ βρεθῆ δυστυχισμένος μέσα στὴν καινούργια του οἰκογένεια. Ὅλοι μετρούσανε τὶς μπουκιὲς τοῦ ψωμιοῦ ποὺ ἔχωνε μέσα στὸ ξεκουτιάρικο στόμα του μὲ τὸ μελαψὸ χέρι του. Δὲν ἄργησε νὰ νοιώση ὅτι τοὺς ἔδινε βάρος. Μιὰ ἀγνωστη λύπη τοῦ πλάκωσε τότε τὴν καρδιά. Ἡ ζαρωματιὲς ἔγιναν πιὸ βαθειὲς στὸ ψημένο ἀπὸ τὸν ἥλιο δέρμα του καὶ τὰ κόκκαλά του πονοῦσαν. Ἡμέρες ὁλόκληρες ἔμενε καθιστὸς στὶς πέτρες, στὴν ἐξώπορτα τῆς καλύβας. Μὲ τὰ γέρικα μάτια του, κύτταζε τὴ γαλανὴ θάλασσα ποὺ μαζύ της πέρασε ὅλη του τὴ ζωή, ἐκείνη τὴν ὥμορφη σὰν ὄνειρο θάλασσα.

Ἦτανε πολὺ μακρυά του καὶ ἦτανε δύσκολο στὸ γέροντα νὰ φτάση στὴν ἀκρογιαλιά. Ὡστόσο ἀποφάσισε νὰ κατεβῆ ὡς ἐκεῖ καὶ μιὰ ἥσυχη βραδυὰ τράβηξε, σέρνοντας στὸ χέρι σαλαγάει τὰ μουλάρια στὸ καφτερὸ ἁλῶνι, τὸ καταμεσήμερο — ἁμαζόνα σωστὴ. Μανιάτισσα ἀκέρια, τοῦ Ταϋγέτου κόρη ζηλευτή. Ὅταν θἄρθη ὁ καιρός της, παντρεύεται. Κι' ὁ γαμπρὸς θὰ τὴν πληρώση μὲ τὸ παραπάνου, ὅπως τῆς ἀξίζει κι' ὅλα, στὸν πεθερό. Κι' ὄχι αὐτὸ μονάχα, ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα στεφανώνεται καὶ τὴ μαύρη τῆς ἐκδικήσεως ὑποχρέωσι, ἂν τύχη νἄνε ἀπὸ γενιὰ ἡ γυναῖκα του ποὺ νὰ χρωστάη ἢ νὰ τῆς χρωστοῦνε α ἷ μ α. Κι' ὅταν παντρεύεται ἡ γυναῖκα, τὴν σέβονται καὶ οἱ γονεῖς κ' οἱ ἀδελφοὶ κι' ὁ ἄντρας της καὶ πάντοτε τὴν ἀγαποῦν.

Ἡ ἀτίμασις τῆς γυναικὸς στὴ Μάνη εἶνε τὸ πιὸ φριχτότερο ἀνοσιούργημα. Ἡ ἄτιμη γυναῖκα σκοτώνεται ἀμέσως ποὺ θὰ φανερωθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα της.

* * *

Τὸ συμπέρασμά μου εἶνε ὅτι ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ πληρώνεται μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα ὁ πεθερὸς, ἀφοῦ χαρίζει στὸ γαμπρὸ ἕνα τέτοιον οὐράνιο σύντροφο, ἕνα τέτοιο χαριτωμένο παλληκάρι, ποὺ ἀπὸ τόνα χέρι μπορεῖ νὰ κρεμάση τὴν κούνια καὶ ἀπὸ τάλλο νὰ κρατᾶ μὲ τόση χάρι τὸ ὅπλο.

Μὰ ποιὸς φαντάστηκε τέτοια τὴ γυναῖκα;

Μπορεῖ μονάχα ὁ φίλος μου Μητσάκης. Μὰ εἶνε Μανιάτης κι' αὐτὸς καὶ δὲν πιάνεται.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Η ΠΙΟ ΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ὁ Ἐρρῖκος Χάϊνε στὴν Ἀμαλία

«Ἀμβοῦργο 27 Ὀκτωβρίου 1816,

Δὲν μ' ἀγαπᾶς! Πρέπει πολὺ σιγὰ νὰ προφέρης τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι. Ὅταν μ' ἀγαποῦσες νόμιζα πὼς βρίσκομαι στὸν Παράδεισο, τώρα ὅμως μὲ ρίχνεις στὴν αἰώνια τῆς Κόλασης φωτιά! Ἄχ! Ἂν μποροῦσες νὰ δῆς τώρα τὸ φτωχό σου φίλο κατὰ πρόσωπο, θἄβλεπες πόσο χλωμὸς, καταβεβλημένος καὶ ἀξιολύπητος εἶμαι καὶ θὰ μὲ δικαιολογοῦσες γιὰ τὴ μακρυά μου σιωπὴ καὶ θὰ διαλυότανε ἀμέσως ὁ ἀπέναντί μου θυμός σου. Τὸ καλύτερο ὅμως θἄτανε ἂν μποροῦσες νἄρριχνες μιὰ ματιὰ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. Θὰ μ' ἀγαποῦσες πολὺ περισσότερο. Στὸ διάβολο ἡ ψυχή μου, ὅμως, στὸ δήμιο τὸ σῶμα μου, ἐγὼ γιὰ μὲ διαλέγω τὴν πιὸ ὡμορφη γυναῖκα!

Δὲν φρικιᾶς, καλή μου; Φρίξε κι' ἐγὼ φρικιῶ... Κάψε τὸ γράμμα μου! Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήση τὴν ψυχή μου. Δὲν ἔγραψα ἐγὼ τὰ λόγια αὐτά. Ἕνας χλωμὸς ἄνθρωπος καθότανε στὴν καρέκλα, ἐκεῖνος τἄγραψε. Μὴ φυσᾶς τόσο δυνατά, ἔχτισα ἕνα ὡραῖο σπιτάκι ἀπὸ χαρτιὰ καὶ στὴν καρυφή του κάθομαι ἐγὼ καὶ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου ἐ κ ε ί ν η ! Τ' ὄνομά σου εἶχα πάντα γιὰ σύμβολο, ὅλο μου τὸ Εἶναι, σ' ἐσὲ καὶ μόνο τ' ἀφιέρωσα! Εἶμαι ἕνας τρελλὸς παίκτης στὸ σκάκι. Μὲ τὸ πρῶτο παίξιμο ἔχασα τὴν βασίλισσα κι' ὅμως παίζω ἀκόμα καὶ παίζω γιὰ τὴν βασίλισσα. Νὰ ξακολουθήσω νὰ παίζω; Μακρυὰ ἀπ' αὐτὴ ὁλόκληρα χρόνια, αἰσθάνομαι τὸν πόθο, βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μου, νὰ μὲ καίη σὰν ἀναμμένο σίδερο καὶ νὰ τὴν κάνη νὰ φωνάζη ἀπὸ τὸν πόνο της καὶ τὰ μάτια μου δάκρυα νὰ γεμίζουν. Κοντά της ὅμως ὅλοι μου αὐτοὶ οἱ πόνοι θάβρουν βάλσαμο παρηγοριᾶς, μὲ μιά της μόνο γλυκειὰ λέξι. Ἄχ! δὲν μπορῶ πειὰ νὰ γράψω, οἱ πόνοι μου ξακολουθοῦνε καὶ γίνονται πιὸ δυνατοί. Ὤχ! φίλη μου! Καὶ ἡ πιὸ καθαρὴ καὶ ἄδολη ψυχὴ, μπορεῖ ν' ἀναφλεχθῆ ἀπὸ τὴν πιὸ μεγάλη ἀσέβεια!

Μὴν εἶσαι κακὴ, γλυκειά μου, εἶμαι πάντα τόσο καλὸς μαζύ σου, ἀλλ' εἶμαι τόσο δυστυχισμένος, ποὺ μοῦνε ἀδύνατο νὰ σοῦ περιγράψω τὴ δυστυχία μου! Θέλεις καὶ σὺ νὰ μ' ἀπαρνηθῆς; Μιὰ φωνὴ μέσα στὴν καρδιά μου μὲ γέλασε, ἄρά γε, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ βγῆ πάλι ψεύτρα; Πές μου ναί, ἢ ὄχι; Εἶσαι ἡ μόνη ποὺ μοῦ ἔχεις μείνει, μίλησε ναὶ ἢ ὄχι! Εἰς ὅ,τι ἔχεις ἱερό, πές μου τὴν ἀλήθεια! Ναί; Τότε θὰ ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μ' ἀπατήση ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου.

Πρέπει νἄχω μιὰ Παναγία. Θέλω νὰ μεθύσω μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Μόνο στ' ἀτέλειωτα βάθη τοῦ μυστηρίου θέλω ν' ἀφήσω τὸν πόνο μου νὰ κατρακυλήση. Ὦ! φτωχὸς τρελλὸς ποὺ εἶμαι!

Ἐρρ. Χάϊνε»

Ὁ Χάϊνε πρὸς τὴν «Mouche» (Μυγίτσα)

«Λατρευτή μου, γλυκειὰ Mouche,

I

Πῆρα τὸ γράμμα σου καὶ ἡ μεθυστικὴ μυρωδιά του μ' ἔκαμε νὰ σὲ παρομοιάσω μὲ τὴν μυγίτσα ποὺχες στὴ σφραγίδα σου. Μήπως δὲν σ' ἀρέσει τὸ ὄνομα ποὺ σοῦ δίνω, κομψή μου γατίτσα; Τὰ μικροσκοπικὰ τῆς μυγίτσας ποδαράκια, τριγυρίζουν ἀκατάπαυστα μέσα στὸ κεφάλι μου, ἀκόμα καὶ μέσα στὴν καρδιά μου.

Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς τὶς ἄπειρές μου εὐχαριστίες γιὰ κάθε ἀπόδειξι τῆς συμπαθείας σου. Ἡ μετάφρασι τῶν ποιημάτων ποὔκαμες εἶνε ἔξοχη. Ἐπίσης χαίρομαι γιατὶ θὰ σὲ ξαναϊδῶ πολὺ γρήγορα καὶ θὰ σοῦ δώσω ἕνα φιλὶ στὸ κουκλίστικο προσωπάκι σου. Ἄχ! Ἂν ἤμουνα ἀκόμα ἕνας ἄνθρωπος, θὰ εἶχα λιγώτερες πλατωνικὲς ἰδέες· δυστυχῶς ὅμως, εἶμαι ἕνα πνεῦμα μόνο! Ἴσως σὲ σένα νὰ συμφέρη περισσότερο αὐτό, κάνει ὅμως τὴν καρδιά μου νὰ πονῆ.

Χαῖρε

Ἐρρῖκος Χάϊνε»

II

«Πολυαγαπημένη μου, χαριτωμένη γατίτσα!

Αὔριο (Τετάρτη) δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ δῶ καὶ αὐτὸ γιατὶ πάσχω ἀπὸ μιὰ ἡμικρανία, ἂν ὅμως μπορῆς ν' ἀφιερώσης λίγες στιγμὲς γιὰ τ' ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, θὰ μ' ἀποζημιώσης γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ δὲν σὲ εἶδα. Ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ κ' ὕστερα θὰ μπορῶ νὰ σὲ δέχωμαι ὅλες τὶς μέρες κι' ὅσο πιὸ συχνὰ θἄρχεσαι, τόσο πιὸ εὐτυχισμένος θὰ γίνωμαι. Ἔλα, μικρὴ καὶ ἐλκυστική μου μυγίτσα, ἔλα καὶ βόμβισε γύρω μου μὲ τὰ μικρά σου ποδαράκια. Γνωρίζω ἕνα τραγοῦδι τοῦ Μέντελσον, ποὺ τὸ τέλος του λέγει «ἔλα γρήγορα». Ἡ μελωδία αὐτὴ ἀκούεται ἀδιάκοπα μέσα στ' αὐτιά μου. «Ἔλα γρήγορα».

Φιλῶ τὰ δυό σου τρυφερὰ ποδαράκια, ὄχι ὅμως καὶ τὰ δυὸ μαζύ, ἀλλὰ μὲ τὴ σειρά....

Χαῖρε

Ἐρρῖκος Χάϊνε»

III

«Γλυκό μου πλασματάκι!

Ἔχω ἕνα φοβερὸ πονοκέφαλο καὶ φοβοῦμαι μήπως καὶ αὔριο εἶμαι τὸ ἴδιο. Γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ αὔριο (Κυριακὴ) νὰ μὴν ἔλθης, ἀλλὰ τὴ Δευτέρα. Ἂς ποῦμε ὅτι ἦταν ἀνάγκη νἄλθης, πόσο θὰ ἐκινδύνευες ὅμως γι' αὐτό. Δὲν φαντάζεσαι πόσο ποθῶ νὰ σὲ ξαναϊδῶ, τελευταῖο λουλοῦδι τοῦ πένθιμου φθινοπώρου μου, λατρευτὴ ὕπαρξίς μου!

Πάντα δικός σου, μὲ τὴν πιὸ τρελλὴ τρυφερότητα

Ἐρρῖκος Χάϊνε»

IV

«Λατρευτή μου μυγίτσα!

Ἀκόμα μὲ βασανίζει ὁ πονοκέφα-

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ

τὰ πόδια του, κάτω ἀπὸ τὸ βουνό. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὰ κύματα, ἐκεῖνα τοῦ ἔκαμαν ὑποδοχὴ πιὸ φιλικὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸν παφλασμό τους, ποὺ εἶχε συνηθίσει νὰ τὸν ἀκούη τόσα χρόνια, καὶ τότε καθὼς ἀργότερα τὸ ἐμάντεψαν, ὁ γέρος γονάτισε, σήκωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε βουβὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἤσανε ὅλοι ξένοι γι' αὐτόν. Ὅταν ἀποτελείωσε τὴν προσευχή του, ἔβγαλε τὰ κουρέλια του, ποὺ ἦσαν ξένα, τὰ ἀπόθεσε ἀπάνω στοὺς βράχους, μπῆκε στὸ νερὸ κουνῶντας τὸ κεφάλι, πλάγιασε ἀνάσκελα κι' ἔγινε ἄφαντος μακρυὰ, ἐκεῖ ποὺ ἡ θάλασσα συνορεύει τόσο μὲ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε λὲς καὶ μπορεῖς νὰ τὰ πιάσης μὲ τὸ χέρι...

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

λός μου, πιστεύω ὅμως νὰ μοῦ περάση αὔριο (Τετάρτη) καὶ νὰ μπορέσω νὰ δεχθῶ τὴν ἀγαπημένη μου μυγίτσα πρὶν τῆς μεθαύριο (Πέμπτης). Τί πίκρες! Εἶμαι τόσο ἄρρωστος. Τὸ μυαλό μου εἶνε γεμᾶτο τρέλλα καὶ ἡ καρδιά μου γεματη στενοχώριες. Ποτὲ δὲν βρέθηκε ποιητὴς πιὸ ἀξιοθρήνητος ἀπὸ μένα μέσα στὴν τόση του εὐτυχία, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ τὸν περιπαίζη. Φιλῶ τὴ χαριτωμένη σου μορφή, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπὸ μακρυά.

Αὐτὸ εἶν' ὅλο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω μακρυὰ ἀπὸ ἐσένα, φτωχό μου κοριτσάκι. Καλὴ ἀντάμωσι!

Τρίτη (μεσημέρι)

Ἐρρῖκος Χάϊνε»

V

«Ἀγαπημένη μυγίτσα!

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ νύχτα, γεμάτη θλίψεις καὶ στεναγμοὺς, ἔχασα σχεδὸν τὸ θάρρος μου. Ἐλπίζω νὰ σ' ἔχω αὔριο κοντά μου. Εἶμαι σὰν ἕνας αἰσθηματίας ποὺ γιὰ πρώτη του φορὰ ἀγαπᾶ. Ἂν μποροῦσα, ὅλες αὐτὲς τὶς αἰσθηματικότητες νὰ τὶς ἐκμυστηρευθῶ στὴν κ. Κοτέζζ. Ἀλλ' ἡ μοῖρα μοῦ στερεῖ κι' αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι. Ἐσὺ ὅμως δὲν καταλαβαίνεις αὐτὰ ποὺ σοῦ λέγω, εἶσαι ἕνα χηνάκι.

Ὁ Ι., χῆνος σου, βασιλεὺς τῶν Βανδάλων».

VI

«Λατρευτὴ κι' ἀξιαγάπητη φίλη!

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς γεμᾶτες ἀγάπη λέξεις σου. Εὐχαριστιέμαι ν' ἀκούω πὼς εἶσαι καλὰ, ἐγὼ ὅμως εἶμαι πάντα ἄρρωστος, ἀδύνατος καὶ λυπημένος τόσο ποὺ διαρκῶς τὰ μάτια μου δάκρυα γεμίζουν και καταριέμαι τὴν τύχη μου ποὺ μὲ βασανίζει τόσο ἀλύπητα. Κάθε ἄρρωστος γίνεται κι' ἀνόητος. Δὲν θέλω νὰ μὲ δῆς στὴν ἐλεεινὴ κατάστασι ποὺ βρίσκομαι, ἀλλ' ὅμως καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάμω χωρὶς διόλου νὰ σὲ δῶ. Ἔλα γρήγορα, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς, ἀκοῦς, γλυκό μου, λατρευτὸ προσωπάκι; Σοῦ στέλνω ἕνα ποίημα ποὺ μόλις τώρα, στὸν πυρετό μου, ὀρνιθοσκάλισα, θὰ σοῦ φανῆ σὰν νὰ γράφηκε μέσα σὲ φρενοκομεῖο.

Ὁ τρελλὸς σὲ μιὰ τρελλὴ»

VII

«Παρίσι 15 Αὐγούστου,

Κουκλάκι μου!

Μόλις χθὲς ἔγραψα τὶς σειρὲς αὐτὲς, ἀλλὰ δὲν σοῦ τὶς ἔστειλα γιατὶ ἤμουν πολὺ ἄσχημα. Γιὰ μεγάλη μου λύπη ἔμαθα σήμερα ποὺ ἦλθες ἐδῶ καὶ δὲν μὲ βρῆκες, διάζομαι δὲ νὰ σοῦ γράψω καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ἐπίσκεψί σου ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς. Εἶμαι πολὺ πιὸ καλά. Χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ποιήματα, ἂν κι' ἀκόμα δὲν τὰ διάβασα.

Μὲ τὴν πιὸ εἰλικρινῆ ἀγάπη,

Δικός σου

Ἐρρῖκος Χάϊνε»

VIII

«Γλυκό μου παιδί,

Δὲν εἶμαι πειὰ ἄρρωστος, ἀλλὰ κατσουφιασμένος, γιατὶ δύο μέρες τώρα κάποιος δουλεύει κάτω ἀπ'τὸ παράθυρό μου, προσπαθῶντας νὰ στήση μιὰ σκηνὴ, δίχως νὰ μὲ ρωτήση ἂν μπορῶ νὰ τὸν ἀκούω ὅλη τὴν ὥρα. Τὸ μικρό σου χειρόγραφο τὸ διαβάζω ἀχόρταγα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, θὰ μιλήσουμε ἀκόμα γι' αὐτό. Ἔλα λοιπὸν αὔριο ἂν μπορέσης. Διψῶ καὶ καίγομαι ἀπ' τὸν πόθο νὰ σὲ ξαναϊδῶ. Ὁλοένα ἐσένα σκέπτομαι, ἀγαπημένη μυγίτσα!

Πέμπτη (πρωΐ)

Ἐρρῖκος Χάϊνε»

ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

Ὁ Ἀλέξης ἦταν ὁ μικρότερος γυιός. Τὸν εἶχαν βγάλει Κανάτι, γιατὶ μιὰ μέρα ποὺ τὸν ἔστειλε ἡ μητέρα του νὰ πάη ἕνα κανάτι γάλα στὴ γυναῖκα τοῦ παπᾶ, ἔπεσε καὶ τῶσπασε. Ἡ μητέρα του τὸν ἔδειρε καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ τὸν πείραζαν καὶ τοῦ φώναζαν: Τὸ Κανάτι! Τὸ Κανάτι! καὶ τὸ παρατσοῦκλι τοῦ ἔμεινε.

Ὁ Ἀλέξης ἦταν κοντὸς, ἀδύνατος, μὲ μεγάλα αὐτιὰ σὰν φτεροῦγες καὶ μιὰ μακρυὰ-μακρυὰ μύτη. Τὰ παιδιὰ, κοροϊδεύοντας, ἔλεγαν πὼς: «Ἡ μύτη τοῦ Ἀλέξη μοιάζει μὲ σκύλο ποὺ φερμάρει!»

Τὸ χωριὸ εἶχε σχολεῖο, μὰ ὁ Ἀλέξης δὲν πῆγε ποτέ του. Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ γράμματα. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ὑπηρετοῦσε σ' ἕναν ἔμπορο στὴν πόλι, καὶ ὁ Ἀλέξης πολὺ μικρὸς ἀκόμη ἄρχισε νὰ βοηθῆ τὸν πατέρα του. Ἔξη χρονῶν βοσκοῦσε τὰ πρόβατα καὶ τὶς ἀγελάδες κι' ἀργότερα φύλαγε τὰ πρόβατα νύχτα μέρα. Δώδεκα χρόνων ἔσκαφτε κι' ὡδηγοῦσε τὸ ἄροτρο. Δὲν ἦταν πολὺ δυνατός, ἀλλ' εἶχε ἔκτακτη ἐπιτηδειότητα. Καὶ πάντα χαρωπός.

Ἂν τ' ἄλλα παιδιὰ τὸν πείραζαν, αὐτὸς δὲν ἀπαντοῦσε ἢ ἔβαζε τὰ γέλια: Ἅμα τὸν ἔβριζε ὁ πατέρας του, τὸν ἄκουγε σιωπηλὸς κι' ἔπειτα χαμογελῶντας ξανάπιανε τὴ δουλειά.

Ὁ Ἀλέξης ἦταν δεκαεννιὰ χρονῶν, ὅταν ἔφυγε ὁ ἀδελφός του γιὰ τὸ στρατιωτικὸ καὶ ὁ πατέρας του τὸν πῆγε στὴ θέσι του στὴν πόλι. Τοῦ δώσανε τὶς παληὲς μπόττες τοῦ ἀδερφοῦ του, ἕναν τριμμένο σκοῦφο καὶ μιὰ μπλοῦζα τοῦ πατέρα του καὶ τὸν ὡδήγησαν στὴν πόλι.

Ὁ Ἀλέξης καμάρωνε γιὰ τὴ φορεσιά του, ἀλλὰ ὁ ἔμπορος δὲν φάνηκε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος ὅταν τὸν εἶδε.

— Εἶπα κι' ἐγὼ πὼς θὰ μοῦ φέρης ἕναν ἄντρα στὴ θέσι τοῦ Συμεών —εἶπε ὁ ἔμπορος κυττάζοντας ἀποδοκιμαστικὰ τὸν Ἀλέξη— καὶ σὺ μοῦφερες αὐτὸ τὸ ξόανο. Καὶ τί εἶνε ἄξιος νὰ κάνη αὐτός;

— Ὅ,τι θέλετε: νὰ ζέψη τὸ ἄλογο, νὰ πάη σὲ θελήματα. Φαίνεται ἔτσι ὁ κακομοίρης, μὰ εἶνε ἐπιτήδειος καὶ δουλευτής. Ἔπειτα δὲν ἔχει καὶ φούμαρα καὶ ἀπαιτήσεις.

— Τί νὰ γίνη; Μιὰ καὶ τὸν ἔφερες, ἄφησέ τον νὰ ἰδοῦμε!

Κι' ἔτσι ὁ Ἀλέξης ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου. Δὲν ἦταν καὶ μεγάλη ἡ οἰκογένεια. Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου, ἡ γρηὰ ἡ μητέρα του, ὁ μεγάλος του γυιὸς, ὁ παντρεμένος, ποὺ ἐργαζότανε μὲ τὸν πατέρα του, ὁ νεώτερος ποὺ εἶχε τελειώσει τὸ γυμνάσιο καὶ γράφτηκε στὸ Πανεπιστήμιο, πού τὸν εἶχαν ὅμως διώξει κι' ἔμενε τώρα σπίτι καὶ τέλος, μιὰ κόρη ποὺ πήγαινε ἀκόμη στὸ σχολεῖο.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τοὺς ἄρεσε ὁ Ἀλέξης. Ἦταν πολὺ χωριάτης, κακοφτιαγμένος, κακομαθημένος καὶ μιλοῦσε σὲ ὅλους στὸν ἑνικό. Γρήγορα ὅμως τὸν συνήθισαν. Δούλευε καλύτερα ἀπὸ τὸν ἀδερφό του, χωρὶς ποτὲ νὰ γκρινιάξη. Τὸν ἔβαζαν σ' ὅλες τὶς δουλειὲς κι' ὅλα τὰ ἐτελοῦσε γρήγορα καὶ καλόκαρδα, πιάνοντας τὴ μιὰ δουλειὰ ἔπειτ' ἀπ' τὴν ἄλλη, χωρὶς ν' ἀναπαυθῆ.

Ὅπως στοῦ πατέρα του, ἔτσι καὶ στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου ὅλη ἡ δου-

λειὰ ἔπεφτε ἀπάνω του.

"Οσο δούλευε τόσο τὸν φόρτωναν. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου, ἡ μητέρα, ἡ κόρη, ὁ γυιός του, ὁ ὑπάλληλος, ἡ μαγείρισσα, ὅλοι τὸν ἔστελναν πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, τὸν διατάζανε νὰ κάνη πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο: «Τρέξε, καϋμένε, ὡς ἐκεῖ!... Ἀλιόσα, διώρθωσε τοῦτο... Μὰ πῶς, Ἀλιόσα, ἀκόμα δὲν τελείωσες;... Ἀλιόσα, πρόσεξε μὴ λησμονήσης...»

Καὶ ὁ Ἀλιόσας ἔτρεχε, διώρθωνε, ἐπρόσεχε, δὲ λησμονοῦσε καὶ ἦταν πάντα γελαστός.

Γρήγορα παλιώσανε κ' ἡ μπόττες τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ ὁ παραφέντης του τὸν μάλλωσε γιὰ τὰ σκισμένα παπούτσια καὶ τὸν διάταξε νὰ πάρη καινούργια.

Ἡ νέες μπόττες του ἦσαν ὡραῖες καὶ ὁ Ἀλέξης τὶς καμάρωνε, ἀλλὰ τὸ βράδυ, μετὰ τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς, τὸν ἐπονοῦσαν πολύ. Καὶ συλλογιζόταν ἀκόμη πὼς θὰ θύμωνε ὁ πατέρας του ὅταν θἀρχόταν νὰ πάρη τοὺς μισθούς του καὶ θἄβλεπε πὼς τοῦ κράτησαν τὸ ἀντίτιμο τῶν παπουτσιῶν.

Καὶ τὸ χειμῶνα ἀκόμη, ὁ Ἀλέξης σηκωνόταν πρὶν φέξη, ἔσχιζε ξύλα, σκούπιζε τὴν αὐλή, ἔδινε φαῖ στὴν ἀγελάδα καὶ στὸ ἄλογο, τοὺς ἔβαζε νερό, ἔπειτα ἄναβε φωτιά, γυάλιζε τὰ παπούτσια, ἑτοίμαζε τὰ σαμοβάρια.

Τὸν φώναζε ὁ ὑπάλληλος γιὰ νὰ σκουπίση τὸ γραφεῖο, ἢ ἡ μαγείρισσα νὰ τὴν βοηθήση στὸ ζύμωμα, ἢ νὰ πλύνη τὶς κατσαρόλες. Τὸν ἔστελναν ἀκόμη νὰ συνοδεύση τὴν κόρη στὸ σχολεῖο, νὰ πάη κανένα γράμμα ἢ νὰ ψωνίση τίποτε.

— Ποῦ εἶσαι, χάθηκες; τοῦ φώναζε πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος.

— Δὲν βαρυέσαι... Στάσου νὰ τρέξη μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀλιόσας. Ἀλιόσα! Ἀλιόσα!

Καὶ ὁ Ἀλιόσας ἔτρεχε!

Ἔτρωγε τρέχοντας καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν κατώρθωνε νὰ δειπνήση μαζύ μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἡ μαγείρισσα γκρίνιαζε, μὰ τὸν λυπᾶται καὶ τοῦ φύλαγε πάντα κάτι καλὸ ἢ τοῦ ξαναζέσταινε τὸ φαγητό του. Κουραζόταν ἰδίως τὶς παραμονὲς τῶν ἑορτῶν.

Τὶς ἀγαποῦσε ὅμως, γιατὶ ἔπαιρνε φιλοδωρήματα, κι' αὐτὰ —ὅσα κι' ἂν ἦσαν — ἦσαν δικά του χρήματα. "Οσο γιὰ τὸ μισθό του, οὔτε τὸν εἶδε ποτέ. Ἐρχόταν ὁ πατέρας του κι' ἔπαιρνε τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν ἔμπορο χωρὶς νὰ λέη τίποτα σ' αὐτόν. Μόνο τὴν τελευταία φορὰ τὸν ἔβρισε γιὰ τὶς καινούργιες μπόττες.

"Οταν ἀπὸ τὰ φιλοδωρήματά του μάζεψε δυὸ ρούμπλια, ἀγόρασε, κατὰ τὴ συμβουλὴ τῆς μαγείρισσας, μιὰ κόκκινη πλεχτὴ μπλοῦζα, κι' ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ θαυμασμὸ ἅμα τὴν εἶδε ἀπάνω του.

Ἔζησε ἔτσι ἐνάμισυ χρόνο. Στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου τοῦ συνέβη τὸ παραδοξότερο γεγονὸς τῆς ζωῆς του. Μὲ μεγάλη του, δηλαδή, ἔκπληξι, ἔμαθε πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σχέσεις ποὺ δημιουργοῦνται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ ἀνάγκη, ὑπάρχουν κι' ἄλλες τελείως διάφορες.

Δὲν εἶνε μόνο γιὰ νὰ βοηθῆ κανεὶς ἢ νὰ σκουπίζη τὶς μπόττες, ἢ νὰ κάνη θελήματα, ἢ νὰ ξυστρίζη τὸ ἄλογο. Χρειάζεται κι' ἀγάπη. Θέλει καὶ νὰ περιποιῆται καὶ νὰ χαϊδεύη καὶ τώρα ἔβλεπε πὼς αὐτὸς, ὁ Ἀλιόσας, ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη ἀντικείμενο τέτοιας συμπαθείας. Τὸ κατάλαβε μὲ τὴν Οὐστίνια, τὴ μαγείρισσα.

Ἡ Οὐστίνια ἦταν νέα, ὀρφανὴ κι' ἐργατική ὅπως ὁ Ἀλιόσας.

Κι' αὐτὸς αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορὰ πὼς δὲν ἦσαν ἡ ὑπηρεσίες του, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ ἄτομό του ποὺ γινότανε ἀπαραίτητο σ' ἕνα ἄλλο.

"Οταν ἡ μητέρα του τοῦ ἔδειχνε ἀγάπη, τοῦ φαινότανε τελείως φυσικὸ κι' οὔτε τὸ παρατηροῦσε. Τώρα ὅμως, εἶδε ἄξαφνα πὼς ἡ Οὐστίνια, ξένη τελείως πρὸς αὐτόν, τοῦ ἔδειχνε συμπάθεια. Ἐνόσω αὐτὸς ἔτρωγε, ἀκουμπῶντας τὸ σαγόνι στὸ χέρι αὐτὴ τὸν κύτταζε. Τῆς ἔρριχνε ἕνα βλέμμα. Γελοῦσε αὐτή, γελοῦσε κι' αὐτός.

Τόσο νέο, τόσο παράξενο τοῦ φαινόταν αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ τοῦ προξενοῦσε φόβο. Αἰσθανόταν πὼς θὰ τὸν ἐμπόδιζε ἀπὸ τὴν ταχτική του ἐργασία. Κι' ἐν τούτοις ἦταν εὐτυχισμένος κι' ὅταν ἔβλεπε τὰ φορέματά του μπαλωμένα ἀπὸ τὴν Οὐστίνια, κινοῦσε τὸ κεφάλι χαμογελῶντας.

Συχνά, μέσα στὴ δουλειὰ ἢ τρέχοντας σὲ κανένα θέλημα, ὁ νοῦς του πήγαινε σ' αὐτὴν καὶ ψιθύριζε: «Ἄχ! Οὐστίνια!»

Ἡ Οὐστίνια τὸν βοηθοῦσε ὅσο τῆς ἦταν δυνατὸ κι' αὐτὸς ἐπίσης ἔκανε τὸ ἴδιο. Τοῦ διηγότανε τὴ ζωή της, πὼς ἦταν ὀρφανή, πὼς ἡ θεία της τὴν ἐπῆρε κοντά της κι' ἔπειτα τὴν ἔβαλε ὑπηρέτρια, πὼς ὁ γυιὸς τοῦ ἐμπόρου τῆς ἔκανε τὸ νόστιμο καὶ πὼς αὐτὴ τὸν ἔβαλε στὴ θέσι του. Τῆς ἀρέσει νὰ διηγῆται κι' αὐτὸς εὐχαριστιῶταν ν' ἀκούη.

Μιὰ φορὰ τὸν ρώτησε ἂν οἱ δικοί του ἤθελαν νὰ τὸν παντρέψουν. Εἶπε πὼς δὲν ἤξερε τίποτε κι' ἀκόμη πὼς δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ πάρη συγχωριανή του.

— Μπᾶ! Μήπως ἔχης καμμιὰ στὸ μάτι; τὸν ρώτησε.

— Ναί... Θὰ ἤθελα ἐσένα. Καὶ σὺ, θὰ μ' ἔπαιρνες;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Τὸ Κανάτι! Καὶ τί ὡραῖα ποὺ τὰ λέει! εἶπε χτυπῶντας τον στὸν ὦμο. Καὶ γιατί νὰ μὴ σὲ πάρω;

Τὴ σαρακοστὴ ἦρθε ὁ γέρος ἀπὸ τὸ χωριὸ νὰ πάρη τοὺς μισθούς. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου εἶχε μάθει πὼς ὁ Ἀλέξης εἶχε σκοπὸ νὰ πάρη τὴ μαγείρισσα κι' αὐτὸ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου. «Μπᾶ! καὶ πῶς θὰ δουλεύη ἔπειτα;» εἶπε στὸν ἄντρα της.

Ὁ γέρος ρώτησε τὸν ἔμπορο ἀφοῦ πῆρε τὰ χρήματα:

— Ἔ, λοιπόν, δὲν εἶνε πάντα καλὸς στὴ δουλειά του; Εἴδατε ποὺ σᾶς ἔλεγα πὼς ποτέ του δὲν μουρμουρίζει;

— Ναί... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς θέλει νὰ κάνη μιὰ κουταμάρα. Θέλει νὰ πάρη τὴ μαγείρισσα κι' ἐγὼ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἐμποδίσω... Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσει.

— Ὁ βλάκας! Ἀκοῦς τί ἔβαλε στὸ νοῦ του... Μὴ σᾶς νοιάζει κι' ἐγὼ τὸν κάνω καὶ τὰ ξεχνάει αὐτά.

Ὁ γέρος πῆγε στὸ μαγειριὸ καὶ περίμενε τὸ γυιό του. Ὁ Ἀλιόσας ἔλειπε. Ἔφτασε σὲ λίγο λαχανιασμένος.

— Σὲ νόμιζα γνωστικό! Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ ἀκούω; εἶπε ὁ πατέρας.

— Γιὰ μένα;... Τί;

— Πῶς! Τί; Θέλεις νὰ παντρευτῆς, λέει. Θὰ σὲ παντρέψω ἐγὼ ὅταν πρέπει καὶ μὲ ὅποιαν πρέπει.

"Οχι μὲ μιὰ χαμένη!

Ὁ πατέρας ἔλεγε, ἔλεγε. Ὁ Ἀλιόσας, ὄρθιος, ἀναστέναζε. Ἅμα ὁ πατέρας ἐσώπασε, ὁ Ἀλιόσας τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Καλά! Μπορῶ νὰ τ' ἀφήσω αὐτὸ τὸ σχέδιο...

— Ἔτσι βέβαια!

"Οταν ὁ πατέρας του ἔφυγε κι' ἔμεινε μόνος αὐτὸς μὲ τὴν Οὐστίνια, τῆς διηγήθηκε τί συνέβη.

— Δὲν πάμε καλά... Ἄκουσες; Ὁ γέρος θύμωσε καὶ δὲν μ' ἀφήνει...

Αὐτὴ ἔκλαιγε σιωπηλά, κρύβοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ποδιά της. Ὁ Ἀλιόσας ξεροκατάπινε.

— Πῶς μπορῶ νὰ παρακούσω; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάνουμε τίποτε. Πρέπει νὰ τὸ ξεχάσουμε...

"Οταν τὸ βράδυ πῆγε νὰ κλείση τὰ παράθυρα, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου τὸν ρώτησε:

— Λοιπόν, θ' ἀκούσης τὸν πατέρα σου; Θὰ παρατήσης αὐτὲς τὶς ἀνοησίες;

— Μάλιστα... τὶς παρατήσαμε, εἶπε ὁ Ἀλιόσας χαμογελῶντας δακρυσμένος.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ἀλιόσας δὲν ἐμίλησε πειὰ γιὰ γάμο στὴν Οὐστίνια κι' ἔζησε ὅπως πρίν. Μιὰ μέρα τὸν ἔστειλε ὁ ὑπάλληλος νὰ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΜΙΧΑΗΛ-ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἡ παιδικὴ ἡλικία του. — Ἡ ἀντιδράσεις τοῦ πατέρα του.—Στὴν Αὐλὴ τῶν Μεδίκων.— Ἡ πρώτη δόξα.— Τὰ ἔργα του.— Ὁ μισογυνισμὸς τοῦ καλλιτέχνου. — Ὁ θάνατός του.

Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος Μπουοναρρότι ὑπῆρξε συγχρόνως, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες μεγαλοφυΐες τῆς Ἀναγεννήσεως, γλύπτης, ζωγράφος, ἀρχιτέκτων, μηχανικὸς καὶ ποιητής. Γεννήθηκε τὸ 1475, στὸν πύργο τοῦ Καπρέζε, στὸ Ἀρέζο. Ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀρχαῖες οἰκογένειες τῆς Τοσκάνης.

Ὁ πατέρας του, ἀστυνόμος Μπουοναρρότι-Σιμόνι, τὸν προώριζε γιὰ στρατιωτικὸ κι' ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τιμοῦσε ἔτσι τὸ ὄνομα τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας του. Θεωροῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου ὡς ἀνάξιο ἑνὸς εὐγενοῦς νέου καὶ αὐτὸ τοῦ φάνηκε σὰν ἕνα πολὺ κακὸ σημάδι γιὰ τὸ μέλλον του, ἡ δὲ ἐξαιρετικὴ κλίσις τοῦ παιδιοῦ προκαλοῦσε τὶς διαρκεῖς ἐπιπλήξεις καὶ εἰρωνεῖες του.

Διδάσκαλος τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ἦταν ὁ Φραγκίσκος Γρανάτσι, μαθητὴς τοῦ Τζιρλαντάζο.

Μόλις ὅμως οἱ γονεῖς του ἀντελήφθησαν τὶς καλλιτεχνικές του κλίσεις ἀπομάκρυναν γρήγορα τὸν καθηγητή του. Μὰ ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος ἦταν ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ ὑπέροχα παιδιά, τὰ σημαδεμένα στὸ μέτωπο μὲ τὴ σφραγῖδα τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τὰ ὁποῖα ὑπερπηδοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ὁ Γρανάτσι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν διδάσκη κρυφά, μὰ ὅταν ὁ πατέρας του ἔμαθε ὅτι ἡ διαταγές του δὲν εἶχαν ληφθῆ ὑπ' ὄψει πρόσταξε μὲ σκληρότητα τὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελο νὰ ἐγκαταλείψη σκουπίση τὸ χιόνι ἀπὸ τὴ στέγη. Ἀνέβηκε εὐθὺς κι' ἀφοῦ σκούπισε τὸ χιόνι προσπαθοῦσε νὰ κατεβῆ. Γλύστρησε κι' ἔπεσε, δυστυχῶς γι' αὐτὸν, ὄχι στὸ χιόνι, ἀλλὰ πάνω σὲ κάτι σίδερα. Ἡ Οὐστίνια ἔτρεξε καθὼς κ' ἡ κόρη τοῦ σπιτιοῦ.

— Χτύπησες, Ἀλιόσια;

— Ἄ μπᾶ! Δὲν εἶνε τίποτα.

Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε καὶ χαμογέλασε. Τὸν μεταφέρανε στὸ καμαράκι τοῦ θυρωροῦ.

Ἤρθε ὁ γιατρὸς, τὸν ἐξέτασε καὶ τὸν ρώτησε ποῦ πονεῖ.

— Πονῶ παντοῦ. Μὰ δὲν εἶνε τίποτε... Μόνο ποὺ θὰ θυμώση τ' ἀφεντικό... Πρέπει νὰ τὸ ποῦν καὶ τοῦ πατέρα μου.

Ὁ Ἀλέξης ἔμεινε δυὸ μέρες στὸ κρεββάτι. Τὴν τρίτη φωνάξανε τὸν παπᾶ.

— Ἄχ! Θεέ μου! Θὰ πεθάνης... φώναξε ἡ Οὐστίνια.

— Μπᾶ, καὶ τί, μήπως ζῆ κανεὶς αἰώνια; Πάντα μιὰ μέρα... εἶπε ὁ Ἀλιόσας μιλῶντας γρήγορα ὅπως συνήθιζε. Εὐχαριστῶ, Οὐστίνια, ποὺ ἤσουν καλὴ γιὰ μένα... Βλέπεις τί καλὰ ποὺ δὲν παντρευτήκαμε; Τώρα τί θὰ γινόσουν;... Πολὺ καλύτερα ἔτσι!..

Ἄκουε τὶς προσευχὲς τοῦ παπᾶ κι' αἰσθανόταν μιὰ μεγάλη ἀγαλλίασι, μὲ τὴ σκέψι πὼς θᾶταν εὐχαριστημένος κι' ἐκεῖ πάνω, ἂν ἐξακολουθοῦσε νᾶνε καλὸς καὶ ὑπάκουος.

Μιλοῦσε λίγο, ζητοῦσε νὰ πῆ κάτι καὶ φαινόταν ἔκπληκτος.

Μὲ τὴν ἔκπληξι, τέλος, στὸ πρόσωπο τεντώθηκε μιὰ καὶ πέθανε!

κάθε σχετικὸ μὲ τὴν καλλιτεχνία.

Τὸ παιδὶ, ἀτάραχο, τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ μὴ χρησιμοποιήση τὰ δῶρα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐπροίκισε ἡ φύσις. Ὑπάκουε σὲ μιὰ θέλησι ποὺ ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τοῦ πατέρα του. Ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ τοῦ ἦσαν πειὰ μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη: καλύτερα νὰ τοῦ ζητοῦσε ὁ πατέρας του νὰ πάψη ν' ἀναπνέη παρὰ νὰ προδώση τὴν ἀποστολή του. Ὁ πατέρας προσπάθησε νὰ χαλιναγωγήση τὸ πάθος αὐτὸ, μὰ τίποτα πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμψη τὸν μικρὸ Μιχαὴλ-Ἄγγελο, κι' ἐπιτέλους, πεισθεὶς κι' αὐτὸς ἀπὸ τὰ πρόωρα καλλιτεχνικὰ θαύματα τοῦ γυιοῦ του, ὅτι μονάχα ἔτσι θὰ προώδευε, ὑποχώρησε καὶ τὸν ἔστειλε νὰ μαθητεύση στὸν Ντομίνικο καὶ τὸν Δαυὶδ Τζιρλαντάζο, οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους ζωγράφους τῆς Τοσκάνης. Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος μόλις ἦταν τότε δεκατεσσάρων χρόνων.

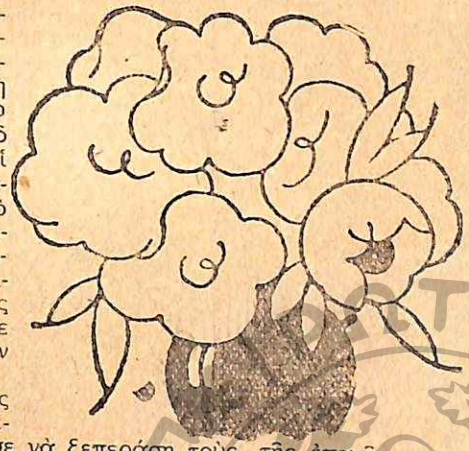

Καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς καλλιτέχνης δὲν ἄργησε νὰ ξεπεράση τοὺς δασκάλους του καὶ νὰ τοὺς διορθώνη τὰ σχέδια.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτὴ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, προκαλοῦσε ἄγριες ζηλοτυπίες μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Τορρετζιάνι, ἀφήνοντας νὰ ἐκδηλωθῆ ὁ φθόνος του, τὸν χτύπησε τόσο δυνατὰ, ὥστε τοῦ ἔσπασε τὴ μύτη.

Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος διατήρησε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ τὸ σημάδι αὐτῆς τῆς ἀγριότητος καὶ ἡ μύτη του φαινότανε σπασμένη μέσα στὸ ὀστεῶδες πρόσωπό του, τὸ μυστικοπαθὲς καὶ περιπαθές, μὲ τὸ εὐρὺ ρυτιδωμένο μέτωπο, τοὺς προεξέχοντας κροτάφους, τὰ μαῦρα στίλβοντα μάτια, τὰ λεπτὰ χείλη καὶ τὴ μαύρη γενειάδα τὴ χωρισμένη στὰ δυό.

Ὁ Τορρετζιάνι ἐξωρίστηκε ἀπὸ τὴ Φλωρεντία ἀπὸ τὸ Λαυρέντιο τῶν Μεδίκων τὸν Μεγαλοπρεπῆ, ὁ ὁποῖος ἐθαύμαζε τὰ πρῶτα γλυπτικὰ ἔργα τοῦ Μιχαὴλ-Ἄγγελου.

Κάποτε, ὁ Λαυρέντιος, ἐνῶ τὸν συνέχαιρε γιὰ τὴ μάσκα ἑνὸς Φαύνου ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει, τοῦ εἶπε πὼς δὲν εὕρισκε παρὰ ἕνα μικρὸ λάθος: ὁ Φαῦνος ἦταν γέρος καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦσε νἄχη ὅλα του τὰ δόντια γερὰ, ὅπως τοῦ τὰ εἶχε ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος.

Ἀμέσως τότε ὁ καλλιτέχνης τοῦ βγάζει ἕνα δόντι καὶ τοῦ κάνει μιὰ κουφάλα στὸ οὖλος.

Ὁ Λαυρέντιος πρόσφερε στὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελο ἕνα διαμέρισμα μέσα στὸ παλάτι του καὶ τοῦ ἔκανε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες εὐεργεσίες.

Οἱ καλύτεροι ζωγράφοι καὶ γλύπτες τῆς ἐποχῆς μαζευόντουσαν μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ πρίγκηπος, τοῦ μεγαλοδώρου Μαικῆνα τους, ὁ ὁποῖος ὑποστήριζε ἔνθερμα τοὺς καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος ἔκανε τότε δυὸ περίφημα ἀνάγλυφά του, τὴ «Μαντόννα» καὶ τὸν «Πόλεμο τῶν Κενταύρων καὶ τῶν Λαπιθῶν».

Δυστυχῶς ὁ Λαυρέντιος τῶν Μεδίκων πέθανε καὶ ὁ γυιός του, ὁ Πέτρος τῶν Μεδίκων, δὲν κληρονόμησε τὰ καλλιτεχνικὰ γοῦστα τοῦ πατέρα του. Περὶ αὐτοῦ μπορεῖ νὰ κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ ἑξῆς: ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο χειμῶνα, ὁ νεαρὸς αὐτὸς πρίγκηψ χρησιμοποιοῦσε τὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Μιχαὴλ-Ἄγγελου γιὰ νὰ τοῦ φτιάνη ἀγάλματα ἀπὸ χιόνι.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐτάραζαν τὴν Ἰταλία συνεχεῖς πόλεμοι κι' ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ κ' οἱ καλλιτέχναι ἀκολουθοῦσαν τὶς πτώσεις καὶ τὶς

ἐπανορθώσεις τῶν διαφόρων πριγκήπων. Σὲ μιὰ λοιπὸν ἀπ' αὐτὲς τὶς στάσεις, οἱ Μέδικοι ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴ Φλωρεντία καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς οἱ φίλοι τους κ' οἱ προστατευόμενοί τους. Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος κατέφυγε στὴ Βενετία καὶ κατόπιν στὴ Βολόνια, ὅπου ἐξετέλεσε τὸν «Γονατισμένον Ἄγγελο», προωρισμένο γιὰ τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Δομινίκου.

Ὕστερ' ἀπὸ τριῶν χρόνων ἀπουσία, ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος ξαναγύρισε στὴ Φλωρεντία. Ἦταν μόλις εἴκοσι χρόνων κ' εἶχε γίνει πειὰ ἔνδοξος κι' ὀνομαστός.

Ὁ Πάππας Ἀλέξανδρος VI τὸν προσκάλεσε τότε στὴ Ρώμη, ὅπου ἔκανε τὸν περίφημο «Βάκχο» του καὶ τὸν «Ἅδωνι Θνήσκοντα», τὸν ὁποῖο θαυμάζει κανεὶς σήμερα στὸ μουσεῖο τῆς Φλωρεντίας, καὶ προπάντων τὴν ὑπέροχη «Εὐσέβεια», τὸ περίφημο σύμπλεγμα ποὺ στολίζει τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἐσταυρωμένου στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης.

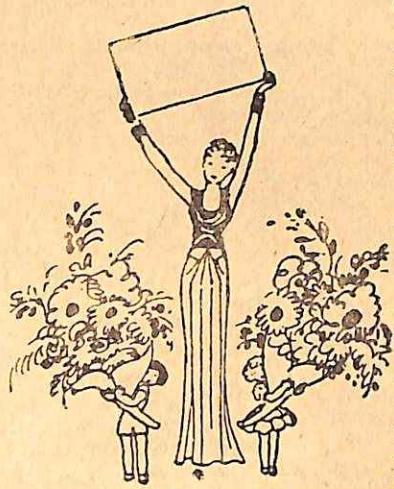

Ἀποτελειώνει σ' ἕνα τεράστιο κομμάτι μαρμάρου τὸ «Δαυὶδ» ποὺ πρὸ ἑνὸς αἰῶνος εἶχε ἀρχίσει ἡ ἀσθενικὴ σμίλη τοῦ Σιμόνε ντὲ Φιεζόλε.

Ἐπιδίδεται στὴ ζωγραφικὴ καὶ φτιάνει τὴ «Θεία Οἰκογένεια» καὶ τὸν «Πόλεμο τῆς Πίζας», τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουμε σήμερα παρὰ ἀσυμπλήρωτες ἀντιγραφές.

Ἐπιφορτίζεται ἀπὸ τὴ Γερουσία μαζὺ μὲ τὸν Λεονάρντο ντὰ Βίντσι νὰ διακοσμήσῃ τὴν αἴθουσα τῆς Συγκλήτου. Ἡ συνθέσεις του ἐκεῖνες, ποὺ καταστράφηκαν στὶς ταραχὲς τῆς Λομπαρδίας, προκάλεσαν τὸ θαυμασμὸ ἑνὸς Ραφαὴλ, ἑνὸς Μπενβενοῦτο Τσελλίνι καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἡ ἀνάρρησις στὸ παπικὸ ἀξίωμα τοῦ Ἰουλίου τοῦ II, προστάτου τῶν τεχνῶν γιὰ λόγους ἐπιδείξεως, ἐπαναφέρει τὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελο στὴ Ρώμη.

Ὁ ματαιόδοξος αὐτὸς Πάππας ὠνειροπολοῦσε ν' ἀπαθανατίση τὴ μνήμη του μ' ἕνα κενοτάφιο ποὺ νὰ ξεπερνοῦσε στὴ λαμπρότητα ὅλα τὰ ὡς τότε γνωστά. Παράγγειλε λοιπὸν ἕνα μαυσωλεῖο, ποὺ, ἐκτὸς τῆς θαυμαστῆς ἀρχιτεκτονικῆς του, ἔπρεπε νὰ τὸ στολίζουν τριάντα ἀγάλματα. Ἂν καὶ ἀφιέρωσε σχεδὸν σαράντα χρόνια γι' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ μνημεῖο, ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος μόλις λίγα ἀγάλματα κατώρθωσε ν' ἀποτελειώση γι' αὐτό, ὅπως τὸν περίφημο «Μωϋσῆ» του, τοὺς «Δυὸ Σκλάβους», ποὺ βρίσκονται σήμερα στὸ Λοῦβρο, ἢ τὸ «Πνεῦμα τῆς Νίκης», ποὺ βρίσκεται στὴ Φλωρεντία.

Ὁ ἀρχιτέκτων Μπραμάντε, εὐνοούμενος τοῦ Ἰουλίου II ἔβλεπε μὲ κακὸ μάτι αὐτὰ τὰ σχέδια ποὺ ἔμελλαν νὰ τοῦ μειώσουν τὴν ἀξία, νὰ τὸν ἐξευτελίσουν καὶ νὰ προσβάλουν τὰ χρηματικά του συμφέροντα. Μὲ τρόπο λοιπὸν ὑπέδειξε στὸν Πάππα ὅτι ἡ μοῖρα τιμωροῦσε γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά τους ἐκείνους ποὺ προετοίμαζαν τὰ κενοτάφιά τους ἀπὸ ζωντανοὶ κι' ἔτσι ὁ Ἰούλιος ὁ II ἔπαψε νάχη τὸ ἀρχικό του ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ κενοτάφιό του.

Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος βλέποντας ὅτι ὁ Πάππας δὲν τὸν ἐδέχετο πειὰ μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό, ἐγκατέλειψε περήφανα τὴ Ρώμη.

Ὁ Πάππας ἄρχισε νὰ στέλνη ταχυδρόμους ἐπὶ ταχυδρόμων στὴ Φλωρεντία, ἀμετάπειστος ὅμως ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιστρέψη στὴ Ρώμη. Ἀπελπισμένος πειὰ ὁ Πάππας, ἔστειλε στὴ Γερουσία τῆς Φλωρεντίας τὴν ἐπιτακτικὴ διαταγὴ νὰ ὑποχρεώση τὸν

Μιχαὴλ-Ἄγγελο νὰ ξαναγυρίση στὴ Ρώμη. Μὰ ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ χαρακτῆρος δὲν ἤξερε νὰ ἐκτιμήση ὁ Πάππας, ἀπάντησε μὲ περηφάνεια καὶ εἰρωνεία, ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ πάη στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ὁ Σουλτάνος τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάη, γιὰ νὰ φτιάξη μιὰ γέφυρα.

Γιὰ νὰ τὸν καλοπιάση ὁ Πάππας τοῦ ἔστειλε τὸν καρδινάλιο Σοντερίνι, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἔπεισε. Ὁ ἴδιος ὁ Πάππα περίμενε τὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελο στὴ Βολόνια, ὅπου τὸν ὑποδέχτηκε μὲ τὰ ἑξῆς λόγια:

— Δὲν ἤρθες ἐσὺ νὰ μὲ βρῆς. Μὲ ἀνάγκασες νάρθω νὰ σὲ ζητήσω.

Ὁ Ἰούλιος τοῦ παράγγειλε ἀμέσως ἕνα μπρούντζινο ἄγαλμά του. Ὁ Μπραμάντε τότε γιὰ νὰ μὴν ἐξακολουθήσουν οἱ ἐργασίες τοῦ Μαυσωλείου, πρότεινε στὸν Πάππα νὰ βάλη τὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελο νὰ ζωγραφίση τὸν μεγάλο θόλο τῆς Καπέλλας Σιξτίνα.

Ἐπὶ εἴκοσι μῆνες κλεισμένος μέσα στὴν Καπέλλα, χωρὶς νὰ σταματήση καθόλου, ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος ἔκανε μιὰ τιτανικὴ ἐργασία, δημιουργῶντας ἕνα νέο ζωγραφικὸ τύπο, ἐφευρίσκοντας, κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Πελαντάν, ἕνα εἶδος «ὑπερανθρωπίνης πλαστικῆς», κατανέμοντας σὲ μιὰ θυελλώδη ἐποποιία τὴν ἄγρια λαμπρότητα τῶν εἰκόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐκστατικὲς ἀπὸ λυρισμό, τρελλὲς ἀπὸ χρῶμα καὶ κίνησι μὲ τοὺς τόνους ὅλων τῶν αἰσθημάτων.

Ἀφοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ ὑπέροχο δεῖγμα τῆς μεγαλοφυΐας του, ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος ἄρχισε πάλι τὸ Μαυσωλεῖο, μὰ ὁ Ἰούλιος II πέθανε καὶ ὁ διάδοχός του, ὁ Λέων X, τὸν ἔστειλε στὴ Φλωρεντία γιὰ νὰ διακοσμήση τὴν πρόσοψι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ραφαὴλ. Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος συναγωνίστηκε τότε μὲ τοὺς πιὸ μεγάλους καλλιτέχνας τῆς ἐποχῆς του καὶ πρὸ πάντων τὸν Ραφαὴλ. Ἐπεβλήθη σὲ ὅλους μὰ ὁ Λέων X, πέθανε καὶ τὸν διεδέχθη ἕνας Πάππας ἐχθρὸς τῶν τεχνῶν, ὁ Ἀδριανὸς VI. Τὸ Μαυσωλεῖο δὲν ἀποτελείωσε ποτέ.

Εὐτυχῶς ἕνας ἐκ τῶν Μεδίκων ἐκλήθη τότε στὸ θρόνο τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὁ Κλημέντιος VII. Μὰ ἀλλεπάλληλοι ἐπέρχονται οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ὡς ὅτου τέλος, ἐπικρατήσας ὁ Κλημέντιος VII ρίχνει τὸν πέπλο τῆς λήθης στὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ἐξελιχθῆ καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος ἀποτελειώνει τότε τὸν τάφο τῶν Μεδίκων καὶ ζωγραφίζει τὴν τρομερὴ ἐκείνη «Δευτέρα Παρουσία» στὴν Καπέλλα Σιξτίνα.

Ἀκούραστος ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος ἐργάστηκε μέχρι τῆς παραμονῆς τοῦ θανάτου του. Πέθανε ὀγδοντα-εννέα ἐτῶν, ἀφήνοντας αὐτὴ τὴ σύντομη διαθήκη: «Ἀφήνω τὴν ψυχή μου στὸ Θεό, τὸ σῶμα μου στὴ γῆ, τὴν περιουσία μου στοὺς στενοὺς συγγενεῖς μου».

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ φορτώθηκε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ πλούτη καὶ δόξες, ἀπηχθάνετο τὴν πολυτέλεια καὶ τὰ μεγαλεῖα: Ζοῦσε σὰ στωϊκὸς φιλόσοφος καὶ κοιμώτανε συχνὰ ντυμένος. Ἄκαμπτος στὸ χαρακτῆρα καὶ στὰ ἤθη του δὲν ἦταν ποτὲ φιλόδοξος. Δὲν ἐξευτελίζετο ποτὲ μπρὸς στοὺς ἰσχυρούς.

Αὐτὸς ὁ αὐστηρὸς μισάνθρωπος ἦταν ἐπίσης καὶ μισογύνης. Δὲν παντρεύτηκε ποτέ. Ἔλεγε ὅτι γυναῖκα του ἦταν ἡ τέχνη, παιδιά του τὰ ἔργα του κι' αὐτὰ ἔφταναν.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ

ΤΙ ΘΗΡΙΟ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Σύμφωνα μὲ τὴ στατιστικὴ κάποιου Γάλλου ἐπιστήμονος, ἄνθρωπος συμπληρώσας τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχει κοιμηθῆ 6 χιλιάδες ἡμέρες, ἔχει ἐργασθῆ 6.500, ἔχει περιπατήσει 800, διασκεδάσει 4 χιλιάδες, ἀσχολήθηκε τρώγων 1.500 καὶ ἔμεινε ἄρρωστος 500!

Ἔφαγε, τέλος, 7 1)2 τόννους ψωμιοῦ, 7 τόννους κρέατος, 2 τόννους λαχανικῶν καὶ ψαριῶν καὶ ἔπιε ἐν συνόλω 14.500 ὀκάδες νεροῦ, καφέ, κρασιοῦ κ.λ.π. ποτῶν!...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΣΧΕΦΑΟΥΕΡ

Η ΜΑΪΜΟΥ

Ἐξύγωναν μεσάνυχτα. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα πνιγηρή. Κάθε τόσο μιὰ ἀστραπὴ χαράκωνε τὰ σκότη. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ Νέα Ὑόρκη ὑπόφερε πολὺ ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴ ζέστη, ποὺ ἀκόμα δὲν ἐννοοῦσε νὰ λιγοστέψη. Τὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦσε ὁ Ἰωσὴφ Μάρσον, ὁ ράφτης, μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ μπεμπέ τους, βρισκότανε κοντὰ στὴν καινούργια γέφυρα τοῦ Μπροῦκλιν. Μιὰ ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ σπιτιοῦ ἄγγιζε σχεδὸν τὸ τόξο της. Γύρω στὶς ταράτσες ἄνθρωποι, ποὺ ἡ ζέστη τοὺς εἶχε ἐκμηδενίσει, ἀγωνιοῦσαν ἀπ' τὴν ἀϋπνία πάνω στὰ στρώματά τους, τὰ ὁποῖα εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ γιὰ δροσιά. Στὸ μπαλκόνι τοῦ τρίτου πατώματος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μάρσον, ἕνας ἄνθρωπος πολὺ μελαχροινὸς μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μουστάκια, κύττονταν στὸ στρῶμα του σὰν πεθαμένος. Μικροὶ χρυσοῖ κρῖκοι κρεμόντουσαν στ' αὐτιά του. Δίπλα του κοίτονταν ἕνας ὄγκος σκοτεινὸς ποὺ ἔμοιαζε σὰ σκύλος. Μ' ἂν πρόσεχε κανεὶς καλύτερα θἄβλεπε ὅτι ἦταν μιὰ μεγάλη μαϊμοῦ. Γύρω στὸ λαιμὸ εἶχε ἕνα χαλκᾶ, στὸν ὁποῖο ἦταν δεμένη μιὰ μεγάλη ἁλυσίδα. Ἦταν ἡ Λίντα, ὁ πιστὸς σύντροφος καὶ συνέταιρος τοῦ Σάντρο Πρέλλι, τοῦ ὀργανοπαίχτη. Ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο σπίτι — ἀκριβῶς ἀπὸ ἀπάνω τους — ἀκούστηκε ἔξαφνα μιὰ παιδικὴ κραυγή. Ἡ Λίντα ἀμέσως ὥρθωσε τὸ κεφάλι της καὶ σήκωσε τ' αὐτιά της· ὕστερα στάθηκε ὄρθια καὶ κουλούριασε τὴν οὐρά της. Στ' ἀλήθεια, ἦταν μιὰ πελώρια μαϊμοῦ, μὲ δύναμι τεραστία. Ἡ κραυγὴ ποὺ ἄκουσε τῆς ἦταν πολὺ γνωστὴ καὶ πάντοτε τῆς ἀπαντοῦσε ἀμέσως. Μὲ μερικὰ πηδήματα, ἡ Λίντα βρέθηκε στὴ στέγη, σέρνοντας πίσω τὴν ἁλυσίδα της. Ἀθόρυβα τράβηξε σὲ μιὰ γωνιά, ὅπου βρισκόταν μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ μωρό της δίπλα. Ἦταν ἡ κ. Μάρσον, ἡ γυναῖκα τοῦ ράφτη κ' ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Χαμογέλασε βλέποντας τὴ μαϊμοῦ νὰ ζυγώνη. Ὁ μπεμπὲς κ' ἡ Λίντα εἶχαν γίνει πρὸ καιροῦ πρῶτοι φίλοι. Ἡ Λίντα μόλις ἔφτασε, σήκωσε τὸ πόδι της κι' ἄγγιξε τὸ μωρό, ποὺ μονομιᾶς ἔπαψε νὰ κλαίη. Ἀμέσως τότε ἡ μαϊμοῦ ἄρχισε νὰ χαϊδεύη τὸ ἀδύνατο καὶ μισόγυμνο σωματάκι τοῦ παιδιοῦ. Ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴ λαύρα, ἡ κ. Μάρσον ἔμενε ἀκίνητη μὲ τὸ κεφάλι στὸ μαξιλάρι της.

Ἄξαφνα ἡ Λίντα φτερνίστηκε καὶ τὸ μωρὸ ἔβηξε ἐλαφρά. Ἡ κ. Μάρσον κ' οἱ ἄλλοι κοιμισμένοι τῆς ταράτσας, ἀνασηκώθηκαν καὶ μύρισαν τὸν ἀέρα. Περίεργο, τέτοια ὥρα κ' ἡ ζέστα, ἀντὶ νὰ λιγοστεύη, μεγάλωνε; Καὶ τ' ἦταν αὐτὴ ἡ καπνίλα ποὺ ἄρχισε νὰ μυρίζη;

Ἕνας ἄγριος θόρυβος ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, μὲ κινήματα ἀπελπισίας, ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὴν ταράτσα. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ὁ κ. Μάρσον μὲ τὸ πουκάμισο.

— Φωτιά! φωτιά! ἐφώναζαν.

Μιὰ φλόγα φάνηκε τότε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ φώτισε τὸν γειτονικὸ τοῖχο. Ὅλοι ὅσοι κοιμόντουσαν, ἄρχισαν νὰ τρέχουν γιὰ νὰ σωθοῦν.

— Ἔλα γρήγορα, Σάρα! φώναξε ὁ Μάρσον στὴ γυναῖκα του. Πρέπει πρῶτα νὰ σώσουμε τὴ μητέρα. Θὰ μὲ βοηθήσης νὰ τὴν σηκώσω. Ἄσε τὸ μπεμπὲ ἐκεῖ κι' ἐγὼ θὰ γυρίσω νὰ τὸν πάρω.

Ἡ μητέρα ἔσφιγγε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της μὲ δύναμι.

— Ὄχι, ὄχι! Θὰ τὸν πάρω μαζύ μου ἀμέσως, εἶπε.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος ἐδῶ. Θἀρθῶ νὰ τὸν πάρω ἀμέσως, ἐπέμεινε ὁ ἄντρας της.

— Ὄχι, θέλω νὰ τὸν πάρουμε τώρα! ἐπέμεινε ἡ μητέρα.

Ὁ Μάρσον τῆς ἀπόσπασε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ ἀπόθεσε πάνω στὸ στρῶμα. Ἡ Λίντα τότε πλησίασε καὶ μ' ἕνα μητρικὸ κίνημα τὸ πῆρε στὰ χέρια της. Τὸ ἀντρόγυνο κατέβαινε γιὰ νὰ μεταφέρη σ' ἀσφαλὲς μέρος τὴν παραλυτικὴ μητέρα τοῦ Μάρσον, ποὺ βρισκότανε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κάτω πατώματα. Ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνες ὁλοκλήρους, μέσ' στὶς φλόγες καὶ τοὺς ἀνθρώπους, κατώρθωσαν νὰ τὴ βροῦν καὶ νὰ τὴ βγάλουν στὸ δρόμο. Τότε ὁ ράφτης γύρισε τρέχοντας στὸ σπίτι καὶ προσπάθησε ν' ἀνέβη στὴν ταράτσα. Τεράστιες φλόγες τοῦ ἀπόκλειαν τὴν εἴσοδο. Σύννεφα ἀπὸ πυκνὸ καὶ μαῦρο καπνό, τὸν ἔπνιγαν. Δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀναπνεύση. Τυφλωμένος, πνιγόμενος ὁ Μάρσον, κατέβηκε πάλι, ἀσυναίσθητα, τὶς σκάλες, ταλαντευόμενος, κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀπελπισμένης γυναίκας του ποὺ οὐρλιαζε:

— Τὸ παιδί μου! Τὸ παιδί μου!

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔκανε νὰ τρέξη μέσα στὸ σπίτι, μὰ οἱ πυροσβέστες τὴν ἐμπόδισαν. Τὸ σπίτι δὲν ἦταν πειὰ παρὰ ἕνας τεράστιος ὄγκος φλεγόμενος, κι' ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα ἔβγαιναν πελώριες φλόγες ποὺ ἐφώτιζαν ὅλο τὸν ὁρίζοντα. Σὲ λίγο τὰ πατώματα ἄρχισαν νὰ πέφτουν. Τέλος ἔπεσε κ' ἡ στέγη καὶ δὲν ἔμεινε πειὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, παρὰ ἕνας σωρὸς τοίχων, ἑτοίμων νὰ καταρρεύσουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ κι' ὁ Σάντρο Πρέλι, ἀπελπισμένος κι' αὐτός, γυρνῶντας δῶθε-κεῖθε, ἔψαχνε νὰ βρῆ τὴν ἀγαπημένη του Λίντα. Μὰ ἡ μαϊμοῦ εἶχε κι' αὐτὴ, σὰν τὸ μωρό, ἐξαφανιστῆ.

Ἡ νύχτα περνοῦσε γοργά. Μόλις ἄρχισε νὰ χαράζη, ἕνα δροσερὸ ἀεράκι φύσηξε ἀνακουφιστικό. Τὰ θύματα τῆς πυρκαϊᾶς, ποὺ εἶχαν καταφύγει κάτω ἀπ' τοὺς πυλῶνες τῆς γέφυρας, ἄρχισαν νὰ κινοῦνται. Ἄξαφνα μιὰ φωνὴ δυνατὴ καὶ καθαρὴ ἀκούστηκε κ' οἱ διαβάτες στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκπληκτοι κι' ἔπειτα ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Μαζύ τους ἔτρεξε κι' ὁ Μάρσον, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ξαναγύρισε τρέχοντας καὶ φωνάζοντας στὴ γυναῖκα του:

— Σάρα! Σάρα! Τὸ παιδί μας ζῆ! Ζῆ! Ἀκοῦς;

Κι' ἅρπαξε τὴ γυναῖκα του, ποὺ τὸν κυττοῦσε σὰν ἀποχαυνωμένη, ἀπὸ τὸ χέρι. Ὅταν ἔφτασαν στὸ πλατὺ λιθόστρωτο, ὁ Μάρσον ἔτεινε τὸ χέρι του πρὸς τὸν οὐρανό.

— Δές! Δές! τῆς εἶπε. Ἐκεῖ ψηλά.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν εἶδε ἀμέσως τίποτε. Μὰ σ' ἕνα λεπτὸ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ κι' ἅπλωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της μπροστά.

Ψηλὰ στὸν ἀέρα, στὴν κορυφὴ ἑνὸς τεραστίου στύλου, ὅπου συνδέονται τὰ χοντρὰ καλώδια ποὺ ὑποβαστάζουν τὴ γέφυρα, εἶδε ἕνα μικρὸ μαῦρο πρᾶγμα ποὺ κρατοῦσε ἕνα ἄλλο ἄσπρο, πιὸ μικρό. Ἦταν ἡ Λίντα, ἡ μαϊμοῦ τοῦ Σάντρο Πρέλλι καὶ τὸ παιδί της.

Ἡ Σάρρα Μάρσον ἔνοιωσε τὸ κορμί της νὰ παγώνη.

Ἡ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς ἡ Λίντα νὰ σαλεύη ἀπὸ τὴ θέσι της.

Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀδημο-

νῆ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ ράφτης κ' ἡ γυναῖκα του, ὠχροὶ καὶ τρέμοντας, κυττοῦσαν διαρκῶς πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἄξαφνα ἕνας ἄνθρωπος φάνηκε σὲ μιὰ γειτονικὴ στέγη, κρατῶντας τουφέκι στὸ χέρι.

Ὁ ξερὸς κρότος μιᾶς ἐκπυρσοκροτήσεως ἀκούστηκε. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τουφέκι ἀπὸ τὴ γειτονικὴ στέγη εἶχε πυροβολήσει κ' ἡ σφαῖρα του πῆρε μιὰ τούφα τρίχες ἀπὸ τὸν ὦμο τῆς Λίντας. Τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀμέσως στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ τουφέκι.

Τὸ πλῆθος εἶχε συγκινηθῆ ἐξαιρετικά, ἡ δὲ ἀρχές, ἡ ὁποῖες εἶχαν φτάσει, ἐξεδήλωναν τὴν ἀδυναμία τους. Ἄξαφνα ἕνας ἄνθρωπος μὲ μαῦρα μαλλιά, μὲ κρίκους στ' αὐτιά, φάνηκε ἀγωνιζόμενος νὰ διασπάση τὴν ἀνθρώπινη ζώνη. Ἐφώναξε δυνατὰ στὴν ἰταλική, κουνοῦσε ὅσο μποροῦσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν. Ἦταν ὁ Σάντρο Πρέλλι, ὁ ἀφέντης τῆς μαϊμοῦς. Ἐρχόταν ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς συμπατριώτου του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε φιλοξενήσει τὴ νύχτα. Μόλις τὸν κατάλαβαν, τοῦ ἔκαναν τόπο νὰ περάση. Μὲ τὰ μάτια τρελλά, τὴν ὄψι ἀπελπισμένη, ἔτρεξε στὸ κενὸ ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἡ ἀστυνομία κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα. Ἐκεῖ βρισκόντουσαν κ' οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ.

— Λίντα μου! Λίντα μου! στέναζε ὁ Ἰταλός.

Ἡ ἀπώλεια τοῦ συντρόφου του καὶ τοῦ συνεταίρου του, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε, ἦταν γι' αὐτὸν τόσο σκληρή, ὅσο καὶ γιὰ τὴν κ. Μάρσον ἡ ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ της. Μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, ὕψωσε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ στύλου.

— Λίντα! Λίντα! φώναξε.

Καὶ, φωνάζοντάς την μὲ τὰ γλυκύτερα ὀνόματα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείση νὰ κατεβῆ.

Ἡ φωνή του ἀσφαλῶς χανότανε μέσ' στὸ θόρυβο τοῦ πλήθους καὶ τῶν τραίνων, γιατὶ ἡ Λίντα δὲν ἔδειχνε μὲ κανένα κίνημα ὅτι τὸν ἄκουγε. Ὁ Πρέλλι ὕψωσε τὰ χέρια κ' ἱκέτευε τὸ ζῶο του μ' ἐπικλήσεις γεμᾶτες τρυφερότητα, μὲ χαϊδευτικὰ ὀνόματα, μὲ ποιητικὰ ἐπίθετα. Ἡ φωνή του εἶχε γίνει τρυφερὴ ὅσο κι' ἑνὸς ἐρωτευμένου. Μὰ κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ ζῶο φαινότανε κουφὸ στὶς φωνές του καὶ ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ σφίγγη στὰ στήθη του, σὰν μητέρα, τὸ πολύτιμο ἀνθρώπινο φορτίο.

Μὰ ἄξαφνα, μιὰ ἔμπνευσις φώτισε τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Ἰταλοῦ. Ζητῶντας κάτι, ποὺ κανεὶς δὲν τὸ καταλάβαινε, τράβηξε πάλι πρὸς τὸ πλῆθος κι' ἄρχισε νὰ σπρώχνη μὲ τοὺς ἀγκῶνες γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ ζώνη του.

Σὲ λίγο ξαναφάνηκε, σπρώχνοντας μπροστά του τὸ ὀργανέττο του. Τὸ πλῆθος παραμέρισε πάλι γιὰ νὰ περάση. Ὅταν ἔφτασε κάτ' ἀπ' τὸ στύλο, ἄρχισε νὰ μιλάη στὶς ἀρχές. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ἰταλικά. Τότε ἕνα χαμίνι πλησίασε κι' ἀνέλαβε νὰ κάνη τὸ διερμηνέα:

— Ζητάει, εἶπε, νὰ πάψουν οἱ φωνὲς κι' ὁ θόρυβος τῶν ἁμαξιῶν καὶ τῶν τραίνων, γιὰ νὰ μπορέση ἡ μαϊμοῦ ν' ἀκούση τὴ μουσική του.

Σὲ λίγα λεπτά, ἡ κυκλοφορία εἶχε σταματήσει καὶ ὁ κόσμος εἶχε σωπάσει. Τότε, μιὰ μελωδία ἠχηρὴ καὶ γλυκειὰ διέκοψε τὴ σιωπή. Ἦταν τ' ὀργανέττο τοῦ Πρέλλι ποὺ γέμισε τὸν ἀέρα μεταλλικοὺς φθόγγους. Ὁλόκληρη ἡ γέφυρα φαινόταν σὰν νὰ σάλευε ἀπὸ τοὺς ἤχους αὐτῆς τῆς μουσικῆς. Τὸ πλῆθος ἀναγνώρισε τὸ γνωστὸ ἦχο τοῦ «Φτερὸ στὸν ἄνεμο...» τοῦ «Ριγκολέττου» καὶ χωρὶς νὰ θέλη σάλευε ἀκολουθῶντας τὸ ρυθμὸ τῆς μελωδίας.

Ἡ μελωδία ἀνέβαινε πρὸς τὸν καθαρὸ οὐρανό. Μόνος, ὁ Πρέλλι ἤξερε τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἐξασκοῦσε αὐτὸ τὸ τραγούδι στὴν καρδιὰ τῆς Λίντας. Ἡ ἐπίδρασις ἦταν τέτοια, ὥστε πάντοτε ἡ Λίντα, ὅπου καὶ νὰ βρισκότανε, ἔτρεχε ἀμέσως κι' ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κυρίου της.

Ἡ Λίντα ἄκουσε τὴ μουσικὴ κι' ἀπάντησε στὴν ἐπίκλισί της. Ἄρχισε νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὰ ὕψη της, κρατῶντας πάντα στὴν ἀγκαλιά της τὸ μισόγυμνο μωρό. Ὁ Πρέλλι ἐγύριζε πιὸ γοργὰ τώρα τὸ χεροῦλι τοῦ ὀργανέττου του κ' ἡ μουσικὴ γινόταν ὁλοένα πιὸ δυνατή. Συγχρόνως, σιγὰ-σιγὰ ἡ Λίντα κατέβαινε. Στὴν ἀρχὴ ἐδίσταζε μὰ ὅταν εἶδε τὸν ἀφέντη της σ' ἕνα λεφτὸ βρέθηκε κάτω.

— Λίντα! Λίντα μου! φώναξε ὁ Σάντρο Πρέλλι.

— Παιδάκι μου! Θησαυρέ μου! φώναξε ἡ κ. Μάρσον ὁρμῶντας ν' ἁρπάξη τὸ παιδί της ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαϊμοῦς. Τὸ πῆρε καὶ τὸ γέμισε μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα.

Ἡ Λίντα ἔμενε ἀκίνητη κυττῶντας γύρω της μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια ὡς ὅτου ὁ ἀφέντης της τὴν φώναξε πάλι μὲ τ' ὄνομά της. Τότε ἀφήνοντας νὰ τῆς ξεφύγη ἕνας τρυφερὸς ἀδύνατος λυγμός, πήδηξε στὴν ἀγκαλιά του γρυλλίζοντας ἀπὸ χαρά...

ΕΡΜΑΝ ΣΧΕΦΑΟΥΕΡ

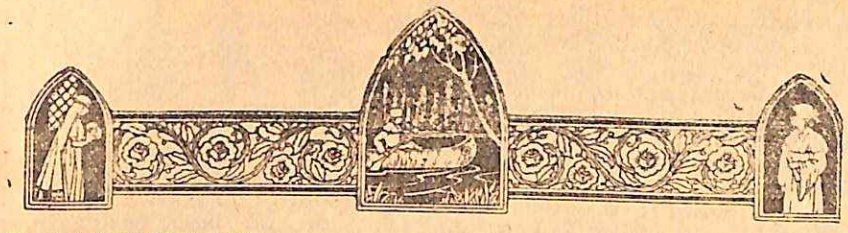

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΛ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Ὁ τάφος φαινότανε πολυτελὴς καὶ περιποιημένος...

Ἀπάνω στὴ μαύρη πλάκα τοῦ μαρμάρου ἦταν σκαλισμένη αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή:

«Γιὰ σένα, τὴν ἀλησμόνητη καὶ λατρευτὴ γυναῖκα μου»

Ὁ κόμης Ριονβὶλ, νέος τριάντα χρόνων, πήγαινε κάθε μέρα, μὲ βροχὴ καὶ μὲ ἥλιο, γονάτιζε στὸν τάφο αὐτὸν κι' ἔκλαιγε! Ἀκίνητος, χωρὶς καπέλλο, κύτταζε τὸ χῶμα ποὺ κάτωθέ του κοιμώτανε ἡ γυναῖκα του καὶ σπαράσσοταν. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα σηκωνότανε κατάχλωμος καὶ γύριζε στὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ χαιρετᾶ κανένα στὸ δρόμο. Ἔτρωγε μόνος του, κοιμώτανε πάντα μὲ ἄσχημα ὀνείρατα καὶ τὸ πρωῒ ξαναπήγαινε στὸ νεκροταφεῖο, γονάτιζε κι' ἔκλαιγε. Αὐτὸ διαρκοῦσε ἕνα χρόνο τώρα. Θυμώτανε μὲ λύπη τὰ ἕξ εὐτυχισμένα χρόνια ποὺ ἔζησε μαζὶ μὲ τὴ λατρευτὴ γυναῖκα του, χωρὶς καμμιὰ πικρὴ ἀνάμνησι.

Ἡ μακαρίτισσα Γαβριέλλα Ριονβὶλ πέθανε εἴκοσι χρόνων. Πάνω στὴ λάμψι τῆς ὡμορφιᾶς της. Ἦταν ξανθειὰ καὶ μάγευε τὶς καρδιὲς ἐκείνων ποὺ τὴν κυττάζανε. Μερικὲς γυναῖκες τὴν κακολογούσανε, μὰ ἀπὸ τὴ ζήλεια γιὰ τὴν ὡμορφιά της. Ὁ κόμης δὲν ἦταν ζηλιάρης. Μιὰ φορὰ μόνον, δυὸ μῆνες πρὶν πεθάνη ἡ γυναῖκα του, ἔλαβε κάτι ἀνώνυμα γράμματα ποὺ τοῦ συνιστοῦσαν ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του, γιατὶ ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατᾶ μ' ἕνα νέο εὐγενῆ. Ἡ κόμησσα ὅμως πέθανε σὲ λίγο κι' ὁ κόμης λησμόνησε τὶς κακὲς σκέψεις ποὺ τοῦ κάρφωσαν στὸ μυαλὸ τὰ γράμματα αὐτὰ καὶ δὲν ἔπαψε νὰ τὴν θυμᾶται μὲ λατρεία.

Ἕνα πρωῒ ὁ κόμης Ριονβὶλ καταλυπημένος πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν τάφο τῆς γυναίκας του, ὅταν παρατήρησε ἕνα νέον μαυροντυμένο ποὺ περπατοῦσε γρήγορα στὴ δενδροστοιχία ποὺ ἔβγαινε στὸν τάφο τῆς γυναίκας του. Ἐκύτταξε τὸ πρόσωπο τοῦ νέου καὶ ἔξαφνα ἡ καρδιά του χτύπησε ἀπότομα. Ὁ νέος ἦταν ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο τοῦ γράφανε ἀνωνύμως ὅταν ζοῦσε ἡ γυναῖκα του. Ὁ κόμης σταμάτησε, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά, ὕστερα σήκωσε τοὺς ὤμους του, προχώρησε μερικὰ βήματα καὶ ξα-

νακύτταξε μὲ σουφρωμένα φρύδια.

Ἡ δενδροστοιχία ἦταν ἔρημη, ὁ νέος εἶχε χαθῆ.

— Γελάστηκα, σκέφτηκε...

Τὸ στῆθος του ἐν τούτοις ἐφούσκωνε ἀπὸ θυμὸ καὶ τὰ χείλη του τραύλιζαν: «Ὅλα τὰ ὄνειρά μου θὰ διαλυθοῦν μπροστὰ στὴν σκληρὴ πραγματικότητα; Ἡ ἀγάπη μου θὰ σβύση μὲ μιὰ αἰωνία φάρσα; Ἀπ' τὸν τάφο αὐτὸν θὰ βγῆ ἡ ἀτιμία μου φανερὴ, καταστρεπτική; Θεέ μου! Θεέ μου!...»

Ἀμέσως κατόπιν μπῆκε στὴ δενδροστοιχία τῶν κυπαρισσιῶν, ὅταν ἄκουσε κάποιον νὰ κλαίη πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ τάφος τῆς γυναίκας του. Ἡ καρδιά του σφίχτηκε, τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Ζαλισμένος καθὼς ἦταν, ἀκούμπησε στὰ κάγκελλα ἑνὸς ἄλλου τάφου γιὰ νὰ μὴ πέση κατάχαμα ἀπ' τὴν ἀπελπισιά του.

Ναὶ, ναὶ, πάνω στὸν τάφο τῆς λατρεμένης γυναίκας του θρηνοῦσε ἀπελπισμένα ὁ νέος ποῦχε δῆ πρὸ ὀλίγου... Ὁ κόμης ἐφρύαξε. Τὰ κάγκελλα τοῦ τάφου π' ἀκουμποῦσε, τρίξανε κι' ὁ νέος ποὺκλαιγε γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δένδρα.

Ὁ κόμης πήδησε ἀμέσως τότε σὰν τρελλὸς στὸν τάφο τῆς πολυαγαπημένης του, τσαλαπάτησε τὰ λουλούδια, κομμάτιασε τὰ στέφανα, ἀναποδογύρισε τοὺς μαρμαρένιους ἀγγέλους, ξερρίζωσε τὶς τριανταφυλλιὲς ποὺ ἀνθοῦσαν πρόσχαρες, ἔσπασε τὰ πολύτιμα δοχεῖα καὶ μ' ἕνα σίδερο ἔξυσε τὴ χρυσῆ ἐπιγραφὴ τοῦ τάφου:

«Ἡ ἀγαπημένη νεκρή»!

Τὸ θράδυ ἔδωκε ἕνα λαμπρὸ γεῦμα στὸ μέγαρό του καὶ προσκάλεσε ἀρκετοὺς φίλους καὶ φιλενάδες τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου. Σὰν ἡ τρέλλα τοῦ φαγοποτιοῦ ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, ὁ κόμης σηκώθηκε καὶ κρατῶντας ἕνα ποτῆρι στὸ χέρι ἐφώναξε:

—Ποιὰ ἀπὸ σᾶς τὶς γυναῖκες εἶνε ἀξία νὰ γίνη κόμησσα τοῦ Ριονβῖλ; Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ βλαστήμια, πάψανε ἀμέσως τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια καὶ μεγάλη σιωπὴ ἁπλώθηκε στὴν αἴθουσα.

Ὁ κόμης ἄρχισε νὰ γελᾶ σατανικά!

— Λοιπόν; ξαναφώναξε. Καμμιὰ ἀπὸ σᾶς δὲν ἀποφασίζει; Τότε προπίνω στὴν ὑγεία τῆς ἁγνῆς, τῆς ἁγίας, τῆς σεμνῆς κομήσσης ! Ἂς πιοῦμε λοιπὸν στὴν ὑγεία τῆς ἀγαπημένης μου νεκρῆς!...

Καὶ μ' ἄγρια καὶ γουρλωμένα μάτια ἀπ' τὸ μεθύσι καὶ μὲ τὸ στόμα σφιγμένο, σωριάστηκε κατάχαμα ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποπληξία!...

ΠΙΕΡ ΣΑΛ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΠΩΣ ΕΞΩΦΛΗΣΕ

Ὁ μπάρμπα Ἰσαὰκ ἦταν πολὺ ἄρρωστος.

— Ὦ Θεὲ τοῦ Ἰσραὴλ, εἶπε στὴν προσευχή του, ἂν γίνω καλὰ σοῦ ὁρκίζομαι στὰ κόκκαλα τῆς μάνας μου, ὅτι θὰ δώσω δέκα φράγκα στὸν πρῶτο φτωχὸ ποὺ θὰ συναντήσω.

Ὁ Ἰσαὰκ ἐθεραπεύθη καὶ τὴν ἡμέρα τῆς πρώτης του ἐξόδου ἦρθε ὁ φίλος του Ἀβραὰμ νὰ τὸν πάρη νὰ πᾶνε περίπατο.

Στὸ δρόμο συνάντησαν ἕναν ἐπαίτη καὶ ὁ Ἰσαὰκ θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸ Θεο. Ἀλλὰ τσιγκούνης, καθὼς ἦταν, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἐγλύτωνε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ δέκα φράγκα χωρὶς νὰ μείνη ἀνεξόφλητο τὸ χρέος του πρὸς τὸ Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. Λέει λοιπὸν στὸ φίλο του:

— Τὸ πιστεύεις ὅτι μπορῶ νὰ δώσω ἐλεημοσύνη σ' αὐτὸν τὸ φτωχὸ δέκα φράγκα; Ἂν δὲν πιστεύης δέχομαι ἕνα στοίχημα ὀχτὼ φράγκων...

Ὁ Ἀβραὰμ παραξενεύτηκε, μὴ πιστεύοντας ὅτι ὁ φίλος του θὰ δεχόταν νὰ χάση ἴσως καὶ τὰ δύο φράγκα τῆς διαφορᾶς.

— Στοιχηματίζω, τοῦ εἶπε.

Τότε ὁ Ἰσαὰκ ἔδωσε τὰ δέκα φράγκα στὸν ἐπαίτη:

— Φέρε μου τὰ ὀχτὼ φράγκα τώρα, εἶπε στὸν Ἰσαάκ.

Ἔτσι ἐξόφλησε τὸ χρέος του στὸ Θεὸ μὲ δύο μόνον φράγκα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΓΙΑΣΜΑΚΙ

(Τὴν προσευχή σου ἔκαμες, ἀπόψε, Δυσδαιμόνα;)

Σαίξπηρ

Η ΑΔΕΛΦΗ

— Τί νἄχετε, ἀδελφάκια μου γλυκά;
Στὶς ὄψες σας λαλοῦν ἡ συλλογές σας
Καὶ σὰν κεριὰ θανάτου νεκρικὰ
στὰ μάτια σας γυαλίζουν ἡ ματιές σας·
εἶν' ἀνοιχτὲς ἡ ζῶνες σας βαθειὰ,
καὶ τρεῖς φορὲς ἀπ' ὄξω ἀπ' τὸ φηκάρι
μισοβγαλμένα τ' ἄγρια σας σπαθιὰ
ἀστράφτουν τώρ' ἀχόρταστα, σὰν χάροι.

ΠΡΩΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Πὲς, τὸ γιασμάκι σου ἄνοιξες στὸ δρόμο μὲ καμάρι;

Η ΑΔΕΛΦΗ

— Ἀπ' τὸ λουτρὸ, ἀφεντάδες μου, γυρνοῦσα·
γυρνοῦσ' ἀπ' τὸ λουτρὸ... κ' εἶχα τὸ νοῦ,
ὁλόσκεπτη καὶ χαμηλοβλεποῦσα,
νὰ μὴ μὲ δοῦνε μάτια χριστιανοῦ.
Θυμᾶμαι πὼς ἀπ' ὄξω ἀπ' τὸ τζαμὶ
ἐπύρωνε ἀπ' τὸν ἥλιο τὸ σοκάκι,
καὶ μέσ' στὴν κάψα ἐκείνη μιὰ στιγμὴ
μ' ἀνοίχτηκε τὸ κάτασπρο γιασμάκι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Καὶ δὲν ἐδιάβαινε κανεὶς κι' ἐστάθηκε λιγάκι;

Η ΑΔΕΛΦΗ

— Ὤ, ναὶ... μπορεῖ... Μὰ τ' ἄσπρα μου τὰ κάλλη
δὲν τὰ εἶδε... ἐσκεπασθῆκαν βιαστικά...
Ὅμως ἐσεῖς μιλᾶτε ἀγάλι-ἀγάλι...
Γιατὶ, μιλᾶτε, ἀδέλφια μυστικά;
Μὴ θέλετ' αἷμα; Ὄχι! Στὴν ψυχή σας,
ἀδέλφια μου, δὲν μὲ εἶδε τὴ φτωχή.
Ἄχ! χάρι γιὰ τὴν ἔρημη ἀδελφή σας,
γιὰ μιὰ σεμνὴ παρθένα, μοναχή.

ΤΡΙΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Ὁ ἥλιος ἦταν κόκκινος ἀπόψε, πρὶν χαθῆ.

Η ΑΔΕΛΦΗ

— Χάρι, ἀδελφάκια, τί ἔκανα; Βοήθεια!
Ὤ, μὰ τὰ γόνατά σας ποὺ φιλῶ,
Μὴ τὰ σπαθιά σας!... φθάνει, μέσ' στὰ στήθεια!
Ἄχ, ἄσπρο μου γιασμάκι κι' ἁπαλό!
Μὴ φεύγετε... βαστᾶτε με λιγάκι,
Δὲν εἶνε πειὰ τὸ τέλος μου μακρυὰ
καὶ μιὰ θαμπὴ χλωμάδα σὰν γιασμάκι,
μοῦ κρύβει ἀγάλι-ἀγάλι τὴ θωριά...

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

— Τέτοιο γιασμάκι σοῦπρεπε νὰ σὲ φυλάη βαρειά.

Μετάφρ.: ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τοῦ Λ. Στεκέττη)

Ὅταν θὲ νἆσαι γρηὰ καὶ θὰ διαβάζης
μέσ' στὴ φωτιὰ τοὺς στίχους αὐτοὺς μόνη
θὰ ξαναΐδῆς νἄρθοῦν στὸ νοῦ σου πάλι οἱ περασμένοι χρόνοι.

Θὰ γύρης τὸ κεφάλι μέσ' στὰ στήθη
σὰν θυμηθῆς την περασμένη νειότη
καὶ θὰ σκεφθῆς κι' ἐμένα ποὺ θὰ κρύβουν τῆς γῆς τὰ μαῦρα σκότη....

Καὶ θὰ θαρρῆς πὼς μέσα στὸν ἀγέρα
θέν' ἀκοῦς μιὰ φωνὴ μισοσβυσμένη
καὶ θὰ θαρρῆς π' ἀκοῦς σὰν περιγέλιο μιὰν εἰρωνεία θλιμμένη...

Καὶ θὰ σοῦ πῆ ἡ φωνή: — Μὰ δὲν θυμᾶσαι,
μὰ δὲν θυμάσαι πλειὰ, γαλανομάτα,
τὰ ὁλόχρυσα μαλλιά σου τὰ χυμένα στὰ στήθη σου τ' ἀφράτα;

Πόσο τὰ χρόνια σ' ἄλλαξαν! Ὤ πόσο
σ' ἀλλάξανε στὴ διάβα τὴ μορφή σου!
Ποῦνε λοιπὸν τὰ ὁλόξανθα μαλλιά σου κ' οἱ φλογεροὶ θυμοί σου;

Μέσ' στὴ φωτιὰ τὰ πεθαμένα χρόνια
μόνη θρηνεῖς κι' ἐγὼ στὸ μνῆμα μένω,
καὶ κλαίω πικρά... Τρέξε λοιπὸν σιμά μου, ἐδῶ σὲ περιμένω.

Τρέξε μὲ μιᾶς κι' ἂν ἴσως ψεύτρα ἐλπίδα
μᾶς γέλασε μαζὺ στὴ γῆ νὰ ζήσουμε,
θενὰ ἑνωθοῦμε μέσ' στὸ μνῆμα. Τρέξε ἀντάμα νὰ σαπίσουμε.

Μετάφρ.: Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ PENE MAIZEPOYA

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Ὁ Τζέϊμς Ροῦπερ Λέϊγκτον τανίστηκε, χασμουρήθηκε, ἄναψε ἕνα σιγαρέττο καὶ τὸ πέταξε μὲ τὴν τρίτη ρουφηξιά. Μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ μπάνιο του. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του λυγερό, ἐλαφρὸ καὶ δροσερό. Τὸ χρῶμα του ἦταν ζωηρό, τὸ βλέμμα του ἀστραφτερό, τὰ ρουθούνια καὶ τὰ χείλη του κόκκινα. Ἄρχισε νὰ σφυράη κάποιο εὔθυμο τραγουδάκι, νὰ χτυπᾶ τὰ χέρια του καὶ, καθὼς κυττάχτηκε μέσα στὸν καθρέφτη, ἔσκασε στὰ γέλια.

Ἕνα ἀρχιγκαρσόνι μπῆκε μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, ἄφησε προσεχτικὰ σ' ἕνα στρογγυλὸ τραπεζάκι τὸ δίσκο μὲ τὸ πρόγευμα κι' ἀποσύρθηκε.

Τὸ λεπτὸ ἄρωμα τοῦ τσαγιοῦ πλημμύρισε τὴ θερμὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου, ἀνακατωμένο μὲ τὴ διαπεραστικὴ μυρωδιὰ τοῦ μελιοῦ καὶ τοῦ λεμονιοῦ.

Ὁ ἥλιος περνοῦσε ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ πλημμύριζε χάμω τὸν τάπητα.

Ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως ἔφτανε ἀπο κάτω ἀπ' τὴ λεωφόρο σὰν ἀπὸ τὸ βάθος μιᾶς ἀβύσου.

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ μὲ ἠρεμία καὶ κάποια εὐχαρίστησι, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὸ δδυνηρὸ μάθημα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκηνὴ θυμοῦ καὶ πείσματος, εἶχε δώσει χθὲς στὴ γυναῖκα του, κατόπιν τῆς ὁποίας ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ἐγκατεστάθη προσωρινῶς στὸ ξενοδοχεῖο.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἦταν ζηλιάρης, πολὺ ζηλιάρης κ' ἡ ζήλεια του εἶχε προκαλέσει τὴ σκηνὴ αὐτή. Ὡστόσο ἦταν εὐχαριστημένος, γιατὶ στὸ βάθος ἤξερε πὼς ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγαποῦσε μὲ πάθος.

Ἐνῶ γέμιζε τὸ φλυτζάνι του μὲ τσάϊ, ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Τζέϊμς πῆρε στὸ χέρι του τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἄκουσε, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπὲς καὶ τὰ μάγουλά του εἶχαν κοκκινίσει:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ἐσὺ 'σαι, Τζέϊμς; τὸν ρωτοῦσε ἡ γυναῖκα του μὲ μιὰ φωνὴ τόσο ἐξασθενημένη, τόσο λυπημένη, ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ; ἀπάντησε ἐκεῖνος εἰρωνικά.

— Μιὰ νύχτα λοιπὸν σοῦ ἔφθασε γιὰ νὰ ξεχάσης τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μου;

— Μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ τηλέφωνο δὲν διαβιβάζει καλὰ τὴ φωνή σας.

— Κοιμήθηκες καλά, μόνος σου;

— Ὑπέροχα, σᾶς εὐχαριστῶ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Ὅσο γιὰ μένα, δὲν κοιμήθηκα καθόλου.

— Μπᾶ;

Προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἀδιάφορος στὶς ἐρωτήσεις της καὶ στοὺς ὑπαινιγμούς της, νὰ τῆς ἀπαντᾶ σὰν σὲ μιὰ ξένη ποὺ τοῦ χαλοῦσε τὴν ἡσυχία· φανταζότανε τὸ χαριτωμένο προσωπάκι της τσακισμένο καὶ χλωμό, τὰ μάτια της κομμένα μὲ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ κάτω μελανή, τὰ χείλη της σκασμένα ἀπὸ τὴν ἔξαψι, τὰ χέρια της νὰ τρέμουν, τὸ ὕφος της καταβεβλημένο καὶ τὰ μπράτσα της γυμνά. Ἐθριάμβευε

κ' ἦταν γεμᾶτος ἀγαλλίασι γι' αὐτό.

Τὸ τηλέφωνο τοῦ τὸ ἀποδείκνυε ἄλλωστε. Ἡ γυναῖκα εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ τοῦ πῇ πὼς δὲν κοιμήθηκε διόλου τὴν περασμένη νύχτα. Καὶ πὼς ἀλλοιῶς ἡ συμφιλίωσις θὰ ἦταν πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ περιπαθής.

— Δὲ λυπᾶσαι, κακὲ, δὲ ντρέπεσαι, ποὺ μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω τόσο; ἐξακολούθησε ἡ Ἕλλεν.

— Ποιὸς φταίει; ἀπάντησ' ἐκεῖνος.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

— Θὰ σᾶς παρηγοροῦσαν καλύτερα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἀστειεύεσαι ἔτσι!

— Μπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῶν φίλων σας.

—Τζέϊμς, θὰ μετανοήσης γι' αὐτὰ τὰ ἄδικα καὶ πρόστυχα λόγια σου.

— Πιστεύετε;

— Συγχώρησέ με.... Δὲν ἔχω πειὰ δύναμι... Τὸ κεφάλι μου εἶνε ἄδειο... Ἡ καρδιὰ φουσκώνει καὶ πάει νὰ τσακιστῇ ὅταν μοῦ μιλᾶς ἔτσι σκληρά, σὰ δήμιος. Σοῦ τ' ὁρκίζομαι στὴν δυστυχισμένη καὶ μεγάλη μας ἀγάπη, ὅτι ἔψαξα μέσα στὴν ψυχή μου, στὴ συνείδησί μου, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιαστῶ μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ δὲ βρῆκα νὰ εἶμαι διόλου ἔνοχος... Συγγνώμην... θὰ κάνω ὅ,τι σοῦ ἀρέσει... Θὰ φύγουμε μαζὺ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε ὅπου θὰ διατάξης. Σὲ λατρεύω, Τζέϊμς, σὲ λατρεύω... Κάνε με νὰ πιστέψω ὅτι τελείωσε ὁ φρικτὸς αὐτὸς ἐφιάλτης καὶ πές μου ὅτι θὰ ξαναγυρίσης στὴν ἀγκαλιά μου ἀμέσως... Τζέϊμς, σοῦ τείνω τὰ χέρια μου, σοῦ τείνω τὸ στόμα μου, σοῦ τείνω τὴν καρδιά μου...

Ἐπακολούθησε μιὰ στιγμὴ ἀγωνίας καὶ ἀπογνώσεως.

— Τζέϊμς ἐπανέλαβε ἐκείνη, ταραγμένη, ἀσθμαίνουσα, Τζέϊμς, θὰ τρελλαθῶ... Γιατὶ δὲ μοῦ ἀπαντᾶς;

Ἐκεῖνος ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήση παίζοντας τὴν κωμωδία του ὅσο μποροῦσε καλύτερα καὶ τῆς ἀπάντησε τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς συλλαβές:

— Δὲν ἔχω ν' ἀλλάξω οὔτε κατὰ γράμμα τὶς ἀποφάσεις μου.

— Εἶνε ἡ τελευταία σου λέξις, Τζέϊμς, ἡ τελευταία σου λέξις;

Λυγμοὶ ξέσκιζαν τὸ λαιμὸ τῆς ἀπελπισμένης Ἕλλεν.

Δὲν θὰ τὴν εὐσπλαχνιζότανε, δὲ θὰ τελείωνε ἐπὶ τέλους τὸ μαρτύριό της; Μὰ ἂν ἡ ταραχή της κ' ἡ λύπη της δὲν ἔφτανε μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, δὲν θὰ ἐνοιωθε ὁ Τζέϊμς τὴν εὐτυχία τῆς συμφιλιώσεως ὅπως τὴν ἤθελε αὐτός.

— Εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις, Ἕλλεν! ἀπάντησε. Τόσο τὸ χειρότερο.

Ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ἑτοιμαζότανε ν' ἀφήση τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ ντυθῇ.

Ἡ Ἕλλεν τὸν ξαναφώναξε:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μείνης στὸ τηλέφωνο... Ὦ! λίγα λεπτὰ μόνο!... Καὶ ἄκου!... αὐτὸ ποὺ θ' ἀκούσης θὰ σὲ κάνη ν' ἀποφασίσης νὰ ξαναγυρίσης σπίτι σου...

Μιὰ ἐκπυρσοκρότησις ἀκούστηκε ἔξαφνα καὶ σχεδὸν συγχρόνως αὐτὸς ὁ παραπονετικὸς ἀποχαιρετισμός:

— Πεθαίνω, Τζέϊμς! Δὲ θἄρθης νὰ μοῦ κλείσης τὰ μάτια;

ΡΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΤΑΥΡΩΜΑ

Τὸ σταύρωμα ποὺ μοὔκανες
μὲ σβύνει κατὰ κράτος
ἂν ζοῦσες κεῖνο τὸν καιρὸ
θὰ ἤσουνα Πιλάτος!...

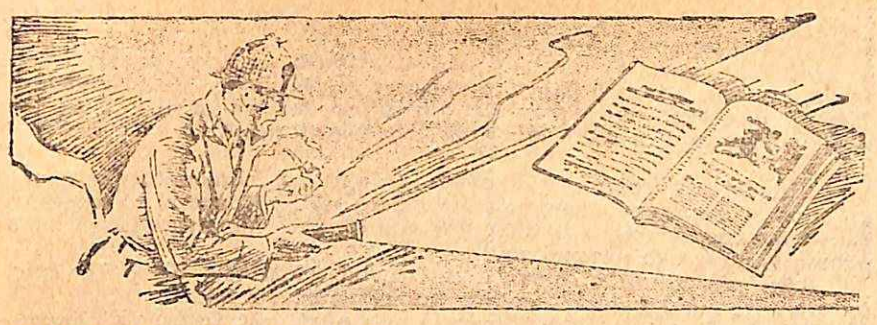

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΕΡΝΣΤ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Α΄

Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Νικόλας Τζαίημς ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο προαίσθημα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ ξεκλειδώση τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ του, γιὰ νὰ μπῇ.

Κάτι σὰν ἀπειλὴ θανάτου, κάτι τὸ πένθιμο καὶ ἀποπνιχτικὸ φαινόταν νὰ πλανιέται γύρω του στὴν ἀτμόσφαιρα.....

Ἀνοίγοντας πειὰ τὴν ἐξώπορτα, δίστασε γιὰ λίγο νὰ μπῇ μέσα. Μὰ πάλι μιὰ ντροπὴ τὸν ἔπιασε, γιὰ τοὺς φόβους του αὐτούς. Τινάχτηκε σύγκορμος βίαια, γιὰ νὰ διώξη ἀπ' τὸ γιγάντιο κορμί του αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη τρεμούλα, ποὺ τὸν εἶχε πιάσει. Ἀσπρομάλλης τώρα πειά, ποτὲ ὡστόσο — σ' ὅλη τὴ ζωή του — δὲν θυμᾶταν νὰ εἶχε κυριευτῇ ἀπ' τὸν παράξενο φόβο, ὁ ὁποῖος ἔσφιγγε τώρα τὴν ψυχή του....

—Διάβολε! μουρμούρισε, μονολογῶντας. Ἔφτασε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ παληοχαρτάκι, νὰ μοῦ ἐμπνεύση αὐτοὺς τοὺς μυστηριώδεις κι' ὀφαρσὲρ μοῦ σκάρωσε αὐτὸ τὸ παιχνίδι, γιὰ νὰ μὲ τρομάξη!

Ἀπ' τὸ ἀπόγευμα ἀκόμη, εἶχε βρῇ ἀπάνω στὸ γραφεῖο του ἀξῆς λίγα λόγια γραμμένα σ' αὐτό:

«Ἀπόψε, κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, θὰ σὲ σκοτώσω!

Κάποιος»

Βεβαια, σὲ κάθε ἄλλη περίστασι, ὁ Νικόλας Τζαίημς θὰ πετοῦσε μὲ περιφρόνησι αὐτὸ τὸ ἀνόητο σημείωμα, κι' οὔτε θἄδινε πειὰ καθόλου προσοχή.....

Μὰ σήμερα, ἀκριβῶς κατὰ τὸ μεσημέρι, εἶχε γίνει κάτοχος ἑνὸς σπουδαιοτάτου μυστικοῦ, τὸ ὁποῖο ἦταν ἱκανὸ νὰ σπρώξη σὲ δολοφονίες πολλοὺς ἀσυνειδήτους ἀχρείους, ἀρκεῖ νὰ τὸ μάθαιναν κι αὐτοί!

Μπῆκε στὸ χώλλ πειά, κι' ἔκλεισε πάλι τὴν ἐξώπορτα. Σκοτάδι καὶ σιγαλιὰ τὸν τριγύρισαν, καθὼς βάδισε πρὸς τὸ κουμπὶ ν' ἀνάψη τὸ ἠλεκτρικό. Μετάνοιωνε εἰλικρινὰ τώρα, ποὺ εἶχε διώξει ἀπ' τὸ

πρωΐ ὅλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό, στὴ συνηθισμένη τους εἰκοσιτετράωρο ἄδεια κάθε ἑβδομάδα.

Μὰ δυστυχῶς, τὸ ἀπαίσιο — ἢ κι' ἀνόητο, ἴσως — σημείωμα ἐκεῖνο, τὸ εἶχε λάβει μόλις πρὸ ὀλίγων ὡρῶν κατὰ τὸ ἀπόγευμα. Ἐνῷ οἱ ὑπηρέτες του, πῆραν τὴν ἄδειά τους ἀπ' τὸ πρωΐ, καὶ θὰ ξαναέρχόντουσαν στὴ θέσι τους τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ....

. . . . . .

Ἔστριψε τὸ κουμπὶ ὁ Νικόλας Τζαίημς, κι' ἀνακουφίστηκε ἡ ψυχή του ἀπ' τὸ ἄφθονο φῶς ποὺ φώτισε τὸ χώλλ. Κρέμασε τὸ καπέλλο του στὴν κρεμάστρα, καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀνησυχίας του ὁ ὁποιος ἔλαμπε στὸ μέτωπό του.

Κάτι σὰν τριγμός, ἀκούστηκε ξαφνικὰ πλάϊ του. Κι' ὁ Τζαίημς, σκιρτώντας μὲ λαχτάρα, γύρισε κατάχλωμος νὰ δῆ.....

Δὲν ἦταν τίποτα! Μὰ ἡ ταραχή του αὐτή, τὸν ἔκανε νὰ βλαστημήση ἀνυπόμονα, καὶ νὰ μονολογήση φωναχτά:

—Φτοῦ, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος! Ἔγινα νευρικός, σὰν ὑστερικὴ μαθητριούλα κολλεγίου!... Ἀσφαλῶς, δὲν εἶμαι στὰ καλά μου!

Σφύριξε κάποιον σκοπὸ τραγουδιοῦ, γιὰ νὰ δώση κουράγιο στὸν ἑαυτό του. Καὶ βάδισε πρὸς τὸ μαγειρεῖο, γιὰ νὰ πιῆ τὸ νυχτερινό του γάλα.

Μὰ δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ ὄρεξι. Προτίμησε νὰ ψάξη σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ μαγειρείου, σ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου, καὶ πίσω ἀπ' ὅλα τὰ ἔπιπλά τους, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι κανένας δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ κρυμμένος. Κατόπιν, κλείδωσε σίγουρα τὴν ἐξώπορτα, δοκίμασε ὅλα τὰ παράθυρα ὅλων τῶν δωματίων, κι' ἔκλεισε καὶ τὰ τζάμια τους ἀκόμη ἐξὸν ἀπ' τὰ κλεισμένα ἤδη παραθυρόφυλλα.

Καὶ τότε, μονάχα τότε, ἀποφάσισε ν' ἀνεβῆ στὸ ἀπάνω πάτωμα τοῦ ἐξοχικοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου βρισκόταν τὸ γραφεῖο του, ἡ κρεββατοκάμαρά του, καὶ τὰ ὑπόλοιπα σαλόνια!

Ἄναψε τὸ φῶς τοῦ γραφείου του, κι' ἔνοιωσε ἐπιτέλους στὴν ψυχή του ἀνακούφισι κι' ἀσφάλεια. Γδύθηκε, φόρεσε τὶς παντόφλες του καὶ τὸ φαρδὺ μάλλινο «νυχτικό» του, κι' ὕστερα κάθησε μπρὸς στὸ πολυτελὲς καρυδένιο γραφεῖο του σκεπτικός, κι' ἄναψε ἕνα ποῦρο...

. . . . . .

Εἶνε καιρὸς νὰ προσθέσουμε ἐδῶ, τὰ ἑξῆς: Ὁ Νικόλας Τζαίημς, ὁ γιγαντόσωμος αὐτὸς ἀσπρομάλλης κύριος, εἶχε ἀρχίσει τὸ στάδιό του πρὸ πενῆντα ὁλοκλήρων χρόνων, ὡς ἁπλὸς ὑπάλληλος τῆς Ναυαγοσωστικῆς Ἑταιρίας «Ἀτλαντικός».

Μὲ τὴν παροιμιώδη τιμιότητά του ὅμως, καὶ μὲ τὴν ἀκαταπόνητη δραστηριότητά του, κατώρθωσε νὰ γίνη σιγά-σιγὰ ὑποδιευθυντής, ὕστερα διευθυντής, ἔπειτα γενικὸς διευθυντής, καὶ στὰ τελευταῖα πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς σπουδαίας αὐτῆς ἑταιρίας.

Καὶ τώρα, ἑβδομηνταπέντε χρόνων πειά, εἶχε ἀποσυρθῆ ἀπ' τὴν κοπιώδη ἐργασία, ζῶντας ἀπ' τὰ εἰσοδήματα τῆς μεγάλης περιουσίας του, τὴν ὁποία τόσο ἀντάξια καὶ μὲ τόσους μόχθους εἶχε κατορθώσει νὰ δημιουργήση...

. . . . . .

Καθισμένος ἔτσι μπρὸς στὸ γραφεῖο του ὁ Τζαίημς, καὶ καπνίζοντας σκεπτικὸς τὸ ποῦρο του στέναξε σὲ μιὰ στιγμὴ κι' ἄνοιξε τὸ συρτάρι του. Ἔπειτα, μὲ χέρι τρεμάμενο ἄθελά του, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μέσα τὸ μυστηριῶδες λευκὸ χαρτάκι, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένη ἡ θανάσιμη ἐκείνη ἀπειλή:

«Ἀπόψε, κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, θὰ σὲ σκοτώσω!

Κ ἄ π ο ι ο ς»

Τὸ ξαναδιάβασε πάλι, ἴσως γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ ἀπ' τὸ ἀπόγευμα, μόλις πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, ποὺ τὸ εἶχε βρῆ ἀκουμπισμένο αἰνιγματικὰ ἀπάνω στὸ γραφεῖο του.

Τὰ γράμματα ἦσαν γραμμένα μὲ μολύβι, ἀκανόνιστα κάπως, καὶ ἡ ποιότης τοῦ χαρτιοῦ αὐτοῦ ἦταν συνηθισμένη...

—Μπορεῖ ὅποιος τόγραψε αὐτό, νὰ εἶνε ἕνας ἀνόητος καὶ γελοῖος! μουρμούρισε σιγαλά, ὁ Τζαίημς. Μὰ ὁ γραφικὸς χαρακτήρας του δείχνει χέρι σταθερό!

Πάλι κάτι τὸ ἀπροσδιόριστο καὶ πένθιμο, ἄρχισε νὰ τοῦ σφίγγη τὴν ψυχή. Σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, καὶ πῆγε ὡς τὴν πόρτα. Τὴν ἄνοιξε καὶ κύτταξε ἔξω στὸ χώλλ. Ἡσυχία κι' ἐκεῖ, καὶ στὴν ἀντικρυνὴ κρεββατοκάμαρά του, καὶ στὴ σκάλα, καὶ παντοῦ.

Μπῆκε στὸ γραφεῖο του πάλι, μὰ κλείδωσε καλὰ τὴν πόρτα τώρα. Ὕστερα βάδισε πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε, κι' ἔσκυψε πρὸς τὰ ἔξω.

Ἡ νύχτα ἦταν πηχτὰ σκοτεινή. Βαρειὰ σύννεφα στὸν οὐρανό, ἐκρυβαν τὰ ἀστέρια. Δὲν φυσοῦσε καθόλου. Ἀπόλυτη σιγαλιὰ βασίγυριζε τὴν κομψὴ βίλλα του, τὸ δενδροφυτεμένο, τὸ ὁποιο τριγύρω στὸ ἐξοχικὸ αὐτὸ τοπίο, τὸ δενδροφυτεμένο, τὸ ὁποιο τριγύριζε τὴν κομψὴ βίλλα του.

Καὶ μονάχα κάτω ἐκεῖ μακρυά, ἀρκετὰ χιλιόμετρα μακρυά, φαινόταν ἡ κόκκινη ἀνταύγεια τῶν φώτων τῆς ἀχανοῦς Νέας Ὑόρκης. Καὶ μονάχα ἐπίσης, ποῦ καὶ ποῦ, ἀκουγόντουσαν καὶ μερικὰ γαυγίσματα σκύλων, ἐκεῖ στὰ ἀραιὰ ἀγροκτήματα τῆς γύρω ἐξοχῆς.....

Ἡ γέρικη καρδιὰ τοῦ Τζαίημς, ἡ ἀτρόμητη ὡς τότε, πάλι ξαναπροσφίχτηκε ἀπὸ τὰ πένθιμα προαισθήματά της, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ ζύγωναν τὰ μεσάνυχτα. Τὸ μονότονο τίκ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ, ἐκεῖ στὸ τζάκι, τοῦ φαινόταν σὰν σφυροκόπημα καρφιοῦ μπηγμένου στὸ μυαλό του.

Ἔκλεισε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου πάλι, ἀφοῦ ἔρριξε ἐρευνητικὲς ματιὲς κάτω στὸν κῆπο. Μὰ τίποτε βέβαια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνη, ἀπ' τὸ ὕψος αὐτὸ τῶν δέκα μέτρων ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' τὴ γῆ, καὶ μὲ τὸ πηχτὸ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατοῦσε ἔξω. Ὡστόσο γιὰ ἕνα ἠταν βέβαιος: Ὅτι καὶ στὸν κῆπο κάτω, ὅπως καὶ παντοῦ, βασίλευε ἀπόλυτη ἡσυχία.....

Ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του. Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ χέρι του ἁπλώθηκε στὸ τηλέφωνο. Μὰ ντράπησε νὰ τηλεφωνήση στὸν ντετέκτιβ Λάνς, στὸν δαιμόνιο αὐτὸν κι' ἀτρόμητο φίλο του, ὅπως τὸν ἔσπρωχνε ἡ ψυχή του νὰ κάνη.

Κι' ἀναγυρτὸς στὴν πολυθρόνα του, ἄρχισε πάλι νὰ μονολογῆ ψιθυριστά:

—Παράξενη ἡ ἡμέρα μου αὐτή, σήμερα... Τὸ πρωΐ, διώχνω σὲ ἄδεια τοὺς ὑπηρέτες μου, χωρὶς τοὐλάχιστον νὰ κρατήσω ἕναν ἀπὸ ἀδαύτους... Μὰ ἔτσι ἔκανα πάντα, τόσους μῆνες τώρα, δίχως τίποτα νὰ μοῦ συμβῆ!

.....Ὕστερα, τὸ μεσημέρι πῆγα στὸ νοσοκομεῖο, νὰ δῶ τὸν ἑτοιμοθάνατο παληὸ ναύτη τοῦ ναυαγοσωστικοῦ «Ὀκτάπους». Ὁ ὁποῖος μόλις μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τὸ πολύτιμο μυστικό του, ξεψύχησε παρευθύς!

.....Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ξυπνῶντας ἀπ' τὸν μεσημεριανό μου ὕπνο, βρῆκα ἀκουμπισμένο μυστηριωδῶς ἀπάνω στὸ γραφεῖο μου, αὐτὸ τὸ καταραμένο χαρτάκι μὲ τὴ θανάσιμη ἀπειλή!

.....Καὶ τώρα, ἀντὶ νὰ ζητήσω κάπου μιὰ ἀσφάλεια, ἀντὶ νὰ καταφύγω σὲ κανένα σίγουρο φιλικὸ σπίτι — ὡς ἄξιο τοὐλάχιστον, ποὺ θὰ ρχόντουσαν οἱ ὑπηρέτες μου — κάθομαι ἐδῶ κατάμονος σὰν ἠλίθιος, καὶ τρέμω σύγκορμος!... Διάβολε, ὕπνος μοῦ φαίνεται πὼς θὰ περάσω τὴ νύχτα μου ἀπόψε!

Ἔβγαλε ἀπ' τὸ συρτάρι τὸ περίστροφό του, καὶ τὸ ἀκούμπησε

ἑτοιμο στὸ πλάϊ του. Κατόπιν, ἀνίκανος πειὰ νὰ συγκρατηθῆ, σκούπισε τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας του, πῆρε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, κι' ἔδωσε κάποιον ἀριθμὸ στὸ «Τηλεφωνικὸ Κέντρο».

—'Αλλό!... 'Αλλό! ψώναξε σὲ λίγο, τρεμουλιαστά. Τὸν ντετέκτιβ Λάνς θέλω στὸ τηλέφωνο, παρακαλῶ!... 'Εσὺ εἶσαι, Λάνς;... Ἐδῶ, Νικόλας Τζαίημς!... Κάνε μου τὴ χάρι, ἀγαπητέ του Λάνς, κι' ἔλα ὁλοταχῶς ἐδῶ στὸ ἐξοχικό μου σπιτι... Θὰ μὲ ὑποχρέωνες μάλιστα, αν μποροῦσες νὰ μείνης ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα, μαζύ μου... Ντρέπομαι ποὺ θὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀλλὰ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι ἀπόψε...

Σταμάτησε ἀπότομα, κι' ἔστησε τὸ αὐτί του μὲ λαχτάρα. Κάποιος ὕποπτος κι' ὑπόκωφος κρότος, τοῦ φάνηκε ὅτι ἀκούστηκε ἔξω ἀπ' τὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ γραφείου του, ἐκεῖ στὸ χώλλ....

—'Αλλό! ξαναφώναξε, εὐθὺς ἀμέσως. Μὲ συγχωρεις γιὰ τὴ διακοπή, ἀγαπητὲ Λάνς, μὰ κυριεύτηκα φαίνεται ἀπο ψευδαισθήσεις ἀπόψε, κι' ὅλο ὑπόπτους κρότους ἀκούω γύρω μου!... Βρῆκα, ξέρεις, πρὸ ὀλίγων ὡρῶν ἕνα ἀπειλητικὸ σημείωμα ἐναντίον μου, τοποθετημένο μυστηριωδῶς ἀπάνω στό.....

Πάλι σταμάτησε σκιρτῶντας ἀπότομα, καὶ κύτταξε πρὸς τὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ χώλλ... ἀπὸ ὅπου ἀκούστηκε πάλι κάτι τὸ ὕποπτο ἔξω....

Πρὸς τὴν πόρτα τοῦ χώλλ!

Κι' ὅμως, ὁ δύστυχος Τζαίημς, δὲν ἄκουσε τίποτα πίσω του, ἀπ τὸ μέρος τοῦ παραθύρου!

Ὤ, ἂν γύριζε ἀπότομα τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω, ἐκείνη τὴ στιγμή, θἄβλεπε ὅτι ἕνα μαυροντυμένο μπράτσο ἄνοιγε σιγαλὰ τὸ παράθυρο, χωμένο ἀνάμεσα ἀπ' τὸ κομμένο ἀθόρυβα — μὲ διαμάντι — τζάμι...

.....

—'Αλλό! ξεφώνισε πάλι ὁ Τζαίημς στὸ τηλέφωνο, κυριολεκτικῶς ἀνατριχιασμένος πειά, καὶ μὲ τὸ βλέμμα του προσηλωμένο πρὸς τὴν πόρτα τοῦ χώλλ, κι' ὄχι πρὸς τὸ μοιραιο παράθυρο πίσω του. Ναί, στο τηλέφωνο εἰμαι ἀκόμη, Λάνς!... Μὰ εἶχα σταματήσει πάλι, γιατὶ ξανάκουσα αὐτὸν τὸν καταραμένο ὕποπτο κρότο... Ὡστόσο, μπορεῖ καὶ νὰ γελάστηκα πάλι... Λοιπόν, σοῦλεγα ὅτι ἔλαβα ἕνα ἀπειλητικὸ σημείωμα, ἀπόψε τὸ ἀπόγευμα... Δὲν θἄδινα σημασία καθόλου, ἂν δὲν τύχαινε νὰ γίνω κάτοχος κάποιου σπουδαίου μυστικοῦ, σήμερα τὸ μεσημέρι... Σχετίζεται μὲ τὸ ναυάγιο τοῦ ἀτμοπλοίου «Σλιβάνα», τὸ ὁποῖο βυθίστηκε ἀπὸ σύγκρουσί του σὲ σκοπέλους πρὸ τεσσάρων μηνῶν, ἐκεῖ στὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Ὑόρκης... Θυμᾶσαι ποὺ σοῦλεγα κιόλας, ὅτι στὸ ἀτμόπλοιο αὐτὸ βρισκόταν μιὰ κασσετίνα πολυτίμων λίθων, ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων!

.....Στείλαμε τότε, ἂν θυμᾶσαι, ἕνα ἀπ' τὰ ναυαγοσωστικὰ τῆς ἑταιρίας μας, τὸ «'Οκτάπους» μήπως τούλάχιστον μπορέση — μὲ δῦτες καὶ μὲ σκάφανδρα — νὰ τραβήξη ἀπ' τὸ βυθισμένο ἀτμόπλοιο τὴν πολυτιμοτάτη ἐκείνη κασσετίνα... Ἀφοῦ παιδεύτηκε ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες νὰ βρῆ τὴν ἀκριβῆ θέσι τοῦ βυθισμένου ἀτμοπλοίου τὸ ναυαγοσωστικό μας, κι' ἀφοῦ τὴ βρῆκε ἐπιτέλους, ξαφνικὰ βυθίστηκε αὐτανδρο κι' αὐτό!

.....Νομίσαμε τότε, ὅτι ὅλο τὸ πλήρωμα τοῦ ναυαγοσωστικοῦ εἶχε πνιγῆ!... Ξαφνικὰ ὅμως, σήμερα τὸ μεσημέρι ἔλαβα μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου μὲ ζητοῦσε κάποιος ἐτοιμοθάνατος ναύτης... Πῆγα... Ἦταν ὁ Τζὼν Νταῖβις, ὁ μόνος ναύτης τοῦ πληρώματος ποὺ σώθηκε, δίχως νὰ τὸ ξέρη κανένας μας στὴν ἑταιρία!... Δυὸ μέρες εἶχε παλαίψει μὲ τὰ κύματα... Κάπου δυόμισυ περίπου μῆνες χαροπάλαιψε ὕστερα, ἄρρωστος ἀπὸ πνευμονία, σ' ἕνα σπιτάκι φτωχοῦ ψαρᾶ τῆς Νέας Ὑερσέης, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε συμμαζέψει ἀπ' τὰ κύματα... Καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, μεταφέρθηκε στο νοσοκομεῖο αὐτὸ τῆς Νέας Ὑόρκης ἑτοιμοθάνατος πειά!

.....Μὲ ζήτησε... Ἤμουν ὁ παληὸς κι' ἀγαπημένος πρόεδρος του... Μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε, ὅτι τὸ ναυαγοσωστικό μας ἐξαπαντος ἀπὸ κακοῦργο χέρι θὰ βυθίστηκε, εὐθὺς μόλις ἀνεκαλυψε τὴν ἀκριβῆ θέσι τῆς ναυαγισμένης «Συλβάνας», ὕστερα ἀπὸ τόσων ἑβδομάδων μόχθους... Κάποιος, θὰ ἐνδιαφερόταν — φαίνεται — νὰ σταματήση κάθε ἔρευνα, γιὰ νὰ πάη μὲ δικό του κι' ἔμπιστο ναυαγοσωστικὸ κατόπιν, νὰ τραβήξη ἀπάνω τὴν πολυτιμοτάτη ἐκείνη κασσετίνα, μὲ τοὺς τόσους θησαυροὺς μέσα της... Μοῦ περιέγραψε λοιπὸν ἀκριβῶς τὴ θέσι τῆς βυθισμένης «Συλβάνας», ἐφόσον ἦταν ὁ μόνος ποὺ σώθηκε, κράτησα σχετικὴ σημείωσι ἐγώ, και μὲ ἐξώρκισε νὰ ἐνεργήσω γρήγορα, πρὶν προλάβη ὁ μυστηριώδης κακοῦργος νὰ βρῆ αὐτὸς τὴν κασσετίνα!... Μόνο, ποὺ... Ἄχ!... Θεέ μου... Λάνς... Ὤχχχχ!...

Παράτησε τὸ ἀκουστικὸ ἀπότομα ἀπ' τὰ χέρια του, γιατὶ δέχτηκε ἄξαφνα ἕνα χτύπημα μὲ στυλέττο στὸν τράχηλό του.

Ὁ φτωχὸς Τζαίημς, μὲ σβυσμένα ἀπ' τὸν θάνατο μάτια, ἔπεσε ἀπάνω στὸ γραφειο του.

Ὄρθια κοντά του τώρα, στεκόταν μιὰ ἀλλόκοτη κι' ὁλόμαυρη ἀνθρώπινη σιλουέττα. Μαῦρο ντόμινο, ἐφαρμοστὸ στὸ κορμί, καὶ μαῦρο παντελόνι, σκέπαζαν το μυστηριώδες καὶ ψηλόσωμο ἄτομο αὐτό. Μακρυὰ μαῦρα γάντια σκέπαζαν ἐπίσης τὰ μπράτσα του ὡς τὶς μασχάλες. Μιὰ μαύρη ἐπίσης κουκούλα, τοῦ τύλιγε τὸ κεφάλι ὡς τὸ λαιμό.

Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μικρὲς καὶ στρογγυλὲς ὀπὲς αὐτῆς τῆς κουκούλας, ἔλαμπαν μὲ καταχθόνιον σαρκασμὸ καὶ λύσσα τὰ δυὸ σατανικά του μάτια!!

Πέρασαν ἔτσι λίγες στιγμὲς πένθιμης σιγαλιᾶς....

Ἡ φοβερὴ μαύρη σιλουέττα τοῦ ἀγνώστου, στεκόταν ἐν τῷ μεταξύ — ἀκίνητη κι' ἀπαθής — πλάϊ στὸ πτῶμα τοῦ Τζαίημς...

Κατόπιν ἄπλωσε τὸ μαυροντυμένο μπράτσο του, καὶ πῆρε τὸ χαρτάκι μὲ τὴ θανάσιμη ἀπειλή, τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἀπάνω στὸ γραφειο. Διάβασε τὸ περιεχόμενό του, μὲ λάμψεις θηριώδους εἰρωνείας στὰ μάτια του. Ἔκανε νὰ τὸ σχίση σὲ κομμάτια. Μὰ παρευθὺς μετάνοιωσε, καὶ τὸ ξανάβαλε πάλι ἀπάνω στὸ γραφεῖο, καὶ μάλιστα σὲ θέσι ἐπιδειχτικὰ φανερὴ τώρα.

Ὕστερα, ἔσκυψε ἀπάνω στὸ πτῶμα τοῦ Τζαίημς, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ψάχνη μὲ πυρετώδη χέρια τὶς τσέπες. Κάποια πνιχτὴ βλαστήμια ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη του, ἡ ὁποία ἀκούστηκε ὑπόκωφα, καθὼς βγῆκε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν πάνινη κουκούλα, ποὺ τοῦ σκέπαζε ὁλόκληρο τὸ κεφάλι ὡς τὸ λαιμὸ κι' ὡς τοὺς ὤμους....

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ξεμακραίνοντας ἀπότομα ἀπ' τὸ πτῶμα, πῆδησε σβέλτα πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὸ δρασκέλισε, ἁρπάχτηκε ἀπ' τὴ σχοινένια σκάλα, γλύστρησε ὁλοταχῶς ὡς κάτω στὴ γῆ, καί.... μαῦρος σὰν τὸ πηχτὸ σκοτάδι ἔξω, ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας!

Μέσα στὸ δωμάτιο τώρα, τὸ πτῶμα τοῦ Τζαίημς ἐξακολουθοῦσε νὰ κοίτεται ἄψυχο, ἀπάνω στὸ γραφεῖο....

Κι' ἐκεῖ στὸ ράφι τοῦ τζακιοῦ, τὸ μπρούντζινο ρολόγι ἄρχισε παρευθὺς νὰ χτυπάη μεσάνυχτα, μὲ ἤχους μονότονους καὶ μακαβρίους, ποὺ μοιαζαν μὲ ὑπόκωφα χτυπήματα σφυριῶν ἀπάνω σὲ σκέπασμα νεκρικοῦ φερέτρου.....

Β΄

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑ»

ΜΙΣΗ ὥρα πρὶν συμβοῦν τὰ μυστηριώδη κι' αἱματηρὰ γεγονότα, ποὺ ἀφηγηθήκαμε πιὸ πάνω, ὁ περίφημος ντετέκτιβ Ἄντονυ Λάνς βρισκόταν στὸ ὡραῖο ἀπαρτεμάν του — ἐκεῖ σὲ μιὰ θαυμασια καὶ πολυώροφη πολυκατοικία τῆς Νέας Ὑόρκης — ἥσυχος, καὶ καπνίζοντας τὸ ποῦρο του μακάρια.

Εἶχε περάσει τὴ νύχτα του εὐχάριστα, στὸ θέατρο. Καὶ τώρα, ποὺ κόντευαν μεσάνυχτα σχεδόν, δὲν ἔνοιωθε ὄρεξι γιὰ ὕπνο. Ἀκουμπῶντας τὸ μέτωπό του στὸ δροσερὸ τζάμι ἐνὸς παραθύρου τῆς κρεββατοκάμαράς του, κάπνιζε τὸ ποῦρο του καὶ κύτταζε μηχανικὰ πρὸς τὰ ἔξω. Ἀρκετὰ πατώματα κάτω, ἔλαμπε ὁ καλοφωτισμένος — καὶ μὲ ἀρκετὴ κίνησι, ἀκόμη — δρόμος. Κι' ἀπάνω στὸν συννεφιασμένον βαρειὰ οὐρανό, δὲν ἔλαμπε οὔτε ἕνα ἀστέρι...

Λίγα βήματα πιὸ πέρα, κι' ἀπάνω στὸ τραπεζάκι ποὺ βρισκόταν καταμεσῆς στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Λάνς, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του— ἀλλὰ κι' ἐγκάρδιος φίλος του, συγχρόνως — τοῦ ἑτοίμαζε ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ μὲ σόδα...

Ὁ Ἄντονυ Λάνς, ἂν καὶ μόλις σαράντα χρόνων ἀκόμη, εἶχε ὡστόσο δημιουργήσει μιὰ σημαντικὴ περιουσία, χάρις στὸ ἐπικίνδυνο ἀλλὰ καὶ γεμᾶτο ἀπὸ θαυμαστὲς ἐπιτυχίες ἐπάγγελμά του. Πρὸ πέντε μηνῶν λοιπόν, εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀποτραβηχτῆ ὁριστικῶς ἀπ' τὸ εὐεργετικὸ γιὰ τὴν κοινωνία ἀνθρωποκυνῆγι του ἐναντίον τῶν κακούργων, καὶ νὰ ζήση ἥσυχος πειὰ μὲ τὰ μεγάλα εἰσοδήματά του.

Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ πεντάμηνη ζωὴ τῆς ἡσυχίας του, τοῦ κόστιζε πολύ. Ἔμοιαζε σὰν ψάρι ἔξω ἀπ' τὰ νερά του. Ἡ ἀνία τὸν ἔπνιγε, Συνηθισμένος στὴν ἀκούραστη δραστηριότητα καὶ στὸ καθημερινὸ ἀντιμετώπισμα τῶν πιὸ φοβερῶν κινδύνων καὶ τοῦ θανάτου, χασμουριόταν τώρα διαρκῶς ἀπὸ ἀγιάτρευτη πλῆξι....

Σ' αὐτοὺς τοὺς πέντε μῆνες τῆς πλουσίας καὶ πολυτελοῦς — ἀλλὰ γεμάτης ἀπὸ ἀδράνεια — ζωῆς του, εἶχε καταντήσει ἀλλόκοτα εὐερέθιστος, νευρικός, μελαγχολικός, εὐέξαπτος!

Τὰ ἴδια εἶχε πάθει κι' ὁ πιστὸς φίλος καὶ σύντροφος τῆς κινδυνώδους καὶ πυρετώδους ζωῆς του ἐπὶ τοσὰ χρόνια, ὁ ὁποῖος ἦταν συγχρόνως καὶ ὑπηρέτης του: Ὁ Τζὶκ Ντῶσον, δηλαδή...

....

—Μπρός, Ντῶσον! ξεφώνισε ὁ Λάνς, μπαινοντας καὶ κλείνοντας θορυβωδῶς τὴν πορτιέρα τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁλοταχῶς, γιὰ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Τζαίημς... Θυμᾶσαι καλὰ ποῦ εἶνε, πιστεύω!

Ὁ Ντῶσον ἀπάντησε καταφατικά, μὲ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του. Ἔσκυψε στὸ τιμόνι. Καὶ παρευθὺς, τὸ περίφημο ἐκεῖνο αὐτοκίνητο ὥρμησε μὲ ταχύτητα θέλους πρὸς τὰ ἐξοχικὰ προάστεια τῆς Νεας Ὑόρκης.

—Περὶ τίνος πρόκειται; φώναξε δυνατὰ ὁ Ντῶσον σὲ λίγο, γιὰ νὰ νικήση ἡ φωνή του τὸν θόρυβο τῆς ἐξωφρενικῆς ταχύτητος τοῦ αὐτοκινήτου.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, μὲ λίγα λόγια! ἀπάντησε ὁ Λάνς, σκύβοντας.

Τοὔλεγε, φωνάζοντας κι' αὐτὸς δυνατά, τὶς γνωστές μας ἤδη λεπτομέρειες. Τὸ αὐτοκίνητο ἐν τῷ μεταξὺ ἔδειχνε ταχύτητα ἑκατὸ σχεδὸν χιλιομέτρων τὴν ὥρα, κι' οἱ ἀραιοὶ διαβάτες πηδοῦσαν ἔντρομοι στὰ πεζοδρόμια, καθὼς διάβαινε πλάϊ τους σὰν ἀστραπή, καὶ σφυρίζοντας τρομαχτικά, τὸ διαβολεμένο.

Πολλοὶ ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας Κινήσεως, ἔφερναν τὴ σφυρίχτρα στὰ χείλη τους, ἀγαναχτισμένοι. Μὰ μόλις ἀναγνώριζαν τὸ πασίγνωστο σ' ὅλους τους αὐτοκίνητο τοῦ περιφήμου ντετέκτιβ, κατέβαζαν πάλι τὴ σφυρίχτρα τους καὶ τὸ ἄφηναν νὰ ἐξακολουθήση τὴν ἐξωφρενικὴ καὶ θυελλώδη πορεία του ἀνενοχλητο...

—Καὶ τί σχέσι ἔχει ἡ κασσετίνα τῶν πολυτίμων λίθων, μὲ τὸ ναυαγοσωστικὸ «Ὀκτάπους», καὶ μὲ τὴν ἀπότομα σταματημένη συνδιάλεξι μὲ τὸν Τζαίημς; ρώτησε πάλι σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ντῶσον.

—Αὐτὰ θὰ τὰ ἐξακριβώσουμε ἀργότερα, ἂν μπορέσουμε ἐννοειται! περιωρίστηκε ν' ἀπαντήση ὁ Λάνς, σκεπτικός.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε πειὰ στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, προσπέρασε μερικὰ ἀγροκτήματα, μπῆκε σὲ μιὰ φαρδεία δενδροστοιχία μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ, κι' ἐπιτέλους σταματοῦσε ἀπότομα στὴ μεγάλη καὶ δενδροφυτεμένη αὐλὴ τῆς βίλλας τοῦ Τζαίημς, κι' ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν ἐξώπορτά της...

Οἱ δυὸ φίλοι πήδησαν σχεδὸν συγχρόνως, ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Παρ' ὅλη τὴν ἀγωνιώδη βιασύνη του, ὅμως, ὁ Λάνς θεώρησε φρόνιμο — σὰν ἕνας καλὸς στρατηγός — νὰ ἐπιθεωρήση πρῶτα ἀπ' ἔξω τὸ σπίτι, πρὶν ἀποφασίση νὰ μπῆ μέσα.

Ὁλόκληρο τὸ κτίριο ἦταν κατάκλειστο καὶ σκοτεινό, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἐκεῖ ψηλὰ στὸ δεύτερο πάτωμα. Ὁ Λάνς κύτταξε πρὸς τὰ κεῖ προσεχτικά, κι' ἀντελήφθη — σὰν γνώστης ἤδη τῆς διαιρέσεως τοῦ σπιτιοῦ — ὅτι τὸ φωτισμένο αὐτὸ παράθυρο ἀνῆκε στὸ γραφειο τοῦ γηραλέου φίλου του.

Μιὰ ἀτμόσφαιρα πένθιμης καὶ τραγικῆς σιγαλιας κύκλωνε τὸ ἐξοχικὸ αὐτὸ σπίτι, τὸ ὁποῖο ὕψωνε στὴ μαυρίλα τῆς νύχτας τὰ δυὸ πατώματά του σὰν σπίτι θρυκολακιασμένο καὶ στοιχειωμένο....

—Ἐσύ, Ντῶσον, θὰ δουλέψης ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ ! εἶπε σιγαλὰ κι' ἁπλᾶ ὁ Λάνς!

—Καλά!... Ἔννοια σου! ἀπάντησε ἐπίσης ἁπλᾶ, ὁ Ντῶσον.

Δὲν χρειαζόντουσαν οἱ δυό τους, περισσότερα λόγια. Εἶχαν ἐγγαστῆ ἀχώριστα, καὶ μὲ ἀμοιβαία ἀφοσίωσι, ἐπὶ τόσα χρόνια τώρα. Κι' εἶχαν συνηθίσει νὰ συνεννοοῦνται περίφημα — μ' ἕνα γνέψιμο ἡ μὲ δυὸ λόγια — κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πολυχρονίου πάλης των μὲ τὸ ἔγκλημα, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἐλαχίστη ἀπροσεξία, ἡ πιὸ ἀσήμαντη παράλειψις σήμαινε συχνὰ τραγικὸν θάνατο γιὰ τὸν καθένα τους, ἢ μαζὺ καὶ γιὰ τοὺς δυό τους.....

Μόλις ὁ Ντῶσον γλύστρησε ἀθόρυβα πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, μόνος του πειὰ ὁ Λάνς πλησίασε προφυλαχτικὰ πρὸς τὴν ἐξώπορτα. Τὴ βρῆκε κλειδωμένη. Μὰ γιὰ ἕναν πολύπειρο καὶ δαιμονισμένον ντετέκτιβ, σὰν τὸν Λάνς, ἡ κλειδωνιές — κι' ἡ πιὸ περίπλο-

κες, ἀκόμη — εἶνε σωστὰ παιχνίδια!

Μὲ ἕνα λεπτὸ καὶ μακρουλὸ χαλύβδινο ἐργαλειο, μεγάλο σὰν κλειδὶ καὶ γεμᾶτο ἀπὸ ἐσοχὲς καὶ προεξοχές, ὁ Λάνς κατώρθωσε νὰ ξεκλειδώση τὴν πόρτα σὲ διάστημα μόλις δυὸ ὡς τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας.

Ἡ μισοάνοιξε κατόπιν ἀθόρυβα, ὡς μιάμιση σπιθαμή, περίπου. Κατόπιν γλύστρησε πλάγια, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ μισοάνοιγμα αὐτὸ τῆς πόρτας, μέσα στὸ χώλλ, καὶ τὴν ἔκλεισε πάλι ἀστραπιαῖα.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ὑπῆρχε μιὰ θήκη μὲ διάφορα σύνεργα τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἕτοιμη πάντα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἀπ' τὴ θήκη αὐτὴ εἶχε πάρει κι' εἶχε φορέσει ἐν τῷ μεταξύ, ἕνα ζευγάρι παπουτσιῶν, μὲ ἀθόρυβες λαστιχένιες σόλες καὶ τακούνια.

Σὰν φάντασμα λοιπὸν γλυστρῶντας τώρα στὸ πλακόστρωτο, στάθηκε καταμεσῆς στὸ χώλλ αὐτὸ τοῦ ἰσογείου, κι' ἔστησε τὸ αὐτί του ἔντονα. Ἀπόλυτη σιγαλιὰ ἁπλωνόταν παντοῦ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ πηχτὸ σκοτάδι.

Μὲ τὸ αὐτόματο πιστόλι στὸ δεξιό του χέρι, τώρα, καὶ μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του ἀπότομα ἀναμμένο στὸ ἀριστερό, ὁ Λάνς ὥρμησε σβέλτα πρὸς τὰ ἔμπρός, διέσχισε τὸ χώλλ, ἀνέβηκε γοργὰ τὴ σκάλα, καὶ στάθηκε καταμεσῆς στὸ χώλλ τοῦ ἀπάνω πατώματος πειά.

Σκοτεινιὰ κι' ἡσυχία ἐπίσης βασίλευε, κι' ἐκει. Μονάχα δυό-τρία βήματα μπροστά του, ξεχώριζε μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ κάτω στὴ χαραμάδα τοῦ κατωφλιοῦ μιᾶς πόρτας. Κι' ὁ Λάνς γνώρισε ἀμέσως, ὅτου ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνῆκε στὸ φωτισμένο γραφεῖο τοῦ γηραλέου φίλου του.

Πλησίασε πρὸς τὰ κει, διασχίζοντας τὸ χώλλ ἀστραπιαια κι' ἀθόρυβα. Βρῆκε ὅμως κλειδωμένη ἐπίσης, αὐτὴ τὴν πόρτα, καὶ μάλιστα ἀπὸ μέσα, καὶ μὲ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιά!

Ζήτημα τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας ἦταν, γιὰ τὸν Λάνς, τὸ ν' ἀνοίξη κι' αὐτὴ τὴν πόρτα. Ὡστόσο, ἔμεινε μὲ τὰ μάτια του βλοσυρὰ καὶ καρφωμένα σ' αὐτὴ τὴν αἰνιγματικὴ πόρτα, ἐνῷ τὸ μυαλό του σκοτιζόταν ἀπὸ ἀγωνιώδεις σκέψεις...

Τί σήμαινε λοιπόν, αὐτὸ τὸ ὕποπτο κλείδωμα τῆς πόρτας ἀπὸ μέσα;

Ὁ γερο-Τζαίημς εἶχε βγάλει μουγκρητὸ ἀγωνίας, στὸ τηλέφωνο, πρὶν ἡ συνδιάλεξί τους διακοπῆ τόσο ἀπότομα κι' ἀλλόκοτα. Ἀσφαλῶς κάτι τὸ φοβερὸ καὶ τραγικὸ θὰ τοῦ συνέβη, γιατὶ ἦταν ἕνας ἀτρόμητος ἄνδρας, καὶ δὲν θὰ ταραζόταν ἔτσι γιὰ ἀσήμαντα πράγματα. Καὶ τώρα ἡ πόρτα τοῦ φωτισμένου ἀκόμη γραφείου του βρισκόταν κλειδωμένη, καὶ μάλιστα ἀπὸ μέσα, ἐνῷ ἐπικρατοῦσε παντοῦ μιὰ νεκρικὴ ἡσυχία!

Πῶς μπόρεσε λοιπὸν νὰ βγῆ πάλι, ὁ αἰνιγματικὸς κι' ἀγνωστος κακοποιός, ὁ ὁποιος θὰ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ὅλης αὐτῆς τῆς ταραχῆς;... Νὰ ἦταν ἀράγε, ἀκόμη, μέσα στὸ γραφεῖο αὐτό; Κι' ὁ Τζαίημς τί ἔκανε, καὶ ποῦ ἦταν;

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις, εἶχαν περάσει γρήγορα ἀπ, τὸ μυαλό του, ὅσο ἦταν σκυμμένος ἐν τῷ μεταξὺ καὶ καταγινόταν νὰ ξεκλειδώση τὴν πόρτα....

Ἐπιτέλους τὴν ἄνοιξε, κι' ὁρμητικὰ πήδησε πρὸς τὰ μέσα.

Μὰ παρευθύς, στάθηκε δισταχτικός, γλαρώνοντας τὰ μάτια του. Κι' ὕστερα, μὲ ξεφωνητὸ λύσσας μαζὺ καὶ συμπόνιας, ὥρμησε πρὸς τὸν ἀκίνητο καὶ πεσμένον ἀπάνω στὸ γραφεῖο του γηραλέο Τζαίημς!

—Φίλε μου! ξεφώνισε μὲ λαχτάρα, κουνῶντας τον βίαια ἀπ' τοὺς ὤμους. Τί...

Θεώρησε περιττὸ νὰ συνεχίση, γιατὶ εἶχε δῆ πειὰ τὸ ἀπαίσιο στυλέττο καρφωμένο ὡς τὴ λαβὴ στὸν τράχηλο τοῦ τραγικοῦ θύματος,

καὶ τὰ δάχτυλά του εἶχαν ἤδη νοιώσει τὴ νεκρικὴ παγερότητα τοῦ πτώματος!

Ἔτρεξε πάλι ὡς τὴν πόρτα, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἔξω, καὶ φώναξε:

—Ντῶσον !

—Ἐδῶ εἶμαι! ἀκούστηκε παρευθὺς ἡ φωνὴ τοῦ Ντῶσον, ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ χώλλ τοῦ ἰσογείου.

—Τὸν βρῆκα νεκρό, δυστυχῶς, τὸν φτωχό μου φίλο! ξαναφώναξε μὲ συγκίνησι, ὁ Λάνς. Τοῦ κάρφωσαν ἄγρια στὸν τράχηλο ἕνα στυλέττο... Ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι ἔχουν ξεφύγει ἀπὸ ὥρα... Ἔσύ, ἄναψε αὐτοῦ κάτω ὅλα τὰ φῶτα, καὶ μεινε στὴ θέσι σου... Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ, θὰ κάνω μιὰ γρήγορη ἔρευνα στὰ δωμάτια ἐδῶ ἀπάνω!

Ψυχρός, ἀλλὰ μὲ τὰ στήθη του φουσκωμένα ἀπὸ ἀγρία καὶ βουβὴ λύσσα, γύρισε πάλι κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ Γζαίημς, κι' ἄρχισε νὰ περιεργάζεται μὲ προσοχὴ τὶς λεπτομέρειες τοῦ δράματος. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τοῦ κίνησε ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον, ἦταν τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο καὶ λιγόλογο σημείωμα, τὸ γραμμένο στὸ λευκὸ χαρτάκι.

Ἀφήνοντάς το στὴ θέσι αὐτὴ τὴν ἐπιδεικτική — στὴν ὁποία τὸ εἶχε ἐπίτηδες ἀφήσει, ὅπως θυμώμαστε, ὁ μυστηριώδης δολοφόνος μὲ τὴ μαύρη κουκούλα — ἔσκυψε καὶ τὸ διάβασε, δίχως νὰ τὸ ἀγγίξη.

Μὲ τὴν πεῖρα του ὡστόσο ὁ Λάνς, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι δὲν θὰ χρησίμευε καθόλου γιὰ τὴ διαφώτισι τοῦ ἐγκλήματος, τὸ χαρτάκι αὐτὸ μὲ τὴ γραμμένη ἀπάνω του θανάσιμη ἀπειλή. Γιατὶ ὁ κακοῦργος ποὺ τὸ εἶχε γράψει, κι' ὁ ὁποῖος ἐξετέλεσε κατοπιν τὸ φοβερὸ κι' αἰνιγματικὸ ἔγκλημα, δὲν θὰ ἦταν τόσο ἀνόητος, ὥστε ν' ἀφήση προδοτικὰ δαχτυλικὰ ἀποτυπώματα στὸ χαρτάκι, οὔτε καὶ θὰ μεταχειριζόταν χαρτὶ σπάνιο κι' ἀσυνήθιστο.

Ἀφήνοντας λοιπὸν τὸ χαρτάκι ἄθικτο στὴ θέσι του, γιὰ τὶς κατοπινὲς ἔρευνες τῆς Ἀστυνομίας, ἔσκυψε ξανὰ στὸ τραγικὸ κι' αἱματόλουστο πτῶμα τοῦ Τζαίημς. Περιεργάστηκε — δίχως νὰ τὸ ἀγγίξη φυσικά — τὸ φονικὸ ἐκεῖνο στυλέττο, τὸ χωμένο ὡς τὴ λαβή του μέσα στὶς σάρκες τοῦ τραχήλου τοῦ θύματος...

Καὶ βλαστήμησε ἄξαφνα, ἀπὸ ἀπογοήτευσι κι' ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα: Καὶ τὸ στυλέττο ἐπίσης αὐτό, ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ πολυσυνηθισμένα ἐκεῖνα στυλέττα, τὰ ὁποῖα πουλιόντουσαν κατὰ ἑκατοντάδες κάθε μέρα, σ' ὅλα τὰ σχετικὰ καταστήματα τῆς Νέας Ὑόρκης!

Τὸ βλέμμα τοῦ Λάνς κατόπιν, ἔπεσε στὶς τσέπες τοῦ θύματος. Πρόσεξε, ὅτι ὅλες ἦσαν ἀναποδογυρισμένες πρὸς τὰ ἔξω, καὶ κρεμώντουσαν ἄδειες, δείχνοντας ἔτσι ὅτι ὁ δολοφόνος — ἀσφαλῶς — τὶς εἶχε ψάξει ὅλες, μὲ πυρετώδη ταχύτητα καὶ βιασύνη!...

Ἀλλά, τί ἔψαχνε ἄραγε νὰ βρῆ ὁ δολοφόνος, μέσα σ' αὐτὲς τὶς τσέπες ;

Ὁ Λάνς θυμήθηκε τὶς τηλεφωνικὲς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ θύματος, λίγο πρὶν τὶς διακόψη ὁ δολοφόνος μὲ τὴν φονικὴ ἐπέμβασί του. Καὶ ψιθύρισε σκεπτικός:

—Ἡ «Συλβάνα» βυθίστηκε, μὲ πολυτίμους λίθους στὸ χρηματοκιβώτιό της, ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλασίων!...Τὸ ναυαγοσωστικὸ «Ὀκτάπους»,ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα κοπιωδεστάτων ἐρευνῶν,ματώρ θωσε ἐπιτέλους νὰ βρῆ σὲ ποιὰ ἀκριβῶς θέσι τοῦ θαλασσίου βυθοῦ βρισκόταν τὸ ναυαγισμένο θησαυροφόρο πλοῖο... Μὰ παρευθὺς κι' ὁ «Ὀκτάπους», λέει, βυθίστηκε κάπως μυστηριωδῶς ἀπὸ τρικυμία πρὶν ἀκόμη ἐπιχειρήση κἂν νὰ ἀνεβάση τὸν θησαυρὸ μὲ δῦτες!... Χμ... Ἀργότερα, θὰ δοῦμε ποιὸς σύνδεσμος ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δυὸ αὐτῶν ναυαγίων κι' αὐτῆς τῆς αἰνιγματικῆς δολοφονίας!

Βάδισε ὕστερα πρὸς τὸ παράθυρο.

—,Ἀπὸ δῶ μπῆκε καὶ βγῆκε ὁ δολοφόνος, ἀφοῦ ἡ πόρτα βρέθηκε κλειδωμένη ἀπὸ μέσα! σκέφτηκε ὁ Λάνς, ἐξετάζοντας τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ τὸ κομμένο μὲ διαμάντι τζάμι. Διάβολε!... Κι' ὅμως τὸ παράθυρο αὐτό, βρίσκεται δεκα ὁλόκληρα μετρα ἀπάνω ἀπ' τὴ γῆ!... Ἄ, πολὺ γερο μυαλο φαινεται νὰ ἔχη, αὐτὸς ὁ τολμηροτατος ἐπισης δολοφόνος!... Ἄράγε, μὲ τί....

Σταμάτησε τὴ σκέψι του στὴ μέση, καὶ τινάχτηκε σὰν ἐλατήριο ποὺ ξετεντώνεται ἀπότομα. Γύρισε τὸ κεφάλι του συγχρόνως πρὸς τὴν πορτα, κι' ἀφουγκράστηκε προσεχτικά. Κάποιος ὕποπτος κι' ὑπόκωφος κρότος, τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε ἀκουστῆ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ἐκεῖ στὸ χώλλ!

Ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, καὶ προφυλαχτικὰ βάδισε πρὸς τὴν πόρτα. Ἦταν βέβαια ὁ Ντῶσον μέσα στὸ σπιτι, ἀλλὰ θὰ βρισκόταν ἐξαπαντος στὴ θεσι του, κατω στὸ χώλλ τοῦ ἰσογείου. Δὲν θὰ μποροῦσε ποτε ὁ Ντῶσον, να ἀνεβῆ ἀπάνω καὶ νὰ τριγυρίζη τόσο ὕποπτα καὶ προφυλαχτικὰ ἔξω σ' αὐτὸ τὸ χώλλ....

Φτάνοντας στὴν πόρτα ὁ Λάνς, ἐπιασε τὴ λαβή, καὶ τὴν ἄνοιξε ξαφνικὰ κι' ἀπότομα ὀρθάνοιχτη: Μὰ κανέναν, ἀπολύτως κανέναν, δὲν εἶδε στὸ χώλλ ἔξω!

Κι' ὅμως, εἶχε ἀκούσει ὁλοκάθαρα πρὶν, ἕναν ὕποπτο κρότο, ἀπαράλλαχτον σαν ηχο βαδίσματος προφυλαχτικοῦ....

Ἀπορώντας, καὶ βαθεια σκεπτικός, ξανακλεισε τὴν πόρτα καὶ γύρισε πάλι στο πτωμα τοῦ φίλου του. Ἄρχισε κατόπιν, νὰ ψάχνη τὰ συρταρια τοῦ γραφειου του.

Μια πάλι ξανακουσε, τὸν ὕποπτο ἐκεῖνον κρότο, ποὺ πάλι ξαναρχόταν ἀπ' τὸ χώλλ ἔξω!

Ἠλεκτρισμενος, ἔστησε τὸ αὐτί του κι' ἀφουγκράστηκε. Μὰ κατοθὼς κύτταζε κιολας πρὸς τὰ κεῖ, μὲ γλαρὰ μάτια καὶ μὲ τὴν ἀκοὴ ξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ πίσω ἀπ' τὸν ἀνύποπτο ντετέκτιβ.

Σιγαλά, ἀργα-ἀργα, τὸ παράθυρο ἀρχισε ν' ἀνοιγη. Μιὰ μαυροντυμενη ανθρώπινη σιλουέττα, φάνηκε στὸ περβάζι, ἑτοιμη νὰ τὸ βρασκελίση. Μαύρη κουκούλα, μὲ δυὸ ὀπὲς στὴ θέσι τῶν ματιῶν, τύλιγε καλὰ τὸ κεφάλι τῆς φοβερῆς ἐκείνης ἀνθρώπινης σιλουέττας....

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λανς ἀκινητος, καὶ μὲ τη ράχι του γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο καὶ πρὸς την καταχθονία σιλουέττα, ἐξακολουθοῦσε νὰ κυτταζη μὲ λαχτάρα πρὸς τὴν πόρτα, καὶ ν' ἀφουγκράζεται μὲ ἀγωνιώδη προσοχή. Προσπαθοῦσε μ' ἔντονες σκέψεις νὰ ἐξακριβώση τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μυστήριο: Πῶς δηλαδὴ ἀκουγόντουσαν αὐτοὶ οἱ ὑπουλοι κρότοι ἀνθρώπινου σιγαλοῦ βαδίσματος ἔξω στὸ χώλλ, ἐνῷ ἦταν φυσικῶς ἀδύνατο νὰ ὑπάρχη ἄνθρωπος στὸ χώλλ αὐτό!

Τὸ σπίτι ἦταν κατάκλειστο ἀπὸ παντοῦ, ὅλα τὰ δωμάτιά του μὲ προσοχὴ ἐρευνημένα, κι' ὁ Ντῶσον φρουροῦσε κάτω τὸ χώλλ τοῦ ἰσογείου καὶ τὴ σκάλα!... Πῶς λοιπὸν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχη ἄνθρωπος, ἔξω στὸ χώλλ αὐτὸ τοῦ δευτέρου πατώματος;

Μὰ ἐν τῷ μεταξύ, ἐπίσης, ἡ διαβολικὴ μαύρη σιλουέττα εἶχε βρασκελίσει ἤδη τὸ περβάζι τοῦ παραθύρου. Κι' εἶχε γλυστρήσει ἀθόρυβα, κοντὰ καὶ πίσω ἀπ' τὸν ἀνύποπτο γιὰ τὴν παρουσία της ἀστυνομικό.

Τὸ ὡπλισμένο τώρα, μ' ἕνα ἀπαίσιο στυλέττο, χέρι της σηκώθηκε ψηλά, ἕτοιμο νὰ χτυπήση κεραυνοβόλα τὸν Λάνς, καταμεσῆς στὴ ράχι....

Τὸ μπρούντζινο ρολόγι τοῦ τζακιοῦ, μὲ τὸ μονότονό του καὶ γοργὸ καὶ πένθιμο «τίκ-τάκ», ἔμοιαζε σὰν νὰ ποθοῦσε νὰ εἰδοποιήση λαχταρισμένα τὸν Λάνς, γιὰ τὴν τραγικὴ καὶ σατανικὴ μοῖρα ποὺ τὸν περίμενε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη....

Καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, ἐπίσης, ὁ Λάνς — σὰν φωτισμένος

ἀπὸ ξαφνικὴ ἰδέα — ψιθύρισε μ' ἔξαψι συγκρατημένη:

—"Ἴσως... ὤ, ἴσως αὐτὸς ὁ ὕπουλος κρότος ἔξω, ἐπίτηδες δημιουργημένος ἀπὸ πρίν... νὰ ἀνάγκασε τὸν δύστυχο Ἰζαίημς, τὸν καθισμένο στὸ γραφεῖο του, νὰ στρέψη τὸ βλέμμα του καὶ τὴν προσοχή του πρὸς τὰ κεῖ... κι' ἔτσι ὁ δολοφόνος πίσω του, ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο... νὰ μπορέση, νά...

. . . . . .

Κάτω στὸ ἰσόγειο ὁ Ντῶσον, ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται καταμεσῆς στὸ χώλλ, μὲ ὅλα τὰ φῶτα ἀναμμένα γύρω του.

"Ετσι, μποροῦσε νὰ ἐπιβλέπη συγχρόνως τὴν ἐξώπορτα, τὴν πίσω πορτούλα τῆς ὑπηρεσίας, τὸ μαγειρεῖο, καὶ τὴν τραπεζαρία. Κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ, ἢ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ σπίτι, δίχως ὁ Ντῶσον ν' ἀντιληφθῆ ἀμέσως τὴν παρουσία του.

Μέσα λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλυτη σιγαλιὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἄκουγε ὁ Ντῶσον τοὺς βηματισμοὺς τοῦ Λάνς ἀπάνω στὸ δεύτερο πάτωμα, καθὼς πηγαινοερχόταν πρὶν δῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ θύματος, ἢ κι' ὅταν εἶχε βγῆ ἐπίσης ἔξω στὸ χώλλ, προηγουμένως, γιὰ νὰ δῆ — ὅπως θυμώμαστε — τί εἴδους ὕποπτος κρότος ἦταν ἐκεῖνος...

"Ολα αὐτά, τὰ ἄκουγε ὁ Ντῶσον, δίχως βέβαια νὰ δίνη σημασία, γιατὶ ἦσαν φυσικώτατα καὶ προερχόντουσαν ἀπ' τὸν Λάνς...

Μὰ ξαφνικά, τώρα, ἄκουσε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ τοῦ φάνηκε ἀληθινὰ ὕποπτο: Καταμεσῆς στὸ χώλλ καθὼς στεκόταν, ἄκουσε βήματα σιγαλὰ καὶ προφυλακτικά, νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα ἐκεῖ μπροστά του, ἀπ' τὸ ἀπάνω πάτωμα ποὺ βρισκόταν ὁ κύριός του, στὸ ἰσόγειο χώλλ ποὺ βρισκόταν αὐτός!!

—Διάβολε, ποιὸς νὰ εἶνε; μουρμούρισε ὁ Ντῶσον τότε, προσηλώνοντας γλαρὰ βλέμματα στὴν περιστροφικὴ αὐτὴ σκάλα, καὶ παίρνοντας στάσι ἀμυντική. "Αν εἶνε ὁ Λάνς ποὺ κατεβαίνει ἔτσι σιγαλά, θὰ μὲ εἰδοποιοῦσε!... Ἀλλὰ ἴσως πάλι, νάχη λόγους ποὺ νὰ μὴ μπορῆ νὰ μὲ εἰδοποιήση!... Ὡστόσο, ἂς περιμένω... Ἀπ' τὴ στροφὴ τῆς σκάλας, θὰ φανῆ ἐπιτέλους ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ κατεβαίνει ἔτσι!

Ὡστόσο, τὸ κατέβασμα σταμάτησε ἀπότομα, δίχως ἀκόμη νὰ φανῆ ποιὸς ἦταν. Ὁ Ντῶσον, σκέφτηκε νὰ μισοανεβῆ στὴ σκάλα, γιὰ νὰ δῆ τί συνέβαινε ἐπιτέλους. Ὡστόσο, θεώρησε φρονιμώτερο νὰ γλυστρήση ὣς τὸ πλαϊνὸ μαγειρεῖο, νὰ σβύση τὸ φῶς ἐκεῖ, καὶ νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὴ μικρὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο, ἀλλὰ μὲ τὸ βλέμμα του διαρκῶς προσηλωμένο ἔξω στὸ φωτισμένο χώλλ...

Ξαφνικά, ἀκούστησαν ξανὰ τὰ μυστηριώδη καὶ σιγαλὰ βήματα ποὺ κατέβαιναν στὴ σκάλα. Ὁ Ντῶσον σκίρτησε, ἀπὸ κατάπληξι ὅμως, τώρα: Τὰ βήματα αὐτὰ δὲν ἀντηχοῦσαν ἔξω στὴ σκάλα τοῦ χώλλ, ἀλλὰ ἀκριβῶς στὴ σκάλα αὐτὴ τοῦ ὑπογείου κάτω!

—Φτοῦ, διάβολε! βλαστήμησε ἔκθαμβος, ὁ Ντῶσον. Πολὺ ἀλλόκοτη ἀκουστικὴ ἔχει, αὐτὸ τὸ πένθιμο σπίτι τοῦ θανάτου!... Στέκεσαι στὸ χώλλ;... Τὰ βήματα ἀντηχοῦν στὴ σκάλα τοῦ χώλλ!... Ἔρχεσαι στὴν κουζίνα;... Τὰ βήματα ἀντηχοῦν κάτω στὸ ὑπόγειο!... Περιμένεις τόση ὥρα, τώρα;... Κανένας ὡστόσο, δὲν φαίνεται ν' ἀνεβαίνη!... "Ας κατεβοῦμε λοιπὸν ἐμεις, ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν ἀνεβαίνει!

Μὲ τὸ ἴδιο εὔθυμο χιοῦμορ ἀντιμετωπίζοντας πάντα ὅλες τὶς κρίσιμες κι' ἐπικίνδυνες περιστάσεις, ὁ ἀγαθὸς Ντῶσον, ἄρχισε κιόλας νὰ κατεβαίνη σιγαλὰ τὴ βαθυσκότεινη σκάλα, ἡ ὁποία ὡδηγοῦσε στὰ ὑπόγεια τῆς βίλλας.

Στὴ βάσι τῆς σκάλας πειά, καὶ μὲ τὰ χέρια του ἁπλωμένα ἐρευνητικὰ μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τοῦ ὑπογείου, στάθηκε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὸ αὐτί του τεντωμένο προσεχτικά. Ἀλλὰ καὶ πάλι, τίποτα δὲν

ἄκουγε....

Προχώρησε τότε μέσα στὸ ὑπόγειο, μὲ τὰ χέρια του ἐξακολουθητικὰ ἁπλωμένα. Περπατοῦσε ἀργά-ἀργά, καὶ σιγαλὰ σὰν γάτα. Τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ συνηθίζουν πειά, στὴν κολασμένη μαυρίλα τοῦ ὑπογείου.

Κι' ἔτσι, μποροῦσε τώρα νὰ ξεχωρίζη κάπως καθαρὰ τοὺς δυὸ φεγγίτες αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν ἔξω στὸ ὕπαιθρο, κι' οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὴ γῆ ἔξω...

Παρευθὺς σκίρτησε. Ἐκεῖ ἀπ' τὴ θέσι του, στὸ βαθυσκότεινο ἐσωτερικὸ τοῦ ὑπογείου ποὺ βρισκόταν, ξεχώρισε μιὰ ὀγκώδη ἀνθρώπινη σιλουέττα νὰ κινῆται, ἐκεῖ στὸ διάκενο τοῦ ἀλοφροσκότεινου φεγγίτη!

Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ σιλουέττα ἦταν ἀπὸ πρὶν μέσα στὴ βίλλα, καὶ προσπαθοῦσε τώρα νὰ βγῆ ἔξω ἀπ' τὸν ἀνοίχτὸ αὐτὸν φεγγίτη τοῦ ὑπογείου.....

Μὲ σφοδρὸ καὶ ξαφνικὸ πήδημα αἰλούρου, βρέθηκε πλάϊ στὴν ὀγκώδη καὶ μυστηριώδη σιλουέττα, καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ κεφάλι. Γόσφιξε βίαια μέσα στὶς στιβαρὲς τανάλιες τῶν μπράτσων του. Μιὰ ἀγρία πάλη ἀκολούθησε. Ἀμείλιχτες γροθιὲς ἔπεφταν σὰν βροχή, κι' ἀπ' τοὺς δυό — ρωμαλέους ἐπίσης — ἀντιπάλους.....

Στὰ τελευταῖα ὅμως, μὲ ξεσχισμένο πρόσωπο, καὶ μὲ ματωμένα χείλη καὶ δόντια ὁ Ντῶσον, κατώρθωσε νὰ δώση μιὰ κεραυνοβόλο γροθιὰ καταμεσῆς στὸν ἀριστερὸ κρόταφο τοῦ ἀγνώστου. Ἐκεῖνος μούγκρισε παρευθὺς πονεμένα, καὶ κυλίστηκε βαρὺς καὶ λιπόθυμος στὸ ὑγρὸ δάπεδο τοῦ ὑπογείου.

Μιὰ πένθιμη σιγαλιὰ ἀκολούθησε, ὕστερα ἀπ' τὸν πνιχτὸ θόρυβο τῆς ἀγρίας καὶ σύντομης ἐκείνης πάλης. Λαχανιασμένος ὁ Ντῶσον νὰ συνέλθη λίγο ἀπ' τὴ συγκίνησί του κι' ἀπ' τὴν ὑπερτάτη ἔντασι τῶν νεύρων του....

Ξαφνικά, μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε στὴ νύχτα ἔξω. Ἦταν κραυγὴ γυναίκας αὐτή, κραυγὴ γυναίκας ποὺ σπάραζε στὰ νύχια τῆς πιὸ θανάσιμης ἀγωνίας!

Ὁ Ντῶσον τρεμούλιασε, κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμος. Μὲ βιαστικὴ λαχτάρα ἔβγαλε ἕνα ζευγάρι χαλύβδινες χειροπέδες, καὶ τὶς πέπλωμένος κι' ἀκίνητος χάμω.

Κατόπιν ἔσκυψε πάλι, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ πόδια, τὸν τράβηξε στρεβὰ στὸν σιδερένιο σωλῆνα τοῦ νεροῦ, ποὺ ἦταν προσηλωμένος στὸν τοιχο αὐτὸν τοῦ ὑπογείου.

Ἀντὶ νὰ «χασομερήση» ὕστερα, προσπαθῶντας νὰ βγῆ ἀπ' τὸν στενὸ φεγγίτη ἔξω, ἔτρεξε στὴ σκάλα, ἀνέβηκε γοργὰ στὸ ἰσόγειο ἀπάνω, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα, καὶ ρίχτηκε ἔξω στὴ δενδρόφυτη αὐλή, ἀπὸ ὅπου εἶχε ἀκουστῆ ἐκεῖνο τὸ σπαραχτικὸ γυναικειο ξεφωνητό.

Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῆ ἐν τῷ μεταξύ, τί εἴδους γυναικα ἦταν αὐτή, καὶ τί ζητοῦσε τέτοια ὥρα — μιὰ ὥρα σχεδὸν μετὰ τὰ μεσάνυχτα — σ' αὐτὸ τὸ ἐξοχικό, ἀπομονωμένο σπίτι, τὸ ὁποῖο ἔκλεινε ἕνα αἱματόλουστο πτῶμα μέσα του, καὶ τὸ ὁποῖο ἀπεῖχε τόσα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι!...

Ναί, δὲν τὰ σκεπτόταν αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα, ὁ Ντῶσον... Σκεπτόταν μονάχα, ὅτι μιὰ γυναῖκα, μιὰ ἀνθρώπινη κι' ἀδύναμη ὕπαρξις κινδύνευε... Καὶ μὲ ἱπποτικὴ αὐτοθυσία ὁ εὐγενικὸς νέος, ἔτρεχε τώρα ὁρμητικὰ πρὸς τὸν ἄγνωστο κι' ὕπουλο κίνδυνο, γιὰ νὰ τὴν βοηθήση!

Καταμεσῆς στὴν αὐλὴ πειά, ὁ Ντῶσον, εἶδε λαχανιασμένος μιὰ λευκὴ γυναικεία σιλουέττα νὰ σπαράζη ἀπελπισμένα, καὶ νὰ προσπα-

θῆ νὰ ξεφύγη ἀπὸ δυὸ μαῦρα μπράτσα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀγκάλιαζαν σφιχτὰ καὶ θιαία. Στὸ αντικρυσμά του, ἡ γυναικα εκείνη ξαναουρλιαυε γοερά, καλώντας τον σὲ βοήθεια.

Καὶ παρευθυς, ὁ γιγαντοσωμος καὶ μαυροντυμένος ἄγνωστος ποὺ τὴν κρατουσε, τὴν ἄφησε ἐλευθερη ἐπιτέλους, μόλις ἀντικρυσε κι' αὐτος τον Ντωσον νὰ καταφθάνη τρεχᾶτος!

Ὁ Ντωσον δίστασε φρονιμα, γιὰ μια στιγμή, καὶ ἀποφεύγοντας νὰ ορμηση κατὰ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου γίγαντος, τοῦ σκεπασμένου ἀπ τὸ κεφαλι ως τά πόδια μὲ μαύρη κουκούλα καὶ μὲ μαῦρο ἐφαρμοστὸ ντόμινο. Καὶ θγάζοντας τὸ περίστροφό του, τὸν σημάδεψε καὶ ξεφώνισε :

—Στάσου!... Ψηλὰ τὰ χέρια!

Μὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα, θλαστημῶντας θάναυσα, εἶχε κρυφτὴ κιόλας πισω ἀπ' τὸ δένδρο. Κι' ἀστραπιαῖα συγχρόνως, μὲ ἀπιστευτη γιὰ τὸ γιγάντιο κορμί του σθελτάδα καὶ ταχύτητα, ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη τρεχᾶτος καὶ νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' τὰ διάφορα πυκνὰ δένδρα τῆς αὐλῆς, καὶ νὰ ἐξαφανίζεται ἐπιτέλους — μαῦρος αὐτός — μέσα στὴ μαυρίλα τῆς νύχτας γύρω του!

Ἔκθαμβος ὁ Ντῶσον, τὸν εἶχε πυροβολήσει ἐν τῷ μεταξὺ ἀρκετὲς φορές, μέχρις ὅτου τὸν χάση τόσο γοργὰ ἀπ' τὰ μάτια του. Μὰ ἦταν φανερό, ὅτι ἡ σφαῖρες του δὲν εἶχαν ἀγγίσει καθόλου τὴ διαβολικὴ ἐκείνη σιλουέττα, ἀλλὰ εἶχαν χωθῆ στοὺς κορμοὺς τῶν διαφόρων δένδρων, πίσω ἀπ' τὰ ὁποῖα κρυβόταν κάθε φορὰ μὲ τόση σθελτωσύνη...

Τρέχοντας ἔτσι στὰ χαμένα ὁ Ντῶσον, καὶ μὲ τὸ πιστόλι του στὸ χέρι, ἄκουσε παρευθὺς ἕναν θόρυβο μηχανῆς αὐτοκινήτου, ποὺ ξεκινοῦσε ὁλοταχῶς κάπου ἐκεῖ κάτω μακρυά του. Βλαστήμησε μὲ ἀπογοήτευσι ὁ ἀγαθὸς νέος, καὶ στάθηκε ἀμήχανα: Ὁ σατανικὸς ἀντίπαλός του, εἶχε πειὰ ξεφύγει ὁριστικῶς!

Μὰ παρηγορήθηκε εὐθὺς στὴ σκέψι, ὅτι ἐκεῖ κάτω στὸ ὑπόγειο κρατοῦσε τοὐλάχιστον τὸν συνένοχο, στερεὰ δεμένον κι' αἰχμάλωτό του. Κι' ἂν ὁ μυστηριώδης μαῦρος γίγας ξέφυγε, ὁ συνένοχος του ἐπιτέλους θὰ μιλοῦσε: Ὤ, ἤξερε πολλοὺς τρόπους ὁ Ντῶσον, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση — ἐκεῖνον τοὐλάχιστον — νὰ μιλήση!

Ἔβαλε τὸ πιστόλι του στὴ θήκη, καὶ γύρισε τρεχᾶτος πρὸς τὴ λευκοντυμένη ἐκείνη γυναῖκα. Ἦταν μιὰ νεαρὴ κοπέλλα — ἄγνωστο ἀκόμη ἂν ὥμορφη ἢ ἄσχημη, ἐξ αἰτίας τοῦ σκοταδιοῦ τῆς νύχτας ποὺ τὴν ἔκρυβε — ἡ ὁποία, τρομαγμένη ἀκόμα κι' ἐξαντλημένη ἀπ τὴ συγκίνησί της, ἔτρεμε σύγκορμη δίχως νὰ μιλάη.....

Γ'

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΕΤΣΙ σκυμμένος καθὼς ἦταν ὁ ντετέκτιβ Λάνς, κύτταξε μὲ ἄγρυπνη προσοχὴ πρὸς τὴν πόρτα, προσπαθῶντας ν' ἀκούση τί εἴδους ὕποπτος κρότος ἐρχόταν ἀπέξω ἀπ' τὸ χώλλι. Καὶ μουρμούριζε σκεπτικὸς τὰ λόγια ποὺ ξέρομε ἤδη, ἐνῷ συγχρόνως πίσω του τὸ ὑψωμένο χέρι τοῦ φοβεροῦ «ἀνθρώπου μὲ τὴν κουκούλα» ἦταν ἕτοιμο νὰ τὸν κεραυνοβολήση μὲ τὴν ἀγρία στυλεττιά....

Μὰ δὲν εἶχε κυνηγήσει ἄδικα τόσους αἱμοσταγεις κακούργους, ἐπὶ τόσα χρόνια τώρα, ὁ Λάνς. Ἡ διαρκὴς καὶ μακροτάτη πάλη του, μὲ τὸ καταχθόνιο Ἔγκλημα, τὸν εἶχε προικίσει μὲ ὑπερφυσικὴ σχεδὸν πανουργία, ἑτοιμότητα σκέψεως καὶ σθελτάδα κορμιοῦ καὶ ψυχῆς !

Εἶχε λοιπὸν διακόψει ἀπότομα, τὴν τελευταία ἐκείνη φράσι ποὺ μουρμούριζε, γιατὶ τὸ ὑψωμένο πίσω του στυλέττο τοῦ κακούργου —

μὲ τὴν καινούργια λεπίδα — γυάλισε στὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Κι' ἡ γυαλάδα αὐτή, ἡ λάμψι αὐτὴ τῆς γυαλιστερῆς λεπίδας τοῦ στυλέττου, φάνηκε — ἀπὸ φυσικωτάτη ἀντανάκλασι — ἀπάνω στὸ γυαλιστερὸ ἐπίσης καὶ πολυτελὲς γραφεῖο τοῦ θύματος, στὸ ὁποιο ἦταν σκυμμένος τώρα κι' ὁ Λάνς, μουρμουρίζοντας ἔτσι καὶ κυττάζοντας πρὸς τὴν πόρτα τὴν κλεισμένη τοῦ χώλλι: Ὤ, κάτι τὸ ὕπουλο καὶ φοβερό, συνέβαινε πίσω του!

Τότε, ἀπότομα, μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἀστραπῆς, καὶ σὰν νάπαθε τὸ κορμί του θιαιοτάτη ἔκρηξι, ο Λάνς πήδησε ξαφνικὰ πρὸς τὰ πλάγια, καὶ σκυφτός!

Καὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς αὐτὴ στιγμή, καθὼς τὸ ὡπλισμένο καὶ φονικὸ χέρι τοῦ κακούργου ἔπεφτε μὲ σφοδρότητα, συνήντησε ἀπ' τὴν ὁρμὴ κι' ἀπ' τὴν «κεκτημένη ταχύτητα», καὶ χτύπησε θιαιότατα ἀπάνω στὸ ξύλο τοῦ γραφείου!

Ἔτσι στὰ πεταχτά, καὶ συγχρόνως, ὁ Λὰνς ἀντελήφθη ὅτι ὁ φοβερὸς κακοῦργος ποὺ στεκόταν πίσω του — καὶ ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν ξεκάνη κι' αὐτόν, ὅπως καὶ τὸν ἄμοιρο Τζαίημς — ἦταν ἕνας γίγας μὲ μαύρη κουκούλα καὶ μὲ μαῦρο ἐφαρμοστὸ ντόμινο ντυμένος. Σὰν νὰ τὸν τίναξε ἐλατήριο, πετάχτηκε πάλι ὀρθὸς ὁ ὑπέροχος ντετέκτιβ καὶ ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ στιγμιαια ξαφνιασμένου — ἀπ' τὴν προσδόκητη αὐτὴ ἀποτυχία — κακούργου....

Κι' ἀμέσως, μιὰ θουβὴ καὶ λυσσαλέα πάλη, μιὰ πάλη ζωῆς καὶ θανάτου, στήθηκε μεταξὺ τῶν δυὸ ρωμαλέων αὐτῶν ἀνδρῶν!

Κυλιόντουσαν μὲ σιωπηλὴ λύσσα στὸ πάτωμα. Κουλουριαζόντουσαν σὰν φίδια, μπήγοντας διαρκῶς πνιχτὲς θλαστήμιες. Ὁ Λάνς, κρατῶντας σφιχτὰ καὶ μακρυά του τὸ ὡπλισμένο χέρι τοῦ κακούργου, προσπαθοῦσε συγχρόνως νὰ τοῦ γαντζώση τὸ λαρύγγι, πνίγοντάς τον ἔτσι ἡ κάνοντάς τον ἀνίκανο νὰ κινηθῆ πειὰ καὶ νὰ θλάψη. Μὰ κι' ὁ κακοῦργος, ὑπερασπίζοντας τὸ λαρύγγι του, καὶ φροντίζοντας ἐπίσης νὰ μὴν τοῦ ξεφύγη ἡ κουκούλα — κι' ἀποκαλυφθῆ ποιὸς ἦταν — προσπαθοῦσε συγχρόνως νὰ ἐλευθερώση τὸ ὡπλισμένο χέρι του, καὶ νὰ χτυπήση κατάστηθα τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ἐχθρό του.

Ὁ Λάνς ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγωνίζεται φριχτά. Ἀπόφευγε νὰ φωνάξη τὸν Ντῶσον, μήπως ὁ κακοῦργος — ἀπ' τὴν ἀπελπισία τοῦ βέβαιου χαμοῦ του, πεια — ἐντείνη περισσότερο τὶς δυνάμεις του καὶ τὶς προσπάθειές του, μόλις θἄκουγε ὅτι ὑπῆρχε καὶ δεύτερος ἐχθρὸς ἐκεῖ. Ἤλπιζε ὅμως, ὁ Λάνς, ὅτι Ντῶσον θἄκουγε ἐπιτέλους αὐτὸν τὸν διαθολικὸ θόρυβο τῆς πάλης, καὶ θὰ κατάφθανε μονάχος του γοργά.....

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὲς στιγμὲς ἀκόμη, ἀνηκούστων καὶ λυσσαλέων ἀγώνων καὶ προσπαθειῶν.....

Τὸ στυλέττο εἶχε ξεφύγει πειὰ ἀπ' τὸ σπαραγμένο χέρι τοῦ κακούργου, χάρις στὰ ἀκατάπαυστα κι' ἄγρια σφιξίματα τοῦ Λάνς, ὁ ὁποῖος τὸ πρόσεξε ἐγκαίρως, κι' ὁ ὁποῖος — μὴ μπορῶντας νὰ τὸ πιάση καὶ νὰ χρησιμοποιήση ὁ ἴδιος — πρόλαβε ὅμως καὶ τοὔδωσε μιὰ κλωτσια, καὶ τόστειλε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου!

Μὰ κι' αὐτὸς ἐπίσης, δὲν θρισκόταν σὲ ρόδινη θέσι, παρ' ὅλα αὐτά. Ὁ κουκουλοφόρος ἀντίπαλός του, εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν ζαλίση κάπως, μὲ δυνατὰ κι' ἐπανειλημμένα χτυπήματα τοῦ ὀγκώδους καὶ προφυλαγμένου ἀπ' τὴν κουκούλα κεφαλιοῦ του, ἀπάνω στὸ γυμνὸ κεφάλι τοῦ Λάνς, τὸ πλημμυρισμένο ἀπ' τὰ αἵματα πειά..

Κι' ἐπιτέλους, κατορθώνοντας σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ μανιῶδες γάντζωμα τῶν χεριῶν τοῦ Λάνς, ἀναπήδησε ὀρθός. ἔτρεξε θιαστικὰ πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ δρασκέλισε ἀστραπιαία, καὶ χάθηκε κάτω στὴ μαύρη σκοτεινιὰ τῆς αὐλῆς!

Ὁ Λάνς σκούπισε τὸ αἷμα ποὺ τοῦ τύφλωνε πειὰ τὰ μάτια, κι' ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἔκθαμβος, προσπαθῶντας νὰ ξεζαλιστῆ. Πε-

τάχτηκε ὕστερα ὀρθός, μὰ τὸ δωμάτιο γύρω του ἦταν ἄδειο. Μονάχα ἡ κουρτίνα τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου κουνιόταν ἀκόμη σιγαλά, εἴτε γιατὶ φυσοῦσε ἀέρας, εἴτε γιατὶ τὴν εἶχε κουνήσει τὸ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν πέρασμα τοῦ μυστηριώδους κουκουλοφόρου.....

Λαχταρισμένος ὁ Λάνς, καὶ ξαναβρίσκοντας γοργὰ τὴν ἐνεργητικότητά του, ὥρμησε πρὸς τὸ παράθυρο. Κύτταξε κάτω στὴ σκοταδιασμένη αὐλή, κι' εἶδε — κάπως ἀκαθόρισα — τὴ μαύρη σιλουέττα νὰ τρέχη ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δένδρα.

Ἄρπαξε τὸ περίστροφο του ἀπ' τὴν τσέπη του. Μὰ πρὶν πυροβολήση, μιὰ λευκοντυμένη, γυναικεία σιλουέττα φάνηκε ξαφνικὰ στὴν αὐλή, ἐναντίον τῆς ὁποίας τώρα ἔτρεξε ταχύτατα ὁ κουκουλοφόρος καὶ τὴν ἅρπαξε στὰ μαῦρα μπράτσα του!

Μιὰ σπαραχτικὴ γυναικεία κραυγή, ἀκούστηκε τότε. Εἶχε ξεφωνίσει ἡ λευκοντυμένη γυναῖκα ἔτσι, ἀπ' τὸν τρόμο της ποὺ τῆς ἐπετέθη ὁ φοβερὸς ἄγνωστος.

Βλαστημώντας ὁ Λάνς, κατέβασε τὸ πιστόλι του ἄπρακτος. Δὲν μποροῦσε νὰ πυροβολήση ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου, ἀπὸ φόβο μήπως χτυπήση καὶ τὴ γυναῖκα ἐκείνη, ὁποιαδήποτε κι' ἂν ἦταν, καὶ γιὰ ὁποιονδήποτε λόγο καὶ νὰ βρέθηκε τόσο ἀλλόκοτα ἐκεῖ.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ξεχώρισε ἐπίσης ὁ Λανς κάποιον νὰ τρέχη ὁρμητικὰ στὴν αὐλή, κι' ἐναντίον τοῦ λευκόμαυρου συμπλέγματος τοῦ ἀγνώστου καὶ τῆς γυναίκας. Ἦταν ὁ Ντῶσον, κι' ὁ Λάνς ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι...

Μὰ παρευθὺς πάλι, εἶδε τὸν μαῦρο ἄγνωστο νὰ ἁφήνη ἀπότομα τὴ γυναῖκα, καὶ νὰ ἐξαφανίζεται τρεχᾶτος πίσω ἀπ' τὰ δένδρα. Ἄκουσε ἐπίσης, καὶ τοὺς γοργοὺς πυροβολισμοὺς τοῦ Ντῶσον....

—Ἀπάνω του, Ντῶσον! οὔρλιασε τότε ὁ Λάνς, σκουπίζοντας ἐξακολουθητικὰ τὸ αἷμα ποὺ τοῦ τύφλωνε κάθε τόσο τὰ μάτια.

—Μοῦ ξέφυγε, ὁ καταραμένος! ἀκούστηκε ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη ἀπάντησι, ἡ φωνὴ τοῦ Ντῶσον κάτω ἀπ' τὴ σκοτεινὴ αὐλή.

Ὁ Λάνς, μούγκρισε μιὰ καινούργια βλαστήμια ἀνίσχυρης λύσσας. Καὶ σκύβοντας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, οὔρλιασε θυμωμένα:

—Νὰ σὲ πάρη ὁ δαίμονας, Ντῶσον!... Ποῦ ἤσουν τόση ὥρα;... Κοιμώσουν;... Γιατὶ δὲν ἔτρεξες παρευθὺς ἀπάνω, μόλις ἄκουσες τὸν διαβολικὸ θόρυβο ποὺ γινόταν, καθὼς παλεύαμε λυσσασμένα ἐγὼ κι' ὁ μαυροντυμένος αὐτὸς ἄγνωστος;

—Γιατὶ κι' ἐγώ, τὴν ἴδια δουλειὰ ἔκανα! ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω, ἡ ἀτάραχη φωνὴ τοῦ Ντῶσον. Ἀντὶ νὰ κοιμᾶμαι ὅπως λές, ἤμουν χωμένος στὸ ὑπόγειο καὶ πάλευα κι' ἐγὼ μὲ κάποιον ἄλλον καταραμένο ἄγνωστο!... Κι' ἀκριβῶς, τὸν ἔδενα στὸν νεροσωλῆνα τοῦ ὑπογείου, ὅταν ἄκουσα τὰ ξεφωνητὰ αὐτῆς ἐδῶ τῆς κοπέλλας καὶ πετάχτηκα ἔξω!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐκ παραδρομῆς, τὸ μυθιστόρημα τοῦ 8ου τεύχους τῆς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Μία ἐξωτικὴ ἀγάπη» τοῦ Μαρσὲλ Πρεβῶ, ἀνεγράφη ὅτι εἶνε τῆς συγγραφέως Μὰξ ντὶ Βεζυτ.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις ἑνὸς Ἰατροῦ·

Ξαναδίδει τὴν νεότητα

σὲ μιὰ ἐπιδερμίδα μαραμένη καὶ ρυτιδωμένη

Μία ἰατρικὴ ἐφημερὶς τῆς Βιέννης ἀναγγέλλει τὸν τελευταῖον θρίαμβον τῆς ἐπιστήμης ποὺ θὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον. Ὄχι μόνον εὗρε τὴν ἀφορμὴν τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ μέσον νὰ τὶς ἀφαιροῦν. Μητέρες ἀκόμη καὶ γιαγιάδες δύνανται τώρα νὰ ξαναύρουν τὸ φρέσκο καὶ καθαρὸ χρῶμα τῆς νεότητός των. Γυναῖκες 50 χρονῶν καὶ πλέον μποροῦν νὰ ξαναύρουν τὴν θελουτὲ ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδες τῆς νεότητός των.

Αἱ ρυτίδες προέρχονται διότι ἐνῷ γηράσκομεν ἡ ἐπιδερμὶς χάνει μερικὰ ζωτικὰ καὶ θρεπτικὰ συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικὰ τώρα προέρχονται ἀπὸ νέα ζῷα. Ὅταν τὰ ἐπαναδίδη τις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ νέου φρέσκην καὶ νέαν. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Dr Stéjskal. Τὰ ἀποκλειστικὰ δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητοῦ ἠγοράσθησαν παρὰ τῆς Tokalon ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ. Τὸ ἐκχείλισμα τῶν ζωντανῶν δερματικῶν κυττάρων, ὀνομαζομένων «Biocel» δὲν εὑρίσκεται παρὰ ἐν τῷ τῆς κρέμας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν 60 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἀφηρέθησαν ἐντὸς 6 ἑβδομάδων (βλέπε τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν Tokalon τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ, προτοῦ πλαγιάσετε. Τρέφει καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον σας. Αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται ταχέως. Ἐντὸς μερικῶν ἑβδομάδων θὰ φαίνεσθε ἀρκετὰ χρόνια νεωτέρα. Τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Tokalon χρώματος λευκοῦ μὴ λιπαρά. Διαλύει τὰ μαῦρα στίγματα, ξανασφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστᾷ λευκήν, γλυκεῖαν καὶ θελουτὲ τὴν πλέον σκοτεινὴν ἐπιδερμίδα, ἐγγυώμεθα ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα, ἄλλως, τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.